

rumpitur: id quod accidit, cum a superjecta carne sanies pernicioſa in ipsum defluit. Quod ubi carnoſis partibus accidit, aliis atque aliis nominibus appellat, putrescentem hoc modo carnem, alias μυδωσαν, alias σαπρὰν vel σηπομένην vocans. Vide Gal. Comm. in Aphor. 79. l. 7., ubi ἐπὶ σφακελισμῷ ἀπόστασις ὁστέου. Vide et Aet. l. 3. Serm. 2. c. 56. In arboribus σφάκελος dicitur Cum radices nigrescunt atque emoriuntur; Cum vero cœli injuria eædem tabescunt, et sideribus causa imputatur, ἀστροβολησία nominatur s. ἀστροβολία, Lat. Sideratio. Theophr. H. Pl. 4, 16. Ἀλίσκεται συκὴ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ, καλεῖται δὲ σφακελισμός, ὅταν αἱ ρίζαι μελανθῶσι. Hinc est quod scribit Plin. 17, 24. Sideratio toto cœlo constat: verum ut homini nervorum cruciatus, sic et arbori; ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, h. e. radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, h. e. cacuminum digitos, qui longissime a toto corpore exeunt. Inarescunt ergo: et sunt ap. Græcos sua nomina utrique vitio. Lege rursus Theophr. C. Pl. 5, 10. ubi inter σφακελισμὸν et ἀστροβολίαν distinguit. || Σφάκελος pro Gangræna quoque accipi dicitur, i. e. pro Incipiente sphacelo, ut ap. Hippocr. Aphor. 50. l. 7. Ὁκόσοισι σφακελισθῇ ὁ ἐγκέφαλος, ἐν τρισὶ ἡμέρησι ἀπόλλυνται. ἦν δὲ ταύτας διαφύγωσι, ὑγιές γίνονται. Ubi Gal., Si (inquit) tales sanescunt, non erat σφάκελος proprie dictus, sed γάγγραινα, quæ potius in carne intelligitur, ut σφάκελος in ossibus. Sed et alii Scriptt. vett. Gangrænam σφακέλον appellatione intellexisse putantur, ut Auctor Proverbii illius ap. Suid. Σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν, de quo Erasm. Chil. Item in hac gradatione Epicharmi ap. Athen. (36.) in mores depravatos, ἐκ μὲν θυσίας Θοίνῃ· ἐκ δὲ θοίνης, πόσις ἐγένετο. — Ἐκ δὲ πόσις, κῶμος· ἐκ κῶμου δ' ἐγένετο θανάτιον· Ἐκ δὲ θανάτιον, δίκη· γένετ', ἐκ δίκης δὲ καταδίκη· Ἐκ δὲ καταδίκης, πέδαί τε καὶ σφάκελος καὶ ζῆμια. Quæ sic quidam interpr. E sacrificio quidem, epulum; e epulo vero, orta est potatio; e potatione, comessatio; e comessatione, bacchatio; e bacchatione, enata lis est et judicium; ex judicio, secuta est damnatio; inde provenerunt compedes et gangræna et mulcta. || Equis etiam accidit σφάκελος, ut testatur Apsyrus in Hippia tria, Βούλομαι σε εἰδέναι ὅτι ἐν τοῖς ἵπποις σφακελισμός γίνεσθαι, οὐ σημεῖα ταῦτα· πίπτει ἐξαίφνης, καὶ τῶν ἄρθρων ἃ μὲν ἀνίεται, ἃ δὲ συντείνεται, καὶ παλμός ἐκ τοῦ σώματος· ἐστ' ὅτε καὶ ἀφρός περὶ τὸ στόμα γίνεσθαι. Ubi quidam interpr. Siderationem, non assentientes iis qui Comitalem morbum vertebant, quem Plin. et Solinus solis animalium hominibus et coturnicibus ajunt accidere: Hippocr., capris etiam, in l. Περὶ Ἱερῆς Νούσου. || Æschylus σφάκελον appellasse dicitur παραπληξίαν et mentis emotionem, Pr. (877.) Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγὴς Μανίαι θάλλουσιν, Furore atque insania accendor. Idem de Furioso ventorum impetu accepit, (1044.) dicens, αἰθὴρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλῳ τ' ἀγρίων ἀνέμων, Schol. exp. σύντονον κίνησιν, proprie esse scribens σῆψιν ἐγκεφάλου. Suid. exp. non solum σῆψιν τοῦ μυελοῦ καὶ τῶν ὁστέων, item παραπληξίαν, sed etiam σφυγμὸν et παλμὸν, ut i. fere sit q. σφαδασμός: Hes. ἀμετρον ὁδὺν καὶ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρόεσιν. || Σφάκελος Suidæ est etiam ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, Medius digitus, qui et infamis nominatur: forsan ita a sphaceli morbi ob putredinem spurcitia dictus. ["Thom. M. 881. Aristoph. Fr. 261. ad Mær. 342. 394. 420. ad Timæi Lex. 123. Villebr. ad Athen. 1. p. 177. Lips., Ammon. 141. Valck. Anim. 220. Eurip. 3. p. 296. ad Herod. 230." Schæf. Mss. "Opp. 'A. 2, 533. 5, 540." Schæf. Mss. Corai. ad Hippocr. de Aere §. 65. Blomf. Gl. in Æsch. Pr. 903. * "Σφακελώδης, Archigenes Galeni de LL. Aff. 3, 263." Boiss. Mss.] Σφακέλας, ὁ, Qui infestatur σφακέλῳ, Qui laborat σφακέλῳ, s. ὁ σφακελίζων, ὁ σφακελιζόμενος, Theophr. C. Pl. 5, 11. Ὁ ἐρέβινθος ἀπόλλυται σφακέλας. Quo cum loco cf. quendam in Σφακελίζω citatum.

Σφακελίζω, Infestor eo morbo qui σφάκελος nominatur. ET Σφακελίζομαι, ead. signif. Dicitur enim

in animante, item et in planta, pars aliqua σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, cum νεκροῦται, et quasi mortificatur, amisso sc. sensu et motu, propter caloris nativi et insiti extinctionem, i. e. σβέσιν: quam σβέσιν consequitur μελανισμός καὶ σῆψις φονώδης: extincto enim eo calore, nigredo ejusd. partis emortuæ sequitur et putredo cadaverosa. Seu brevius, Cum extincto calore naturali pars emortua denigratur et putrefit, carieque ac tabe exeditur: quod est absoluta gangræna; ubi enim vehemens inflammatio neglecta pervenit ad summum, gangræna oritur: iude σφάκελος s. σφακελισμός proficiscitur, si non curetur ipsa gangræna. Aristot. H. A. 3. Σφακελίζει τὰ ὅσθα, Ossa carie absumuntur et contabescunt. Sic Plato Tim. Σφακελίσαν ὁστοῦν, Os tabefactum et carie exesum: ut ap. Poetam, ossa fluenta tabo, Ovid. cæxa tabe liquefactæ medullæ. Arbores etiam, s. plantæ, dicuntur σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, Cum sc. earum radices nigrescunt atque emoriuntur: ἀστροβολεῖσθαι autem, Cum siderantur, s. sidere afflantur. Theophr. C. Pl. 5, 11. proluxius describit quid in plantis dicatur σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, quæque ejus vitii causa sit: ubi etiam addit, quosdam et τὸ ἀστροβολεῖσθαι nominare σφακελίζειν: ipse tamen capite præcedente inter σφακελισμὸν et ἀστροβολησίαν distinguere videtur. Idem 3, 30. de cicere, Καταπληθείσης δὲ τῆς ἄλμης, ὥσπερ συμφύτου τινὸς στερόμενος, σφακελίζεται, καὶ ὑπὸ καμπῶν κατεσθίεται, Vitiatur atque tabescit, et ab erucis consumitur. Ibid. Σφακελίσαντες ἐρέβινθοι δαιφθεύονται, Ciceris radicibus carie tabeque putrescentibus pereunt. Et H. Pl. 8. Σφακελίζει τὰ ὅσπρια, Leguminum radices carie ac putredine vitiantur et pereunt. Alii, Siderantur, ἀστροβολούνται: quod paulo diversum esse docet Theophr. C. Pl. 5, 10. et 11. || Porro sicut σφάκελος interdum dicitur de incipiente eo vitio, i. e. Gangræna, ita et σφακελίζειν pro γάγγραινεσθαι, i. e. Gangræna vitari, sciendum est accipi: potestque id vitium in carnis initio curari: vetus autem sphacelus in ossibus, et qui per longas invaluit moras, curationem non admittit, sicut nec absoluta gangræna: solumque ferrum postulat. Atque adeo Gal. in Aphor. 50. l. 7. ostendit Hippocr. περὶ Ἀγμῶν καὶ Ἀρθρῶν verbum σφακελίζειν sæpe posuisse pro διαφθεῖρεσθαι: nam σφάκελον esse φθορὰν τῆς οὐσίας ὅλης ἐκάστου τῶν σφακελιζόντων μορίων, præcipue in ossibus. Eund. tamen Hippocr. verbum illud de gangræna usurpasse in eo aphorismo videri: sicut Herod., ubi dicit τὸν μηρὸν τοῦ Καμβύσου σφακελίσασθαι: [cf. 3, 66. Ὡς ἐσφακέλισε τε τὸ ὁστέον καὶ ὁ μηρὸς τάχιστα ἐσάπη.] Sic vero Idem 6, (136.) Σφακελίσαντος αὐτῷ τοῦ μηροῦ. Ubi tamen male quidam interpr. Dissoluto ejus femore. Apud Diosc. 4, 104. legimus σφακελίζοντα ἔλκη: et 2, 153. σφακελίζοντα τραύματα: ut sit, Ulcera et vulnera ad siderationem vergentia, tabemque minantia, corrupta et vitata ea parte quam infestant. Ubi διάθεσις tantum indicatur, non autem completa ac perfecta corruptela. Ad mentem vero relatum σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, ajunt significare τὸ παραπλήττεσθαι s. τὴν διάνοιαν φθεῖρεσθαι, Animo tabescere: ut ἐσφακελισμένος νοῦς sit quod Ovid. de Ponto Eleg. 1, (1, 67.) dicit, mens tabida facta. Et Sallust. Cat. Ubi tabes plerosque civium animos invaserat. ["Ad Mær. 342. ad Timæi Lex. 123. Eurip. 3. p. 296. Wessel. ad Herod. 230. 501. Thom. M. 881." Schæf. Mss. "Pherecr. Athenæi 3, 7." Boiss. Mss. Dionysii Epitome 12, 8. Schleusn. Lex. V. T.]

Σφακελισμός, Ipsum πάθος τοῦ ἐσφακελισμένου, i. q. σφάκελος, quod vide, Theophr. H. Pl. 4, 16. Τοῖς δ' ἡμέροις ἐστὶ πλείω νοσήματα καὶ τὰ μὲν, ὥσπερ κοινὰ πάνιν ἢ τοῖς πλείστοις, οἷον τὸ, τε σκωληκοῦσθαι καὶ ἀστροβολεῖσθαι, καὶ ὁ σφακελισμός. Aliquanto post, Ἀλίσκεται συκὴ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ· καλεῖται δὲ σφακελισμός μὲν, ὅταν αἱ ρίζαι μελανθῶσι· κράδος δ', ὅταν οἱ κλάδοι: Plin. 17, 14. Arborum quidam communes morbi, quidam privati generum. Communis, vermiculatio est, sideratio, et dolor membrorum: unde partium debilitas, societate nominum quoque cum hominum miseriis. Ubi nota discrimen

statui inter siderationem, quæ est τὸ ἀστροβολεῖσθαι, A et inter σφακελισμὸν, qui est Dolor membrorum. Quod clarius patet e sequentibus ap. Theophr. : nec non ap. Plin. Sideratio tota, inquit, cœlo constat. Quapropter et grando in his intelligi debet, et carbunculatio, et quod pruinarum injuria evenit. Primum tamen siderationis est, ab ortu canis siccitatum vapor, cum insitæ ac novellæ arbores moriuntur, præcipue ficus et vites. Et mox, Verum ut homini cruciatus nervorum, sic et arbori; ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, h. e. radices, erumpit vis morbi; aut in articulos, h. e. cacuminum digitos, qui longissime a toto corpore exeunt. Inarescunt ergo: et sunt ap. Græcos sua nomina utrique vitio. Undique primo dolor, mox et macies earum partium fragilis, postremo tabes morbusque, non intrante succo, aut non perveniente: maximeque id fici sentiunt. Nota igitur quomodo interpretetur has tres voces, NIMIRUM Σκωλήκησις, ET Ἀστροβολήσις, ET Σφακελισμός, sc. Vermiculatio, Sideratio, Dolor membrorum. Quod postremum explicat planius iis verbis quæ postrema sunt in l. c., cum ait undique primum dolorem sentiri, mox et maciem earum partium fragilem: postremo tabem morbumque, non intrante succo aut non perveniente, ita ut radices inarescant: quæ morbi vis si erumpat in articulos, h. e. cacuminum digitos, vitium id DICITUR Κράδος. De sideratione intelligunt nonnulli quod Horat. Carm. 3, 1. dicit, nunc torrentia agros Sidera: quam siderationem arboribus evenire dicunt, cum pestifero aliquo sidere afflantur atque adeo percipiuntur: unde ἀστροβόληται etiam s. ἀστροβόληται nominantur. Aliis magis placet, iis verbis ab eo describi vel τὴν ἐπίκαισιν, i. e. Incendium s. Æstum immoderatum, e quo rubigo oritur; vel Uredinem: et tale fere esse illud, Epod. 16. nullius astri Gregem æstiosa torret impotentia. [“Valck. Anim. ad Ammon. 221. Eurip. 3. p. 296.” Schæf. Mss.]

[* Σφακελιστός, unde] “Ἀσφακέλιστον, Hes. ἀπερίστατον, οὐ μελανθὲν ἀσφάλτῳ. Sed videndum ne “pro ἀσφάλτῳ scr. sit σφακέλῳ: sonat enim potius “τὸ οὐκ ἐσφακελισμένον: comitari autem τὸν σφακέ-
“λον s. τὴν γάγγραιναν, μελασμόν, notum est.”

Ἀποσφακελίζω, i. q. simplex σφακελίζω, nisi quod præp. vim ejus auget. Exp. transitive etiam Debilito, Putrefacio: ut sit, Σφάκελον indueo, Σφακέλῳ vitio. [Herod. 4, 28. Plut. Lycurgo 16. “Ad Timæi Lex. 123. Valck. Anim. ad Ammon. 221. Aristoph. Fr. 260.” Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 422. * Ἀποσφακελισμός, Schn. Lex. ἀμαρτύριος. * Ἀποσφακέλις, Hippocr. 831. * Ἐπισφακέλιζω, Aret. 59. Hippocr. 790. * Ἐπισφακέλις, 816.]

Φάκελον quoque ap. Ammon. ea signif. legimus, qua supra habuimus σφάκελος. Nam indicans quid discriminis sit inter φάκελος et φάκελον, sic scribit, φάκελος quidem est φορτίον ξύλων, ut ap. Thuc. (2, 77.) Φακέλους ὕλης: at φάκελον, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Ego tamen de generis mutatione non assentior Ammonio, sed assentirer potius de diversa scriptura. Nam SICUT Σφάκελλος gemino λ scriptum diversam habet signif. a Σφάκελος scripto unico λ, ita ETIAM Φάκελλος existimo synonymum esse τῷ Σφάκελλος, ET Φάκελος τῷ Σφάκελος. Quod certe si ita est, Σφάκελος et Φάκελος dicentur συνωνύμως de Morbo illo in quem absoluta gangræna desinit, ortum e vehementi inflammatione, quæ initio fuit neglecta: at Σφάκελλος s. Φάκελλος poni pro Fasciculo s. Fasciculis: Dionys. H. Hist. 7. Σφάκελλοι φρυγάνων, Fascies s. Fasciculi virgultorum; pro quo 10. (p. 642, 41.) habet Φακίολοι φρυγάνων; et Lucas Act. 28, (3.) Πλήθος φρυγάνων. In quo l. Dionysii, cum σ ab initio, et duplici λ in medio, scribitur. Sæpius absque illo σ initiali, ut in his ll. quos Suidas citat: sc. e Thuc. Φορῶντες ὕλης φακέλους: et ex Josepho (A. J. 7, 4.) Φακέλους ὕλης ξηρὰς περιβαλὼν τῷ χωρίῳ, πῦρ ἐνῆκε: et e quodam Anonymo, Ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεῖν ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον βύβλον, ὃ χρυσῶν καί τε φραγν ἐργάσασθαι, καὶ βρέξαντα τῷ τῆς Μαρίας λίμνης ὕδατι, ἐπιπλάσαι τοὺς ὀφθαλμούς. Itidem ap. Synes. Ep. 134. Πρώην ἅπασι γέγραφα φάκελλον

ἐπιστολῶν, Διογένηι δούς, Fasciculum literarum. Suidas in illis tribus ll. quos ex eo attuli, φάκελλον exp. φορτίον: item et δεσμόν τῶν καλῶν, Fascem arundineum: necnon et εὐάλωτον, quod mendosum est: nam pro his verbis, quæ ap. eum leguntur, Φάκελλον, φορτίον, ἢ εὐάλωτον, expuncto ἦ, et sublata hypo-diastole, leg. φορτίον εὐάλωτον, ut ap. Hes., ap. quem tamen unico λ scriptum est φάκελον: itidemque Φακέλους, φόρτους. [Cf. Opp. A. 4, 419.] || Rursum Suidæ Φάκελλος est τὸ τῆς κεφαλῆς φάρμακον, Gestamen quoddam capitis, addenti, nominari id ipsum: ET Φακίολοι: quo vocab. Fasciam intelligo. Supra autem habuimus Φακίολοι φρυγάνων, e Dionysio. Pro Fasciculi virgultorum: a NOM. Φακίολοι, Fasciculus, Fascis. [“Tota hæc observatio nititur mendosa scriptura, quæ temere in Edd. quasdam Ammonii irreperat: recte Valck. p. 141. ex Ald. Ed., pro φάκελον, quod semel atque iterum temere editum erat, Σφάκελος reposuit.” Schw. Mss. “Σφάκελος, ad Mær. 394. ad Dionys. H. 3, 1336. Φάκελλος, Φάκελος, Musgr. Cycl. 241. Kuhn. ad Paus. 250, ad Aton. Lib. 182. Verb., ad Mær. 342. 393. 410. Valck. Anim. ad Ammon. 220. ad Herod. 309. 312. Thom. M. 881. Marcell. de V. Thuc. p. 8. ad Dionys. H. l. c. (* Φακελίτης, unde) * Φακελίτις, Heyn. in Virg. 1. p. clxxvii.” Schæf. Mss. * Φακελώω, Nicet. Annal. 10, 9. Τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πολὺστιχον ἐφακέλωσαν.]

ΣΦΑΛΛΩ, αλῶ, Supplanto, (ut ap. Cic. Supplante eum, quicum certet,) Everto. Suid. σφῆλαι, βαλὼν, προσουδίσας, in h. l. Σφῆλας ἐπὶ τὴν γῆν τῷ ἀνθρώπῳ, Dejecto in terram et prostrato homine. Sic Hom. etiam usurpavit: ut Od. P. 465. τὸ δὲ φέρμιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόῳ. Et Il. Ψ. (719.) Ὁδὺς οὐ δύνατο σφῆλαι οὐδὲ τε πελάσσαι, Eum non poterat humi prosternere. [Theocr. 24, 110: Ἀλλὰ λως σφάλλοντι παλαίσμασι.] Similiter proσφάλλουσι Scriptt. usurpant. Plut. Sulla (29.) de Samnite, Καθάπερ ἐφεδρος ἀθλητῆς καταπύοντι προσηχθεῖς, ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν (τὸν Σάλλαν) ἐπὶ θύραις τῆς Πάλης, Ut athleta assurgens integer in labore jam confectus, non multum abfuit quin ad portas urbis Romæ everteret ac prostermeret, Xen. K. II. 8, (8, 6.) Νομίζοντες, τὸ μὴ υπερικνεῖν, ἤττον ἂν καὶ σώματα καὶ γνώμας σφάλλουσι. Itidem ab Eod. A. (5, 4.) Αἱ οὐκ ἀναγκαῖαι ποσε σφάλλουσι μὲν σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. Nam qui nimio se ingurgitarunt mero, titubare in incessu solent aut prorsus corruiere; nec mens eorum sibi constat. [Liv. 21, 36. Lubrica glacie in prono citius pedes fallente.] Metaphorice plerumque, ut Lat. Everto, Subverto, Labefacio, Labefactio pessundo. Venus ap. Eur. Hipp. (6.) Τοὺς μὲν σέβοντας τὰ μὲν πρεσβεύω κράτη, Σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμῶν μέγα, Honoro et eveho qui mea observant jussa, et imperio meo non reluctantur: everto autem et pessundo, qui magnos sibi adversum nos sumunt spiritus. Vel, Everto bonis et honoribus. Thuc. 5, (16.) p. 170. Ὡς οὐδὲν σφῆλας τὴν πόλιν διεγένετο, Nihil fecit quo resp. labefactari posset et everti, Cic. Paulo post dicit, Ἐν εἰρήνῃ οὐδενὸς σφάλματος γινόμενον. Itidem Æschin. (71.) Ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν πόλιν οὐκ ἠδύνατο σφῆλαι. Nisi hic malis interpretari Fallere, Circumvenire. Nam accipitur interdum in hac etiam signif.: ut quidem exp. et ap. Plut. Fabio, Ἀπαξ ὀλίγον παρακρουσάμενος ἔσφηλε τὸν ἄνδρα, Semel parum abfuit quin fefellerit et circumveniret hominem. Thuc. 2, (87.) Ἡ ἀπειρία πρῶτον νανυχοῦντας ἔσφηλεν, Fefellit in prælio navali. Quibus tamen in ll. σφάλlein possis accipere etiam pro Labefactare, Evertere. Clarius Fallendi signif. habet ap. Plat. Epist. 7. Ταῦτόν δὲ καὶ Δίωνα ἔσφηλε, Idem Dionem quoque fefellit. Et ap. Herodian. 6, (5, 18.) Ἐσφηλε δὲ αὐτοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, μήτε εἰσαγαγὼν τὸν στρατὸν, μήτε εἰσελθὼν, Sed eos Alexander fefellit. Aliquanto ante, Ἐσφηλε δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην ἢ τύχην. Opinionem ejus fefellit; s. Eum destituit et frustrata est. Plut. (7, 695.) Πολλὰς γὰρ οἱ θεοὶ μορφαῖς οὐ σοφισμάτων, ut Eur. ait, ἀλλὰ πραγμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς, Multis enim modis dii nos non captivum, sed

rerum fallunt. Sed fortasse non minus recte et in h. l. et in proxime præcedentibus accipietur σφάλω pro Frustror spem alicujus, Facio ut quis sua spe excidat. Quod certe est potius Spem alicujus fallo, quam simpl. Aliquem fallo. Tale est pass. σφαλεῖς, quod Suid. exp. ἀποτυχῶν, Frustratus, Qui aberravit. Apud Herm. σφάλω et pro Induco in errorem, Facio ut quis erret. || Hes. non solum transitivam signif. tribuit verbo σφάλlein, (exponens κλίνειν, καταβάλλειν: itidemque Σφῆλαι, σαλευσαι, κινῆσαι, Concutere ac labefactare, Commovere,) sed etiam neutralem, σφάλlein exponens ἀμαρτάνειν, Aberrare: ut i. sit q. παταίειν. Cujus signif. exemplum desidero. || Σφάλω exp. etiam Avertō, Plut. Themist. Τὰς ναῦς ἐσφαλλε, καὶ παρεδίδου πλαγίας τοῖς Ἑλλησι, Naves avertēbat, et Græcis latera dabat.

PASS. Σφάλλομαι, Supplantor, Dejicior, Evertor, Labefactor, Plut. de Laude Propria, Ἀνὴρ ὑπὸ τύχης σφαλλόμενος, εὐαὐτὸν εἰς ὀρθὸν καθιστὰς, Qui a fortuna labefactatur et evertitur. Itidem Xen. Σ. (2, 26.) p. 512. Ἦν μὲν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγγεώμεθα, ταχὺ ἡμῖν καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γνώμαι σφαλοῦνται, (quemadmodum τὰ φυτὰ nequeunt ὀρθοῦσθαι, ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ ἔγαν ἀθρόως ποτίῃ,) Si nimium potemus, vinum et corpora nostra et mentes nostras labefaciet: sicuti supra dicit, Τὸ ὑπερπίνειν καὶ σώματα καὶ γνώμας σφάλlein. Vel etiam, Faciet ut et corporibus et animis vacillemus ac titubemus, ut Epigr. Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυσμένος, Titubo ebrius mero, Inebriatus mero cespito. Nec enim ebrii solent incedere ὀρθοῦμενοι, i. e. Erecto corpore, sed vel concidunt et collabuntur, vel saltem titubant et vacillant inter eundem. Ovid. Haud aliter titubat quam si mera vina bibisset. Aristoph. Σφ. (1324.) Ὅδὲ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται, Etiam vacillans et titubans accedit. Synes. Ep. 133. de jaculis Ægyptiis, Ταῦτη καὶ σφάλλεται παρ' εὐαὐτῶν, A seipsis præpedita vacillant nec recta feruntur. Pro Labor, Titubo, Vacillo, accipitur et quatenus quis in sermone dicitur labi ac titubare, ut παταίειν. Plut. Alcib. Οὐκ εὐπορῶν δὲ, πολλάκις ἐσφάλλετο, καὶ μεταξύ λέγων ἀπεισιώπα καὶ διέλειπε. Aliquando signif. Labor, Erro, Decipior, Fallor, ut vel in verbis responsive, vel in opinione aliquis dicitur Labi, Errare, Decipi: ap. Græcos παταίειν, ἀμαρτάνειν. Plut. Symp. Sept. Sap. Εἰ τέ τι σφάλλεται κατὰ ταύτας ἀποκρινάμενος, Si quid errat in responsis. Aliquanto post, Ὁ Ζεὺς ἐσφάλῃ περὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέους γενέσεως, Falsus fuit, ἐψεύσθη: nam dixerat in coetu deorum Alcmenæ partum πάντεσσι περικτιόνεσσι ἀνάξειν. Juno autem omnia illius consilia evertit dolis suis. Ψευστήσεις, inquit, οὐδ' αὐτὲ τέλος μῦθῳ ἐπιθήσεις, Falleris, nec ad exitum perduces quæ dixisti: qua de re vide Hom. Il. T. 101. et sequentibus. Affertur et σφαλεῖς τῇ γνώμῃ, pro Opinione deceptus s. falsus. Quibus adde hoc Isocr. Ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διαφθαρείσης τῆς διανοίας, Animus in multis errat et titubat. Item hoc Greg. Naz. Οὐκ ἂν σφαλεῖς ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις ὀνόμασι, In celsioribus nominibus non erraveris. In consiliis quoque, conatibus, et re aliqua gerenda, dicitur aliquis σφάλleσθαι, ut παταίειν et προσκόπτειν, itidem pro Labi, Errare, Impingere, Infelici successu rem gerere. Herodian. 6, (6, 4.) Σφαλέντι καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ, Ut quem et opinio sua et fortuna fefellerit ac frustrata sit. Quo loquendi genere utitur et Thuc. 2, (87.) p. 77. in oratione Cnemi. Idem alibi, (8, 92.) Μὴ σφαλῇ τῇ ἀγνοίᾳ, Ne per inscitiam laberetur. Quo referri potest et σφάλleσθαι γνώμας, quod exp. Decipi et falli opinione. Rursum Thuc. dicit σφαλλεσθαι πείρᾳ, pro Frustrari conamine, cum sc. non prospere succedit quod tentavimus, 1. Ἦν δ' ἄρα πον καὶ πείρᾳ σφαλώσι: 2, (43.) Καὶ ὅποτε καὶ πείρᾳ του σφαλείησαν, Cumque in re tentanda fallerentur, Cumque eis res tentata non succederet: (7, 61.) Σφαλέντες ἐν τοῖς πρώτοις ἀγῶσι, Quibus res in primis præliis male successit. His autem in Il. nota dat. rei. Interdum enim sine casu positum legitur: ut ap. Eund., tum alibi, tum 3, (39.) Ὅταν ἡ κατορθώσαντι ἐλευθέρωσις ἦ, ἡ σφαλέντι μὴδὲν παθεῖν ἀνήκεστον, Si offenderit et rem infelicitate gesserit. Itidemque 4, (73.) p. 145. Ἡ λαβεῖν νικήσαντας Με-

A γαρὰ, ἡ σφαλέντας τῷ βελτίστῳ τοῦ ὀπλιτικοῦ βλαφθῆναι. Ubi etiam observa inter se opponi σφάλleσθαι et κατορθοῦν, σφάλleσθαι et νικᾶν: sicut ap. Eund. 2, (60.) σφάλleσθαι et εὐπραγεῖν: et 7, (68.) p. 156. σφαλεῖναι et εὐτυχῆσαι. Quibus itidem opp. verbum παταίειν, ut suo loco docui. Interdum et cum accus. construitur, Xen. Ἑλλ. 7, (1, 2.) Ἐλάχιστα μὲν ἐσφαλλόμενοι εἰσὶν, πλείστα δὲ κατωρθωκότες. Sic Plato de Rep. 1. Καὶ εἰ ἄρα σφαλῇ τι, καὶ ἐπανορθοῦσθαι δυνατόν εἶναι, Si qua in re labatur, s. offendat, Si ei res non succedat. Rursum Xen. (Ἀπ. 2, 2, 12.) Ἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, Sicubi offendas et rem male geras, s. infelicitate, Si quid adversi tibi acciderit. Item e Thuc. (1, 69.) Σφαλεῖς τὰ πλείω. At σφάλλομαι τι ὑπὸ σοῦ exp., Aliquid abs te incommodi s. detrimenti accipio: ejus signif. hoc affertur exemplum e Xen. (K. Π. 3, 3, 30.) Μὴ ὑπὸ πολλῶν σφαλεῖν τι, Ne a multis mali aliquid paterentur. Certe τῷ σφάλleσθαι opponi τὸ εὐπραγεῖν supra docui. Cum gen. junctum signif. Frustror, Excido: ut dicitur Excidere spe, Decidere. Herodian. 2, (7, 4.) Σφαλέντες τῶν ἐλπίδων, Spe sua frustrati. Eadem signif. e Thuc. Σφαλεῖς τῆς δόξης, Spe deceptus: qui et 5, (110.) p. 196. dicit, Καὶ εἰ τοῦδε σφάλλοιντο, Quod si et hac spe frustrarentur: ut sit pro τῆς τοῦδε ἐλπίδος. Potest tamen et aliter exponi eod. alioqui sensu. Ex Hermog. quoque affertur σφαλλομαι τούτου, pro Ab hoc aberro. Huc refert σφαλεῖν, quod Hes. exp., ἐπιτύχοιεν, ψευθεῖεν: et σφαλεῖς, quod Suid. ἀποτυχῶν. Addi potest et σφαλλονται, quod Hes. exp. ἀμαρτάνουσι: nam et ἀμαρτάνειν τινὸς dicitur pro ἀποτυγχάνειν et ἀφαιμαρτάνειν. Porro et res pass. σφαλεῖναι dicitur pro Male geri, Infelici successu administrari: ut contra κατορθοῦσθαι, Cum prospere succedit. Thuc. 2, (65.) Ἄ κατορθούμενα μὲν, τοῖς ιδιώταις τιμὴ καὶ ὠφέλεια μᾶλλον ἢ σφαλέντα δὲ, τῇ πόλει ἐς τὸν πόλεμον βλάβη καθίστατο, Quæ prospere succedentia, honori et emolumento erant cuique; sin male evenirent, civitati ad summam belli Peloponnesiaci erant incommodo. Item τὰ ἐσφαλλόμενα μοι dixit Bud. pro τὰ σφάλματά μου, Errata mea.

[“Σφάλω, Valck. Hipp. p. 177. 183. 297. 316. Diatr. 203. ad Od. Γ. 320. ad Herod. 517. (7, 142.) ad Charit. 525. Musgr. Iph. A. 1512. Jacobs. Anth. 7, 97. ad Diod. S. 1, 659. 2, 444. Heind. ad Plat. Gorg. 49. Unde? Cattier. Gazoph. p. 9. Σφάλλομαι, Xen. K. Π. 40. Eur. Phœn. 765. Valck. p. 274. Xen. Eph. 66. et n., Brunck. El. 1481. Conf. c. ἐφάλλομαι, ad Diod. S. 1, 192. ad Herod. 621. Σφάλleσθαι περὶ αὐτῶν, ad Dionys. H. 2, 1187. 3, 1319. Ἐσφαλε, Brunck. Apoll. Rh. 137. Ἐσφαλέναι, Toup. Opusc. 1, 14. Ἐσφαλται, Jacobs. Anth. 7, 235. Ἐσφαλεῖν, ad Herod. 449.” Schæf. Mss. Σφαλεῖναι τῆς ἀληθείας, Plato de Rep. 5. p. 451. Euthyd. 296. Μῆτι ἡμᾶς σφαλεῖ τὸ αἰετοῦτο. Ἐσφαλέμενος, Schol. Thuc. 1, 140. “Orig. c. Cels. 1. p. 19.” Seager. Mss.]

Σφάλμα, τὸ, Lapsus, Casus, i. q. παῖσμα. Item in sermone σφάλμα est, cum lingua labitur, s. titubat et errat, Plut. Alex. (27.) Ἀσμένω δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὸ σφάλμα τῆς φωνῆς γενέσθαι, καὶ διαδοθῆναι λόγον ὡς παῖδα Διὸς αὐτὸν τοῦ θεοῦ προσειπόντος. Vocat autem σφάλμα φωνῆς, quod vates ille Apollinisque Ammonii sacerdos Græce volens Alexandrum salutare et μετὰ φιλοφροσύνης τινὸς dicere ὦ παιδίον, barbære in σ converso dixerat, ὦ παιδίος. Sed et in quibusvis actionibus σφάλμα dicitur Error, Lapsus. Philo V. M. 1. Ἡσθη ἐπὶ τῷ κατὰ τὴν πορείαν σφάλματι, Itineris errore magnopere est lætatus, Lucian. (1, 737.) Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον, Lapsus errorque meus. Aliubi exp. non tam Lapsus, Erratum, quam Peccatum, Delictum, Offensa, Plut. S. N. V., Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τοὺς ἐγγόνους τρέπονται. Rursum σφάλμα in re aliqua gerenda admittitur, item significans Erratum, Peccatum, Delictum, Xen. K. Π. 8, (5, 4.) Ὅσωτε οὐδὲτοι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικά, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑπεριζόντων ἐν αὐτοῖς, Et graviora peccata oriuntur, s. graviores offensiones. Interdum opp.

τῷ κατορθώματι, itidem in re gesta, et signifi. Infortunium, Infelix successus, Clades, Thuc. 8, (32.) p. 273. Οἷτε Κορίνθιοι καὶ οἱ ἄλλοι ἐγὺμναχοὶ ἀπρόθυμοι ἦσαν διὰ τὸ πρότερον σφάλμα. Itidem supra habuimus σφαλέντα pro σφάλματα, Res infelicitate gesta, Quæ non feliciter successerunt: et σφαλεῖς de Homine clade affecto, s. qui calamitatem accepit. [LXX. Prov. 29, 26. Ἀσέβεια ἀνδρὶ δίδωσι σφάλμα, Impietas hominem multis malis implicat. * “Ἀμπλακάσφαμα, Erratum, Montf. Palæogr. 68. 325.” Kall. Mss.]

[* Σφαλμός, Infortunium, Aqu. Ps. 120, 3.]

Σφαλμέω, i. q. σφάλλομαι, Labor, Collabor, Concido, Suid. e Polyb. (35, 5, 2.) Ὁ δὲ ἵππος ὁ τοῦ Σκιπίωνος ἐδυσχρήστησε μὲν ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐ μὴν ὀλοσχερώς ἐσφάλμισε· διόπερ ὀρθὸς ἀπέπεσε ἐπὶ τὴν γῆν ὁ Σκιπίων. UNDE Ἀποσφαλμέω, i. q. simplex σφαλμέω, sicut ἀποσφάλλομαι i. q. σφάλλομαι. Polyb. ap. Suid. Ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας, ἐφέρετο ῥύδην διὰ τοῦ μεταξὺ τόπου τοῦ στρατοπέδου, ubi Suid. ἀποπηδήσας, ἀποσκιρτήσας, Resiliens: item σφαλεῖς s. ἀποσφαλεῖς, ὀλισθήσας, παρατραπέις: quæ posterior exp. non minus est probabilis; nam solent equi, cum cespitant, aut offendunt, s. impingunt pedem in aliquod obstaculum, et labuntur, subito sese a lapsu erigentes cursu ferri: quoniam ab equite calcaribus instructo solent castigari, cum eis id accidit. [* Σφαλμέω, Hesychio σκιρτάω, σφάλλομαι, σφαδάζω, μετὰ ἐπιθυμίας τι πράττω.]

[* Σφάλτης, ὁ, Supplantator, Lycophr. 207. * Ὁρκοσφάλτης, Tzetz. Hom. 69. * Σφαλτός, unde * Ἀσφάλτος, adj., vide p. 2389. “I. q. ἀσφαλῆς, Eust. in Dionys. P. 742. * Ἀσφάλτως, Sine lapsu, Eust. II. 602, 45.” Wakef. Mss. “Wolf. ad Hesiod. p. 97.” Schæf. Mss.] “Δυσφάλτον, Labefactu et subversu difficile, τὸ δυσχερῶς σφαλλόμενον: Hesychio δύσμαχον.” [* “Ὀλοσφάλτος, Jacobs. Anth. 6, 182. 8, 164. Callim. 1. p. 566.]

Σφαλερός, Qui lapsat inter eundem, Qui titubat et vacillat fallente vestigio: veluti ii qui ebrii sunt, aut qui per viam lubricam incedunt. Nicander A. (189.) Ἰχνεσι δὲ σφαλεροὶ τε καὶ ἐμπάζοντες ἀγνιαῖς, i. e. σφαλλόμενοι: 400. de Pharico veneno, Ἦνυσσε καὶ σφαλεροῦς, ὅτε δ' ἄφρονας, Potum efficit ut titubent et lapsent, s. Efficit ut lapsantem gressum firmare nequeant. Diosc. 6, 19. Pharicum potum scribit ἐπιφέρειν παράλυσιν μετὰ παρακοπῆς καὶ σπασμοῦ, Afferre resolutionem nervorum cum convulsione et delirio. Schol. vero Nicandri σφαλεροῦς in illo l. exp. τρομεροῦς, Tremulos et trepidos. Cum vero de re aliqua dicitur σφαλερόν, signifi. potius Lubricum, Instabile, Infidum, Fallax, Quo niti tuto non possis: oppositum habens ἀσφαλές. Soph. Aj. (159.) p. 10. Καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς, Σφαλερόν πύργον ῥῦμα πέλονται, Lubricum et parum tutum præsidium ac munimentum. Schol. ibi σφαλερόν ῥῦμα exp. ἀσθενὲς φυλακὴ: expositioe ea sumta ex antecedente; nam consequens τῶν ἀσθενῶν est τὸ σφαλερόν, ut lubrica sint et minime tuta, ac spem vobis fallant. Dem. (150.) Τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα· τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλαίτιον καὶ σφαλερόν. Ubi nota inter se opponi σφαλερός et ἀσφαλῆς s. ἀκίνδυνος: quamobrem exp. etiam Periculosus. Magis proprie de gressu dicitur, Epigr. Ἀχρὶς ἐπὶ σφαλεροῦ ἑωροπότει γόνατος, Usque ad genu titubans et succiduum; nam titubare solent, qui mera vina bibunt: contra ap. Athen. 4. ὁ οἶνος dicitur ὀρθὸς εἶναι τῷ ὄντι καὶ οὐ σφαλερός, ὅταν συμμέτρως καὶ κεκραμένος πίνηται, Nequaquam efficere ut titubent lapsentque, qui moderate ipsam et temperatum biberint. Et Luc. (1, 552.) Σφαλερόν βαδίζει καὶ παράφορον. || Σφαλερός exp. etiam Periculosus, Perniciosus, Noxius. [“Toup. Opusc. 1, 161. 429. Emendd. 1, 244. 4, 450. Wakef. Eum. 377. Abresch. Æsch. 2, 53. Jacobs. Anth. 7, 97. Lobeck. Aj. p. 240.” Schæf. Mss. Nicander A. 33.] Σφαλερόνηκτος, ὁ, ἡ, In quo natate est σφαλερόν, In quo non tota natatur, sed periculose, Fluvii epith., quo et magnitudo s. latitudo et profunditas innuitur, [J. Poll. 3, 103.] Σφαλερώς, Lubrice, Parum tuto, Dubie, Isocr. Areop. Ὡσπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνῳ οὐσῆς καὶ σφ. αὐτῇ τῶν

πραγμάτων καθεστηκότων, [Dionys. H. de C. VV. 212, 19. * “Ἀσφαλέως, Clem. Alex. Q. D. S. 970., sed forte leg. σφαλερώς.” Routh. Mss.]

Ἀκροσφαλῆς, Proclivis ad lapsum: ἵχνος ἀκροσφαλῆς, ap. Nicandri A. (242.) i. e., ἄκρως σφαλερόν, inquit Schol. Ἀκροσφαλεῖς exp. a Suid. οἱ ἐν τῷ βαθύζειν σφαλλόμενοι, Qui inter eundem labuntur. || Metaph. frequentius usurpatur, ut Lat. Lubricus pro Periculosus. Quin etiam ipsa persona dicitur nonnunquam ἀκροσφαλῆς, Cui periculum imminet a re aliqua: q. d. Qui statim in hanc vel in illam partem labitur, Plut. (6, 252.) Ἀκροσφαλῆς πρὸς ὀργήν, Qui statim in iram labitur, Proclivis ad iram, Iracundus. Idem in Dione, non procul a principio, ἀκροσφαλεῖς et εὐάλωτοι copulavit, eadem, qua et in præcedente loco, utens constr. Καὶ πρὸς οὐδὲν ἀκροσφαλεῖς, οὐδ' εὐάλωτοι πάθος. Fit autem ἀκροσφαλῆς ex ἄκρον et σφάλλομαι: quasi qui τὸ σφάλλεσθαι, i. e. ipsum casum, habeat ἄκρον, i. e. in summa parte positum, h. e. promptum et paratum. Ita enim malo hujus vocis etymon exponere, quam cum Schol. Nicandri dicere, ἄκρως σφαλερός. || Ἀκροσφαλῆς, ap. Plut., inquit Bud., Qui cito labitur et peccat. Apud Plat. Qui cito periclitatur morbo. [“Plut. de S. N. V. p. 75. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61.” Schæf. Mss. * Ἀκροσφαλῶς ἔχω, Ad lapsum proclivis sum, Plut. 8, 717. Phot. Bibl. 524. * “Ἀκροσφαλίζω, Cratinus Bekkeri p. 367.” Boiss. Mss.]

“Ἀρισφαλῆς, Valde lubricus, In quo valde facilis est lapsus: ἀρισφαλέα οὐδόν,” [Od. P. 196.]

Ἀσφαλῆς, Minime lubricus, ὁ οὐ σφαλερός: et e converso Tutus, s. περὶ ὃν vel ἐν ᾧ οὐ σφάλλεσθαι ἐστι: ὁδὸς, Via minime lubrica, in qua non lapsatur, quam quis citra lapsus periculum insistere potest Metaph. Dem. (31.) Τὴν τοῦ τὰ βέλτιστα λέγειν ὁδὸν παράσχουτε ἀσφαλῆ. Itidem ἀσφαλῆς τόπος, Locus tutus, In quo nemo σάλλεται, metuit ne in periculum incidat. In Epist. Philippi ap. Dem. Τὸν τόπον τοῖς πλεονοῦσι ἀσφαλῆ παρέχοντος. Itidem ap. Herodian. 4, (2, 15.) ἀσφαλεῖς διαγωγαί, Tutæ stationes, s. Loca in quibus aliquis tuto potest διαγεῖν. Huc pertinet ἐν ἀσφαλεῖ, pro ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ, s. διαγωγῇ, In loco tuto. Xen. K. Π. 7, (1, 11.) Πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεῖ ῥω ἔσσεσθε ἔξω γενόμενοι, ἢ ἐνδὸν ἀπολαμβανόμενοι. Ἑλλ. 2, (3, 17.) p. 272. Αὐτὸς μὲν ἐν τῷ ἀσφαλεῖ καταστή, ἡμεῖς δὲ δίκην δώμεν τῶν πεπραγμένων: K. Π. 2, (4, 9.) dicit etiam, Ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι τοῦ μὴ αὐτὸς ὑποχείριος γενέσθαι: 3, (3, 17.) Ἐν ἀσφαλεῖ εἶσι τοῦ μὴ παθεῖν, Tuti sunt ab omni periculo, nec metuunt ut sibi adversi quid accidat. Item, Ἐπ' ἀσφαλοῦς βαίνοντες, In tuto stantes, sc. loco; nam subaudiunt τόπον, (ut Lat. interdum In tuto, pro In tuto loco, et In tutum, pro In tutum locum,) ut in hoc loco Herodian. 3, (4, 11.) Ὡς ἐπ' ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου τὰ γενόμενα θεάσονται, Quasi e loco tuto prælium spectaturi essent. Sic 1, (15, 5.) Ἀνωθεν καὶ ἐξ ἀσφαλοῦς ἀκοντίζων, Superne ac de loco tuto tela jaciens. Itidem paulo ante, Ἐξ ἀσφαλοῦς βάλλοντος αὐτοῦς. Item ἀσφαλῆ πράγματα dicuntur Res quæ sunt loco tuto: Xen. Ἑλλ. 2, (4, 5.) Οὐκ ἐτι νομίζοντες ἀσφαλῆ σφίσι τὰ πράγματα. Itidem et ἀσφαλές κτήμα, Quod tutum est ab injuria furum, aut fortunæ, Athen. 3. Ὅστις ἀνθρώπος ἀσφαλές τι κτήμα ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται, πλείστον ἡμάρτηκεν. Item ἀσφαλῆς πόλεμος ap. Dem. Bellum non periculosum. At e Plat. de LL. ἀσφαλές πείσμα pro Firmissimus rudens. Interdum vero ἀσφαλῆς dicitur Qui non potest σάλλεσθαι, i. e. Everti et dejici, Tam firmus et stabilis ut subverti nequeat, Plut. Pericle, Τὸν μὲν τόπον ἐν ᾧ τὸν θεὸς κατοικεῖν λέγουσιν, ἀσφαλές ἐδος καὶ ἀσάλευτον λόγοντες. Homo etiam aliquis ἀσφαλῆς dicitur, Qui sc. nullis fortunæ casibus potest σάλλεσθαι, Tutus adversus fortunæ incursus, s. insidias, Cujus tutum esse solet consilium, Ea prudentia præditus, ut non nisi tute cauteque res gerat, adeo ut in eo situm sit fidum præsidium. Apud Plut. Pericle, Φοβερός μὲν τοῖς πολέμοις, ἀσφαλῆς δὲ καὶ δραστήριος τοῖς πολιταῖς, Terrori erat hostibus, civibus autem loco fidi præsidii. Idem de Fabio Maximo, Τὸ καθ' αὐτὸν ἀσφαλῆς ὢν καὶ ἀναμάρτητος. Aliquanto post, Ἀσφαλῆς διαγενέσθαι καὶ ἄπαιστος. Et Thuc. 1, (69.) Ἐλέ

γεσθε ἀσφαλεῖς εἶναι, Ferebamini cauti ac circum-
specti esse, ita ut falli et labefactari non possetis.
Aliquanto ante, (39.) Οὐς χρῆν, ὅτε ἀσφαλέστατοι
ἦσαν, τότε προσιέναι, Cum res eorum bono loco
essent et maxime tuto. Idem 6, (23.) p. 205. dicit
etiam, Τῇ παρασκευῇ ἀσφαλῆς, pro θαρρῶν, Fidens et
tutum me esse credens apparatus. Item τὸ ἀσφαλὲς
dicitur pro ἡ ἀσφάλεια, Securitas, Lucian. (2, 900.)
Πρὸς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον, Ita ut sum-
mam securitatem afferret. Huc referri potest, quod
Thuc. 3, (22.) dixit, Διαφύγειν καὶ τοῦ ἀσφαλούς ἀν-
τιλάβαντο, (nisi et hic malis subaudireτόπον,) Effuge-
rent et tuta tenerent : 6, (55.) p. 215. Πολλῶ τῷ περι-
οντι τοῦ ἀσφαλούς κατεκράτησε. Similiter ap. Eund.
(1, 137.) Ἐν τῷ ἀσφαλεῖ, In tuto, Ubi periculum non
est. ["Toup. ad Longin. 319. Wakef. Eum. 654.
Villoison. ad Long. p. 119. Conf. c. ἀφελῆς, ad Lu-
cian. 1, 465. : cum ἀσαφῆς, 464. Τὸ ἄ., Dionys. H.
1, 261. 2, 1159. 4, 2109. Ἐν ἀσφαλεῖ, Valck. Phoen.
p. 431. Hipp. p. 247. Diatr. 82. ad Herod. 275. Ja-
cobs. Exerc. 1, 196." Schæf. Mss. Ἀσφαλὲς, adv.,
Pind. P. 2, 38.]

Ἀσφαλὲς, Tuto, Secure, Sine periculo, Hesiod.
Et Epigr. 2. Ἀσφαλὲς οἴκησον ἐν ἄστει, Incole
urbem securitatis causa, Mane in urbe ut tutus et
securus sis; etiam, Ut vites periculum : nam si
exeas, periculum est ne te grus aliqua rostro suo im-
petat, pygmæorum, quorum et tu unus es, sanguine
gaudens. In propria signif. usurpavit Hom. pro Fir-
miter, Constanter, Ita ut labefactari et everti nequeat,
Il. P. (436.) Ὡς μένον ἀσφαλὲς, sc. ut aliqua στήλη
μένει ἔμπεδος. Sic Od. P. (235.) οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρ-
πιτοῦ ἐστυφέλιξεν, Ἀλλ' ἔμειν' ἀσφαλὲς. Ubi μένειν
ἔμπεδον et μένειν ἀσφαλὲς synonymus usurpantur :
sicut ἔμπεδος et ἀσφαλῆς eand. habent signif. ["Toup.
ad Longin. 319. Heyn. ad Hesiod. 146. Hom. 4, 494.
6, 396. Valck. Diatr. 253. Jacobs. Anth. 6, 159. 7,
45. Certo, Haud dubie, Posidipp. 12." Schæf. Mss.
Il. N. 141. Θ. 171. Herod. 1, 86. Ὡς οὐδὲν εἴη τῶν
ἐν ἀνθρώποις ἀφαλὲς ἔχον.] Prosa Scriptores
facta contr. DICUNT Ἀσφαλῶς, itidem pro Firmiter,
Tuto, Herodian. 4, (15, 3.) Εὐτάκτως καὶ ἄ. συστή-
σαντες τὰς φάλαγγας, Acie instructa et firmatis ordi-
nibus, ita ut tuto pugnare liceret : (3, 1, 16.) Οὐτως
ἐξήρτηε τὰ καθ' ἑαυτὸν, προμηθέστατα καὶ ἀσφαλέστατα,
ὡς φετο, Prudentissimo tutissimoque consilio, ut ipse
putabat. Aliquanto ante, Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν
Ἀλβῖνον διὰ σοφίας ἀσφαλῶς εἶχεν, Ita firmarat ut
tuta esse viderentur. Xen. dicit etiam, (Ἀπ. 1, 3,
14.) Ἀ. ἔχουσι πρὸς τὰ ἀφροδίσια, pro Tuti sunt a vene-
nere. Affertur et ἄ. τηρεῖν pro Diligenter custodire
et exacta custodia, Ita ut custodum oculos nemo
fallat. Exp. etiam Certo, Haud dubie : Ἀ. γινω-
σκέτω, Certo sciat. Sic Thuc. 1, (37.) Ἰνα τὴν ἀφ'
ἡμῶν ἀξίωσιν ἀσφαλέστερον προειδῆτε, Ut nostram po-
stulationem certius et exploratius perspiciatis. ["Ad
Charit. 653. Wakef. S. Cr. 5, 62." Schæf. Mss.]

Ἀσφάλεια, ἡ, opp. τῷ κίνδυνος, Periculum. Alicubi
redditur Securitas : (possumus quidem certe ἐν ἀσφα-
λείᾳ εἶναι interpretari In tuto esse : cum hic Tuto
substantive ponatur) ut Dem. (295.) Ἀσφάλειαν ἄδο-
ξον μᾶλλον ἢ τὸν ὑπὲρ τῶν καλῶν κίνδυνον ἡρημένην.
Sic et Isocr. Symm. (9.) Μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας τὴν
πόλιν οἰκήσομεν, ἀπαλλαγέντες πολέμων καὶ κινδύνων.
Ibid. opponuntur itidem inter se, ἐν ταῖς ἀσφαλείαις
et ἐν τοῖς κινδύνοις, In tranquillo rerum statu, Cum
omnia tuta sunt. Apud Thuc. ἐν ἀσφαλείᾳ εἰμι,
pro eo quod Xen. dicit, ἐν ἀσφαλεῖ καθίσταμαι, Sum
in tuto, Tutus sum et securus periculi. Idem dicit
μετ' ἀσφαλείας itidem pro Tuto : cui opp. μετὰ δέους,
Sic Secure et Non sine metu sibi opponuntur. Idem,
Ἀσφαλείας ἔνεκα, quod Plut. dicit πρὸς ἀσφάλειαν :
in propria signif. pro Ut tuti sint a lapsu, Sine casus
periculo, 3, (22.) Τὸν ἀριστερόν μόνον πόδα ὑποδεδε-
μένοι, ἀσφαλείας ἔνεκα τῆς πρὸς πηλὸν, Ut in lubrico
luto firmiora ponereut vestigia, et lapsantem gressum
firmarent, Stat. Idem dicit etiam τῇ ἀσφαλείᾳ ζυμφέ-
ρειν, (2, 44.) quod alii ἀσφάλειαν παρέχειν et ποιεῖν,
(sicut Lat. Securitatem afferre et parere) : ut Xen.
K. Π. 4, (5, 12.) Ὅσῳ πλέον σου ἀπέχομεν, τοσούτῳ
PARS XXVI.

πλέονά σοι τὴν ἀσφάλειαν ποιεῖν νομίζομεν : 7, (4, 3.)
p. 110. Ἦν δὲ εἰρήνην ὑμῖν ποιήσω, καὶ ἀσφάλειαν ἐρ-
γάζεσθαι ἀμφοτέροις τὴν γῆν, Quod si pacem vobis
fecero, et effecero ut utrique secure ac tuto agros
vestros colere queatis. Ubi etiam nota infin. geniti-
vi loco positum. Sæpe enim cum gen. construitur :
ut ap. Herodian. 3, (12, 16.) Θύρακα ἀμφιέννυνται τῆς
τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν, Tuendi corporis causa :
(9, 4.) Ὀμήρου εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἐξέδωκεν, Ad
auctorandam et confirmandam fidem datam. Rur-
sum cum infin., genitivi vice posito, Thuc. 2, (11.)
Εἰ δοκεῖ ἀσφάλεια πολλῇ εἶναι μὴ ἂν ἐλθεῖν τοὺς
ἐναντίους ἡμῖν διὰ μάχης, Si videamur securi et
tuti esse ab adversariorum incursu, q. d. Si vi-
deatur magna esse securitas, adversarios non de-
scensuros nobiscum in certamen. Item aliquis di-
citur alicui ὀφείλειν ἀσφαλείας χάριν, qui sc.
ipsius beneficio securitatem accepit. Plut. in Cice-
rone, Ἀσφαλείας δὲ καὶ σωτηρίας χάριν τὸν δῆμον ὀφεί-
λειν ἐνὶ μόνῳ Κικέρωνι, Unius Ciceronis beneficio,
populo securitatem et salutem partam fuisse. In
contractibus et fide data ἀσφάλεια dicitur cautio,
aut pignora et sponsores. Unde ἀσφάλειαν διδόναι,
Cautionem dare, Dare idoneos sponsores. Sic ἀσφά-
λειαν ποιῶμαι dixit Theoph. Inst. Civ. 2. pro Sa-
tisdo : quod et ἀσφάλειαν παρέχω. Quo refer quod
Plut. Alcib. (24.) dicit, Τισαφέρνῃ τῷ βασιλέως σα-
τράπῃ δούς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἀσφαλείας, Ad fidem ei fa-
ciendam, Ut securum eum redderet. Item ἀσφάλεια
dicitur Secura et libera potestas huc illuc com-
meandi : quod a Sallustio et Liv. dicitur Fides pu-
blica : vulgo Salvus conductus. Plut. Alcib. (31.)
Φαρνάβαζον δὲ πρέσβεσιν Ἀθηναίων πρὸς βασιλέα
πομπὴν μετ' ἀσφαλείας παρασχεῖν. Et mox, Εὐπορίαν
τῆς ἀνόδου μετὰ ἀσφαλείας μάλιστα Φαρνάβαζον πα-
ρέξειν. Et in Pericle, Ἀτέλειαν ὁ δῆμος ἔδωκε, καὶ
προσέταξε τοῖς στρατηγοῖς ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἀσφαλείας
τοῦ ἀνθρώπου. Item, ἀσφάλειαν κηρύττειν, Fidem
publicam præconio promittere, In fidem præconio
s. edicto recipere : ut ἀδειαν ψηφίσασθαι, Plebiscito
potestatem facere, impunitate promissa. Id autem
legatis, proscriptis aut exulibus concedi solet. Ἀσφά-
λεια alicubi signif. potius Firmum præsidium, ἀσφα-
λὲς ἔρυσμα. Greg. Naz. in Macc. Enc. Mia δὲ
ἀσφάλεια, τῆς ἐντολῆς ἡ τήρησις, Unicui præsidium,
quo secure et tuto niti queamus, est legis observatio.
Itidem Cic. ap. Epicurum, Ἀσφάλειαν φιλίας μάλιστα
συντελουμένην, interpr. Amicitiae præsidium firmis-
simum. Ex Hermog. autem affertur ἀσφάλεια ὁρῶν
pro Munitio montium. ["Toup. ad Longin. 319. ad
Herod. 295. Wakef. S. Cr. 5, 62. ad Diod. S. 2, 224.
412. Conf. c. ἀσάφεια, ad Lucian. 1, 465. Ἡ ἀπό-
τινος ἄ., Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss. Lucas 1, 4.
"Act. Apost. 5, 23. Ἐν πάσῃ ἄ. Lat. Interpres
reddidit, Cum omni diligentia; Beza, Quam tutis-
sime : reddi potest, Omnibus seris clausum carcerem
invenimus. Seræ enim dicebantur in communi
sermone ἀσφάλεια. Hesychio scire redduntur κλειθρα :
et ap. J. Poll. 1, 77. quo recensentur Claustra et
Seræ, titulus præfigitur αἱ ἀσφάλεια." Valck. Schol.
in N. T. 1, 399. "Ἀσφάλεια τῆς γνώμης, dicitur Ea
indoles vel ratio sententiæ, quæ non est contraria
alicui, neque adeo periculum dicenti affert, Dionys.
Art. Rhet. 11, 9. p. 410. cf. Ἀσφαλιζομαι." Ernesti
Lex. Rhet. * "Ἀσφάλια, Wessel. ad Herod. 295. Ἀ-
σφαλῆ, Idem Diss. Herod. p. 141." Schæf. Mss.]
[* Ἀσφαλεῖζω, contracte Ἀσφαλίζω, Valck. Schol.
in N. T. 2, 198.]

Ἀσφαλίζω, Firmo, Stabilio : proprie de iis qui
lapsant, in lubrico aliquo aut infido loco pedem
firmare s. figere non valentes. Pass. quoque et me-
dia vox itidem active signif. Firmo, Stabilio. Item
Confirmo, Affirmo, Pro certo assero, Asseverando et
affirmando ita esse contendo : qua signif. dicitur et
βεβαιουμαι, πιστοῦμαι, δι᾽ ὑποτίθεσθαι. Chrys. in Ep.
ad Cor. Ἀκουσὺν γοῦν, ὅταν τι τοιοῦτον λέγῃ, πῶς
ἐστὶ σφοδρῶς καὶ ἐπιτιμῶν καὶ ἀσφαλιζόμενος. Quibus
subjungit, Ἀσφαλιζόμενος μὲν, ὡς ὅταν λέγῃ, Κἂν
ἄγγελος εὐαγγελίζῃται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα
ἔστω. Hinc ἡσφαλισμένον, Affirmatum, Asseverando

confirmatum. In Pand. Ἀξιοπίστως ἀσφαλιζεσθαι, signif. Idoneis sponsoribus cavere, quod de stipulante melius dicitur: ut Lat. Cavere sibi stipulantem dicimus, aut ementem: velut in illa Biantis, ut opinor, sententia, Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα μεμνησθαι μὲν τῶν γέγοννημένων, πράττειν δὲ τὰ ἐνεστώτα, περὶ δὲ τῶν μελλόντων ἀσφαλιζεσθαι: quod est quasi πεφυλαγμένως διακεῖσθαι καὶ προνοημένως. Hæc Bud. 320. Itidem p. 76. Ἀσφαλιζεσθαι ἀξιοπίστως interpr. Idonee cavere, Idoneos sponsores dare, vel accipere. Dixerat ibid., Est etiam sanctum et præscriptum, quod Cic. dixit, et exceptum, Græce ἡσφαλισμένον, συγγεγραμμένον, ἀναγεγραμμένον, προσοιρισμένον. Puto hic ἀσφαλιζεσθαι passivam signif. habere, sc. Securum reddi accepta cautione, Petere sibi ἀσφάλειαν δίδοσθαι, s. παρέχεσθαι, ut Xen. et Plut. loquuntur. || Pro Caveo accipitur alioquin et in alia signif., ea sc. qua dicitur Cave ne facias. Greg. Naz. Ἀσφάλισαι μὴ πάλιν κακῶς ἐξανθήσης, Cave ne rursus male pullules: quasi dicat, Ita te firmum et tutum redde ut ne posthac rursus male pullulare queas. Nam signif. etiam Tutum reddo, Munio, ἐν ἀσφαλεὶ καθίστημι, Polyb. Ἀσφαλισάμενος τὰ ἐν τῇ πόλει, Cum oppsidum munitionibus firmasset, res urbis in tutum constituisset, ἐν ἀσφαλεὶ καθιστὰς, s. ὡς ἀσφαλῶς αὐτῷ εἶχε τὰ κατὰ τὴν πόλιν: (cf. 2, 54, 8.) Eadem signif. Alex. Aphr. Πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων ὥσπερ φυσικοῖς δόρασιν ἡσφαλισατο ταῦτα, Hæc velut hastis nativis munivit, quo se defenderent ab injuria. Item pass. voce ac signif. dicunt ἡσφαλισμένας θύρας, Pessulo firmatas s. obfirmatas fores. At Act. 16, (24.) legimus, Τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφαλισατο εἰς τὸ ξύλον, pro Pedes eorum astrinxit numella, ut tutius asservarentur, Compegit eorum pedes in numellam: ita ut ex antecedente consequens intelligatur. Solent enim δεσμοφύλακες, cum aliquos volunt ἀσφαλῶς τηρεῖν, in interiores custodias conjicere, et ligneis pedicis ἀσφαλιζεσθαι captivos, i. e. Ita constringere ut periculum non sit, ne evadant. Rursum pro Tutum reddo, affertur hoc exemplum e Greg. Naz. Εἰ τὸ μέλλον ἀσφαλίσαιο, cum hac interpr. Si in futurum, tutum te reddideris: quem l. vide in Σφραγιζομαι. || Ἀσφαλιζομαι signif. etiam Propulso, Arceo, Polyb. (6, 23, 4.) Ἐχει δὲ σιδηροῦν (θυρεὸς) σιάλωμα, δι' οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαίρων ἀσφαλίζεται, Quo impetus allisorum ensium arcet, et innocuos præbet, h. e., ἀποστέγει. Bud. Possis et hic interpretari Tutos reddidit contra, Munit adversus, Tuetur a. ["Thom. M. 688. Kuster. Aristoph. 109." Schæf. Mss. Κλελεῖν, Suidæ ἀσφαλιζεσθαι, cf. Ἀσφάλεια. "Ἀσφαλιζεσθαι τὰς μεταφορὰς, Mitigare duritiem metaphorarum, Corrígere, Demetr. Eloc. 86. Idem mox dicitur ἀσφαλῶς μεταφέρειν. Sic et ἀσφαλιζεσθαι λόγον dixit Alexander περὶ Σχημ., quod fit figuris, προδιωρθώσει, επιδιορθώσει, προθεραπεῖα, quibus eā mitigantur, quæ videri possint cum aliorum offensione dici. Qua quidem opportunitate usus, dicam, quid de loco vexato Menandri Rhetoris περὶ Ἐπιδεικτ. 1, 5. p. 39. Ed. Heeren. sentiam. Ibi de hymnis physicis expositurus Rhetor, hæc præcipit: Πρῶτον τοίνυν τόδε περὶ αὐτῶν ῥητέον, ὅτι ἐλάχιστα μὲν τοῖς ἀσφαλεστέροις τὸ εἶδος ἀρμόττει, μάλιστα δὲ τοῖς ψυχροτέροις καὶ μεγαλονουστέροις. Ad h. l. Cel. Heeren τοὺς ἀσφαλεστέρους vertit, Poetas qui altiores spiritus ducunt, propterea quod opponantur οἱ ψυχρότεροι, simulque illius vocis signif. prorsus novam appellat mirabundus. Primum autem non potest intelligi, quare Menander nova et ceteris Rhetoribus inaudita signif. vocabulum istud efferre voluerit. Nam τὸ ἀσφαλὲς et quæcunque verba inde derivari possuunt, semper et ubique notionem Moderationis cujusdam, Castitatis, Cautionis, Securæque veluti tranquillitatis habent, quam aliquis in oratione conformanda adhibet, ut e superioribus satis elucet. Deinde si statuamus τοὺς ψυχροτέρους h. l. opponi, quaeritur, quo tandem modo οἱ ψυχρότεροι et μεγαλονούστεροι conjungi possint, cum utrorumque plane contraria indoles sit: cf. Ψυχρός. Itaque ego pro ψυχροτέροις necessario corrigendum censeo ἐμψυχροτέρους. Sic in Aristot. Rhet. 1, 9. pro εὐψυχόν Vi-

ctorius in Ms. Cod. reperiebat ψυχρόν. Jam omnia coherent, et recte opponuntur. Omnem locum ita intelligo: Minime hoc genus hymnorum convenit iis scriptoribus, qui moderato sedatiorique ad scribendum animo accedant; maxime vero iis, qui acriores affectus concipere, altioresque spiritum ducere queunt. Quod autem idem Menander c. 8. junctim ἐρμηνείαν ἀσφαλεστέραν καὶ κομψοτέραν, bene se locus habebit, si intelligamus Lenitatem orationis eam, τὸ ἀσφαλὲς, quæ aliquam ex ornatu et nitore quodam commendationem habet. Huic jam opp. ἡ σεμνότερα, Splendide gravis elocutio." Ernesti Lex. Rhet.: Dig. gens Epist. nova p. 252. Ἀσφαλισάμενός ἡμᾶς ἀπὸ τῶν φάυλων, Nili Sent. 134. Ἀσφαλίζου τὴν αὐθιάν. * Ἡσφαλισμένως, Epiph. 1, 336. "Cyrill. Hier. 222." Kall. Mss.]

Ἀσφάλισμα, τὸ, Id quo aliquem reddimus securum et certum. Ἀσφάλισμα, inquit Bud. 320., est quod Latine Pignus dicitur metaphorice: ut Curtius, cum ait, Rex, omisis sponsonum fideique pignorum, venire eos jussit, fortunam, quam ipse dedisset, habituros, ἀφεμένους τῶν δι' ἐγγυῶν πιστεῶν τε καὶ ἀσφαλισμάτων. Dicitur et ὁμήρευμα, de quo alibi. Idem Bud., τῆς πολιτείας ἀσφάλισμα Græce dicit, quod Cic. Pignus reip. Potest etiam accipi pro Tutamen, Munimentum, Locus quo nos tutos reddimus et munimus. [Gl. Cautela: Ἀσφ. πλοῦτος Saburra: Ἀσφαλισματα Instrumenta. * "Ἀσφαλισ", Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. T. 6. p. 408, 10. Ed. 1. * Ἀσφαλιστὸς, Herodian. Epimer. 478." Boiss. Mss.]

["* Ἀπασφαλίζω, Schol. Eur. Or. 1127." Boiss. Mss. "Porphyrri Fr. a Pottero adductum in Not. ad Clem. Alex. 675. Epiph. Ancor. §. 27." Kall. Mss.] Διασφαλίζω, i. q. ἀσφαλίζω, nisi quod aliquantum intendit signif. Et διασφαλίζομαι itidem, i. e. Munio, Tutum reddo, Polyb. 5, (69, 2.) Τοὺς μὲν τῶν ἀνδρῶν πλήθει προκατεῖληφως τοπούς, τοὺς δὲ ταῖς χειροποιήτοις κατασκευαῖς διησφαλισμένους, ῥαδίως ἐπεπεσὼ κωλύσειν τῆς ἐξόδου τὸν Ἀντίοχον. [Philo de 7 Mirac. c. 4. Τοῦτον ἔσωθεν σχεδὸν αἰσθηταῖς καὶ τετραπέδῳ διησφαλίσατο λίθοις.] Ἐξασφαλίζω, i. q. διασφαλίζω, Alii, Cum explanatione munio. ["Valck. Diat. 193." Schæf. Mss. * Ἐπασφαλίζω, Epiph. 1, 363. 412. 423.] Κατασφαλίζω, i. q. ἐξασφαλίζω, Demissum munio, Securitatis causa demissum obfirmo, 3 Macc. (4, 8.) Τοὺς πόδας κατασφαλισμένους πέδαι, Pedibus eorum ut tutius asservarentur, immisisti m pedicas: Cum quo l. cf. quandam in Ἀσφαλίζω. ex Act. Apost. [2 Macc. 1, 19. "Toup. Opuscul. 1, 226." Schæf. Mss. * "Προκατασφαλίζω, Annæc. 92." Elberling. Mss.] Παρασφαλίζω, Juxta munio, Obiter et leviter munio, [LXX. Nehem. 3, 8.] Προσφαλίζω, Præmunio, [Eust. Il. A. p. 39, 35. Od. A. p. 24, 5. * "Συνασφαλίζομαι, Schol. Od. H. 45." Wakef. Mss.]

["* Ἀσφάλειος, Heliod. 273. "Ad Diod. S. 1, 438. Aristoph. A. 682. Kuster. p. 123. ad Corn. Nep. 136. Stav., Valck. ad Ammon. 121. Bergler. Alciph. 378." Schæf. Mss.]

Ἀσφάλιος ET Ἀσφαλίων, Neptuni cognomen, quasi Tutelarem dicas aut Stabilitorem. Plut. Theseo fuit, de octonario numero, cum dixisset Neptuno octavo quoque die sacrificari, τὸ μόνιμον καὶ δυσκίνητον οἰκεῖον ἔχει τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως, ὃν Ἀσφάλιον καὶ Γαῖαρχον ὀνομάζομεν, Habet in se constantiam immobilitatemque, quæ naturæ Neptuni congruunt, cui Asphali et Græoichi cognomenta, a firmitate, et quia terram contineat, imposita sunt. Meminit ejusd. et Strabo 1., ubi dicit Rhodios mari imperantes, capta fiducia ad loca circa Theram et Therasiam navigantes, templum Asphalio Neptuno in insula edificasse. Opp., Halieutica sua claudens, his duobus versibus ultimis utitur, Γαῖης τ' ἀστυφέλικτα Ποσειδάων ἐρύοντο Ἀσφάλιος, ριζόνχα θεμέθλια νέρθε φυλάσσω: ubi cognominis hujus rationem reddit, indicans ex eo Ἀσφάλιον cognominatum, quoniam γαῖης ριζόνχα θεμέθλια νέρθε φυλάσσω ἀστυφέλικτα ἐρύεται, Custodit fundamina terræ inconcussa: uude et Γαῖαρχος nominatur. Itidem Macrob. Sat. 1, 17. Nec mirum

si gemini effectus variis nominibus celebrantur, cum alios quoque deos e contrario in eadem re duplici censi et potestate accipiamus et nomine, ut Neptunum quem alias Ἐρροσίχθονα, i. e. Terram moventem, alias Ἀσφαλῖωνα, i. e. Stabilientem, vocant. Et Cornut. Kar. ἄλλον δὲ τρόπον Γαίης λέγεται ὁ Ποσειδών, καὶ *θεμελιούχος ὑπὸ τινῶν καὶ θύουσιν αὐτῷ ἀσφαλᾶκους πολλαχοῦ, ὥσανεὶ ἐπ' αὐτῷ κειμένον τοῦ ἀσφαλῶς ἐστάναι τὰ ὀκλήματα τῆς γῆς. Ubi Greg. Gyr. pro ἀσφαλᾶκους reponit ἀσφαλῖω. Idem Gyr., Porro et ap. Patrenses, inquit, in Achaia Neptuni hanc fuisse cognomina legimus, Asphalixus, Pelagæus, et Hippus. [“ Ἀσφάλιος, Bergler. ad Aleiphr. 378. Ἀσφάλιος, Ἀσφαλίσιος, Fac. ad Paus. 1, 378. Sylb. ibid.” Schæf. Mss.]

[* Ἀμφισφάλω, Hippocr. 780. 848. * Ἀμφισφάλως, 833.]

Ἀνασφάλω, Erigo lapsum, Suscito, Attollo; Recreo a morbo, Bud. e Luciano. Sciendum est autem σφάλω significare inter cetera Supplanto, Prosterno; cui contrariam signif. habet ἀνασφάλω. || Ἀνασφάλω, neutraliter, Erigor a lapsu, Suscito, Attollo, Recreo a morbo, Convalesco, Sanitati restitutor, Synes. Ἐὰν ἀνασφῆλω, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εὐθὺς ἔμαι. Alex. Aphr. Probl. 2. Εἰ δὲ καὶ συμβαίη τὸ σφάλμα, ἔνυται τὰ μόρια ἀνασφῆλанта διορθώσασθαι τοῦτο, Membra sanitati restituta. Vulgaris expositio est Membra refecta. Notandum vero hic σφάλμα et ἀνασφῆλанта : facit enim pro eo, quod dixi, ἀνασφάλω significare contrarium τοῦ σφάλω. Iuvenitur etiam ἀνασφάλειν cum præp. ἐκ juncta genitivo : ut ἀνασφάλειν ἐκ νόσου, Recreari a morbo. Sic ἀνασφάλειν ἐκ κακῶν, Recreari a malis, Se reficere a malis; vel, ut alii, Elabi s. Emergere e malis. [“ Thom. M. 773. Orell. Suppl. ad Nic. p. 53. Zeun. ad Xen. K. Π. 697. Musgr. Or. 156.” Schæf. Mss. “ Γέγονεν αὐτῷ ξυμπώματος ἀνασφῆλαι, Accidit, ut recrearet se a casu atque colligeret, 3, 2. Hes. Ἀνασφῆλας—ἀνελθόν : adde J. Poll. 3, 108. Vide Obs. Misc. 5, 93., h. e. Abresch. ad Hesych. T. 1, p. 345. Apostolius Lex. Gr. Lat. Ms. Ἀνασφῆλω, Redeo ad me, in infirmitate. Ἀνασφῆλας, Rediens ad se, ut infirmus. Activum enim vim medii habet, cum ἀνασφάλειν proprie dicatur Is qui excitat et confirmat lapsum, vel lapsantem. Gen. pendet a præp. ἐκ, quæ interdum addita reperitur.” Fischer. Ind. Æschin. Dial. * Ἀνάσφαλος, unde] “ Ἐν ἀνάσφαλος, Facile e morbo resurgens, revalescens, ap. Hippocr. περὶ τροφῆς (p. 382=111, 15.) ubi etiam dicit, Πρὶν ἢ νοσέειν ἰσχυρότεροι, νοσήσαντες δὲ, * δυσανάσφαλοι; “ Difficiliter resurgentes e morbo et convalescentes, “ ubi ægrotare ceperint.”

Ἀποσφάλω, Subverto, Pessundo, σφάλω. Qua in signif. contrarium habet ἀνασφάλω. || A via deerrare s. aberrare facio, Seduco : ut ἀποσφάλειν exp. τὸ πόρρω ποιεῖν καὶ ἀποπλανᾶν. Od. Γ. (320.) ὄντινα πρῶτον ἀποσφῆλῶσιν ἑλλαι Ἐς πέλαγος μέγα τῶν, ubi Eust. ἀποσφῆλῶσιν exp. ἀποπλανήσωσι τῆς ὁδοῦ. || Legitur etiam cum gen. pro Facio excidere et quasi aberrare ab incepto; vel, ut alii exp., Impedio. Il. E. (567.) μέγα δὲ σφας ἀποσφῆλει πόνοιο, ubi Eust. ἐμποδίσειε, κωλύσειε τοῦ ἐνεργεῖν. Ibid. scribit ἀποσφάλειν esse τὸ πόρρω ποιεῖν καὶ ἀποπλανᾶν. || Ἀποσφάλωμαι, pass. Subvertor, Pessundor, Delabor, Plut. Pericle, Ὁ γὰρ ἐνεργότατος καὶ προθυμώτατος τῶν τεχνιτῶν ἀποσφαλεῖς ἐξ ὕψους ἔπεσε καὶ διέκειτο μοχθηρῶς. A Suid. ἀποσφαλεῖς exp. παρατραπείς, ὀλισθήσας. Item, τῆς εὐθείας ἐκτραπείς : contrarium τῷ ἀνασφάλωμαι. || Aberro, cum gen. Plut. Αἱ μὲν τῶν νεῶν ἀποσφαλεῖσαι τῆς Ἰταλίας ἐξέωσθησαν εἰς τὸ Σικελικὸν πέλαγος. Sic et ἀποσφάλεσθαι τῆς ὁδοῦ ap. Lucian., Aberrare a via. Citatur et ἀποσφάλεσθαι τῆς ἐλπίδος, pro Frustrari s. Excidere sua spe : ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος : nam qui frustratur sua spe, velut aberrat ab ea. Sic et ap. Xen. cum gen. ἀποσφαλέντι τῶνδε : K. Π. 5, (2, 11.) Ἐμοὶ μὲν γὰρ, ἔφη, τῶνδε ἀποσφαλέντι ἔστιν ἴσως καὶ ἄλλη ἀποστροφή. Sed et ἀποσφαλεῖς absolute positum citatur e Plut. Solone pro Frustratus s. Falsus sua spe, i. e. ἀποσφαλεῖς τῆς ἐλπίδος. [“ Diod. S. 2, 442.

A Heyn. Hom. 5, 108. Phalar. 106. ad Xen. Eph. 257.” Schæf. Mss.]

Διασφάλω, Aberrare facio, Fallo : Διέσφηλε τὴν τέχνην, Artem fefellit. Pass. Διασφάλωμαι, Fallor, Aberro, Spes mea fallitur, nec assequor id ad quod aspirabam. Æsch. 64(=66.) Διασφαλῆμαι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας : i. e. ἀποτυχεῖν, διαμαρτεῖν. [“ Diod. S. 2, 295. 412.” Schæf. Mss. Lucian. 5. p. 21. * Διεσφαμένως, Arrian. in Epict. 3, 23, 15. * “ Ἐκσφάλω, Prolabor, Aberro, Andr. Cr. 312.” Kall. Mss.] Ἐπισφάλω, i. q. σφάλω, i. e. Labefacto, Evertor. Exp. etiam Fallo, Decipio. [“ Supplanto, Joseph. 1138, 16.” Wakef. Mss. * Ἐπίσφαλμα, Joseph. A. J. 19, 1, 11. Schneidero susp.] Ἐπισφαλῆς, Qui labefactari potest, Lubricus, Instabilis, Incertus, Minime tutus, Periculosus, i. q. σφαλερός. Hes. et Suid. exp. βλαβερὸς, ἐπικίνδυνος. Plut. Fabio, Ἐπισφαλῆς ἐστὶ πιστεῦναι ἀνδρὸς ἐνὸς τύχῃ τηλικαῦτα πράγματα : [cf. Cat. Maj. 19.] Herodian. 1, (6, 15.) Τὸν δὲ πόλεμον ἀτελῆ καταλιπεῖν, μετὰ τοῦ ἀπρεποῦς καὶ ἐπισφαλῆς, Præterquam quod indecorum est, est etiam periculosum : 7, (2, 11.) Τοῦ ἀγγιβαθοῦς τῶν ἐλῶν Ῥωμαῖοι δὲ ἀγνοῖαν τῶν τόπων ἐπισφαλοῦς ἐσομένον, Romanis paludis altitudo periculosa futura erat. Et Greg. Naz. τὸ τοῦ τάχους ἐπισφαλῆς, Celeritatis periculum. [“ Diod. S. 2, 336. Toup. Opusc. 1, 183. Emendd. 1, 277. ad Lucian. 1, 439.” Schæf. Mss. “ Proclivis, Clem. Alex. 167.” Wakef. Mss.] “ Ἐπισφῶλης, pro ἐπισφαλῆς, VV. LL. : sed absque exem-“ plo.” [* Ἀνεπισφαλῆς, Themist. 190. “ Eumath. p. 85. * Ἀνεπισφαλῶς, Leo Diac. p. 220.” Boiss. Mss. “ Novella Alex. Comneni 28. Coteler. Monum. Patr. 2, 196.” Kall. Mss.] Ἐπισφαλῶς, Lubrice, Ita ut labefactari et everti facile queat, Non sine periculo, Periculose. Plut. Solone, Ἐ. διάκειται ἡ πόλις, Civitas laborat, Lubricus est status civitatis et nequamquam tutus, In periculis versatur resp. Itidem in Popl. Idem dicit ἔ. ἔχει ἡ πόλις, eod. sensu, seu, Nutat civitas; nam nutare dicuntur, quæ ruinam minantur, ut τὰ σφαλερὰ s. ἐπισφαλῆ : Aristide 13. Pyrrho 10. “ Xen. Eph. p. 11.” Schæf. Mss. * Ἐπισφάλεια, Aristid. de Simpl. Dict. p. 412.]

Παρασφάλω, itidem Aberrare facio. Proprie παρασφάλειν dicitur Qui a latere alicui adstans eum aut labefacit aut in errorem impellit. Et sagittarium aliquis παρασφάλλει, Cum ei adstans avertit ictum, ut cum brachio impellens impedit quominus ad scopum propositum recta perveniat : ut Il. Θ. (311.) Ἀλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε παρασφῆλεν γὰρ Ἀπόλλων : Ejus ictum alio avertit, σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν αὐτὸν ποιήσας. [“ Heyn. Hom. 5, 470.” Schæf. Mss. “ Greg. Nyss. 3, 207.” Wakef. Mss. Pind. N. 11, 41. Critias Athenæi 432; Qpp. A. 3, 200.] Παρασφαλῆς, i. q. σφαλερός, Lapsans, Lubricus pede incedens, Qui vacillat et titubat, lapsantem firmare gressum non valens, Nicander A. (416.) Οἷά τε πολλὰ παρασφαλέες σπέρχονται, ubi exp. ἐσφαλμένοι : malim ego σφαλόμενοι.

[* Περισφάλω, Hippocr. 584, 10. * Περισφαλῆς, 795. Foes. Econ. Hippocr. * Περισφαλῆς, Præceps, Plut. 7, 260. Lubricus, Idem V. Alex. 16. * Περισφαλέω, Nicander A. 541. Οἱ δὲ περισφαλέοντες, ἅτε βρέφος, ἐρπύζουσι Τετράποδες.]

[* Συσφάλω, Max. Tyr. 13, 4. Τοῖς δημαγωγοῖς συνετήκετο καὶ συνεσφάλλετο.]

Σφῆλος, Qui facile labefactari aut commoveri potest, Mobilis, Densus, Obliquus : Hes. σφῆλόν, ἐν κίνητον, πυκνόν, λοξόν. Ἀσφῆλος, Qui labefactari nequit, Immobilis, i. q. ἀσφαλῆς. Hes. exp. ἀκίνητος. Idem serie alphabetica ἀσφηλοι exp. ἀσθενεῖς, subjungens, σφῆλόν γὰρ, τὸ ἰσχυρόν, Robustum, Validum, Firmum. “ Ἀσφηλοι, Hesychio ἀσθενεῖς, In-“ validi, Imbecilles : σφῆλόν enim, inquit, τὸ ἰσχυρόν, “ Validum, Firmum. Idem, Σφῆλόν, ἐν κίνητον” ἀσφη-“ λον δὲ, τὸ ἀκίνητον : quod magis probro. Sunt enim “ hæc παρὰ τὸ σφῆλαι, q. e. κινῆσαι, σαλευσάι, et la-“ befactare. Atque ita ἀσφηλὸν i. erit q. ἀσφαλῆς.” || ΑΤ Σφῆλος est Nom. propr., Suid. [* Ἐρίσφηλος, Stesichorus ap. Etym. M. v. Ἐρισθενῆς.] “ Ἀρισφῆ-“ λεί, οἱ, Facile decepti, decipiendi, VV. LL.”

[Etym. M.] INDE ET 'Αποσφῆλως, Aberratio; Cum gressus alicujus aliquo aspirantis lubricitate fallitur s. frustratur, s. Cum quis aberrat nec scopum assequitur, ad quem tendebat: ἡ ἀποτυχία, ut Suid. exp. At Hes. Cod. in hujus vocabuli expos. mendosus est.

“Σφαλλός, vel Σφαλός, Cippus, Lignum quo son-
“tium pedes vinciuntur, VV. LL. ex J. Poll. (8, 72.)
“et Hes., quos vide.” [Hinc *Σφαλιζω, *Σφαλιττω:
Hes. 'Εσφάλιζεν' ἔσφηλεν, ἔδησεν. Σφαλός γὰρ, ὁ δε-
σμός. Phot. 'Εσφάλιζεν' ἡσφάλισεν, ἔσφηλεν, ἔδησεν
οὕτω καὶ τὸ πέδαις δῆσαι, πεδήσαι. “Theophran. ap.
Aleman. ad Procop. p. 107. “Ὅστε σφαλισθῆναι τὰ
δημόσια λουτρά, Ut publicæ clauderentur balneæ.”
Schn. Lex. Suppl. Cf. 'Ασφαλιζω. * “'Αποσφαλιζω,
Schol. Eur. Or. 1108.” Wakef. Mss.]

“ΣΦΕΛΑΣ, Scabellum,” [dictum παρὰ τὸ ῥῶον
σφάλλασθαι, ὁ ἐστὶν ἀνατρέπεσθαι, teste Eust.] “Item
“Lignum cavum: ut Schol. Nicandri tradit, (Θ. 644.)
“Ἡ σφέλα ἡ ὀλμῃ κεάσας, ἡ ῥωγάδι πέτρῃ.” [“Ad Ti-
μαῖ Lex. 273. Act. Traj. 2. p. 16. Dawes. Misc. Cr. 133.
426. Plur. σφέλα, Ruhn. ad H. in Cer. 12.” Schæf. Mss.
Od. P. 231. Σ. 393. *Σφελίτης, unde] “'Επισφελίτης,
Remex. Hesychio θρανίτης, “ap. quem plura vide.” [Pausanias
Eustathii ad Od. p. 629. Bas.]

“ΣΦΕΛΑΜΑ, Flos ilicis arboris, s. lentisci. Hes.
“scribit esse τὸ ἄνθος τῆς πρίνου.” “Πολυσφέλμου,
“* πολυφλοίου, Hes. Habentis multum corticis, Cor-
“ticosi.”

“ΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ, ἡ, Acer, arbor,” [Theophr.
H. Pl. 3, 3, 1. 3, 11, 1. 5, 3, 3. Athen. 49. Plin.
16, 16. Schol. Aristoph. 'A. 180.] “Affertur et
“Σφένδαμνον genere neutro e Theophr. Hinc Σφεν-
“δάμνινος, Acernus. Et generaliter Durus, Firmus,
“Solidus.” [“Ad Timæi Lex. 156. Valck. Diatr.
163. Kuster. Aristoph. 119. ('A. 180.)” Schæf. Mss.
“Synes. 191.” Wakef. Mss. Cratinus ap. Athen.
1. c.]

ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ἡ, Funda, Xen. K. Π. 7, (4, 7.)
Σφενδόνας δὲ καὶ τούτους ἡνάγκασεν ἔχοντας ἔπεσθαι.
Plut. de Exilio, e Comico quodam, Τὰ σῦκα ταῖς
σφενδόναῖς τρυγᾶσθαι: ut et nuces decutiuntur ver-
bere fundæ. || Σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, Pala annuli,
Cic. ap. Plat. de Rep. 2. Τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυ-
λίου περιγαγόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὰ εἶσω τῆς χειρὸς,
Cum palam annuli ad palmam converterat. Et mox,
Καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον ἀπὲρτρέψαι ἔξω τὴν
σφενδόνην, Cum in locum annulum converterat, i. e.
Cum palam annuli extro converterat. Vide p. 10. mei
Lex. Cic. integrum locum de Gyge. Plin. Fundam
quoque hac signif. dicit, ut, Funda includuntur per-
spiciuæ, ceteris subjicitur orichalcum. Est autem
pala annuli s. funda, Circulus ille auri vel alius
metalli, quo gemma annuli includitur, ita ut fundæ
sinus lapidem. Ab Hes. exp. σφραγὶς et τοῦ δακτυ-
λίου τὸ περιφερές. || Item in oculo σφενδόνη dicitur
Album quod pupillam in se continet, ut funda la-
pidem, pala annuli gemmam. J. Poll. 2. Τὸ δὲ μετὰ
τὴν κόρην λευκὸν ἅπαν, σφενδόνη καὶ λογάς. || Ab eod.
J. Poll. 5, c. 16. σφενδόνη refertur inter ὀνόματα γυ-
ναικείου κόσμου. Hippocr. περὶ 'Αρθρων, teste Gal.
Lex. Hippocr., σφενδόνην vocat τὸ ἀπὸ τῆς τοῦς λί-
θους βαλλούσης σφενδόνης ὀνομασμένον, εἰς ἀνάληψιν
κώλου χρησίμον: in libello autem περὶ 'Αφόρων, τὸν
καλούμενον φύλακα. Signif. vero, inquit ibid. Gal.,
et τὸ γυναικεῖον περίσφυρον, et quæcunque huic simi-
lia sunt. Est autem περίσφυρον, Fascia pedalis, ut
Ulpian. loquitur. Vide et Σφενδονοειδής. [“Valck.
Diatr. 64. ad Il. N. 599. Zeun. ad Xen. K. Π. 668.
ad Diod. S. 1, 344. Heyn. Hom. 6, 474. Pala an-
nuli, Timæi Lex. 244. et n., Musgr. ad Hipp. 862.
Valck. p. 255. Jacobs. Anth. 6, 351. Villosion. ad
Long. 272. Διὰ σφενδόνης τοξέειν, Bibl. Crit. 3, 1.
p. 72.” Schæf. Mss., et ad Longum 413. Hippocr.
793. Foës. I. q. σφενδόνησι, Æsch. Ag. 1003. Σφ.

τῆς Ἱπποδρομίας, τοῦ σταδίου, Nicet. Annal. 9, 6,
10, 10.]

Σφενδονοειδής, Fundæ figuram gerens, Assimilis
fundæ. Talis figuræ esse dicitur tellus a Dionysio
P. init. Οὐ μὴν πᾶσα διαπρὸς περίδρομος, ἀλλὰ διαμφίς
Εὐρυτέρῃ βεβανία πρὸς ἡελίοιο κελεύθους, Σφενδόνη
εἰοικυῖα. Quæ Rhemnius Faunius sic interpr. Non
tamen assiduo teres undique margine circum Clau-
ditur hæc, bifido sed brachia litore pandens Arcta-
tur rapidos cursus ad solis utrimque, Assimilis fundæ.
Innuit igitur, terram ἐφ' ἐκάτερα μὲν εὐρύνεσθαι, ἐπὶ
θάτερα δὲ, καθ' ὁμοιότητα τῆς πετροβόλου σφενδόνης
συνάγεσθαι εἰς ὀξύτερον, inquit Eust., qui ibid. anno-
tat e. vett. Gramm. σφενδόνην vocari etiam κόσμον
τινὰ γυναικεῖον, Ornamentum quoddam muliebri,
ὅμοιον τῇ πετροβόλῃ σφενδόνη ὄντῃ, πλατὺν μὲν καὶ
αὐτὸν τὰ μέσα, καὶ πρὸς τῇ μετώπῃ πίπτοντα, ἐκ ἰσ-
ποτέρων δὲ καὶ ὀξυτέρων τῶν ἁκρῶν ὀπίσω δεσμοῦμενον.
SED ET 'Οπισθοσφενδόνη, inquit ibid., ap. Comicos
dicta fuit, ἐκ τοῦ ἐναντίου τῇ τοιαύτῃ σφενδόνη, διὰ τὴν
γελοιότερον περιτιθεμένην τῇ κεφαλῇ, καὶ ὀπίσω
ἔχουσα τὰ πλατύτερα, τὰ δὲ ὀξύτερα καὶ τὸν δεσμόν,
περὶ τὰ ἔμπροσθεν. Sunt qui interpr. Reticulum.
Certe Virg. Fundam vocavit retis quoddam genus
Georg. 1. Atque alius latum funda jam verberat
amnem, Alta petens; pelagoque alius trahit humida
lina. Ubi Serv. Funda, genus est retis dictum a fun-
dendo: i. e. Reticulum, quod dicitur βόλος. Est vero
et Fundæ πετροβόλου reticulum, in quo imponitur
lapis ὁ ἐκβληθισόμενος. || Σφενδονοειδής exp. etiam
Figura agminis in cuneum conformati, dimidiata
rhombi. [Agathemerus Hudsoni p. 3. * “Σφενδο-
νοστροφός, Theodos. Diac. Expugn. Cretæ Acr. 3;
173.” Boiss. Mss.]

Σφενδονίτης, SIVE Σφενδονήτης, Funditor, qui
fundæ rotatu lapides jaculatur aut plumbum aut
simile quid, Philo V. M. 1. 'Ακοντιστάς τε καὶ σφεν-
δονίτας παραλαβῶν, ubi per i. scribitur in petult. ut
per η ap. Suid. et Plut. et Xen. idque in Mss. etiam
Codd.: ap. Xen. inquam, tum alibi, tum K. Π. 7,
(4, 7.) p. 111. Πάντας δὲ τοὺς ἀόπλους τῶν υποχει-
ρίων γενομένων σφενδονῶν ἡνάγκαζε μελετᾶν, νομίζον
τοῦτο τὸ ὄπλον δουλικώτερον εἶναι. συν μὲν γὰρ ἄλλη
δυνάμει μάλα ἐστὶν ἐνθα ἰσχυρῶς ὠφελοῦσιν σφενδονῆ-
ται παρόντες. αὐτοὶ δὲ καθ' αὐτούς οὐδ' ἂν οἱ πάντες
σφενδονῆται μείνειαν πάνν ὀλίγους ὁμοσε ἰόντας συν
ὄπλους ἀγχεμάχοις. Plut. Alcib. Τοξότας καὶ σφενδονήτας
καὶ πεζούς: (Pyrrho 15.) Certe hoc σφενδονήτης possit
videri esse verbale a v. σφενδονάω s. σφενδονέω deri-
vatum, de quo mox dicetur: quod si ita sit, per η
scr. fuerit. [“Σφενδονήτης, Valck. Phæn. p. 397.
ad Diod. S. 2, 409.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex.
V. T.]

Σφενδονήδον, In modum fundæ; ut σφαιρομήδον, In
modum globi s. pilæ. Ex Etym. affertur pro E
funda. Qua signif. dicendum esset potius σφενδο-
νήθεν.

Σφενδονάω SIVE Σφενδονέω, Funda utor, Fundam
torqueo, ut Virg. G. 1. Auritosque sequi lepores, et
figere damas, Stupea torquentem Balearis verbera
fundæ. Ubi etiam nota epitheton Balearis, quoniam
Βαlearιδῶν νήσων σφενδονῆται εὐστοχοί, teste Suida:
Servius in Balearibus iusulis inventam fuisse fundam
scribit. Xen. 'Ελλ. 2, (4, 23.) p. 279. Οἱ ψιλοὶ
εὐθὺς ἐκδραμόντες ἡκόντιζον, ἔβαλλον, ἐτόξευον, σφεν-
δόνων. Aliud exemplum habes in Σφενδονήτης ex
Eod. Item Fuuda insequor, peto, Greg. Naz. Σφεν-
δονᾶ τὰ θηρία, Funda petit s. percutit belluas. Quo
sensu dicitur σφενδόνη ἐφικέσθαι, Funda tangere, s.
icere: ut Comicus quidam ap. Athen. (667.) σφεν-
δόνη Οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτός. Item ἐσφενδόνα affertur
ex Eur. (Suppl. 714.) pro Vibrabat. Quo refer quod
Ovid. dicit More fundæ rotare: sic σφενδονῶν λί-
θους dicitur, Qui lapides funda rotat et ingerit in
aliquem; vel Qui fundæ more eos rotat. Aristot. de
struthiocamelo, Εἰ δὲ αὐτὴν διώκοι τις, τοὺς παραπί-
πτοντας λίθους εἰς τοῦπίσω σφενδονᾶ τοῖς ποσίν. Unde
Plin. Lapidēs in fuga contra insequentes ingerit
pedibus. Et Greg. Naz. σφενδονᾶσθαι dicit pro
ἀπορρίπτεσθαι, Tanquam funda rotari, funda ejici:

At verbi Σφενδονέω exempla existimo rara esse, atque adeo unicum tantum mihi occurrit, quod videbis in Ἀποσφενδόνῃ. Sicut tamen dicitur ἀποσφενδονέω, ita et σφενδονέω dici non dubium est. [“Σφενδονάω, Valek. Phœn. p. 409. ad Diod. S. 1, 162.” Schæf. Mss. * Σφενδόνῃσι, Plato de LL. 7. p. 794. * Σφενδονητικός, Plato Lach. 193. Schol. Lycophr. 633. εὐστοχία.]

Ἀποσφενδονάω SIVE Ἀποσφενδονέω, Funda torqueo, rotatum ejaculor, Funda emitto, e Luciano (2, 682.) Ἀποσφενδονούντες [—ώντες] ἀλλήλοις, pro Tela fundis alter in alterum retorquentes. [“Ad Timæi Lex. 123. ad Diod. S. 1, 162. 194.” Schæf. Mss.] Ἀποσφενδόνῃσι, Funda emissus, repulsus. Ἀποσφενδόνῃσι ea signif. dicti fuerunt quidam Eretrientes, quod cum navibus consensu domum redire vellent, (nam in Corcyram habitatum concesserant,) cives ipsos εἰργον, καὶ ἀποβαίνειν ἐκώλουν, σφενδονούντες: ut fusius docet Plut. Hell. Probl. 522. pææ Edit. (=7, 175.) Ubi etiam nota σφενδονούντες a Σφενδονέω. Διασφενδονάω SEU Διασφενδονέω, Fundæ rotatu s. ejaculatu dissipor, Funda disjicio. Improprie vero duæ arbores iu terram flexæ suo cacumine dicuntur διασφενδονῇν τὸ προσηρημένον, Cum in altum redeunt una secum id rapiunt et disceperunt, Plut. Alex. (43.) de Besso, qui Darium interfecerat, Διασφενδόνῃσιν αὐτὸν, ὁρθίων δένδρων εἰς τὰντὸ καμψθέντων, ἑκατέρῳ μέρος προσαρτήσας τοῦ σώματος. Indicat igitur Alexandrum, cum proceris in unum curvatis arboribus utrumque corporis Bessi partes alligasset, eas tanto concitatas impetu remisisset, ut laniata membra passim disjecerint. Sinili mortis genere Sinis latro afficiebat, qui in ipsius manus pervenissent, ut supra in Σίνις et Παντοκάμπτης docui. [“Diod. S. 2, 225.” Schæf. Mss.] Ἐκσφενδονάω SIVE Ἐκσφενδονέω, Funda ejaculor, Funditoris more ejaculor, Ejaculor veluti funda, Veluti funda tortum rotatumque ejaculor, Basil. Ἐπειδὴν πᾶσαν λουδορίαν διὰ τῆς γλώττης ἐκσφενδονήσωσι. [* Κατασφενδονάω, Cyrill. Alex. in c. 2. Nab. p. 499. Τὴν τοῦ Θεοῦ δόξαν ταῖς ἀθυροστομίαις κατασφενδονούντες.]

Σφενδονίζω, i. q. σφενδονάω s. σφενδονέω, Fundam torqueo, torqueo in, Funda impeto, roto, Fundæ more roto, 1 Reg. 25, (29.) Τὴν ψυχὴν τῶν ἐχθρῶν σου σφενδονίσῃς, Animam inimicorum tuorum funda rotabis. [* Σφενδονίσῃς, Gl. Funditor, LXX. 2 Reg. 3, 25. * “Ἀποσφενδονίζω, ad Diod. S. 1, 162.” Schæf. Mss. Joseph. de Macc. 16. “Evagr. Hist. Eccl. 4, 27.” Boiss. Mss.] Διασφενδονίζω, i. q. διασφενδονάω, s. διασφενδονέω, Funda disjicio, Fundæ rotatu s. ejaculatu dissipor, Dissipor tanquam funda, Ita dissipor ut fundæ rotatus plures lapides. Bud. interpr. Disjicio, Ejaculor, afferens e Plut. Marcello (15.) de machina quadam Archimedis, Μέχρις οὗ τῶν ἀνδρῶν ἀπορρίφθεντων καὶ διασφενδονισθέντων ἡ ναὺς κενὴ προσπέσει τοῖς τεύχεσι. [“Formam διασφενδονίζω dum certis quis firmavit exemplis, interim legam διασφενδονισθέντων.” Schæf. Schol. in Apoll. Rh. T. 2. p. 662. * Ἐκσφενδονίζω, Heliod. 9. p. 445.]

“Σφενδικίζω verbum est, quod a Luciano (Pseu-
dol. 24.) reprehenditur, ut VV. LL. annotant.”

ΣΦΗΝ, ἡνός, ὁ, Cuneus quo finduntur ligna aut lapides, in scissuras indito et adacto vi mallei. || Apud Aristoph. dicitur accipi pro Instrumento tortorum, quo veritate extorquent. Quo referri potest Cunei signif. ap. Cic. 2 Tusc. in loco quodam, quem in Σφηνῶ citabo. Vide et Σφηνεύς. [“Brunck. Soph. 3, 387.” Schæf. Mss. “Schol. Theocr. 4, 6. Instrumentum tortoris, Plut. 2, 498.” Wakef. Mss. 4 Macc. 8, 12. 11, 10. Aristoph. B. 801.]

Σφηνοειδής, Cunei figuram gerens, Qui cunei forma est. Alii, Cuspidatim densus. Ita dicitur Qui in modum cunei et crassa forma quadrangulari desinit in eandem formam quadrangularem, sed exilem et acutam. Lat. Cuneatus dicitur, Ovid. Prominet in pontum cuneatus acumine longo Collis. Liv. de scuto quodam, Summum latius, fastigio æquali, ad imum cuneator. Itidemque Cuneatus ager a Colum.

4. dicitur Qui cunei figuram efficit, e lato desinens in acumen longum et angustum. Tales sunt σφηνοειδεῖς ἐμβολαὶ ap. rei militaris Scriptores, et eos qui de aciei bellicæ formis loquuntur. Unde et Lat. Cunei, et tum ap. alios, tum ap. Virg. Æn. 12. densi cuneis se quisque coactis Agglomerant. In VV. LL. legitur ETIAM Ἀφηνοειδής, serie alphabetica, itidem pro Cuneatus: crasso errore. [* Σφηνοκέφαλος, Strabo p. 121.] Σφηνοπῶγων, Cuneatam barbam habens, Cujus barba cunei figuram repræsentat, e lata sc. desinens in angustum acumen. Alii, Cui diffissa veluti cuneo barba est et bisulca. Lucian. (3, 406.) Οἱοὶ εἶσιν ἐν ταῖς Κωμωδίαις οἱ σφηνοπῶγες. [Epith. Mercurii, Artemid. 2, 42.]

[* Ἀντισφὴν, ὁ, Mathem. vett. 67. * “Ἐπίσφηνον, Clem. Alex. Str. (6, 18.) p. 800. (Ἀποξύσαντες γὰρ ἑκάτερον * ἐπίσφινον ὄξει δρεπάνῳ, ubi Sylb. Alibi rectius ἐπίσφηνον. Vertitur Utrumque surculum.)” Routh. Mss.]

Σφηνάριον, τὸ, ET Σφηνίσκος, ὁ, Cuneolus. Priore utitur Suid. in exponendo σφὴν, veluti notiore; posterius autem passim obvium. Σφηνίσκοι ap. Nicomach. [Theol. Arithm. 279. Ast.] dicuntur Geometricæ figuræ a cuneoli et vespæ similitudine, quia sc. ἀνισόπλευροι sunt, e latis et quadratis lateribus desinentes in angusta et tenuia. Apud Medicos autem σφηνίσκος est Linamentum in cunei formam involutum s. intortum: quo fere utuntur Chirurgi in separandis ab invicem durioribus corporibus: et majus fere est. Paul. Ægin. 6, 4. Καὶ ξύσαντες τὸ ὀστέον, σφηνίσκον ἐκ ράκους ἐμβαλοῦμεν τοῖς τραύμασι: 91. Δεῖ σφηνίσκους στρεπτὸς ἐκ ράκους εἰληθέντας ἐντιθεῖναι τῇ ρινὶ δύο. Vide et Μορός. [“Σφηνίσκος, Brunck. Aristoph. 1, 250. Benti. 319.” Schæf. Mss. “Σφηνάριον, Hes. v. Γόμφοισι.” Wakef. Mss.]

Σφηνεύς, ἑως, ὁ, Cuneus, Species quædam κεστρέως. Athen. (307.) ex Euthydemii libro περὶ Τελύχων tradit εἶδη κεστρέων εἶναι σφηνέα καὶ δακτυλέα: vocari autem σφηνέας, ὅτι λαγαροὶ καὶ τετράγωνοι. Ubi pro σφηνέας forte reponendum est σφηνέας: nisi et σφηνέας nominari credat aliquis eosdem pisces: a nomin. σφὴν.

Σφηνῶ, Cuneo, (ut Quintil. Cuneare per vim, et quæ natura juncta sunt, distrahere, et Plin. Si quid in ligno cuneandum sit,) i. e. Cuneo findo, Cuneo scindo, ut Virg. loquitur; s. Cuneo adacto findo et divello. Pass. Σφηνοῦμαι, Cuneor, Cuneo findor, adacto scindor, Cuneus mihi adigitur. Σφηνοῦσθαι solebant et in tormentis: quod fortassis signif. Cuneis adactis cruciari et torqueri, ap. Cic. Tusc. 2. Hos ille cuneos fabrica crudeli inferens Perrupit artus: qua miser solertia Transverberatus castrum hoc furiarum incolo. Quæ verba sunt Promethei a Vulcano affixi. Apud Suid. Οὗτος κληθεὶς ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ σφηνωθείς, ἀπέθανε. Exp. autem tum ipse, tum Hes. Σφηνούμενος, στρεβλούμενος, βασανιζόμενος. || Obstruo s. Obturo adacto cuneo, Obstruo et obturo veluti inculcato cuneo: unde in Epigr. σφὴνον, Obstrue s. Obsera et claude veluti adacto cuneo. Itidem ap. Diosc. 5, 40. Ἐσφηνωμένην καλὰ μὲν πιθάκην, Ruell. vertit Urceolum obstructum arundine. Et Bud. e Nehem. 7, (3.) Κλειέσθωσαν αἱ θύραι καὶ σφηνούσθωσαν, Obstruantur, Obturentur: malim Obfirmantur s. Obserentur adacto cuneo; nam cum repagulum obditur per transversum, solet foraminum, cui repagulum immittitur, utrumque cuneus injici, ne emoveri ipsum queat. Sic idem Bud., cum σφηνῶσαι interpretatus esset Cuneare, γομφῶσαι, subjungit, Σφηνῶσαι, πληρῶσαι καὶ βύσαι, φράζει, Obturare foramen adacto cuneo s. clavo ligneo: Τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι. Exp. etiam ἐμφράζει, στήψαι, Inculcare, Condensare, Stipare: afferens Gal. de gangræna, Θεραπεία δ' αὐτοῦ γίνεται κενώσαντων ἡμῶν ὅσον οἶον τε πλείστον τοῦ κατὰ τὸ πάσχον μύριον αἵματος ἐσφηνωμένου, μὴ δυναμένων τῶν ἀρτηριῶν ὑπὸ στενωχωρίας διαστέλλεσθαι. Ead. signif. affertur ex eod. Gal. 1 ad Gl. Ἐσφηνωμένος χυμὸς, Infartus humor, Qui inhæret veluti cuneus adactus et inculcatus malleo in rimam aliquam. Et Diosc. 6, 26. Ἐσφηνωμένων ἐν τῷ στομάχῳ θρόμβων, Grumis sese in stomacho densantibus, s. Inhærentibus sto-

macho in modum cunei ligno impacti. Similiter ἀσφηνωμένος ψωμός Gaza verit, Panis intrusus: Polif. Cibus constipatus. ["Toup. Opusc. 1, 477. Jacobs. Anth. 8, 226. Brunck. Aristoph. 3, 76. Ἐσφηνωμένος, ad Charit. 656." Schæf. Mss. "Torqueo, Plut. 2, 498(=7, 940.)" Wakef. Mss. Lucian. 6, 195. χρυσῷ ἐσφηνωμένη, Aureis clavis distincta. Cf. Σφηκῶ. * "Σφήνωμα, Brunck. Soph. 3, 421. Valck. Phœn. p. 257." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 1371.] Σφήνωσις, ἡ, Adactio cunei, i. e. Ipsa actio adigendi cuneum, Obstructio s. Obturatio quæ fit cuneo. Apud Medicos dicitur Cum humor alicubi hæret veluti cuneus in lignum adactus s. impactus crebris mallei ictibus: Obstructionem et obturationem reddere potes. Plut. (6, 484.) Βαρύτητες καὶ κόποι, φησὶν Ἰπποκράτης, αὐτόματοι νοῦσον φράζονται, διὰ πλῆθος ὡς εἰκεν, ἐντὸς διάτασιν καὶ σφήνωσιν τοῦ περὶ τὰ κεντρα πνεύματος ἔχοντος. Bud. σφήνωσιν ἄρθρων esse dicit Irruptionem s. Irreptionem humoris inter artus; cum humor artus veluti discuneat. [Plut. 8, 594. 9, 550. "Aret. p. 60." Wakef. Mss.]

* Ἀνασφήνω, Mathem. vett. p. 24. * Ἀποσφήνω, Eust. in Dionys. P. 369. "ad Lucian. 1, 500." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 28. * "Ἐναποσφήνω, Impingo veluti cuneum, Chrys. Hom. 25. T. 5. p. 153, 11." Seager. Mss.] Διασφήνω, Discuneo,) ut Plin. Conchæ se contrahunt, sed frustra, discuneatæ,) i. e. Adacto s. Impacto inculcatoque cuneo diffindo et dirimo, ["Timæi Lex. 244." Schæf. Mss.] Ἐνσφήνω, Cuneum inculco s. impingo, intrudo, Intrudo et inculco veluti cuneum. Paul. Ægin. de ischiade, i. e. morbo coxendicis, Αἴτιος δὲ ταύτης παχὺς καὶ φλεγματικός χυμὸς ἐνεσφηνωμένος τῇ κατ' ἰσχίου διαρθρώσει, Hærens in coxendice veluti cuneus aliquot impactus s. inculcatus mallei ictu. Item Obstruo et inspisso veluti adacto cuneo, Diosc. 5, 29. de melomelitate, Μήλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα, καὶ βληθέντων εἰς μέλι ὀπιπλείστον ὥστε ἐνεσφηνωθῆναι, Ita ut ipsum mel inspissetur ac veluti cuneetur injectis illis cotoneorum segmentis: referendo ad mel: sin ad ipsa cotoneorum concisorum frusta referas, Ita ut penitus demersa contegantur et obruantur: veluti cum cuneus tam profunde adigitur, ut hiatus ligni etiam concludatur. Quæ exp. magis consentanea est, cum dicat ὀπιπλείστον: nam si ipsum mel inspissandum esset cotoneorum injectu, utique opus esset majore cotoneorum quam mellis copia. ["Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 380." Schæf. Mss. * Ἐπισφήνω, Schleusn. Lex. V. T.] "Κατασφήνω, Cuneo, Hippocr. de Nat. Inf. Ἰμάτια συνδεδεμένα "καὶ κατεσφηνωμένα ἰσχυρῶς." [* "Παρασφήνω, D. R. ad Longin. 253." Schæf. Mss.] Περισφήνω, Undique obstruo et obturo adactis cuneis, simpliciter Obstruo. undique: ut περισφήνομαι simpliciter exp. Undique obturo. [* "Συσφήνω, Herod. τὸν ἄερα." Schn. Lex.]

ΣΦΗΞ quoque i. significat q. σφήν, i. e. Cuneus: ut quidem traditur in VV. LL. nullo tamen Auctore nominato aut approbato. Verum ut σφηκίσκος dicitur pro σφηκίσκος, ita fortasse et σφήξ pro σφήν dici posse suspicetur aliquis.

Σφηκίσκος, i. q. σφηκίσκος, ut jam dictum est, h. e. Cuneolus; Lignum e quadrato eoque crasso et lato desinens itidem in quadratum sed tenue et angustum. Hes. Τὰ μακρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ σφήκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσι καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπων καὶ προκοιλίους. Quibus verbis indicat a similitudine vesparum, quæ admodum adductam et strictam habent alvum, σφηκίσκους nominari. Ligna oblonga et quæ in acutum desinunt, ita ut latitudo paulatim diminuatur et contrahatur. Verum in verbis sequentibus ante προκοιλίους inserendum est μὴ, post autem addendum σφηκῶδες φασί, e Suida et Schol. Aristoph., qui utitur hoc vocab. σφηκίσκος. Πλ. (300.) verba de Cyclope faciens, κραιπαλὼντά θ', Ἠγούμενον τοῖς προβατίοις, Εἰκὴ δὲ καταδαρθέντα πον, Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι. Ubi σφηκίσκον ἡμμένον vocat, quem Hom. μοχλὸν ἀπωξυμένον καὶ πεπυρακτωμένον appellat, Od. I. 325.

375. i. e. Vectem præacutum ac præustum, ut Ulysses Polyphemo oculum eruit: nominat idem Hom. 381. μοχλὸν ἐλαίνον ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. Tales sunt Pali præacuti et Sudes præustæ ap. Virg. Annotat in illo Aristoph. loco Schol., vocab. hoc σφηκίσκος ἐπιτετηδεῦσθαι παρὰ τὸν σφήκα: nam τὰ μικρὰ (pro quo Hes. habet μακρὰ) τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα vocari σφηκίσκους: quoniam sc. et οἱ σφήκες τὴν κοιλίαν * ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχυροὶ ὄντες ὀπισθεν. Itidemque alius Schol. exp. ὀξυμμένον ξύλον: quoniam sc. et ὁ σφήξ ὀξὺς ἐκ τῶν ὀπισθεν. Sed et τοὺς λαγαροὺς, inquit, τοῖς σώμασιν ἀνθρώπων καὶ μὴ προκοιλίους, dicunt σφηκῶδες. Derivant igitur et hic Schol. et Hes. hoc σφηκίσκος a σφήξ, Vespa, ob rationes jam adductas: non autem a σφήξ, quod pro σφήν usurpari interdum creditur. [Vide Ἐπισυνάγω. Eust. 897, 57. "Hemst. ad Plutum p. 84. 93. Bentl. 319. Brunck. 1, 250." Schæf. Mss. Polyb. 5, 89. Nivom. Arithm. 2. p. 128. Ast.]

Σφηκῶδες, i. q. [σφηνοειδὴς s.] σφηκοειδὴς Cuneus vel Vespæ modo in acutum et angustum desinens. Cum de homine dicitur, signif. Eum cujus venter non prominet ut aliorum, sed præ gracilitate et macie adductus est et angustus, ut in Σφηκίσκος doctus e Schol. Aristoph., qui utitur hoc vocab. ea quæ dixi signif. Πλ. (561.) ubi Πενία ait, παρ' αὐτῷ γάρ, (sc. τῷ Πλούτῳ) ποδαγρῶντες καὶ γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πίονες εἰσὶν ἀσελγῶς. Παρ' ἐμοὶ δ', ἰσχυροὶ καὶ σφηκῶδεις. Ubi nota τοῖς πίσις καὶ γαστρώδεις καὶ παχύκνημοις, i. e. Pinguibus ventrosisque et iis quæ crassas habent suras, opponi τοὺς ἰσχυροὺς καὶ σφηκῶδεις, Graciles macrosque, et τοὺς λεπτοὺς κατὰ τὸ μέσον ὡς σφήκες: quoniam sc. οἱ λιμώττοντες ἰσχυρότεροι γίνονται ὡς σφήκες: s. τοὺς λεπτοὺς κατὰ τὰ κεντρα τῶν γαστέρων: quorum imus venter præ macie angustum constrictus est, non aliter ac vesparum alvus. Quæ Πενίας verba excipiens Chremylus respondet, Ὑπὸ τοῦ λιμοῦ γάρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες ἐν πορίζεις: nominans τὸ σφηκῶδες, τὴν σφηκῶδη κοιλίαν, i. e. λεπτήν καὶ ἰσχυρήν τὰ κάτω, quemadmodum ἡ σφηκῶν κοιλία ἐπισυνάγεται s. ἐπισυνεστέλλεται κατὰ τὰ κάτω εἰς ὀξὺ, ut ex ante dictis satis patet. ["Vide Ἐπισυνάγω. Schol. Nicandri Ἀ. 183. (Περὶ τῶν δὲ ζῴων ἐστὶ τῶν σφηκῶδων, μεῖζον μὲν μύρμηκος, μελίσσης δὲ ἐλασσον.)" Wakef. Mss.] "Φηκῶδης, Strigosus, Male habitus, VV. LL.; sed scr. puto "σφηκῶδης."

Σφηκός, i. q. σφηκῶδης: nam σφηκοῦ, teste Hes., dicuntur οἱ οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκῶσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι: sed addit, quosdam σφηκῶν nomine accipere τοὺς ῥωμαλέους: idemque σφηκῶν exp. etiam ποικίλων: forsan ex eo, quoniam vespæ sunt variæ s. versicolores. [Sed Corai, in Schn. Lex. Suppl. 178. leg. conjicit σφηκῶν οὐ προκοιλίων.] || Idem substantive quoque σφηκός λόφος exp. τὸ ἄκρον τοῦ λόφου τὸ ἐπὶ τῶν ὠτων ἀποκρεμάμενον τοῦ λόφου τῆς περικεφαλῆς τὸ συνεσφιγμένον. ["Brunck. Soph. 3, 388." Schæf. Mss. Phot. v. Ἐσφηκωμένον.]

Σφηκῶ, Cuneo: ea signif. quæ Plin. dicit Hispania cuneatur angustius, i. e. E lata fit angusta in formam cunei. Seu, σφηκῶδη aut σφηκὸν efficio, E lato et crasso in angustum et tenue contraho. Unde ἐσφηκῶντο, E lato crassoque ambitu in angustum et tenue acumen contracti ac constricti erant: Il. P. 52. Πλοχμοὶ θ' οἷ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφηκῶντο, ubi Hes. exp. ἐδέδεκτο, συμπεπλεγμένοι καὶ συνεσφιγμένοι ἦσαν: qui ἐσφηκωμένον exp. itidem ἐσφιγμένον, forsan respiciens ad Aristoph. Σφ. (1072.) Εἴ τις ὕμῶν — τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν, Εἴτα θαυμάζει μ' ὅρων μέσον ἐσφηκωμένον, Cum videat me vesparum modo imum ventrem habere strictum et angustum; Cum me videat medium gracilem esse factum in modum vespæ, ut quidam interpr. Schol. exp. μέσον σφήκωμα φαίνεται: ex eo quod chorus, qui ista loquitur, elce κεντρίδας, ὡς εἰς σφήκα σχηματιζόμενος. Quam lectionem et exp. ipse magis probat; est enim et alia exp., nempe διαδεδεμένον: alia item lectio, habens διεσφηκωμένον, ut sit eis σφήκας διεσκηνασμένον: respiciendo et hoc pacto προς τὴν σκευὴν, ἣν περιέθετο ὁ χορὸς, τὴν τῶν σφηκῶν ποικιλίαν. Itaque σφηκῶσθαι s. διασφηκῶσθαι h. l. esset In vespam converti,

Vespæ figuram et habitum induere. || Σφηκῶ, i. q. σφηκῶ, Obturo et obstruo veluti cuneo injecto, Diosc. 5, 64. de confectione vini aromatici, Σφηκῶσας ἄγγειον, Operculato vase, Ruell. ["Harles. ad Theocr. 348. Bergler. ad Alciph. 190. Jacobs. Anth. 8, 377. 9, 305. 10, 316. Brunck. Soph. 3, 387. Heyn. Hom. 6, 186. 7, 299." Schæf. Mss. "Constringo, de coma, Philo J. 2, 479." Wakef. Mss. Nicander Θ. 289. Δειρὸν ἐσφῆκῶται ἄλις, Aristides 1, 348. Αἱ θυρίδες εὖ καὶ καλῶς ἐσφῆκωμένοι ἐνδοθεν καὶ ἔξωθεν. I. q. σφῆκῶ, Arat. 440. 526. "Καλύματα ἐσφῆκωμένα in Anacr. Fr. ap. Athen. 534. alii Acuminatum interpretantur pileum, alii Firmiter astrictum capiti." Schw. Mss.]

Σφηκῶμα, τὸ, dicitur τὸ ἐσφῆκωμένον, Id quod e lato in angustum contractum est: in galea s. crista Ea pars cui pinnæ inseruntur. Aristoph. Eip. (1216.) τὸ σφῆκῶμα, sc. τοῦ λόφου, ἔχει πόνον πολὺν, ubi Schol. τόπος τῆς περικεφαλαίας, ὅπου τὰ περὰ δέδεται. Eod. fere modὸ σφῆκὸς λόφου supra. Hesychio σφῆκῶμα est ὁ δεσμός, Suidæ το λεπτὸν σχαινίον. || Σφῆκῶμα dicitur etiam Id quo aliquid σφῆκῶται, i. e. Quæ, veluti cuneo injecto, obturatur et obstruitur. Diosc. præf. l. 8. 'Οπότεν οἱ Αἰγύπτιοι θερίσωσι τὸν σάχυν, χύτραν ἔχουσι κατεσκευασμένην πίσης, καὶ σφῆκῶμα προσρηγμένον τῇ χύτρᾳ, Operculum appensum ollæ, Alii interpr. Linamentum s. Fasciam qua tegitur s. obvolvitur olla. Quæ interpr. non displicet. Sequitur enim paulo post, 'Ἐπειδὴ οὖν δηχθῇ τις πόδα ἥδιον τι μέρος, ταχέως οἱ παρατυχόντες τὸ σφῆκῶμα βάλλουσιν εἰς τὴν χύτραν τῆς πίσης, καὶ περιελούσιν ἅπαξ ἢ δις περὶ τὸν πῆχυν ἢ τὴν κνήμην, μισρὸν ἐπάνω τοῦ δῆγματος, καὶ περισφίγγουσι δύο παρεστώτες ἰσχυρῶς. Hes. σφῆκῶμα exp. πύκνωμα. [Gl. Nodus. Nicom. Arithm. 2, 16. p. 128. Anim. 294. Ed. Ast. "Valck. Phæn. p. 257. Brunck. Soph. 3, 421." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 25. Λίνον παχὺ μετρίως ὅσον σφῆκῶμα. Cf. Phryn. Bekkeri p. 64.]

* Ἀποσφῆκῶ, Nonn. D. 21, 150. 35, 156. 42, 214. "Mitsch. in Cer. 126." Schæf. Mss.] Διασφῆκῶ, In vespam convertō, Vespæ figura et habitu induo, eis σφῆκα διασκενάζω. Vide Σφηκῶ. ["Nonn. D. 25, 189." Wakef. Mss. "Act. Traj. 1. p. 222. * Ἐνσφῆκῶ, Paul. Sil. Ambo 235. * Ἐπισφῆκῶ, Wakef. Eum. 56." Schæf. Mss. Nonn. D. 2, 111. 9, 123.] "Κατασφῆκῶνται, Hes. affert pro "καθέλῳνται. Sed forsā ser. κατασφῆλῳνται, a * Κατασφάλλω, Dejicio." [Leg. καθήλῳνται, ut ap. Eund. Hes. Κατεσφῆκῶνται καθήλῳνται: Κατεσφῆκωμένον περιεχόμενον. Κατεσφῆκῶντο, Tryphiod. 87. Paul. Sil. Ecphr. 65. * Παρασφῆκῶ, Schol. Eur. Phæn. 115.] Περισφῆκῶ, i. q. περισφῆκῶ, Circumquaque obstruo et obturo veluti injecto cuneo. Alii simpliciter interpr. Obstruo, Obturo, Operculo, Obstringo. Diosc. 5, 26. de confectione vini scillitici, Μετεράσας τὸν οἶνον εἰς ἕτερον ἄγγειον, ἀπῶθον, περισφῆκῶσας ἐπιμελῶς, Obstruoto diligenter vase recondito, Ruell. Præcedente cap. dicit, Πωμάσας τὸ ἄγγειον ἐπιμελῶς. Ead. signif. Hippocr. Ep. 9. Κίστας φαρμάκων εὖ μάλα περισφῆκωμένας ἔχοντες ἦσαν: Ep. seq. ad Cratevam, 'Οκόσα δ' αὖ φύλλα ἢ ἄνθηα, φερέσθω ἐν κώθῳσι περισφῆκωμένοις, ὅπως μὴ διαρρίπιζόμενα τῇσι πνοῇσι ἐκλίπη τὸν τόνον τῆς φαρμακείης. [* Συσφῆκῶ, Timon ap. Diog. L. 2, 6. Πάντα συσφῆκῶσαν ὁμοῦ τεταραγμένα πρόσθεν.]

Hactenus de σφῆξ, quatenus aliquam affinitatem signifi. habet cum σφῆν: sequitur nunc ea ejusdem VOCABULI Σφῆξ signif., qua Vespam denotat, una cum suis derivatis. Il. M. 167. ὥστε σφῆκες μέσον αἰῶλοι ἡέ-μέλισσαι Οἰκία ποιήσονται ὀδῶ ἐπὶ παιπαλαέσση: Il. 259. σφῆκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνδοίοις, Vespis quæ propter viam suas cavernas habent et viatores invadunt lacesiti: quemadmodum et crabrones. Et ap. Aristot. σφῆκες ἐργάται. H. A. 9, 41. Τῶν ἡμέρων σφηκῶν δύο γένη' οἱ μὲν, ἡγεμόνες, οὓς καλοῦσι μήτρας' οἱ δ' ἐργάται: Plin. 11, 21. Aliorum, qui mitiores videntur, duo genera: opifices, minores corpore, qui moriuntur hyeme: matres, quæ bienio durant. Ubi σφῆκας interpr. Crabrones. Plura vide ap. Ælian. et Nicandr., et Marc. Virg. in Diosc.

8, 2. ubi tradit remedia adversus ictus vesparum. ["Bergler. ad Alciph. 262. ad Lucian. 1, 511. Jacobs. Anth. 7, 148. 9, 209. Ex equo nati, 8, 180." Schæf. Mss. Nicander Θ. 741. "Ἰπποὶ γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.]

Σφηκοειδής, Vespæ similis s. Crabronis figuram gerens, Qui e vesparum s. crabronum genere est, Schol. Nicandri Θ. 816. Βέμβιξ δὲ ἐστὶ ζῶον σφηκοειδές, μέλαν κατὰ τὴν χορίαν, κέντρον χρώμενον ὡς οἱ σφῆκες. Forsan est bombyx, de quo Plin. 11, 22. Sed perperam in illo Schol. loco pro σφηκοειδὲς LEGITUR Σκηνοειδὲς.

Σφηκῶν, ὠνος, ὁ, Sedes et domicilium vesparum. Vide sequens.

Σφηκῶν, τὸ, itidem Cella vesparum, s. Nidus vesparum. Aristot. H. A. 9, 41. de vespis, Τούτων δὲ αὐξηθέντων, πάλιν μετὰ τούτους ἄλλους μέζους ἰστούς συνίστανται: καὶ πάλιν τούτων αὐξηθέντων ἑτέρους, ὥστε τοῦ μετοπώρου τελευτῶντος πλείστα καὶ μέγιστα γίνεσθαι σφηκία: ἐν οἷς ὁ ἡγεμῶν, ἡ καλουμένη μήτρα, οὐκέτι σφῆκας γεννᾷ, ἀλλὰ μήτρας' γίνονται δὲ οὗτοι ἄνω ἐπὶ τοῦ σφηκίου ἐπιπολῆς μέζους σκώληκες. Paulo ante dixerat, Ἐπιόντος τοῦ θέρους πλάττονται τὰ κηρία, καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκῶνας τοὺς μικροὺς, οἷον τετραθύρους, ἢ ἐγγὺς τούτων, ἐν οἷς σφῆκες γίνονται, καὶ οὐ μήτραι. Unde Plin. 11, 21. Nidos vere faciunt fere quadrifores, in quibus opifices generentur. Iis eductis, alios deinde nidos majores fingunt, in quibus matres futuras producant. Ubi nota syuonymiws poni σφηκῶν et σφηκῶν, sc. pro Nido vesparum s. crabronum mitiorum; sic enim eo loco Plin. σφῆκας interpr., sc. Crabrones mitiores, non Vespas. Paulo post Aristot. dicit de matribus, Κάθηνται ἐν τοῖς σφηκίοις αἰεὶ, συμπλάττονται καὶ διοικῶσαι τὰ ἔνδον. Sed nota in paulo ante c. l. non σφηκῶνας scribi, sed σφηκωνεῖς: quod si mendosum non est, est a NOMIN. Σφηκωνεύς. ["Σφηκῶν, Casaub. ad Athen. 102." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 4, 39.]

Apud Hes. legitur ET Σφηκεία, τὰ σφηκῶν κηρία, Cellæ in quibus vespæ favos fingunt. || Σφηκεία dicta olim fuit et Cyprus, teste Eod. Testatur idem et Steph. B., sed addens, dictam fuisse Σφηκειάν * Κεράστειαν, afferens Lycophr. (447.) Οἱ πέντε πον Σφηκειάν εἰς * Κεραστίδα. Dixerat tamen initio idem Steph. B. Σφηκειάν esse Urbem Eubææ. Hujus τὸ ἐθνικὸν EST Σφῆκες, Cives Spheciæ urbis, s. Cyprii, οἱ ἐκ τῆς Σφηκειάς. Sed prius σφηκεία pro σφηκία, est num. pluralis, a SING. Σφηκεῖον, Nidus vesparum, Cella in qua vespæ confingunt favos. || Alioquin σφηκεῖον vocatur Phalangii quoddam genus, alio nomine VOCATUM Δύσδηρι, teste Nicandro Θ. 738. de phalangii generibus, "Ἄλλο γεμὴν δύσδηρ' τὸ δὲ σφηκεῖον ἐπουσι, Πυρρὸν ἄλις σφηκὶ * παναλίγκιον ὠμοβορηῖ. "Ὅς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσειται ἵππον." Ἰπποὶ γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν. Ubi nota σφηκεῖον ex eo nominari, quoniam simile est vespæ: quo modo et μυρμήκειον, ὁ δὲ μύρμηξιν εἰκται, ut idem Poëta docet ibid.

Σφηκία, ἡ, Examen vesparum, Liv., i. e. Grex s. Multitudo vesparum, Plut. περὶ Ἀοργῆς, Καὶ μὴν τὰς γε συνεχεῖς καὶ πυκνὰς καὶ κατὰ μικρὸν ἐν τῇ ψυχῇ συλλεγομένας ὀργὰς, μάλιστα φιλαντία καὶ δυσκολία μετὰ τρυφῆς καὶ μαλακίας, οἷον σμῆνος ἢ σφηκίαν ἡμῖν ἐντίκτουσι, Veluti apum aut vesparum s. crabronum examen. Itidem σφηκίαν ἐρεθίζειν, Vesparum s. Crabronum examen lacerare et ad iram provocare: de iis qui homines per se iracundos irritant. ["Σφηκία, Musgr. Cycl. 473. T. H. ad Plutum p. 191. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 224. Σφηκία, ibid. Brunck. Soph. 3, 506. Heyn. Hom. 7, 186." Schæf. Mss. "Schol. Il. M. 168." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 16, 31. Aristot. H. A. 9, 27, 16. Aristoph. Σφ. 224. 229. 404. A. 475. Σφηκία, Gl. Crabrones. * Σφηκιώδης, Epiph. 1, 387. * "Σφηκίας, ὁ, ἢ, Villosion. Anecd. Gr. 2, 66." Wakef. Mss. * Σφηκιώω, unde] Σφηκιώσις, εως, ἡ, Hes. κηρία σφηκῶν, Favi vesparum; s. potius Nidi s. Cellæ vesparum crabronumve, in quibus favos suos confingunt.

Σφηκισμός, Genus harmoniæ quod vesparum surro s. bombo non erat absimile, εἶδος αὐλήσεως,

εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶν βομβῶν, Hes. [quasi a * Σφικίζω, Vespas imitor.]

“ΣΦΗΤΤΙΟΣ, Qui est e tribu quæ vocatur “Σφηττός. Interdum vero Σφήττιος dicitur Acer: “ὄξος, Aristoph. Πλ. (720.) de Aceto acris s. potius “acerrimio: metaph. ἀπὸ τῶν Σφηττίων, qui πικροὶ “erant καὶ συκοφάνται. Vide ejus Schol.” [“T. H. p. 471. Brunck. 1, 212. * Σφηττοῖ, T. H. l. c. ad Lucian. 1, 394.” Schæf. Mss.]

ΣΦΙΓΓΩ, ξω, Stringo, Constringo, ut qui fasciculum virgultorum aut arundinum colligans vimine constringit, ut e laxo coeat in strictum, s. arcum. Theocr. 10, (44.) quod Ἐργατῖναι inscribitur, Σφίγγει, ἀμαλλοδέσται, τὰ δράγματα, Constringite manipulos deamlessos, vos qui eos colligatis. Et pass. voce ac signif. Plut. de Pr. Frig. Συνάγεται τῷ ἀέρι σφιγγόμενος ὑπὸ ψυχρότητος, Aeris frigore constrictus cogitur, Philo de Mundo, Συνάγων πάντα τὰ μέρη καὶ σφίγγων, Coagmentans omnes mundi partes et astringens, Philo V. M. 3. “Ὅλον δ’ ἀλυσιδόους χρυσοῖς ἀνέτητο πρὸς τὴν ἐπωμίδα, σφιγγόμενον ἐξ αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ μὴ χαλᾶσθαι, Catellis aureis ad amiculum annexum vinciebatur, Turn. || Exp. etiam Complexor, Arceo, Cogo. [“Wakef. S. Cr. 3, 139. Jacobs. Anth. 6, 77. 110. 8, 377. 9, 121. 10, 242. 11, 55. Anim. 314.” Schæf. Mss. Musæus 242. Theocr. 7, 17. Hero Automat. 2. “Σφίγγει περιόδους, Demetr. §. 244. dicit, ut Cic. Vincire sententias, h. e. Ita jungere, ut e pluribus veluti una fiat, artificio periodico, quo plures sententiæ una periodo comprehenduntur ita, ut suspensa sit ab initio usque ad finem oratio, adeoque e pluribus enuntiationibus una fiat et universa. De hac re plura disputavit Ernesti Clav. Cic. v. Viucire. Simili metaph. Comprehensione devincire verba, dixit Cic. Brut. 37. Hanc igitur formam Demetr. περιαγωγὴν vocat; de qua voce alibi copiosius exposuimus. Eodem modo Dionys. de Vi Die. Dem. 19. p. 1010. τὸ σφίγγει et στρογγυλότερον ποιῆσαι junxit, opposuitque τοῖς κεκολλημένοις. Sic et Aristid. περὶ Ἀφ. Λόγου 672. λόγος ἐμπεριλαμβάνων τὰ νοήματα στρογγύλος γίνεσθαι καὶ σκληρὸς, καὶ κατεσφιγγόμενος. Gregorius ad Hermog. c. 11. ἐρμηνείαν διηρημένην, h. e. Elocutionem per asyndeta factam, descripturus ait: Τὰ κῶλα οὐ συνέχεται, οὐδὲ συσφίγγεται, Membra orationis non coeunt, non juncta sunt, sed veluti incisa et a se invicem disjuncta. Vide Κύκλος.” Ernesti Lex. Rhet. * Ἐσφιγγόμενος, Gl. Strictim. * “Σφίγμα, Theod. Diac. Expugn. Cretæ Acr. 3, 177.” Boiss. Mss. * Σφιγμός, Mathem. vett. p. 25. * “Σφίγγεις, Schol. Apoll. Rh. Novus 1, 264. Ed. Schæf.” Boiss. Mss. “Greg. Naz. Carm. p. 23.” Kall. Mss. Eliau. H. A. 8, 18. * Σφίγγεις, Gl. Strictura: * Σφιγκτός Strictosus. “Ad Lucian. 1, 500. Epigr. adesp. 114. Jacobs. Anth. 6, 77. 7, 60. 332. 9, 289. Anim. 314.” Schæf. Mss. Eust. ad Dionys. II. 369. Opp. A. 3, 590. Paul. Æg. 6, 99. σφιγκτότεροι ἐπίδεσμοι. * Σφιγκτός, Eust. Od. A. p. 66, 21.] “Ἀσφιγκτός, Non “constrictus, Qui stringi aut constringi nequit.” Σφιγκτήρ, ἦρος, ὁ, Qui stringit, constringit, astringit. Medicis σφιγκτήρ dicitur Musculus ani rotundus, ultimam intestini recti oram ambiens, et astringens rectum intestinum, ne intempestive excrementa effluant. Habet autem substantiam inter cutem et musculum mediam: cujusmodi est laborum pars ultima, ut Gorr. tradit: vide et Ἐδρα. J. Poll. pro Ipso podice s. ano accipit: 2. Ὁ δὲ δακτύλιος, ἐντέρον μὲν τέλος, ὁδὸς δὲ τῶν ἐκ κοιλίας περιττῶν οὕτως μὲν ἰδεῖν, μεμικῶς, ἐπὶ δὲ πλεῖστον ἀνοιγόμενος: ὃν οἱ μὲν σφιγκτήρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι. Ubi nota μεμικῶτα dici, quoniam ejectis excrementis μῦες s. σφίγγεται, Clauditur s. Contrahitur et constringitur: at excrementis exeuntibus ἀνοίγεται et hiat: στεφάνην autem nominari a circulari rotunditate, qua coronam imitatur. || Tarentinorum dialecto σφιγκτήρ vocatur ὁ χιτών, Hes.: forsan quoniam eorum χιτῶνες fibulis solebant σφίγγεσθαι. [“Toup. Opusc. 2, 195. Antip. Sid. 21. Jacobs. Anth. 10, 55. 11, 353.” Schæf. Mss. “Adj., Nonn. D. 16, 391. (δεσμῶν)”

A Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Spintner. a. Spintner Plauto est i. q. Fibula, Men. 3, 3, 4. * Σφιγκτός Anal. 2, 237.]

[““Ἀνάσφίγγω, Nonn. D. 42, 51.” Kall. Mss. “Ruhnk. Ep. Cr. 147.” Schæf. Mss. * Ἀντισφίγγω, Pisid. p. 394. 396=106. 223.] Ἀποσφίγγω, idem Stringo, Astringo, Constringo, Comprimo, Coarctio. Proprie, Ita stringo ut attraham, Alicunde abducit. ctum stringo: nisi vacet præp. E Luciano (2, 931.) Οἷς μου τὰς σιαγόνas ἀπεσφίγγε, Quibus maxillas meas compressistis: [3, 9. “Jacobs. Anth. 9, 509. * Ἀπόσφίγγεις, ibid.” Schæf. Mss. Hippocr. 744. 759. 831. * “Ἐναποσφίγγω, Athan. Append. 95.” Kall. Mss.] Διασφίγγω exp. Perstringo: qua signif. dicitur Vitem perstringere pro Valde stringere, Non.: item Cohibeo, Colligo. Pro Valde stringo, s. Strictissime circumligo, usus est Erasistr., ubi dicit Scythas solere, “Ὅταν διὰ τινὰ καιρὸν ἀναγκασθῶται ἀσπεῖν, ἔχοναι πλατείας τὴν κοιλίαν διασφίγγειν, Quæ verba Gell. citans, sic interpr. Cum sit usus, famem longius tolerant, fasciis ventrem strictissime circumligare. [“Huschk. Anal. 267.” Schæf. Mss. Arct. p. 2. * Διασφίγγεις, 96. * Ἐκσφίγγω, unde “Συνεκσφίγγω, Nicet. Eugen. 1, 72.” Boiss. Mss.] “Ἐπισφίγγω, Insuper astringo, s. constringo.” [Eust. 995, 28. “Athen. 543. de Parrhasii pictoris luxu, qui lora crepidarum aureis fibulis astringebat.” Schw. Mss. Eliau. V. H. 9, 36. “Thom. Mss. Wakef. S. Cr. 4, 6.” Schæf. Mss. * Προσφίγγω, Greg. Naz. Murator. Anecd. 201. * Κατασφίγγω, Gl. Destringo. Constringo, Constipo, Plut. 10, 91. Joseph. A. J. 3, 7, 2. “Clem. Alex. 203.” Kall. Mss. “Germanus in Dormit. B. Mar. p. 113.” Boiss. Mss. Vide et Σφίγγω. * Κατάσφίγγω, Theod. Prodr. 169.]

Παρασφίγγω, Astringo, s. Adductum ad me stringo, et arcte complexor atque agglutino mihi. Alex. Aphr. Probl. Ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὑγιές, Ad se astringit quod sanum est, Ad se adductum id quod sanum est, arcte stringit et sibi applicat. Περισφίγγω, Circumcirca stringo. Alii simpliciter interpr. Constringo, Coarcteo, Complexor. Diosc. præf. l. 8. Περιεὶλονται τὸ στήκος ἀπαξ ἢ δις περὶ τὸν πηχυν ἢ τὴν κνήμην, μικρὸν ἐκάνο τοῦ δήματος, καὶ περισφίγγουσι δύο παρεστώτες ἰσχυρῶς, καὶ ἐντέμνοντες τὸν τύπον διὰ τῆς περιβέσεως τοῦ βρόχου, ἐπιχέουσι καὶ πίσσαν, Arctissime distringunt, Ruell. Ubi nota περισφίγγειν esse σφίγγειν περὶ τὸν βρόχον, Circumposito laqueo stringere. [“Nicet. Eugen. in Notit. Mss. T. 6. p. 230.” Boiss. Mss. “Ruhnk. Ep. Cr. 297. ad Diod. S. 1, 199.” Schæf. Mss. Symm. Cant. 8, 8. Hippocr. de Nat. Oss. 278. Achill. Tat. 156. Κύκλῳ περισφίγγεται τὴν ἄγραν. * “Περίσφιγμα, Anna C. 152.” Elberling. Mss. * Περίσφιγγεις, Stob. Phys. 1096. * Συμπερισφίγγω, Theod. Prodr. Amic. Exul. 63. * “Προσφίγγω, Clem. Alex. p. 6.” Kall. Mss.] Συσφίγγω, Constringo, i. e. Ita stringo ut coeat, Stringendo cogo et contraho. Athen. 2. Εἰ ἐπισχεῖν ἔδει τὴν αἰμορραγίαν, τὸ ψυχρὸν (sc. ὕδωρ) ἐπιτῆδειον ἦν, συσπρέπον καὶ συσφίγγον, Contrahens et constringens vulnus hians. Contra autem τὸ χλιαρὸν διαστέλλει, Diduct et aperit meatus per quos sanguis exit. Atque ita συσπρέφω, συστέλλω, et συσφίγγω, synonymως accipiuntur, ὅπως διαστέλλω. Affertur et ex 3 Reg. 18, (46.) Συνεσφίγγε τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, pro Accinxit lumbos suos. [Vide Σφίγγω. “Jacobs. Anth. 8, 377.” Schæf. Mss. “Nemes. 41. Athen. 41.” Wakef. Mss. “Const. Manass. Chron. p. 76.” Boiss. Mss. * “Συνεσφίγγω, Anna C. 476.” Elberling. Mss. * Σύσφιγγω, Constrictio, Symm. Exod. 28, 14. * Συσφίγγεις, 39. * “Συσφικτήρ, Vestis constringens corpus, Ps. 44, 3. “Fibula, Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 646, 17. Διὰ συσφικτήρων χρυσῶν ἡμφιεσμένη ποικίλα.” Seager. Mss. * Συσφικτός, Constrictus, Exod. 28, 4. * Συσφικτὸν, Uncinus, 28, 25. Sed de his vv. consulendum Schleusneri Lex. V. T.] Ὑποσφίγγω, Substringo, Subtus stringo, Epigr. [“Nonn. D. 26, 261.” Wakef. Mss.]

Σφιγγία, ἡ, pro Parsimoria et sordibus victus potius

videtur Eccles. 11, (17.) "Ἐστὶ πλουτῶν ἀπὸ προσο-
χῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ. Ita Bud. Quam ejus interpr.
sequendo, σφιγγία dicitur Cum quis non larga manu,
sed stricta sumtus facit, et strictiore quam deceat.

[* "Σφιγγίον, Torques, ad Lucian. 1, 706." Schæf. Mss. Salmas. in Solin. p. 267.]

"Σφίκτης, Cinædus et mollis, Hes." [Leg. * Σφίγ-
κτης, ut ap. Phot. e Cratino. Cf. Suid. v. Μεγαρική
σφίγγες. Spintriae iidem sunt qui Cinædi ap. Suet.
Tib. 43.]

ΣΦΙΓΞ, ιγγός, ἡ, vocata παρὰ τὸ σφίγγειν, διὰ τὸ
ἐσφιγμένα καὶ δυσνόητα λέγειν τὰ ῥήματα, ut anno-
tatur in Lex. meo vet.: quod etymon non est dis-
sentaneum: siquidem e Socrate tradit Schol. Eur.
σφίγγα fuisse ἐγγωρίαν χρησμολόγον δύσγνωστα μαν-
τευομένην, Vatem quandam ejus regionis, quæ res-
ponsa consulentibus redderet intellectu difficilia:
ita enim implicabat et contorquebat verba sua, ut ab
auditore cognosci ac intelligi non possent: unde et
a Soph. Œd. T. (391.) p. 168. vocatur ἡ ῥαψωδός:
nam αἰνίγματα ἐρραψφδεῖ, s. ambages, Stat. Alii ita
nominatam volunt, quod homines suis ænigmatis et
verborum ambagibus ita stringeret vinciretque, ut
expedire se non possent. Fertur autem fuisse περ-
ρωτή, πρῶθενον πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν
σῶμα, (i. e. τὸ στήθος καὶ τοὺς πύδας,) * μίξουνης οὔσα:
unde ab Eur. vocatur οὔρειον τέρας, a monstrosa for-
ma: et δάϊον τέρας, ac μίξοπαρθένος, et a Soph. Œd.
T. (1198.) p. 199. γαμψώνυξ παρθένος χρησμοδός.
Rursum Eur. περροῦσαν vocat pro περρῶσαν, di-
cens eam venisse in agrum Thebanum φοιτᾶσι περ-
ροῖς, χαλαῖσι τ' ὠμοστίοις. Quæ et Auson. confirmat
hoc gr̃pho, Terruit Anoniam volucris, leo, virgo, tri-
formis Sphinx, volucris pennis, pedibus fera, froute
puella. Lactantius Placidus. ap. Stat. 2 Theb. scri-
bit sphinga monstrum fuisse alas et ungues habens
in similitudinem harpyiarum, quod insidens scopulo
viæ imminenti, insolubilia ænigmata traueuntibus
proponebat: quæ cum solve non possent, ex im-
proviso veniens, alis et unguibus ad se in rupem tra-
hebat: unde non immerito ab Eur. Phæn. (1029.) vo-
catur πολύστοκος et πολυφθορος, et ab Hesiodo Θ. (326.)
σφιγξ ὀλοή. Vide plura ap. eund. Hesiod. in eod. l.,
et ap. Athen. 10. nec non ap. Soph. Œd. T. et ap.
Eur. Phæn. Per jocum vero ap. Athen. 13. (p. 558.)
αἱ πόρναι dicuntur posse vocari σφίγγες, in loco quo-
dam Anaxilæ, qui ibid. de meretrice loquens, ait,
Τίς γὰρ ἡ δράκαιν' ἀμικτός, ἡ χίμαιρα πυρπνός, ἡ νά-
ρυνβιδίς, ἡ τρίκρανος σκύλλα, ποντία κύων, Σφιγξ, ὕδρα,
λέαιν', ἐχίδνα, πτηνὰ θ' ἀρπυιῶν γένη; Similiter ap.
Eund. 6. (p. 253.) Τῆνδ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς
Ἑλλάδος Σφίγγα περιπατοῦσαν [περικρατοῦσαν] Αἰτω-
λίδ', ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος, Ὡς περ ἡ παλαιὰ Τὰ
σώματα ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει. Et Ceb. Theb.
dicit τὴν ἀφροσύνην τοῖς ἀνθρώποις σφίγγα εἶναι. Ru-
rum ap. Athen. 9. et 10. σφιγξ vocatur Qui ænigma-
tice loquitur, s. ænigmaticis quæstionibus aliquem
implicat. || Σφιγξ inter Animalium quorundam mon-
strosorum genera refertur a Diod. S. et Plin., quos
consule. ["Valck. Phæn. p. 305. Wolf. ad Hesiod.
p. 97. ad Herod. 189. Jacobs. Anth. 9, 348. Kuster.
Bibl. Chois. 63. Δυσζύνετα loquens homo, Valck.
Phæn. p. 511. ad Herod. 189. ad Diod. S. 1, 308." Schæf. Mss. Palæph. Incredib. 7. * "Σφιγγοκαρύων,
Placenta e nucibus, (Nomen Eubuleæ Fabulæ,) A-
then. 553." Schleusn. Mss. * Σφιγγόπους, Pedes ha-
bens, ad sphingis speciem factos, Callixenus ap.
Athen. 197. κλίνη.]

A Bæotis σφιγξ DICITUR Φιξ, teste Schol. Hesiodi
Θ. 326. 'Ἡ δ' ἄρα φῖξ' ὀλοὴν τέκε Καδμείοισιν ὄλε-
θρον. ["Brunck. ad Eur. Phæn. 45. Wolf. ad He-
siod. p. 97. Græv. Lectt. p. 625. Heyn. ad Apollod.
601." Schæf. Mss.] UNDE Φίκιον nominabatur ἐνθα
κατρεῖ, inquit Idem, i. e. Domicilium sphingis, Ru-
pes quam incolebat. ["Wolf. l. c. Græv. l. c., ubi
et de * Φίκεος, * Σφίκεος." Schæf. Mss. * "Σφίκεος,
Sphingis similis, Lycophr. 1465." Kall. Mss.] An-
notat eod. in loco Tzetzes, Hesiodum allegorice ibi
σφίγγα appellare τὴν κρυψίνου κακίαν: revera autem
fuisse γυναῖκα ληστρίδα, ἔχουσαν πολλοὺς σὺν αὐτῇ

PARS XXVI.

αὐτὸς συναρπάζοντας. Quæ consentiunt cum iis quæ
Suid. refert in Οἰδίπους: ad quæ te remitto brevi-
tatis causa. Porro ut Φιξ dicitur pro σφιγξ, ITA ET
Φιν pro σφιν, ut tum ap. Hom., tum ap. Callim. Apud
illum enim Il. A. 75. vetus liber habet, "Ὅς φιν ἐν-
φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, sic exponens illum
versum, "Ὅστις ἐν αὐτοῖς καλῶς φρονῶν ἐδημηγόρησε
καὶ εἶπεν. Apud hunc vero Hymno in Dian. (125.)
Κτήνέα φιν λοιμὸς ἐπιβόσκειται, Jumenta ipsis depa-
scitur et absumit pestis. Ubi tamen sunt qui scri-
bant σφιν, quamvis Schol. dicat σ metri causa dem-
tum esse. Possit certe in illo Hom. loco et similibus
videri omissa litera σ, errore librarii, ob præcedentem
eand. literam. || Alioqui φιν et φι est quædam par-
ticula, a Poëtis fini quorundam nominum adjici so-
lita, de qua alibi.

"ΣΦΟΔΡΟΣ, Vehemens, Qui impetu fertur, Va-
lidus, Vegetus: Hes. σφοδρὸν, εὐτονον, ἰσχυρὸν,
"οὐδ', στιβαρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν. Interdum de ho-
mine dicitur, Dem. pro Cor. 'Ἐν τῶν οὖν σφοδρὸν
"εἶναι τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ; Fem.
"Σφοδρὰ, itidem Vehemens, etc." ["Ad Xen. Eph.
176. ad Charit. 312=438. Conf. c. παιδρὸς, Boiss.
Philostr. 575." Schæf. Mss. "De æstu, Dio Chrys.
1, 541. Σφοδρότατος, Xen. Ages. 5, 4." Wakef. Mss.
Vide Lex. Xen. Thema videtur esse σπεύδω.] "At
"vero Σφόδρα, adv. Vehementer, Impetuose, Ari-
"stoph. Πλ. (1100.) οὗτος εἶπέ μοι, Σὺ τὴν θύραν
"ἔκοπτες οὕτως σφόδρα; Plato de Rep. 1. Εὐ οὖν
"λέγει θανμαστῶς ὡς σφόδρα: Epist. cum μάλα co-
"pularatur, Καὶ μάλα σφόδρ' αὐτῷ δηλωτέον. Ex Eod.
"affertur σφόδρα λεγόμενα pro Quæ passim dicun-
"tur. Interdum cum articulo ὁ σφόδρα, ea forma
"qua dicitur ὁ ἄγαν, pro Vehementi s. Vehementis-
"simo, Aristot. H. A. 8. Τὰ δὲ πλεῖστα αὐτῶν φωλεῖ
"καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις.
"Interdum Σφόδρα vel Σφόδρα γε responsioni affir-
"mativæ adhibetur, sicut μάλα et πάνν, et Latine
"Admodum, Maxime. E Xen. autem (Ἀπ. 2, 7, 5.)
"affertur et geminatum, interjecto etiam verbis
"μάλα, Οὐκ οὖν χρησιμὰ γ' ἄλφια; σφόδρα γε μάλα
"σφόδρα: [ultimæ voces μάλα σφόδρα omittuntur iu
hodiernis Edd. "Cattier. Gazoph. 59. Huschk.
Anal. 15. Cum compar., Abresch. Lectt. Aristæn.
283. Cum superl., Markl. Suppl. 244. 246. Σφ. τοξό-
της, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226. Εὐ σφ.,
Argum. Aristoph. Acharn. Τὸ σφ. ψύχος, Aristot. H.
A. 375. Schn. Σφ. τι, Heind. ad Plat. Phædr. 269.
Οἶτω σφ., Plut. Ages. p. 39. Crus. ad p. 40. Πάνν
σφ., Plato Lys. p. 22. Gorg. 152. 166. Apol. 150.
152. Σφ., σφοδρῶς, Schneid. ad Xen. Œc. p. 8." Schæf. Mss. "Cum gradu superl., Jo. Malal. 20.
Joseph. 347, 7." Wakef. Mss. "Plato Alcib. 1. p.
222, 48. Ed. Bas. 1^a. Ἀλκιβιάδης οὗτος πρῶτον μὲν
ἐτῆ οὐκ οὐκ σφοδρῶς εἰκοσιν, ἔπειτα παντά-
πασιν ἀπαίδεντος." Seager. Mss. Lex. Xen.] "Est
"et aliud adv. Σφοδρῶς, Vehementer: in com-
"par. gradu Σφοδρότερον, Vehementius: sicut no-
"minis Σφοδρὸς compar. est Σφοδρότερος, Vehemen-
"tior." ["Ad Charit. 438. Quomodo differat a
σφόδρα, Musgr. ad Eur. Dan. p. 629., cf. Zeun. ad
Xen. K. Π. 141. * Σφοδρότερος, ad Charit. 94. Κατὰ
τὸ σφοδρότερον, Diod. S. 2, 539." Schæf. Mss. Xen.
Ἰππ. 12, 14. Σφοδρότατον οἴσεται τὸ ἀκόντιον.] "Σφο-
"δρότης, Vehementia," [Gl. Acervitas, Vehementia,
Acrimonia, Alacritas, Jambl. V. P. 132. Theodorit.
Hist. Eccl. 5, 9. "Σφοδρότης, Hermogeni περὶ
Ἰδ. 1. p. 90. est in oratione Vehementia illa qua
adversus inferiores utimur, differtque a τραχύτητι,
qua inferiores adversus superiores utuntur. Ari-
stides tamen περὶ Λογ. Πολ. 655. etiam tum σφοδρό-
τητα agnoscit, ὅταν τις ἐνδόξοις προσώποις ἐπιτιμᾷ.
Exemplum σφοδρότητος Hermogenes totam Demo-
sthenis c. Aristog. orationem statuit. In verbis sin-
gulis ea cernitur, cum illa nova facta sunt hac de
causa, ut opprobrium et convitium significent, ut
Demosthenica Ἰαμβειοφάγος, γραμματοκυφῶν. Figura,
σφοδρότητα habens, inprimis est apostrophe ad ad-
versarium directa, nec non interrogatio. Membra

orationis, et κωλα, tum maxime habent σφοδρότητα, cum brevissima sunt, et pæne uuo verbo absolvuntur: ut si quis crimina alteri opponens, hæc nominibus singula suis declarata annumeret: cf. Voss. Inst. Rhet. 6. p. 497. De eadem agit Aristid. I. c., ejusque indolem in sententiis, in variis dicendi formis; et in singulis verbis demonstrat. In universum ei τὸ ἐπιτιμῆν, τὸ ἐπιβάλλειν, τὸ ὑπεραγανακτεῖν subjicit." Ernesti Lex. Rhet.] "Σφοδρύνω, Vehementem s. Vehementiorem reddo s. Validum. Itidemque pass. Σφοδρύνομαι, Vehemens reddor s. Vehementior, Incrementum accipio. Alex. Aphr. Probl. 2. Διὰ τί ἐν νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται. Sed Σφοδρύνω ap. Eund. neutraliter etiam positum extat pro σφοδρύνομαι, Vehementior reddor, Vires accipio: 1, (73.) "Ὁ δὲ ἄνεμος διὰ τῶν στενῶν χωρίων διαβαίνων, ἰσχυρότερός ἐστιν ἢ περ δι' εὐρυτέρων· ὅτι συναγόμενος εἰς ἓνα τόπον τονοῦται, μειζῶν ἑαυτοῦ γινόμενος, καὶ μεγεθύνεται καὶ σφοδρύνει. Nisi forte σφοδρύνεται eum scripsisse putandum sit." [Phil. J. 1, 355. Æsch. Pr. 1010 (= 1047.) Wakef. Mss. "Planud. Ovid. Met. 8, 583." Boiss. Mss. * Ἐπισφοδρύνω, Plut. Cleomene 10. Ἐπισφοδρύναντα καὶ ἀνατεινόμενον τὴν ἀρχήν. * "Σφοδρόομαι, Vehemens sum, Philo J. 2, 99." Wakef. Mss.] "Affertur porro et comp. Σφοδράκαμος, pro Valde laborans, VV. "LL."

ΣΦΡΑΓΙΣ, ἴδος, ἡ, Signum, Sigillum, i. e. Nota quæ rei imprimitur, ut dignosci queat: plerumque de Signo quod annulo imprimitur epistolis, Thuc. 1, (129.) Ἐπιστολὴν διαπέμψαι, καὶ τὴν σφραγίδα ἀποδείξει, Et signum ostendere. Aliquanto post (132.) p. 43. Παραποιησάμενος σφραγίδα, ἵνα ἦν ψευδοῦς τῆς δόξης, ἡ καὶ ἐκείνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῶ, Assimilato et adulterato signo, i. e. Imitatus signum illud epistolæ impressum, et inde ficto alio, s. ad illius exemplar et imaginem efficto alio. Herodian. 7, (6, 15.) Διασχολουμένῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπιγνώσιν, Circa signa agnoscenda occupato, Occupato in signis dignoscendis quæ literis erant impressa, Aristoph. ("Ὀρν. 560.) σφραγίδα βάλειν [ἐπιβ.] αὐτοῖς ἐπὶ τὴν κωλὴν [ψωλὴν,] Signum imprimere, Virg. Imprimere signa pecori, Cic. Imprimere sigilla annulo. Qua signif. Plut. dicit σημεῖον ἐπιβάλλειν: unde σημεῖων ἐπιβολή, supra in Μαχλός. Metaph. Greg. Naz. in Macc. Encom. Ὁ πρῶτος ἐστὶ τοῖς ἄλλοις ὕδως, καὶ ὁ τελευταῖος σφραγὶς ἀθλήσεως, Ultimi morte certamen veluti obsignabitur, Ultimus erit obsignatio certaminis. Ab Eod. et Baptisma vocatur σφραγίς, sicut in Judaismo σφραγίς erat ἡ περιτομή: quo signo agnoscebantur qui essent in fœdere pacto cum Deo Abrahami. Vide et Σφραγίζω. || Σφραγίς dicitur etiam Id ipsum quo nota ejusmodi imprimitur, veluti annulus signatorius, ut Paul. Jctus loquitur. In qua signif. Signum itidem et Sigillum usurpantur, ut quidem tradunt nonnulli. J. Poll. 5. Σφραγίδας, ἐπισήμους δακτυλίου ὀνόμαζον, τοὺς τὰ σημαντὰ ἢ λίθους ἐν αὐτοῖς ἔχοντας, Annulos insignes, i. e. Quibus signa s. sigilla insculpta erant, et quibus postea illa ipsa signa literis aut aliis rebus signandis imprimebantur: item Eos annulos qui gemma aliqua essent insignes, ut quæ σφενδύνας habent. Plut. (9, 217.) de Sulla, Γλυφάμενος εἰκόνα τῆς πράξεως ἐν σφραγίδι τὸν Ἰογύρταν αὐτῷ παραδιδόμενον, ἐφόρει. Et Val. Max. 8, 15. Jugurtha a Boccho rege ad Marium perducto, totam sibi laudem cupide asservit, ut annulo, quo signatorio utebatur, sculptam illam traditionem haberet. Idem Plut. (10, 98.) loquens de Telemacho et Ulyse, Ἐποίησατο γλυφὴν τῇ σφραγίδι καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον ὁ πατήρ, ἀμειβόμενος τὸ δῶρον: indicans, eum annulo quo utebatur signatorio, insculpsisse delphinem, et clypeum suum insignivisse delphine, ut sc. gratiam aliquam referret animali illi a quo Telemachus, in mare delapsus, servatus fuerat. Idem (8, 88.) "Ὅταν ἀποθανόντων τὰς κλεῖς παραλάβωσι καὶ τὰς σφραγίδας. Sic accepit et Philo V. M. 3. Κατὰ τὸ στήθος ἄλλοι λίθοι πολυτελεῖς, διαφέροντες ταῖς χροαῖς, σφραγίσιν ἐοικότες. Ex Aristoph. autem οἱ σφραγίδας ἔχοντες

A affertur pro Nobiles. Quo referri potest quod Ovid de Arte Amandi 3. dicit, Cum fieret, lapis asper erat, nunc nobile signum: nobiles enim aut etiam qui nobilitatem divitiis inveniuntur, σφραγίσιν uti præ ceteris solent. Soph. periphrastice ἔρκος σφραγίδος vocat ipsam τὴν σφραγίδα: Tr. (615.) p. 352. Καὶ τῶνδ' ἀπολοῖς σὴμ', ὃ κείνος εὐμαθὲς Σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται: i. e. σημεῖον κομίσεις τῶνδε ἐγγνώστον, ὅπερ ἐκεῖνος ἐπιγνώσεται ἐπιθεῖς τὸ ὄμμα τῇ σφραγίδι, καὶ γνοῖς ὅτι παρ' ἐμοῦ εἴη ἡ σφραγίς: [Br. legit Σφραγίδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα, γνώσεται.] Quæ signif. τῆς σφραγίδος referenda est ad priorem illam: accepit tamen Idem et in posteriore, El. (1223.) p. 133, ubi Orestes ait, τῇδε προσβλέψας ἐμοῦ Σφραγίδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφὴ λέγω, Hunc patris mei signatorium anulum. || Σφραγὶς Ἀημνία, Terra Lemnia ex eo dicta est, quod non nisi signata vendebatur, Plin. 35, 6. Palmam Lemniæ dabant, minio proximam. Hæc est multum antiquis celebrata cum insula in qua nascitur, nec nisi signata vendebatur: unde et Sphragidem idem appellavere. Diosc. σφραγίδα αἰγὸς nominari scribit, 5, 113, de terra Lemnia, "Ἦν οἱ ἐκεῖ ἄνθρωποι ἀναπλάσσοντες καὶ σφραγίζοντες εἰκόνι αἰγὸς, σφραγίδα αἰγὸς καλοῦσι. Sigillum capræ appellant, quoniam incolæ eam in pastillos coactam imagine capræ signant. Idem et Ἀημνίαν σφραγίδα appellat, in præf. I. 6. Μίλτον τῆς καλουμένης Ἀημνίας σφραγίδος, Cretæ quæ Lemnia sphragis appellatur Ruell.: paulo post vocat Ἀημνίαν μίλτον. [Cf. Schol. Nicandri Θ. 866.] || Σφραγίδες dicuntur etiam Gemmæ quibus σφραγίδες insculpi possunt, Plin. 37, 8. Nec diversæ, quas Sphragidas vocant, publico gemmarum dominio iis tantum dato, quoniam optime signent. || Σφραγίς, Nomen trochisci s. pastilli, ap. Aet. 9, 49. et Paul. 7, 12.: item ap. Cels. 5, 20.: et ap. Gal. 7, 12.: ἴτερον. Porro pro σφραγίδα in accus. caso DICITUR Σφραγὶν Æolica dialecto: ut Κνέων προ κνημίδα, Eust. ["Ammon. 74. Valck. Hipp. p. 255. Lennep. ad Phal. 182. Thom. M. 688. ad Charit. 411. 782. Wakef. Trach. 614. Jacobs. Anth. 9, 433. Brunck. Aristoph. 2, 184. Heyn. Hom. 6, 97." Schæf. Mss. Opp. K. 2, 299. οἱ αὖτε θεῶν Ποσειδῶν σφραγίδες ἐπὶ χροῖ μαρμαίρουσι. "Σφραγίς, a φράσσω deducendum, Sigillum notat ceræ impressum, quo res munitur, s. auctoritate firmatur. Vulgo σφραγίδες Signa dicebantur Anulorum, quorum usus inter Græcos antiquitatem Familia monstrat Pelopidarum, in annulo suo signatorio impressum habentium humerum Pelopis eburneum: quod traditur in Schol. Soph. El. 1233. Nomen σφραγίς, et v. inde ductum σφραγίζω, in his ll. ss. transfertur ad varios usus. Signum Circumcisionis, Abraamæ impressum, fidei ipsius σφραγίδα dixit Paulus Rom. 4, 11. i. e. Signaculum, quo fidei suæ sinceritatem publice declaravit. Pulcerrime Jo. 6, 27, Deum patrem Christum signo velut impresso filium declaravisse significat: Τοῦτον, inquit, ὁ Πατήρ ἐσφράγισεν. Respondet Hebr. v. significans Sigillum imprimere. Hinc illustrandus Paulus Ephes. 1, 13, 4, 30. ubi a Sancto Spiritu fideles dicuntur obsignati. Varro ap. Non. homines ad amandum proclives Sigillum dixit habere in mente impressum, ubi metaph. ductam esse docet B. Martinus V. L. 2, 21. ab iis, qui, ut rem aliquam suam esse indicent, apposita cera, et impresso sigillo, illam solent obsignare. Venuste Varro: Sigilla in mente impressa Amoris digitulo." Valck. Schol. in N. T. 2, 235.]

Σφραγίδονυχαραγοκομήται, [σφραγίς, ὄνη, ἀργός, κόμη,] dicuntur ab Aristoph. N. (332.) Homines voluptarii, qui comam nutriunt, et digitos ad unguis usque annulis onerant. Suid. exp. τοὺς κόμας καὶ περιτοῖς δακτυλοῖς τὰς χεῖρας κοσμουμένους, ὡς μέχρι τῶν ὀνύχων ὑπὸ τῶν δακτυλίων σκέπεσθαι τοὺς δακτύλους: addens tamen et banc exp., τῶν ὀνύχων ἐπίμελουμένους, καὶ ὁσημέραι ξέοντας αὐτοὺς τοῦ ἐκλάμπειν ἀγαν, ut qui non aliud quærunt quam ut se callumpiis. Hes. quoque exp. τοὺς ἔχοντας σφραγίδας ἐν τοῖς δακτυλοῖς καὶ ὄνυχας λευκοὺς, καὶ κομῶντας. Quæ exp. ut brevior est, ita magis consentanea esse vide-

tur. [Etyim. M. 739. * “Σφραγιστοφύλαξ, (Gl. Vistrigilium,) Hes. v. Πνεύλις.” Boiss. Mss.] Σφραγιστοφύλακτον, τὸ, Loculus reponendis σφραγίσαι, Theca in qua reponuntur annuli signatorii s. gemmis insignes. Exp. etiam Annuli pars in qua gemma sedet: quæ vocatur et πνεύλις s. πνεύλις, item σφενδόνη, Lat. Funda et Pala annuli. [Harpocr. “Aristoph. Fr. 246.” Schæf. Mss.]

[* Υποσφραγίς, Hes. v. Περίστροφος. Hinc corrigas Phav. Lex. ead. v.]

Σφραγίδιον, τὸ, Sigillum. Dicitur et de Anello signatorio, teste J. Poll. 5. Quomodo accepit Plut. (7, 812.) Λοιδουρόντος αὐτὸν ἀνθρώπου * φιλολίθου, καὶ περὶ πολυτελῆ σφραγίδα νοσοῦντος: de Polemone, qui cum illi homini nihil respondens, tantum τῶν σφραγιδίων ἐνὶ προσέτῃ τὸν νοῦν καὶ κατεμάνθανε, ea τε delectatus ille, Μὴ οὕτως, inquit, ὦ Πολέμων, ἀλλ’ ἢ π’ αὐγὰς θεῶ, καὶ πολὺ σοὶ βέλτιον φανεῖται. || Σφραγίδιον, Antrum Citbæronidum nympharum, quæ ibi olim vaticinabantur, secundum fabulas, VV. LL. In Iisd. LEGITUR, Σφραγίδες, Nymphæ, Plut. Aristide [11. 19. “Valck. Anim. ad Ammon. 105.” Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 434. Theophr. Fr. 2, 8. 18. 23.]

Σφραγίζω, Signo, Sigillo, Obsigno, Signo impresso noto, Nota impressa insignio. Affert Bud. in hac signif. e. Themist. 87. et Aristot. περὶ Μνήμης, p. 261. Idem interpr. etiam Cruce insignio, ap. Chrys. Comm. in Ep. ad Tim. 24.: quemadmodum et σφραγίς, Nota crucis, qua se signare solebant contra terribilissima occurrentia, Greg. Naz. Tῇ * ψυχροφύρῳ κύλικι Χριστὸν ἐπειπεῖν μετὰ τῆς σφραγίδος: itidemque ap. Eund. p. 95. de Juliano dæmones evocante et inde terrore. Idem Bud. e quodam quem non nominat, Τὴν κύλικα διὰ δειλίαν τῷ τοῦ σταυροῦ σημείῳ σφραγισμένον: cui addit, σφραγίδα σταυροῦ διατυπωσαί. Item ἐσφραγισμένον dicitur Qui baptizatus est: quia baptismo veluti signo Christiani distinguuntur a Gentilibus, ut olim Judæi circumcissione. Greg. Naz. de baptismo, Τοῦτό σοι καὶ ζῶντι μέγιστον εἰς ἀσφάλειαν πρόβατον γὰρ ἐσφραγισμένον οὐ ῥᾶδιως ἐπιβουλεύεται τὸ δὲ ἀσημαντον, κλέπταις ἐνάλωτον. Est igitur metaph. ab ovibus, quæ signari solent; ut enim suas quisque agnoscat, signum pecori imprimit. Similiter baptismus ab eod. Greg. σφραγίς nominatur in eadem Or. de Baptismo: Εἰ δὲ προκατάλαβης σεαυτὸν τῇ σφραγίδι, καὶ τὸ μέλλον ἀσφαλίσει, καὶ τῷ καλλίστῳ καὶ στερότάτῳ τῶν βοηθημάτων σημειωθείς καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, τῷ χρίσματι καὶ τῷ πνεύματι, τί σοι συμβήσεται; Cui autem baptismus σφραγίς vocetur, docet p. 174. Porro sicut ibi dicit σημειωθείς τῷ πνεύματι, ita Paulus iu Ep. ad Ephes. 1, (13.) et 4, (30.) Ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι, Obsignati estis spiritu. || Obsigno, i. e. Approbo meo sigillo veluti impresso, Auctoritate mea comprobo, metaph. ab iis qui aliquid approbantes, sigillum suum addunt ad fidem faciendam iis in quorum oculos et manus incidet, Jo. 6, (27.) de Christo, (quem Deus pater divina sua virtute indita, quasi impresso sigillo, tum a ceteris hominibus distincti, ut in eo tanquam antitypo ipse Deus pater appareret, tum etiam inauguravit muneri quod ejus proprium est, Deo sc. homines reconciliandi in vitam æternam,) Τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφραγισεν ὁ Θεὸς, Hunc enim pater obsignavit, i. e. Deus: 3, (33.) Ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν, ἐσφραγισεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθὴς ἐστίν, Qui recipit ejus testimonium, is obsignavit quod Deus verax sit. || Consigno, Obsignatum trado, depono, ad Rom. 15, (28.) Σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον, Cum ipsis hunc liberalitatis fructum consignaro: loquens de eleemosyna quam Macedones pauperibus mittebant. Ubi nota et vocem med. activa signif. usurpatam: ut et in Ep. 2 ad Cor. 1, (22.) Ὁ καὶ σφραγισάμενος ὑμᾶς: quæ signif. hujus participii pertinet ad primam, qua pro Obsigno ponitur. || Ex 4 Reg. 22, (4.) affertur Σφράγιον τὸ ἀργύριον, pro Confla pecuniam. At e Daniele (9, 24.) Σφραγίσαι τὰς ἀμαρτίας, pro Finem imponere peccatis. Fortasse quia ultima in epistolis manus solet esse signi impressio. In priore autem

A loco σφράγιον τὸ ἀργύριον, videri fortasse posset significare, Signa argentum, pecuniam: de quo loquendi genere supra in Σημαίνω. [Vide Σφραγίς. “Pierson. Veris. 93. ad Moer. 313. Segaar. in Daniel. p. 53. Toup. Opusc. 2, 70. Bergler. ad Alciph. 191. Thom. M. 689. ad Charit. 412. Jacobs. Anth. 8, 180. 302. 9, 22. 144. 172. 433. 10, 151. 11, 40.” Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 1372. Archelaus Antigoni Caryst., Schleusn. Lex. N. T.] Σφράγισμα, τὸ, i. q. σφραγίς, Signum, Sigillum, Nota impressa, qua aliquid obsignatum s. insignitum est. Quo vocabulo tum Eur. utitur, tum Xen. Ἑλλ. 1, (4, 1.) Ἐπιστολὴν ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι, καὶ βασιλεῖον σφράγισμα: (7, 1, 27.) σφραγίδα dicit, Ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα, δείξας τὴν βασιλέως σφραγίδα, ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. [“Ad Charit. 409. Wakef. Trach. 614.” Schæf. Mss. “Menandri Fr. p. 236. ubi speciatim Obsignationem januarum notat.” Schleusn. Mss.: Gl. Signaculum. * Σφραγιστής, Signator, unde * Σφραγιστικός, Gl. Signatorius: * Σφραγιστήρ, Signaculum. “Planud. in Ovid. Met. 9, 565.” Boiss. Mss. “Valck. Hipp. p. 255.” Schæf. Mss. * Σφραγιστήριος, unde * Σφραγιστήριον, Gl. Signaculum, Signatorium, et contr. * Σφραγίστρα, Gl. Tudicula. * “Σφραγιστός, Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatsh. 2, 355.” Schn. Lex.] Ἀσφράγιστος, ὁ, ἡ, i. q. ἀσημαντος, Non signatus, obsignatus, Nulla insignitus nota, Cui sigillum s. signum impressum non est. Ex Etyim. exp. * ἀποίμαντος, Pastore carens: forsitan ex eo, quod pastores signare sua pecora solent. [* “Θεοσφράγιστος, Andr. Cr. 128. 166. * Μοσχοσφραγιστία, Fabric. B. Gr. 1. p. 75.” Kall. Mss.] Πολυσφράγιστος, Multis signis notatus, Cui multa signa s. notæ impressæ sunt. Pro Bene sigillatus affertur e Nonno [Jo. 192. ubi * πολυσφρήγιστος, ut etiam in Dionys. 4, 14.]

Ἀνασφραγίζω, Resigno: contraria signif. verbi σφραγίζω. Ἀποσφραγίζω, Resigno, Signum tollo, contrarium simplici σφραγίζω, Diog. L. Lacyda init. Μαθόντα δὴ τοῦτο τὰ θεράποντα ἀποσφραγίζε, καὶ ὕσα ἐβούλετο ἐβάσταζεν. Dixerat autem ante, Σφραγισάμενος πάλιν, εἰσω τὸν δακτύλιον διὰ τῆς ὀπῆς ἐρρίπτει. Sic et in Pand. ἀνασφραγίζειν et ἀποσφραγίζειν τὴν διαθήκην pro Resignare testamentum. || Ἀποσφραγίζω, i. nonnunquam q. simplex σφραγίζω: unde ἀποσφράγισμα, Signaculum, Sigillum. || Ἀποσφραγίζομαι, usurpator interdum pass. voce iu signif. activa. [“Musgr. ad Eur. Or. 1108. Beck. ibid. Brunck. p. 201. 202.” Schæf. Mss. Athen. 34. Ἀποσφραγίσθαι, Hesychio ἀποκεκλεῖσθαι.] Ἀποσφράγισμα, τὸ, i. q. σφράγισμα s. ἐκσφράγισμα, Signaculum, Sigillum. Plin. in quadam Ep. (10, 16.) Signata est annulo meo, cujus est ἀποσφράγισμα quadriga: ubi ἀποσφράγισμα secundum Bud. est Imago annulo insculpta. Idem putat ἀποσφράγισμα vocari Cretam qua literæ obsignarentur, Athen. (585.) Πρὸς Λαΐδα τὴν Κορινθίαν ἐραστὴς ἀποσφράγισμα πέμψας ἐκέλευε παραγίνεσθαι ἢ δὲ, Οὐ δύναμαι, εἶπε πηλὸς ἐστίν. [* Ἀποσφραγιστής, Gl. Resignator. * Ἐναποσφραγίζω, Joseph. de Macc. 15. Achill. Tat. 307. Clem. Alex. 67. 205. 637. 708. * Ἐναποσφραγισμένως, Sext. Emp. p. 728. * Ἐναποσφράγισμα, Clem. Alex. Str. 2. p. 407.] Ἐκσφραγίζω, Exsigno: ut Liv. dicit, Ei sacra omnia exscripta exsignataque tribuit. Aliunde exemplari sumto signo, Signo ad exemplar. Bud. 654. ἐκσφραγίζεσθαι i. esse ait q. ἐκμάττεσθαι, s. ἀπομάττεσθαι et ἐκτυποῦν. [Eur. Herc. F. 53. ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι Δόμων, Exclusi.] Ἐκσφράγισμα, τὸ, Effigies expressa, ut Idem ibid. exp. ap. Greg. Naz. de duobus annulis, Εἰπέ τί μὲν τοῦ σιδήρου, τί δὲ τοῦ χρυσοῦ τὸ ἐκσφράγισμα, Utrum ab aureo annulo an a ferreo sit imago et nota in cera expressa. [I. q. ἀντίγραφον, Marm. Oxon. p. 130. et sæpius.] Ἐνσφραγίζω, Signum imprimo, Nota insignio, [“Jacobs. Anth. 10, 151. Paul. Sil. 27.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 405. Cyrill. Hier. 125.” Kall. Mss.] Ἐπισφραγίζω, i. q. ἐνσφραγίζω, s. σφραγίδα ἐπιβάλλω, σημεῖον ἐπιβάλλω, Obsigno. Exp. etiam Probo, Approbo, more eorum, qui approbantes aliquid, suum etiam sigillum imprimunt. Item Subscribo, βεβαιῶ.

Pass. quoque vox et media, activa signif. accipiuntur, ut ἐπισημαίνεσθαι et ἐπισημῆνασθαι. Pro Consignare affertur e Plat. Polit. Δεῖ γὰρ, χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδεῖν, αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι, Consignare. Pro Concludo veluti sigillo, affertur ex Aristide, Ἐπισφραγίζεσθαι τὴν νίκην. ["Thom. M. 688. Jacobs. Anth. 9, 22. 144. 11, 40. Boiss. Philostr. 373. Bibl. Crit. 2, 1. Præf. p. ix. ad Mær. 313. Toup. Opusc. 2, 125. Lennep. Phal. 182. Brunck. Or. 1112. Musgr. 1108." Schæf. Mss. Plato Phæd. 20. Jambl. Adhort. 338. * "Ἐπισφράγισις, Obsignatio, in Edit. Just." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. I. q. βεβαίως, Greg. ad Hermog. περὶ Δειν. 28. Ernesti Lex. Rhet. p. 57. * "Ἐπισφράγισμα, Signaculum, Obsignatio, Euseb. Hist. Eccl. 343. 369." Kall. Mss.] Ἐπισφραγιστῆς, Obsignator, Qui sigillum imprimit, ["Lucian. 2, 232." Wakef. Mss. * Ἐξεπισφραγίζω, Imprimo, Athen. 608.] Προεπισφραγίζομαι, Insuper sigillo meo comprobo: ut qui aliquid non testatur solum, verum etiam sigillum suum addit ad maiorem fidem faciendam. Metaph. Dem. Epist. ad Theramenis Calumnias ac Convitia, (1487.) Οἶδα ἀεὶ λέγοντας ἐν ταῖς μαντείαις (sc. Jovem Dodonæum, et Apollinem Pythium,) καὶ προεπισφραγίζομένους τὴν ἀγαθὴν τύχην ἐν τῇ πόλει εἶναι τῇ παρ' ἡμῖν. [* Συνεπισφραγίζομαι, Epiph. 1, 179. "Iren. p. 12. 14." Kall. Mss.] Κατασφραγίζω, Obsigno, Signaculo claudio, [Lucian. 2, 255. "Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 689. Valck. Diatr. 213." Schæf. Mss. Æschin. Dial. 2, 24.] Παρασφραγίζω, Adulterato signo noto, Adulteratum signum imprimo, i. q. παρασημαίνω. Exp. etiam παρακόπτω, παραχαράττω, κιβδηλεύω: quæ de moneta proprie dicuntur, ut Lat. Adulterare. ["Mær. 313. et n., Thom. M. 689." Schæf. Mss.: Gl. Præsigno, Falsifico. Teles Stobæi Serm. 95. p. 523. * Παρασφράγισις, Schol. Aristoph. Θ. 434. * "Περὶ σφραγίζω, ad Mær. 313." Schæf. Mss. Symm. Prov. 30, 31. sed v. Schleusn. Lex. V. T. Περὶ σφραγισμένα, Gl. Urbata, f. leg. * περὶ σφραγισμένα.] Προσφραγίζω, "Ante insignio, obsigno." [* Συνσφραγίζω, Gl. Consigno, Inc. Exod. 28, 11. vide Schleusn. Lex. V. T.] Ὑποσφραγίζομαι, Subsigno, Subtus signo, Signum subtus imprimo, s. Finio et claudio supposito sigillo, Phalar. 182. Lennep. * Ἐνυποσφραγίζω, Chæremon Athenæi p. 608. ἐνυποσφραγίζετο, Excludebatur, Nudabatur.]

At IONICE Σφρηγὶς dicitur pro Σφραγίς: quo Herod. utitur itidem pro Nota quæ rei alicui imprimitur. ["Theogn. 19." Schæf. Mss. * "Σφρηγίζω, Nonn. Jo. 6, 118." Wakef. Mss.] UNDE Ἐνσφρηγίζω, Signum imprimo, Nota ac signo aliquo insignio, Epigr. [Vide Ἐνσφραγίζω.]

"ΣΦΡΙΓΑΩ, Turgeo: ea proprie signif., quæ turgere mammæ dicuntur, quæ lactis copia sunt distentæ. Pro hac autem signif. affertur ex J. Poll., οὐθата σφριγῶντα: atque ita σφριγᾶν fuerit i. q. σφαραγίσθαι ap. Hom., ubi dicit, οὐθата γὰρ σφαραγέυντο. Hes. σφριγᾶ exp. περιπέταται, περιτείνει, ut quidem vulg. Edd. habent: sed reponendum est περιτέταται, περιτείνεται. Alioqui σφριγᾶν dicitur Qui est corpore bene habito, Qui est vegetus: ut qui in flore sunt ætatis. Ideoque de juvenibus sæpe usurpatur. Sic Herodian. 3, (13, 14.) dixit νεανίας σφριγῶντας, Adolescentes adhuc in ipso ætatis fervore, Polit. Juvenes ætate florentissima, et fervidos, ac corpore valentes, Bud. Tale est σφριγώσης τῆς ἡλικίας, quod hic ap. Greg. Naz. de Homine, interpretatur, Florente ætate et gestiente, Gliscente ætate. Sic in isto l. quem Suid. affert, Νεάζοντός τε καὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας σφριγῶντος τὸ σῶμα. Similiter autem de athleticis usurpatur, Plato de LL. 299. Τὰ σῶματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες. Hes. cum aliis modis exp. verbum istud σφριγᾶν, tum verbo εὐσωματεῖν: hoc autem cum σφριγᾶν copulatum alicubi invenitur, Aristoph. N. (799.) εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾶ. [cf. A. 80.]

"Chrys. autem σφριγῶσαν et εὐτραφή conjunxit, de Sacerd. τὴν ἀγέλην τοῦ Χριστοῦ σφριγῶσαν καὶ εὐτραφή παραλαβών. Itidem Greg. Naz. σφριγῶν et σαρκοτροφῶν simul posuit, ubi quidam interpr. Vegetus et bene curata cute. Ut autem aliquis σφριγᾶν dicitur τῷ σῶματι, vel τὸ σῶμα, (quod non men sæpe etiam omittitur,) ita σφριγᾶν ipsum σῶμα nonnunquam: ut ap. Eur., σφριγᾶντι σῶματι. Sic in hoc l., quem Suid. affert, ὧς δ' εὐχρῶεις, ὧς δὲ σφριγᾶ τὸ σῶμά σου. Aliquis ap. Eund. dicit σφριγᾶν τὸν πόλεμον. Ponitur etiam pro Lascivio, ut pecudes stabulis emissæ, quod Polit. Vitulare vertit, ut VV. LL. annotant: ubi affertur etiam, Σφριγῶν κατὰ πιθανολογίαν, pro Vigenis in afferendis probabilibus rationibus. Apud Greg. Naz. autem in Carmine σφριγῶντα ὄμματα Bud. ait esse Elatos oculos et libidinosos. Apud Æschylum vero θυμὸς, Animus, dicitur σφριγᾶν. Pr. (388.) p. 27. meæ Edit., ubi Schol. exp. νεάζειν et ἀυξάνεσθαι. Quidam interpr. Turgentem animum. Vide locum illum Æschyli cum Cic. interpr., p. 117. Cic. Lex." ["Ad Timæi Lex. 244. Act. Traj. 1. p. 250. Valck. Hipp. p. 179. Wakef. S. Cr. 3, 58. Bergler. ad Alciph. 318. Markl. Suppl. 478. Jacobs. Anim. 244. Anth. 407. 11, 37. Exerc. 2, 135. Brunck. Apoll. Rh. 195. Voilloison. ad Long. 179. 191. Boiss. Philostr. 427. 509." Schæf. Mss. "Lascivio, Nic. Damasc. 489. Opp. K. 3, 368. Juventute, Nonn. D. 34, 244. De pleno et succulento corpore, Clem. Alex. 484. Prægnans sum, Nonn. D. 1, 352. (Καὶ διδύμη σφριγῶσα γονὴ κυμαίνετο γαστήρ.)" Wakef. Mss. "lector, Philo J. 1. p. 40. Pf., Εὐδία καὶ γαλήνη γᾶ." Schleusn. Mss. Alciph. 1, 39. Γαστήρ καὶ σφριγῶσα, Liban. 4, 97. σφριγῶσαν εὐείη, Liban. H. A. 14, 5. Ἐκδύναι αὐτῶν δεινὸς σφριγῶν i. q. βουλόμενοι. Cf. Σπαργάω. * Σφριγῶν, Luxuriosus, "Orig. c. Cels. 145." Wakef. Mss.] "Σφριγανός, vide Σφριγᾶω," [ubi tamen nihil reperitur. J. Poll. 4, 137. σφριγανὸς ταῖς σαρκί. In Timæi Gloss. p. 244. exp. ἀκμάζων ex Hippocrate. Ita exp. Hes. et Etym. M. At Scholiastæ apoll. Rh. 3, 1256. est ἰσχυρὸς, στερεός. "Var. Lect. Theocr. 11, 21." Wakef. Mss. "Subst. * Σφρίγος, τὸ, latere videtur ap. Athen. 525. in illa dictione, φρίγει βραχίωνων, Turgore, i. e. Vigore et Robore, brachiorum: ubi sc. σφρίγεται leg., nisi fortasse τὸ * φρίγος idem sonat ac τὸ σφρίγος. Forsan vero τὸ φρίγος a φρίττω derivandum fuerit, ut significetur Rigor, i. e. Robor." Schw. Mss. * "Περὶ σφριγᾶω, Schol. Nicandri A. 62. Apoll. Rh. 3, 1257. (Χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένει σφριγώσαι.)" Wakef. Mss. * "Ὑπερσφριγᾶω, ad Thom. M. 102." Schæf. Mss. * "Σφριγῶμαι, Inhorreo, Athan. 1, 619. sed susp." Kall. Mss.]

ΣΦΥΖΩ, Salio, Pulso, (ea signif. quæ venæ et arteriæ dicuntur salire ac pulsare,) s. Mico, Palpito, ut Cic. 2 de N. D. Jam vero et arteriæ micare non desinunt, quasi quodam igneo motu. Gal. 1 ad Gl. Αἱ ἀρτηρίαι σφύζονται, Arteriæ micant et palpitant, s. saliant et pulsant. Ibid. Σφύζονται οἱ κροταφοί, Exiliunt tempora et palpitant. Ea etiam σφύζειν dicuntur, quæ ex inflammatione aliqua palpitant et pulsant, igneo quodam motu. Quo refer σφύζει, quod Hes. exp. πηδᾶ, φλεγμαίνει, καίεται. Testatur et Bud. ap. Gal. dici de ulcere pulsitante: addens et hæc ex Hippiatr. Τὰς τε λαγόνας καὶ τοὺς διδύμους σφύζειν, Ilia micare. Cor quoque alicui σφύζειν dicitur Cum desiderio rei alicujus incensum inflammatumque salit et micat. Quo refer Greg. Naz. Or. de Baptismate, p. 201. Ἀναστῶμεν ἐπὶ τὸ βάπτισμα σφύζει μοι τὸ πνεῦμα, πρόθυμος ὁ τελειωτῆς, τὸ δῶρον ἔτοιμον: Micat cor meum, et gestit spiritus meus, Bud. Homo quoque σφύζειν dicitur Cum cupiditate gliscente inflammatus, continere se nequit, sed æstuat desiderio et agitur: Ἐπὶ ταῦτα δὲ αὐτοῖς σφύζονται καὶ ἀνεστηκόσι συνάπτουσι μάχην. Q. I. Suidas citans, σφύζονται exp. ἐπείγουσι. Certe

si illud σφύζουσι construat cum ἐπὶ ταῦτα, σφύζειν ἐπὶ τι dicetur ut σπαργῆν ἐπὶ τι: quibuscum affinem signif. habent σπαράζειν et σφαιρῆν. Idem Suidas affert et e Piside, Σφύζεις, Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθύσκη τὰς φρένας, ubi fortasse signif. Ardes desiderio, Ardenti desiderio cor tibi palpitat. ["Toup. Append. in Theocr. p. 22." Schæf. Mss.]

Σφυγμός, ὁ, Pulsus, i. e. Motus cordis et arteriarum dilatatione contractioneque factus; constat enim motus is duobus motibus inter se contrariis, quorum unus cor et ejus arteriam a medio quoquo-versum distendit, et loco movet; alter distentum rursus contrahit, et in locum priorem reducit: illum, διαστολὴν, hunc, συστολὴν Gr. veteres dixerunt. Et quoniam contrarii sunt, necesse est inter eos media quies intercedat, eaque gemina: una, quæ diastolen, altera, quæ systolen excipiat. Ab iisdem differentiarum plurimarum pulsuum oriuntur. Cum enim certis quibusdam numeris ea in edendo pulsu sibi invicem succedere oporteat, si in aliquo peccetur, pulsum protinus varium fieri necesse est. Numeros autem appello non rhythmum modo, sed etiam velocitatem, magnitudinem, frequentiam, vehementiam, aliaque ejusmodi, e quibus pulsuum differentiarum sumuntur: quarum aliarum ab ipsa diastole sumi solent, nonnullæ a media quiete, quædam ab ipsa arteria, plurimæ ab ipsa facultate et usu. Hæc Gorr., ap. quem vide plura, cum ex aliis, tum e Gal., cujus etiam vide l. de Pulsibus, necnon et Theophrasti, qui σφυγμὸν esse dicit διαστολὴν καὶ συστολὴν ἀδιαίρετον ἀρτηρίας καὶ καρδίας: et διαστολὴν esse Arteriæ dilatationem sublationemque, συστολὴν vero, Ejusd. arteriæ summisionem et contractionem. Gell. 18, 10. eand. definitionem affert, dicens esse vett. Medicorum: addensque et hanc, Σφυγμός ἐστι παλμός ἢ ζέσις φλεβός ἢ ἀρτηρίας, ubi nota σφύζειν exponi per πάλλεσθαι et ζέειν. Ipse vero sic definit, Σφυγμός est Intentio motus et remissio in corde et in arteria naturalis, non arbitrarii. Σφυγμὸν autem interpr. Pulsum, dicens ibid., Venæ quidem suapte vi immobiles sunt, et sanguinis tantum demittendi gratia explorantur: arteriæ autem motu atque pulsu suo habitum et modum febrium demonstrant. Plin. appellat non modo Pulsum arteriarum et venarum, (ut et Tac., ubi ait, Manum complexus, venarum pulsum attigit,) verum etiam Percussum venarum, 7, 51. Venarum inæquabili aut formicante percussu. Gal. 1 ad Gl. dicit Σφυγμῶν κινήσεις, Motus pulsuum: at Gell. Motus et pulsus arteriarum. Item σφυγμῶν ἀνακτητικόν, de medicamento quo pulsus debilitatus et fere collapsus revocatur ac restituitur, ap. Diosc. 5. Aristot. Meteor. σφυγμὸν καὶ τρέμον, Pulsum et tremorem, terræ etiam tribuit: magis proprie Gal. τῇ φλεγμονῇ, ut et τὸ σφύζειν supra: ut cum ait, Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ σφυγμοῦ συναισθήσεως, ὅταν ἐπὶ πλέον αἰσθηθῇ τὸ νόσημα, καὶ μάλιστα ἂν ἐκπύσκηται. Et Plut. Alex. Ἀπὸ φλεγμονῆς τῶν τόπων σφυγμοὺς ἔχοντων. Hes. σφυγμός exp. φλεγμονή, dicens proprie significare τὸν παλμὸν τῶν φλεβῶν. Vide et Σφυγμικός paulo post. ["Toup. Append. in Theocr. p. 22. Abresch. Lectt. Aristæn. 73. Wakef. S. Cr. 3, 158." Schæf. Mss. Σφυγμοὶ ἀναιδεῖς, Clem. Alex. 152. Ed. Par. 1641. * Σφυσμός, Aristot. de Respir. 20.] Σφυγμὴ vero a vett. nominatus fuit ὁ ἀτακτος σφυγμός, Pulsus inordinatus et incompositus, Gal. de Puls. [* Σφυγμοκράτης, unde * Σφυγμοκρατέω, * Σφυγμολόγος, Theod. Prodr. Ep. f. 73." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Σφυγμομάχος, unde * Σφυγμομαχέω, Theod. Prodr. iu Lazerii Misc. 1, 52=Notit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss.] Σφυγμικός, Vim habens ciendi pulsus, In quo pulsus consistunt, Damasc. 43. Ἀνήκοον μὲν οὖν καὶ περὶθεόμενον λόγῳ ἐστὶ τὸ ζωτικόν, ὃ καὶ σφυγμικὸν καλεῖται. Nam ὁ σφυγμὸς vitam moderatur, ut qui vel non aliud sit quam vita, aut causæ certe rationem obtineat, per quam vita est, aut sine qua esse non potest. Neque enim aliud vita esse videtur quam actio quædam s. motus activus. Cum autem motus plures sint in omnibus vita præditis, is merito præstantissimus est, et in eo maxime vitam

positam esse censendum, qui perpetuus est, et a quo ceteri omnes dependent. Cujusmodi cordis motus est, cum reliquæ partes interdum feriantur eo perseverante, nec unquam (stante quidem vita) muneris sui vacationem habente. Nec vero cor sibi tantum motum illum ciet, sed corpori etiam universo, quod ita singulis partibus, quantum quæque meretur, calorem nativum, cujus opifex est, impertiat. Gorr. Item σφυγμικὴ δύναμις, Vis illa cujus beneficio arteriæ s. venæ σφύζουσι. ["Nemes. * Σφυγμικός, Pulsus more, Ruf. Eph. 54." Wakef. Mss.]

Σφυγμώδης, Qualis est in pulsu, seu, ut Bud. vertit, Pulsitans, Pulsui similis. Paul. Ægin. Ὁδύνη καὶ πόνος σφυγματώδης, Pulsitans: ut νυγματώδης, Punctitans, Lancinans; et alius διαίσσων, quasi Ab imo ad summa erumpens. UNDE Σφυγμωδῶς, Gal. Ξανθὸν δὲ καὶ θερμὸν ἐξηκοντίζετο αἷμα σφυγμωδῶς, Veluti cum vena pulsu distenditur: de phlebotomia. Sed nota, in loco illo Pauli Æginetæ, quem Bud. ex eo affert, pro σφυγμώδης DICI Σφυγματώδης: a VERBALI Σφύγμα, significante i. q. σφυγμός: cujus tamen nullum reperi exemplum. Itidem et Gorr. Σφυγμώδης, inquit, sive σφυγματώδης ὀδύνη, Pulsatorius dolor: per se proprieque pertinens ad arterias, quod solæ pulsent: in homine quidem bene valente, citra dolorem: ubi autem oborta est vehemens inflammatio, aut affectus aliquis phlegmonodes, (ut erysipelas aut abscessus,) cum dolore. Nec vero ad ipsas modo arterias pertinet, sed ad partes etiam in quibus eæ continentur. Cujus doloris duæ sunt præcipuæ causæ, sc. cum ipsæ moventur, aut cum a re quapiam comprimuntur, sicut inflammato omnino musculo accidit. Vide plura ap. Eund. Item in Axiochio (p. 368.) Τὴν μὲν χάριν ἔχουσα φλεγμονῆς δίκην παλλομένην καὶ σφυγματώδη, Lætitiā habens palpitantem et micantem. [Vide Fischer. Ind. Æschin. Dial.: Plut. 10, 478. Alex. Trall. 2. p. 9.]

Σφύξις, ἡ, i. q. σφυγμός, Pulsus s. Percussus venarum et arteriarum. Dicitur et de Cordis palpitatione, Aristot. de Respir. 378. Ἡ δὲ συμβαίνουσα σφύξις τῆς καρδίας, ἣν αἰεὶ φαίνεται ποιούμενη συνεχῶς, ὁμοία φύμασιν ἐστὶ. Ibid. σφυγμὸν vocat. Bud.

[* Σφυκτός, unde * Σφυκτοῦρσις, ἡ, Qui custodit pulsum validum cordis, χλαῖνα, Hipponax ap. Tzetz. ad Lyc. 855." Kall. Mss.] Ἀσφυκτος, ὁ, ἡ, Non pulsans, Omni destitutus pulsu. Vel etiam, In quo pulsus tam exilis est et obscurus, ut omnino nequeat deprehendi. || Pro Minime astringens, Remotus, affertur ex Epigr. Quæ exp. mihi suspectæ sunt. ["Jacobs. Anth. 9, 510. Plut. Mor. 1, 520(=6, 502.)" Schæf. Mss.] Ἀσφυξία, ἡ, Privatio s. Defectio pulsus in toto animali. Cum enim nulla usquam arteria videtur moveri, atque hoc per totum animal accidit, proprie ἀσφυξία dicitur; neque enim uni parti cōmpetit. Quæ tamen, si rem ad veritatem exigas, in corpus vivum nunquam incidit, in quo una cum arteriis cor nunquam moveri desinit. Verum sæpe tam exilis est, a contrariis naturæ causis, aut tam occultus, propter multa corpora arteriis objecta, ut deprehendi omnino non possit, sicut in mulieribus hystericis. Quod si in quibusdam partibus arteriæ moveri videantur, in aliis vero immobiles sint, jam non ἀσφυξία erit, sed differentiarum species in longitudine pulsus, ut annotavit Gal. 1 de Præs. e Pulsibus. [Ab Ἀσφυκτος autem est ET] Ἀσφυκτέω, Pulsu destitutus sum, Venæ mihi concenterunt, Cels.; Arteriarum mearum pulsus adeo exilis et occultus est, ut deprehendi nullo prorsus modo queat. Diosc. Præf. 6. Λύζειν καὶ δάκνεσθαι καὶ τρέμειν, ἀφώρουν τε εἶναι καὶ περιλύχεσθαι, σπᾶσθαι τε καὶ ἀσφυκτεῖν καὶ δυσπνοεῖν, Ut singultiat, erodatur, contremiscat, refrigeretur, obmutescat, convellatur, pulsus elanguescat, spiritus difficilis fiat, Ruell. [* Εὐσφυκτος, Aret. 3, 9. Gal. 8. p. 431. Εὐσφυκτότερος ἐν ταῖς ἐξανατάσεσι. * Εὐσφυξία, Clem. Alex. 105=244=286. Aret. 82. * Κακόςφυκτος, unde * Κακοσφυξία, 21. Gal. 10. p. 471.] Μικρόςφυκτος, Cui parvus est pulsus et exilis, Cui venæ admodum exiliter moventur, ita ut pulsus ob suam exilitatem et obscuritatem deprehendi nequeat, Cui pulsus elanguit. Exp. etiam

Debilis. [* Μικροσφυζία, Exilitas pulsus arteriarum; Gal.]

[* Ἀποσφύζω, Gl. Prælumbo. * Διασφύζω, unde * Διάσφυζις, Hippocr. 383. Aretæus p. 119. Marcell. de Pulsib. Cod. Vindob. init. * Ὑποσφύζω, Nilus Narrat. p. 13. Idem in Notis ad Herodian. Epimer. p. 115." Boiss. Mss.]

“ Σφυδῶν, Validus, Robustus, Durus, Hes.”
[“ Nempe σφυδῶν, participium verbi Σφυνδᾶν, quatenus intransitivam habet signif., Hes. interpr. ἰσχυρός, εὐρωστος, σκληρός. Apud eund. Hes. est verb. comp. * Διασφυνδῶσαι, (a * Σφυνδῶν,) quod activa notatione exp. αὐξῆσαι, sc. Augere, Replere, Turgidum, Solidum et compactum reddere. Unde ἐσφυνδωμένοι; ap. Athen. 246. e Timocle, sunt Repleti, Turgidi, Cibus largiter voratis distenti. Cf. Schweigh. ad Athen. I. c.” Schw. Mss.]

ΣΦΥΡΑ, ἡ, Malleus, Instrumentum fabrilis, Od. Γ. (434.) ἦλθε δὲ χαλκεὺς Ὀπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης : sc., Ἄκμονά τε σφύραν τ', εὐποιήτην τε πυράγην, Οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο. Ubi priorem syllabam producit Hom., sicut et Hesiod. (Erg. 2, 43.) Aristot. de Gener. Anim. 5, 8. Ἐνια πολὺχρηστά ἐστι τῶν περὶ τὰς τέχνας, ὥσπερ ἐν χαλκευτικῇ ἡ σφύρα καὶ ὁ ἄκμων. Item, σφύρα ἐλαύνουσι, Malleo adigunt. Sic Plut. (7, 274.) Σφύραις καὶ ἥλοις ἀρασομένην, de navi quæ compingitur. Lucian. (1, 187.) Κατάκειε τὴν δεξιὰν καὶ προσήλου, καὶ ἐρρώμενός τιν σφύραν κατάφερε : quæ verba sunt Mercurii ad Vulcanum. Et ap. Suid. Δουριτυπῇ τε σφύραν. || Piscis quidam marinus, alio nomine dictus κέστρα, Hes., ap. quem ὀξύρυνος LEGITUR Σφυρά. Apud J. Poll. quoque utraque scriptura extat, in altera signif.; nam 7, c. 24. Πυράγην, ἄκμονες, ραιστήρες, σφύραι. Et mox accentu mutato, et in ultimam translatō, Σφυραὶ δὲ εἰσι σιδηραῖ, ἐκ θατέρου ὀξεῖαι. [Σφυραῖ, Gl. Tudices : Σφύρα Malleum, Malleus, Martellus : Σφ. σιδηρᾶ Marculus, Malleolus, Malleus : Ἡ σφ. χαλκῶν Marculus. “ Tour. Opusc. 1, 268. 2, 240. Jacobs. Anth. 8, 165. 9, 156.” Schæf. Mss. Marra, Aristoph. Eip. 566. “ Ab J. Poll. 7, 145. exp. τὸ μεταξὺ τῶν ἀρηρομένων (i. e. ἀροτριωμένων) ἀνέχον, καὶ ὑποσφυρεῖσθαι οἱ παιῖται τὸ ὑπαρῶσαι λέγουσι : Lat. Porca, et Imporcare. (Vide Schn. ad Varron. 324.) Inscr. Phoc. ap. Walpole p. 460. “ Ὅσα τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὑπὲρ δέκα σφύρας.” Schn. Lex. Suppl. Cf. Σφύρσις, Ὀμόσφυρος. Scribitur σφύρα in Schn. Lex.]

Σφυροκόπος, ὁ, Qui malleo percutit, tundit, Gen. 4, (21.) Σφυροκόπος χαλκεὺς χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Qui malleo res et ferrum cudit s. procutit, [Gl. Malleator. “ Brunck. Soph. 3, 437.” Schæf. Mss. * Σφυροκοπέω, Malleo percutio et tundo, LXX. Judic. 5, 26. Schol. Aristoph. A. 397. Eust. II. Σ. p. 1201, 47. “ Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 20. T. 3. p. 371, 8. “ Ὅταν οὖν ἴδῃς * ὕλοκοποῦντα, σφυροκοποῦντα, ἡσβολωμένον, μὴ διὰ τοῦτο καταφρονεῖ.” Seager. Mss. * Σφυροκοπία, Percussio quæ fit malleo, Opificium fabrilis, Symm. Prov. 19, 29. * Σφυροκοπέϊον, Zonar. 1697. * Σφυροκόπανον, Gl. Malleolus. * Σφυροκτύπος, Theod. Prodr. Ep. 105. * Σφυροκτυπέω, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 2, 84. e corr. Schæferi. “ Const. Manass. Chron. p. 100.” Boiss. Mss.]

Σφυρήλατος, ὁ, ἡ, Malleo ductus s. fabricatus, ὁ τῇ σφύρᾳ ἐλληλαμένος, ideoque Solidus, Non conflatus, οὐ χωνευτός, Memnon in Histor. Ἦν δὲ ῥόπαλον σφυρήλατον ἀπέφθον χρυσοῦ πεποιημένον. Metaph. Plut. de Orac. Pyth. (8, 33.) Ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσιν ὄγκῳ : de brachylogia; nam τὰ διὰ σφύρας ἐλαυνόμενα solent πυκνοῦσθαι. Apud Diod. S. σφυρήλατον, nisi quid desit, accipitur pro Loculo s. Conditorio quod malleo ductum fabricatumque est, non conflatum : Ἀλεξάνδρον σώματι κατεσκευάσθη χρυσοῦν σφυρήλατον : paulo post vocat θήκην. [Arrian. 6, 29, 8. “ Theocr. 22, 47. Plut. Mor. 1. 247. Oxon., Valck. Diatr. 281. Phryn. Ecl. 86. Wakef. Phil. 1080. Huschk. Anal. 204. Jacobs. Anth. 11, 401. Heind. ad Plat. Phædr. 215.” Schæf.

Mss. Pind. Fr. 28. ἀνάγκαι. Plut. 6, 239. Ἀληθῶν καὶ ἐμβριθῆς καὶ σφ. φιλία. Vide Schn. Lex. “ Apud Lucian. Enc. Dem. 14. hæc leguntur : Μόνος (ὁ Δημοσθένης) ἐμψυχόν, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον, Solus vivam et spirantem, consolidatamque orationem protulit; ex interpretatione quidem Gesneri, cui τὸ σφυρήλατον nunc est Durum, Rigidum, et Malleo ductum, quod illi videtur nunc in vitio orationis positum : unde leg. censuit οὐ σφυρήλατον. Alij, inprimis Græv. legebat καὶ σφυρήλατον, atque interpretatur Orationem solidam, plenam gravissimis sententiis, in qua nullus sit inanis verborum strepitus, traducto ab arte statuariorum utroque vocabulo. Signa enim vivere dicuntur et spirare, cum singulari artificis ingenio ita ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animalia : cf. Interpp. ad Virg. Æn. 6, 843. Plin. Epist. 3, 6. Σφυρήλατα, αὐτὴν, quæ et ὀλόσφυρα dicuntur, sunt Solida, Compacta, Plena, non conflata. Etiam Plut. de Orac. Pyth. oraculorum responsis propter βραχυλογίαν tribuit πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχον ὄγκῳ. Contraria sunt, quæ Aristoph. B. 844. appellat γομφοπαγῇ ῥήματα, ubi Schol. * πολυσύνθετα, σκληρὰ καὶ ἦχον ποιοντα : vide Γόμφοι.” [Eusebi Lex. Rhet.] Ὀλοσφυρήλατος, Qui totus malleo ductus est s. fabricatus, Solidus, ναστός καὶ στερεός, καὶ οὐδαμῶν διάκενος οὐδὲ χωνευτός, ut sunt signa quadam et statuæ non conflata, Joseph. A. J. (p. 619.) Κράσος ἐν τῷ ἱερῷ λαμβάνει δοκὸν ὀλοσφυρήλατον χρυσῆν, Trabem solidam ex auro. [Lobeck. Phryn. 203-6. * Σφυρηλατέω, Malleo duco, Philo 2, 310. P. * “ Σφυρηλάτησις, Timario in Notit. Mss. 9, 196.” Elberling. Mss.]

Ὀλόσφυρος ET Ὀλοσφύρατος, i. q. ὀλοσφυρήλατος : utrumque legitur ap. Hes., ὀλόσφυροι exponantem per ὀλοσφύρατοι, veluti notius : quod et ap. Plin. legitur, 33, 4. Aurea statua prima omnium, nulla inanimata, et antequam ex ære aliqua illo modo fieret, quam vocant ὀλοσφύρατον, in templo * Anaitidis posita dicebatur. [“ Ὀλόσφυρος, ad Charit. 232. Heind. ad Plat. Phædr. 215. Phryn. Ecl. 86(=203. Lob.) Ὀλοσφύρατος, ibid. (Epiph. Ancor., ubi v. Petav.) * Ὀλοσφύρητος, ibid. Jacobs. Anth. 9, 174. Hoeschel. ad Sirac. p. 455. * Ὀλοσφύριςτος, Jacobs. I. c. * Ὀλοσφύριςτος Ammon. p. 40.” Schæf. Mss.]

Σφύριον, [s. Σφυρίον,] τὸ, forma dimin., Malleolus, Theophr. H. Pl. 5, [7, 8. Σφ. κεφαλικόν, Chirurg. vett. 94.]

[* Σφυροῦμαι, Gl. Malleo : * Σφυρωτός Malleatus.]

Σφύραινα, ἡ, dicitur a σφύρα, ut σκίανα a σκιά : utrumque Piscis nomen. Aristot. H. A. 9. inter Gregales pisces numerat, ubi Gaza interpr. Malleolum. Plin. vero Sudem a Latinis vocari scribit, sub finem l. 32. Sunt præterea, inquit, a nullo Auctore nominati : Sudis Latine appellata, a Græcis σφύραινα, rostro similis nomine, magnitudine inter amplissimos : rarus, sed tamen non degener. Meminit ejusd. piscis Athen. (323.) ubi etiam ait Atticos raro uti τῆς σφυραίνης vocabulo, et frequentius ΝΟΜΙΝΑΡΕ Κέστραν. Apud Strattidem certe in Macedonia, cum e quodam quæreret Atticus, ἡ σφύραινα δ' ἐστὶ τίς; respondet alter, Κέστραν μὲν ὕμμεν, ὦ ττικοί, κυκλήσκετε. Itidem Antiphanes in Euthydico, πάντ' συχρὴ Σφύραινα κέστραν Ἀττικιστὶ δεῖ λεγεῖν. Similiter et Dorion de Piscibus ait, σφύραιναν, ἣν καλοῦσι κέστραν. Et Epicharmus Musis, cum κέστραν dixisset, σφυραίνης mentionem nullam postea facit, indicans et ipse eund. piscem esse. Meminit Aristoph. quoque N. (339.) Κέστραν τεμάχῃ μεγάλαν : Dorice pro κεστρῶν. Ubi annotat Schol. pisces hos non esse eosd. cum κεστρεῦσι, sed quosdam eo nomine τὰς μυραίνας censere intelligendos, quosdam et aliud diversum piscium genus. Sed fortasse ibi pro μυραίνας reponendum σφυραίνας, quamvis et ap. Suid. extet eadem scriptura. Nec a κέστρα derivant hunc gen. κεστρᾶν Schol. et Suidas, sed a ΝΟΜΙΝ. Κεστρέα. Qua in re haud scio an fides eis adhibenda sit. Reponendum autem σφύραιναν pro μυραίναν ap. eund. Schol. et Suid. ex J. Poll. quoque colligo, qui cum 6, c. 9. περὶ τῶν ἐκ θαλάσσης βρωμάτων disse-

rens, veluti diversos pisces enumerasset λάβρακα, μύραιναν, κέστρεα: paulo post dicit, ἀνθίας, σφύραινα, ἣν καὶ κέστραν ἐκάλουν. Apud Athen. vero in loco Dorionis quem citavi, LEGITUR Σέστραν pro Κέστραν, manifesto errore. || Porro κέστρα accipitur et pro σφύρα, i. e. Malleus, J. Poll. 10, c. 47. Καὶ σφύρα μέντοι ὅμοιον ἦν κροταφίδι σιδηρᾷ: εἴη δ' ἂν ἡ κέστρα. At c. 36. κέστραν esse dicit Speciem quandam σφύρας σιδηρᾶς, Mallei ferrei: subjungens Sophocl. Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἦλανε παίων. Hes. quoque exp. σφύρα et ἀμυντήριον ὄπλον. Hæc igitur de κέστρα hoc loco, quoniam in ejus mentionem iucidi, utpote synonymi. ["Brunck. Aristoph. 3, 175. Casaub. Athen. 398." Schæf. Mss. Schn. Hist. Liter. Piscium p. 273.]

ΣΦΥΡΟΝ, τὸ, Malleolus pedis, ut quidam interpr., a σφύρα derivatum esse innuentes, quamvis σφύρα producat priorem syllabam, hoc autem σφυρὸν eandem corripiat, ut ex iis exemplis, quæ afferuntur, videre erit. Idem et Gorr. Σφυρὰ, inquit, Malleoli: sunt duæ ossium epiphyses in extrema tibia prominentes et gibbosæ: non sunt autem hæc unius ossis epiphyses, sed duorum, quibus tota tibia conflata est, sc. τῆς κνήμης et τῆς περόνης. Siquidem ἡ κνήμη inferiorem in parte interius protuberat, ἡ περόνη vero exterius. Itaque non sunt aliud malleoli quam fines κνήμης καὶ περόνης (h. e. Tibiæ et suræ) inferni, qua utriusque excarnes sunt et gibbi, extraque prominent. Proinde errant, ut ait Gal., qui eos ἀστραγάλους, i. e. Talos, nominant: qui error ante Galeni tempora exortus, ad nos usque dimanavit, multis etiam doctis viris σφυρὰ Talos interpretantibus, cum Malleolos dicere debeant. Neque enim hæc apophyses astragalum constituunt, sed sub his astragalus latet, tactui et oculis ob ligamenta et tendones nequaquam conspicuus. Hæc de significatione: nunc exempla accipe. Il. P. 290. Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντε: Δ. (147.) μῆροϊ Εὐφύεες, κνημαὶ τε, ἰδὲ σφυρὰ καλ' ὑπένερθε: unde εὐσφυρος ap. Eund., et καλλίσφυρος. Aristoph. 'A. (1177.) Ὁθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε, "Ἐρὶ οἰσυνῆρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρὸν" Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον, Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνρονον ἐξεκόκκισεν: Transiliens fossam, malleum pedis vulueravit, vallo s. sude ibi infixa. Ubi etiam nota per jocum dixisse ἐξεκόκκισε, quoniam τὸ σφυρὸν ita tegitur cute, ut granum aliquid suo λέπει, i. e. cortice, et cum cute rupta nudatur, veluti ἐκκοκκίζεται. Et ap. Diosc. 4. στρέμματα σφυρῶν, Malleolorum luxationes. Hes. σφυρὰ exp. τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους, ut et Suid.: item αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν, Rotunditas pedum, Id quod in pedibus rotundum est. Quam expositionem sequendo, de calcaneo quoque intelligi posset; nam et ipsum rotundum est. Sic Σφνδρὰ eidem Hes. idem est ἡ περιφέρεια τῶν ποδῶν. || Metaph. autem σφυρὰ dicuntur τῶν ὀρῶν τὰ ἐπίπεδα καὶ κατώτατα, teste Eodem, i. e. Imæ montium partes, unde planities incipit: quæ simili metaph. πόδες dicuntur, ut et Lat. Pedes montium, alio nomine dictæ ὑπώρειαι. In qua signif. usurpatum legitur in Epigr. ["Σφυρὰ νῆσαν, Musæus 45." Seager. Mss.] || Oppianus synecdochice pro Integro pede usurpavit, K. 3, (143.) Ὀρμια θοδὸν, σφυρὸν ὑκύτερον, Pes celerior. || Rursum Hes. adjective σφυρὸν exp. σφοδρὸν, Vehemens; sed subjungens, ἡ τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων. ["Verh. ad Anton. Lib. 59. LB., Ruhnk. Ep. Cr. 131. Valck. Phæn. p. 602. Diatr. 252. ad Callim. 1. p. 118. Athen. 1. p. 33. Wakef. Alc. 597. Heyn. Hom. 8, 327. Pes ipse, Valck. Phæn. p. 12. Montis, Anton. Lib. p. 54. Verh." Schæf. Mss. "Pind. (II. 2, 85.) Sylvæ, Nonn. D. 2, 1. Venti, Dionys. P. 557. Malleolus pedis, Nicander 'A. 476." Wakef. Mss. Eur. Iph. A. 226. Anaxilas Athenæi p. 68. Act. Apost. 3, 7. Xen. 'Ελλ. 5, 4, 58. Vide Leopardi Emendd. p. 254-5. * "Σφυροπρησιπύρης, Lucian. 3, 656." Schæf. Mss.]

Ἀκρόσφυρον, τὸ, Extrema malleoli pars. Ἀκρόσφυρα, Hes. γένος ὑποδημάτων γυναικείων, Genus calceamentorum muliebrium. "Ἀμφισφαῖρα, Eid. "est Genus calceamenti muliebris:" [imo * Ἀμφι-

σφυρὰ, τὰ, sc. ὑποδήματα, ut habet J. Poll. 7, 94. * "Περίσφυρος, Leon. Tar. 5. Toup. Opusc. 1, 243." Schæf. Mss. Lucian. 2, 442.] Περίσφυρον, τὸ, Fascia qua malleoli pedis solent cingi. Alii dicunt esse Ligamen quod cruribus circumdatur: σφυρὸν synecdochice accipientes pro Ipso crure. [Gl. Talaræ.]

* Ἀκροσφύριος, unde * Ἀκροσφύριον, τὸ, sc. ὑπόδημα, J. Poll. 7, 94. * "Ἐπισφύριος, Brunck. Anal. 2, 303. Marcellus 31." Schæf. Mss.] Ἐπισφύριον, τὸ, Fibula ocreæ dicitur, quoniam ἐπὶ τοῦ σφυροῦ poni et stringi solet, i. e. supra malleolum pedis, Il. Γ. (331.) Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφύριοις ἀραρυίας, Schol. τοῖς τῶν σφυρῶν καλύμμασιν, Integumentis malleolorum. ["Jacobs. Anth. 9, 392. Antip. Sid. 21. Heyn. Hom. 4, 518. Wakef. Ion. 25." Schæf. Mss.] Sunt qui ἐπισφύριον accipiant pro Ea parte quæ est supra pedis malleolum: quæ ET ἐπίσφυρον nominari posset, [ab * "Ἐπίσφυρος, Jacobs. Anth. 8, 25. 9, 147." Schæf. Mss. * Παρασφύριος, Opp. 'A. 3, 307. τένοντες. * "Περισφύριος, Jacobs. Anth. 8, 253." Schæf. Mss.] Περισφύριον, τὸ, i. q. περισφυρον, Fascia, Ligamentum quod malleolis solet circumdari. Alii, Fasciæ circum talos: σφυρὰ accipientes pro Talis, non sine errore, ut supra docui. Herod. 4, (176.) Τῶν αἰγυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἐκάστη φορέει. Quidam Talaria interpr., quæ Hom. in Mercurio πέδιλα vocasse creditur. ["Jacobs. Anth. 8, 29. Agathias 31." Schæf. Mss. * "Περισφυρίς, Cocchii Chir. p. 11." Kall. Mss.]

[* Βαρύσφυρος, Man. Philes 8, 308. p. 290.] Εὐσφυρος, sive Ἐσφυρος, Poëtica dialysi, Pulcros habens pedum malleolos; synecdochice, Elegantibus pedibus præditus, Cui est decora et elegans pedum forma. Hesiod. (Θ. 254.) εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ: quomodo et ἀργυρόπεζα Θέτις. Legitur ap. Hom. quoque, et in Epigr. ["Toup. Emendd. 2, 441. Græv. ad Hesiod. p. 596." Schæf. Mss.] Καλλίσφυρος, i. q. εὐσφυρος. Alii interpr. Habens pulcra calcaneæ. Est Epith. τῆς νίκης, i. e. victoriæ; ap. Hesiod. Θ. [384. 507. 526. "Ad Charit. 361. Jacobs. Anth. 6, 269." Schæf. Mss.] Ὀμόσφυρος, Qui suis σφυροῖς gradiens una cum aliquo iter facit, Comes. Exp. etiam Frater. [Hes. Ὀμόσφυροι συνοδοιπόροι. Ὀμόσφυρος ἀδελφὴ τῆς δὲ τρίτης συλλαβῆς ἐκτεινόμενη, δηλοῖ τὸν ὁμόχωρον. Σφύρα γὰρ, τῆς σπορίμου γῆς τὸ μέτρον. Suid. Ὀμόσφυρος ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τὴν πορείαν ποιούμενος. Etym. M. Ὀμόσφυρος ἀδελφός διὰ τὸ περὶ τὰ αὐτὰ σφυρὰ τῆς μητρὸς πεσεῖν γεννηθέντα. * Πολύσφυρος, vitiosa lectio ap. Gal. de U. P. 3. male citantem Pind. II. 2, 84.] Τανύσφυρος, Malleolos pedum extendens inter eundum, Amplis latisque passibus progrediens, Malleolos pedum celeriter extendens inter eundum, i. e. Velox, Celer, Pernix, Hesiod. Θ. (364.) τανύσφυροι ὠκεανῖναι: [A. 35. "Hom. H. in Cer. 2. Voss. vertit Teres pedes, Græv. ad Hesiod. p. 596." Schæf. Mss.] "Τανύσφυρος in VV. LL. perperam pro τανύσφυρος."

[* Σφυρίτης, fem.] Σφυρίτης, φλέψ, Malleoli vena, Gorr., ap. quem vide plura.

Σφυρίον, τὸ, Malleolus pedis, i. q. σφυρὸν, Act. 3, (7.) de claudio qui sanabatur, Ἐσπερώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρία. Sic enim legit ibi Bud., cum alioqui multo plura exempl. habeant σφυρὰ. Signif. certe Lucas claudi pedes ac malleolos confirmatos fuisse. Ubi tamen vet. Interpres σφύρα vertit Plantas, Erasm. Talos: neuter exacte exprimens signif. vocis, de qua supra.

Σφυρώ, videtur significare Malleolos pedum calcis aut ocreis munio, corrigia substringo. Unde est partic. ἐσφυρωμένος, quod ap. Athen. legitur l. 14. p. 265. Ald. (=622.) ubi inducuntur ithyphalli in theatrum prodeuntes, et coronam circumstantem ita alloquentes, εὐρυχωρίαν Ποιεῖτε τῷ θεῷ. Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσον βαδίζειν. Q. l. citat Bud., sed nullam addens interpr. [Vide Schweigh. et Jacobs. Animadv. ad eund. l.] Σφύρωσις, ap. Hes. legitur, cum hac exp., * διάρσις, ἢ ἐν κύκλῳ τὰ πέλματα. Quæ verba non carent mendæ suspitione,

ap. me. quidem. [Sed cf. Σφύρα, et vide nott. ad Hes.] Idem ex Ἱπποτροφικῶν Auctoribus, s. iis qui scripserunt Ἱπποτροφικά, AFFERT Σφυρήματα, et dicit esse σιδήρια quædam, i. e. Ferramenta: et quantum colligi potest ex iis quæ subjungit, (mendosa autem ea sunt,) synonymum videtur facere τῷ σφυροδέται, quo nomine dubium utrum intelligat: an Ligamenta e quibus mallei suspenduntur, an Fascias quibus pedum malleoli solent vinciri. Σφυρωτήρ υποδήματος, Gen. (14, 23.) Corrigia calceamenti: forsitan quia calceamenta olim ad malleolum pedis solebant corrigia stringi. Supra σφαιρωτήρ ead. signifi. habuimus. Subaudiri autem potest ἱμάς, ut sit Lorum quo τὰ σφυρὰ stringuntur, Calceamenta quæ circumdantur τοῖς σφυροῖς. [“ Chrys. in Gen. Hom. 35. p. 287, 20. Σφυρωτήρα εἰώθασι λέγειν τὸ ἄκρον τοῦ υποδήματος τὸ εἰς οὐδὲν λήγον.” Seager. Mss.]

“ ΣΧΑΔΩΝ, Animal quoddam pennis et pedibus carens, Jactus quidam talorum,” [Hes.] “ et Favus fucorum. Et in plur. numero σχάδονες, Apum soles, ex interpr. Gazæ ap. Aristot. H. A. 5, (22, 23.) unde σχαδόνων θυρίδες ap. Eund. 9, (40.) Cellæ sobolariae. Sic Polluci σχαδόνες sunt τὰ ἔγγονα μελισσῶν. Sic autem et Σχάδανοι in VV. LL. Favi fucorum, Soboles apum.” [Σχάδων, Favus, Theocr. 1, 147. Eubulus Athenæi 14. c. 10. Vide Schn. ad Ecl. Phys. p. 51. “ Σχάδονες, Jacobs. Anth. 7, 46. Aristoph. Fr. 248. 275.” Schæf. Mss.]

ΣΧΑΩ, άσω, Scarifico, Scalpro aperio, incido, pertundo, Aristoph. N. (409.) “Ὀπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσι, κατ’ οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, Non pertundebam, ut spiritus exiret, Non aperiebam cultro. Qui enim intestina farcta coquunt torrentve, scalpro s. cultro compungere ea solent, ne spiritu concluso et exitum tentante rumpantur. Itidem et venæ dicuntur σχάσθαι, cum Scalpro inciduntur et aperiuntur ad emittendum sanguinem: quod Medici vocant etiam Scarificare, ut in Ἐγχάραξι fusius docebo. || Laxo, Remitto: unde σχάται, quod Paul. Æg. ap. Hippocr. ait significare χαλαταί, Laxatur, Remittitur. || Exp. etiam Demittere: quo referri potest σχάσει, quod Hes. exp. ἀφήσει, Dimittet. || Exp. præterea Deduco. Alioqui signif. et Traduco, Transfero, μετακινέω: ut Hes. quoque σχάσαι exp. μετάβαλλε. Unde σχάσθαι ap. Hippocr. 2 περὶ Ἀρθρῶν, quod Gal. significare ait ἀθρόως ἐκ τῆς κατὰ φύσιν θέσεως εἰς ἑτέραν μεθίστασθαι, Repente e naturali situ in alium transferri. Gorr. Vide et Σχάζω. [“ Valck. Phœn. p. 353. Pbryn. Ecl. 94(=219. Lob.) Brunck. Apoll. Rh. 157. Aristoph. 2, 85.” Schæf. Mss.]

Σχάζω, i. q. σχάω, Scarifico, Scalpro aperio, Cultro incido, pertundo: peculiariter de Medicis, cum scalpro venam aut cutem aperiunt ut sanguinem eliciant. [Hippocr. de Affect. c. 2. p. 620. Xen. Ἑλλ. 5, 4, 58. τὴν φλέβα.] Arrian. Ἐλεγον σχάσαντα ἐκ τῶν βραχιόνων τὰς φλέβας, λειποψυχήσαντα ἀποθανεῖν: q. I. Suidas afferens, σχάσαντα exp. τεμόντα. Itidem Aristot. H. A. 8. Βοηθεὶ τὸ λουτρόν, καὶ ἐάν τις σχάσῃ ὑπὸ τὴν γλώτταν, Si quis venæ sub lingua scite adacto cultello sanguinem detrabat: [9, 21. p. 390.] Gal. 2 Therap. Καὶ ταύτην καὶ καταπτλεῖ καὶ καταπλάττει καὶ σχάζει καὶ διαφορεῖ, Scarificat, ut Linacer vertit. Alibi dicit σχάζειν τὴν φλεγμονήν, itidem pro Scarificare, Scalpro aperire. De qua re plura dicuntur infra in Ἐγχάραξι. [Plut. Ages. 27. Dio Cass. 63, 17. p. 1039.] || Laxo, Remitto, Demitto s. Dimitto: unde σχάσει, quod Hes. exp. ἀφήσει. Pro Dimitto aut Emitto accipi potest in hoc adespoto loco, Σχασθεὶς λίθος ἐκ τοῦ πετροβόλου, Emissus lapis e tormento illo quo lapides ejaculamur. || Retraho, Reduco, Bud. ap. Athen. 4, (2.) Ἀναπετασθεῖσων τῶν ὀθονῶν, δᾶδες ἐφάνησαν κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων, Per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis, Deductis et demissis. Itidem idem Bud. exp. ἀφέλκειν, Retrahere, Reducere, Supprimere, ap. Xen. K. (3, 5.) Ἄλλαι δὲ συνάγουσι τὰ ὕδα, καὶ ἐπισκυθρωπάσασαι διὰ τοῦ ἵχνους, σχάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διατρέχουσιν: q. I. sic interpr.

A Aliæ contractis auribus et capite demisso per vestigium discurrunt, reducetes caudam atque inter crura condentes et continentes. Ubi σχάσαι possis interpretari etiam Demittere: ut ei oppositum sit Movere s. Quatere caudam sublatam. Hes. quoque σχάσον exp. ἀφέλκε. || Idem Hes. σχάσαι exp. μετάβαλλε: sicut et σχᾶν pro Transfere, Traducere et Transponere accipi, supra docui. Quo pertinet σχάσαι, quod e Gal. de Articulis affertur pro Subito impulsu artus in pristinum statum reponere, ἀθρόως μεταβάλλειν καὶ ἐξάφνης παράγειν τὸ ἄρθρον πρὸς τὸ σχῆμα: et in palæstra τὴν χεῖρα ταχέως ἄγειν πρὸς αὐτὴν ἐκ τῆς ἐμπροσθεν θέσεως. [Hippocr. de Artic. p. 797.] || Σχάζειν, Tenorem instituti vel moris abrumperet et solvere, desinereque, ut καταλύειν, καταστρέφειν, et καταπαύειν, Aristoph. N. (107.) Ἄλλ’ εἴτε κῆδε τῶν πατρῶν ἀλφίτων, Τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, i. e. καταλύσας, Desinens jam equorum studium et interrumpens. Synes. Ep. 129. ad Pylæmenem, Ἐπ’ αὐτῷ τούτῳ κατέβην ἐπὶ τὴν θάλατταν, καὶ τοῖς Φυκουντίων κωπεῦσι διέλεγμαι, σχασάμενος τὴν ἱππικὴν. Bud. 889. Allusit autem eo loco Synes. ad Aristophanicum illud, accipiens τὴν ἱππικὴν non pro Studio equorum, sed pro Equestri itinere; dicit enim se ad nautas confugisse, dimisso equestri itinere quod in animo habebat. Et ita σχάζω hic signif. itidem Dimitto s. Intermitto. Schol. Aristoph. l. c. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν exp. παυσάμενος τῆς ἱππικῆς, s. ἀποχωρήσας καὶ ἀποστὰς τοῦ παρόντος ἐπιτηδεύματος: tradens esse metaph. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων: nam σχάσαι dici etiam ὥστερ διασπείλαι καὶ διασχίσαι τὸ ὕδωρ τὴν κώπην ἐρεσσουσιν. Quibus subjungit hæc Pindari, κώπην ἤδη μοισχάσαι: [cf. N. 4, 104. Π. 10, 79.] Ubi tamen κώπην σχάσαι potius Inhibere remum: sicut κώπην σχάσαι ibid. exp. εἰρεσίαν καταπαύσας, Intermissa remigazione. Similiter ap. eund. Aristoph. N. (740.) σχάσαι τὴν φροντίδα Λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα, Idem exp. στήσας, παύσας, ἀτρεμήσας: Bud. Sistens et continens ap. te: ac si diceret, Animadverte, ac diligenter et toto pectore ad hoc incumbe: [cf. 762.] Hes. quoque σχάσον exp. κατάπαυσον, Desine, Cohaibe, Inhibe, Siste: similiterque ex Epigr. σχάσαι affertur pro Cohibuit. At l. 1 eorund. Epigr. θαλάμον σχάσε μῆνις ἀφυκτος, Aperuit thalamum, dissecata fornice, ita ut corrueret. [“ Eur. Phœn. 457. (967.) Valck. p. 353. Heringa Obs. 44. Phryn. Ecl. 94(=219. Lob.) Musgr. Heracl. 419. Wakef. Herc. F. 869. Jacobs. Anth. 6, 140. 8, 367. 12, 362. Crinagor. 9. et Jacobs. Brunck. Aristoph. 2, 71. 85. Soph. 3, 475. Callim. 1. p. 476. Lobeck. Aj. p. 268.” Schæf. Mss. Lycophr. 13. Ἐγὼ δ’ ἄκραν βαλβίδα μῆρινθον σχάσας, 28. σχάσαι στόμα, cf. 99. 329. Heliod. p. 162. Ἐσχαστο ἡ ὑπληγῆ. Vide Schn. Lex. * “ Ἐσχασμένη, Onobrychis, Diosc. Notha 461.” Boiss. Mss.]

[* “ Σχάσμα, Erot.” Wakef. Mss. “ Heringa Obs. 44.” Schæf. Mss. * Σχασμός, Hippocr. 881, ubi male * χασμοῖς.]

Σχάσις, ἢ, Scarificatio, Apertura s. Incisura quæ fit cultro, Theophr. H. Pl. 4, 3. Γίνεται δὲ ἐκ ταύτης καὶ τὸ κόμμα καὶ ῥέει καὶ πληγείσης καὶ αὐτόματος ἀνεν σχάσεως: sic enim reponunt nonnulli PRO Σχίσσει, quod in vulg. Edd. legitur: Gaza tamen σχίσσεως legit, ut qui verterit Sine fissura. Utraque scriptura ferri potest, sc. et σχάσεως et σχίσσεως: ubi etiam nota τῇ σχίζεσθαι s. σχάζεσθαι synonymum esse τὸ πλήττεσθαι: ac utrumque, et σχάσις et σχίσις, possunt πληγῇ fieri.

[* Σχαστήρ, Gl. Tendicula. * Σχαστήρις, unde] Σχαστηρία, ἢ, [sc. σχοῖνος,] Funis, Trochlea, aut Aliquid aliud quo organum ducitur, h. e. quo intentum laxatur, erectum demittitur, Aristot. de Mundo, (6, 12.) Ὡστερ δρῶσιν οἱ μεγαλύτερες, διὰ μᾶς ὄργανον σχαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦντες, Non secus atque illi machinatores solent, qui instrumendo uno demittendo multos et varios effectus edunt, Bud. Est ibid. τῇ σχαστηρίᾳ similis ἡ τῶν νευροσπάστων μῆρινθος, Fidicula illa qua ductanda imagunculas quasdam animatas esse ementiuntur. [Cf.]

Polyb. 8, 7, 10. 8, 8, 3.] Itidem σχαστήρια dicitur Funis in carceribus qui cursores dispescebat, quod eo concidente provolarent omnes, ut tradunt e Gal. Comm. 2. in l. περί Ἀρθρων. Fuerit igitur σχαστήρια Funis ille qui in circo cursoribus prætendi solet, et quo laxato in cursum effunduntur: de quo plura in Ὑσπληξ, e Paus. [“Ammiano Marc. Claustrum, Baldo ad Heron. Belop. p. 47. Clavis, quæ supposita manum firmat, amota vero eandem laxat.” Schn. Lex. Cf. Ἀνασπαστήρια, Χαλαστήρια, τὰ, sc. σχοινία.] Σχαστήριον, τὸ, Pugio, s. Scalpellus, quo utuntur in scarificando, s. in aperienda incidendave aut pertundenda cute, aut vena, Hippiatr. Τρυπώντας τῷ σχαστήριῳ. Sic alibi, Κατακεντεῖν τὴν βύρσαν τῷ σχαστήριῳ. Et rursus, Ἐὰν δὲ ἀποστῇ κρονομένη ἡ βύρσα, τρυπᾶν δεῖ παρὰ βύρσαν τῷ σχαστήριῳ, Instrumento ferreo, ad insuendum et trahendum apto, cultro, scalpro, vel pugio, Bud. Quibus addit et hunc itidem ex Hippiatr. locum, Λαβὼν σχαστήριον, σχάσον παρὰ τὴν ἀκρωμίαν. || Hesychio Pars quædam in navi. Idem σχαστήρια exp. ὀρηγήρια, Portus: B fortasse quoniam ibi σχάζονται et inhibentur αἱ κῶραι. [*“Σχαστός, Remissus, unde *Ἀσχαστος, Erastoth. 34.” Wakef. Mss.] [*Ἀσχαδῆς, Hes. *ἀμετάσχετος: Etym. M. ἀκαστάτος, ex Æschvlo.] [*Ἀνασχάζω s. *Ἀνασχάω, Pind. N. 10, 129. Vide varr. lectt. in Ed. Heynii.] Ἀποσχάζω, i. q. σχάζω, Sacrifico, Venam aperio, pertundo scalpello, ad emit-tendum sanguinem, Gal. Therap. 13. Ἀναγκαζόμεθα τοιγαροῦν ἐνίοτε κενοῦν αἵματος, ἥτοι φλέβα τέμνοντες, ἢ ἀποσχάζοντες τὰ μὴ πεπονθότα κῶλα, Scarificantes, Bud. Utitur et alibi sæpe pro Cutem scarifico. Similiter Aristot. H. A. 2. Ἀποσχαζόντων τῶν ἱατρῶν φλέβα, Sanguinem e vena incisa s. aperta emittentibus medicis. Hes. quoque ἀποσχάσαι exp. φλεβοτομήσαι, διαρρήξαι, διαλύσαι. Apud Eund. LEGITUR Ἀποσχᾶν, ἀναρῖν. Quæ exp. suspecta est. Nam ἀποσχάω et ἀποσχάζω synonyma sunt, ut σχάζω et σχάω. [“Ἀποσχάζω, Phryn. Ecl. 94. Toup. Add. in Theocr. 405. Append. p. 41. Ἀποσχάω, ibid. Koen. ad Greg. Cor. 272.” Schæf. Mss. “Pro ἀποσχάζειν, quod Suidas e Plat. Comico, e Cratete J. Poll. producit, quodque Hipp. de Morb. 1, 11. T. 7. p. 547. Aristot. H. A. 3, 4. p. 98. Strabo 3. p. 453. usurpant, ἀποσχᾶν legitur Hipp. de Morb. 2, 12. p. 563 (= 472.) Hes. Ἀποσχᾶν, ἀναρῖν, pro quo non διαρῖν, sed ἀφαιρῖν leg. est.” Lobeck. Phryn. 219. *Ἀπόσχασις, Scarificatio, Hipp. 1157. 1228. Galeni Gloss. v. Ἀπόσκηψις. *Ἀποσχασμός, Foësiæ Econ. Hippocr. *Διασχάω, Aret. p. 112. τὴν φλέβα.] Ἐπισχάζω [s. *Ἐπισχάω,] In superiore parte scarifico, aperio et incido scalp pro aut cultro. Pro Leviter hisco, affertur e Theophr. H. Pl. 4, 13. Ἐφ’ ὧν ἄκρων παραπλάγιους τὰς τῶν ἀγγείων ἔχει στρογγυλότητας ἐπισχαζούσας. Sed illam interpr. sequendo, scr. foret *ἐπιχασκούσας. “|| Leviter hisco, VV. LL. ex interpretatione Gazæ, H. Pl. 4, 13. Annotantque leg. esse ἐπιχάνω. Sed ne hoc quidem vocab. mendo carere putandum est: cum χάνω non dicatur, sed χαίνω: itidemque ἐπιχάινω, non ἐπιχάνω, dicendum sit. Verum ap. Theophr. pro ἐπισχαζούσας multo verisimilius esset scriptum fuisse *ἐπιχασκούσας: [quod quidem reposuit Schn.] Κατασχάζω, i. q. ἀποσχάζω, s. simplex σχάζω, Scarifico, Scalpello incido s. aperio, ut Medici cutim aut venam: qua signif. Atticos dicere κατανύττειν tradit Phryn. (219. Lob.) Hes. quoque κατασχάσαι exp. ἀμυχὰς ποιῆσαι. [J. Poll. 4, 179. “Κατασχάζουσι τὰ στελέχη, H. Pl. 2, 7, 6. ubi Edd. p. cum Cod. Urbinate κατασχοῦσι: unde κατασχῶσι fortasse scr. cum Lobeckio I. c. Συκῇ κατασχα-sθεῖσα, C. Pl. 1, 17, 10. 2, 14, 1.” Schn. Iud. Theophr. *Κατάσχασμα, Diosc. Præf. Ther.] Κατασχασμός, Scarificatio, Incisio s. Apertura scalpello facta. Et θερικὸν ADV. Κατασχαστέον, Diosc. 7. Κατασχαστέον βαθυτέραις ἀμυχαῖς τὰ ἐν κύκλῳ, Circumstantia loca profundioribus scarificationibus incidenda, s. profundius scarificanda. Ἐγκατασχάζω, Scarificando incido, Diosc. 8, 15. [*Προκατασχάζω, 3, 94. *Κατασχάω, Hippocr. 543, 15. He-

liod. Chirurg. p. 126. Κατασχᾶν ἀμυχαῖς ἐπιπο-
λαίσι. Vide Κατασχάζω.] Παρασχάζω, [s. * Παρα-
σχάω,] Inhibeo, Sisto, Regredi facio. Unde παράσχα-
σον, quod Hes. exp. ἀναχώρισον, [ἀναχώρησον Alberti.
* Ὑποσχάζω s. * Ὑποσχάω, LXX. Sirac. 12, 23. sed
v. Schleusn. Lex. V. T.]

“ΣΧΕΝΔΥΛΗ, Instrumentum quoddam fabrilis: unde Σχενδυλόητοι et Ἐσχενδυλῆσθαι ap. Hes., quem vide.” [*“Σχένδυλα, Σχενδυλόητος, Jacobs. Anth. 11, 338.” Schæf. Mss. * “Σκενδύλιον, τὸ, Hero ap. Mathem. vett. 123. Σιδηροῦς δάκτυλος ἐπι-
κεκαμμένος εἰς τὰ κάτω μέρη—καὶ ἐσχισμένος ἐκ τοῦ
ἐπικεκαμμένου ἄκρου, ὥστε δίχληον γενέσθαι καθάπερ
τῶν καλουμένων σκενδυλίων.” Schn. Lex.] “Κέν-
δυλα, in Epigr. esse dicitur Instrumentum ad naves
“fabrefaciendas,” [Anal. 3, 168. “Jacobs. l. c.”
Schæf. Mss.]

“ΣΧΕΤΑΙΟΣ, (α, ον,) Miser, Miserabilis, Infelix,
“Infortunatus, Asper, Sævus; nec non Scelestus, ut
“apud nos Misérable utramque signif. habet, sc. et
“Miserabilis et Scelesti. Apud Hom. sæpe de Sce-
“lesto, s. Sævo, s. Crudeli, s. Intractabili. Il. B.
“(112.) Σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατέ-
“νευσεν κ. τ. λ. Alibi (Ω. 33.) Σχέτλιοι ἐστὲ θεοί.
“Sed alia etiam ap. eum signif.; dicitur enim de
“Eo qui est acer et audax, item Qui est laborum
“patiens. Et secundum varias signif. varie deduci-
“tur: una autem e derivationibus est παρὰ τὸ σχέ-
“σθαι καὶ τλῆναι: v. Eust. Legimus autem et
“σχέτλια ἔργα Od. E. (83.) Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ
“μάκαρες φιλέουσι, Facta scelestia; etiam simpliciter
“Injusta, ut quidam interpr. In soluta etiam ora-
“tione dicitur aliquid esse σχέτλιον pro Indignum,
“Atrox, aut etiam Miserum, Miserabile: Δεινὰ καὶ
“σχέτλια πάσχειν, Dem. Sic Aristoph. Πλ. (856.)
“Οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα; Nonne
“misere tractatus sum? Nonne atrocem injuriam
“accepi? Synes. Σχέτλιόν ἐστι συγκύπτειν εἰς τὰ
“τοιάδε.” [“Ad Il. K. 164. Heyn. Hom. 4, 215.
C 5, 675. 6, 34. 7, 429. 8, 594. Wakef. Alc. 753. Ὡς
σχέτλιε, ad Timæi Lex. 279.” Schæf. Mss. “Σχέ-
τλιοι ἀτροπῆς, i. e. ἔνεκα, Apoll. Rh. 4, 1047.”
Wakef. Mss. Plato Protag. 22. Σχέτλια λέγεις καὶ
ὑπερφυῖ, Aristoph. Ὀρν. 1175. Ὡς δεινὸν ἔργον καὶ
σχέτλιον εἰργασμένος. * “Σχετλιοποιητής, Wassenb.
ad Hom. p. 62.” Schæf. Mss. * Σχετλιότεκνος, Theod.
Prodr. Ep. p. 76.] “Σχετλίως, Misere, Miserabili-
“ter, Scelerate. Apud Isocr. (p. 683.) ὡμῶς et
“σχετλίως copulata inveniuntur.” [Gl. Ægre.] “Item
“VERB. Σχετλιάζω, Dico esse σχέτλιον, Conqueror
“tanquam σχέτλια πεπονθὼς, Quiritor, Lamentor,
“Æsch. c. Ctes. Πολλὰ διαμαρτυρούμενον καὶ σχε-
“τλιάζοντος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ, Aristoph. (Πλ.
“477.) Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν, Lucian. Δεινὰ
“ποιεῖν καὶ σχετλιάζειν. Alicubi redditur etiam Ex-
“clamo miserabiliter. Cum accus. ap. Plut. Ca-
“millo, Ταῦτα σχετλιάζοντες, Hæc cum lamenta-
“tione et quiritatione dicentes. At in VV. LL.
“Hæc miserantes, i. e. Dignis miseratione suasioni-
D “bus agitantes.” [“Wakef. Alc. 924.” Schæf. Mss.
Jambl. V. P. 268.] “Σχετλιασμός, Quiritatio, La-
“mentatio, Thuc.” [8, 53. “Fischer. ad Weller.
Gr. Gr. 1, 312.” Schæf. Mss. “Hes. v. Ἐλελεῦ.”
Boiss. Mss. “Σχετλιασμός, Conquestio, h. e. Ea
pars orationis, qua conquerimur, et commoti sumus
ex injuria vel adversa fortuna, Aristot. Rhet. 2, 21.
25. Unde σχετλιαστικὰ σχήματα dicuntur Formæ
dicendi, et Figuræ, quibus illam conquestionem et
lamentationem significamus: v. Apsin. Rhet. 728. Cic.
Invent. 1, 55. Similis est illi ἐκφώνησις, quæ est admi-
rationis, ut illa conquestionis.” Ernesti Lex. Rhet.]
“Item Σχετλιαστικός, ut φεῦ a Gramm. dicitur esse
“φωνὴ σχετλιαστικὴ, Convensiens τῷ σχετλιάζοντι,
“s. σχετλιασμὸν indicans.” [“Schol. Aristoph. N. 1.
* Σχετλιαστικῶς, Basil. Schol. in Greg. Naz. T. xi.
P. 2. p. 81. Notit. Mss.” Boiss. Mss. * Ἀποσχετλιά-
ζω, Phrynichus Bekkeri p. 36.] “Κατασχετλιάζω,
“Indignor adversum,” [Joseph.]

ΣΧΙΖΩ, Findo, Scindo, [Schindo in antiquis libris.] s. Diffindo, Discindo, Disseco, Plato Tim. Ταύτην τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλὴν κατὰ μήκος σχίσας, Hanc omnem conjunctionem duplicem in longitudinem diffidit, Cic. : qui, quod idem Plato in eod. Tim. dixit, Σχίσας ἔξαχῃ, sic reddidit, Cum divisisset in sex partes. Magis proprie ap. Xen. (K. II. 5, 3, 18.) ξύλα σχίζειν, Ligna findere. Sed et τὸ ἱμάτιον σχίζειν dicitur τὸ καινὸν ἐπιβλημα, ap. Luc. 5, (36.) Scindere vestem, Findere : quod cum fit, ῥακοῦσθαι dicitur et ῥήγνυσθαι. Item agricola τὴν ἄμπελον σχίζει, cum eam in brachia scindit s. findit. Sed et ipsa arbor σχιζεσθαι dicitur, cum in ramos plures spargitur s. finditur, Theophr. de cucu arbore, (H. Pl. 4, 2, 7.) Τοῦτο δὲ προσανέξθεν σχίζεται, καὶ γίνεται δίκρουν, In brachia ramorum spargitur, ut Plin. interpr., qui 16, 30. dicit itidem In plures dispersa ramos, In ramos spargi, In quinas partes diffusæ, Bifurcæ : opponens eis individuas arbores. Idem Plin., quod Diosc. de eupatorio dixit, Φύλλα ἀναφέρονσα ἐσχισμένα εἰς πέντε μοίρας, sic Latine reddidit, Foliis incisus quinquepartito. Porro et multitudo aliqua σχιζεσθαι dicitur, cum scinditur studia in contraria, ut Virg. (Æn. 2, 39.) loquitur. Act. 14, (4.) Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις : 23, (7.) Τοῦτο δὲ αὐτοῦ λαλήσαντος, ἐγένετο στάσις τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων, καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος, Divisa est multitudo et scissa in contraria studia. Similiter et Xen. Σ. (4, 59.) p. 519. Ἐνταῦθα μέντοι ἐσχίσθησαν, καὶ οἱ μὲν, κ. τ. λ. Item τὴν ἐκκλησίαν aliquis σχίζειν dicitur, qui eam in contraria studia scindit, excitatis dissensionibus ac discordiis, Synes. Ep. 58. Ἰστω σχίσας τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν μίαν ὁ Χριστὸς εἶναι βούλεται. Peculiariter autem id de hæreticis dicitur : nam novis allatis opinionibus unionem et consensum gregis scindunt. [“Wessel. ad Herod. 303. ad Diod. S. 1, 191. Jacobs. Anth. 10, 154. Phryn. Ecl. 94(=219. Lob.) ad Charit. 445. 529.” Schæf. Mss. “Nonn. Jo. 21, 19. D. 3, 15.” Wakef. Mss. Soph. El. 99. * Σχίω, * Σχίδω, Σχίζω, Valck. Schol. in N. T. 2, 65.] “Ἰσχυθεῖς, ὁ, Divulsus, Divisus, VV. LL. perperam pro σχισθεῖς, “a σχίζω.”

Σχίσμα, τὸ, Fissura, Scissura, Luc. 5. [Matth. 9, 16.] Χεῖρον τὸ σχίσμα γίνεται, Deterior fit scissura, sc. in veste : si τὸ ἐπιβλημα τὸ καινὸν addatur vesti veteri ; nam et ipsum avellitur, et rupturam grandiore efficit priore. Obscœnam quoque habet signif., significans Naturalium in muliere rimam s. fissuram, quæ et τομή dicitur, teste J. Poll., itemque et Rufo Ephesio. Item σχίσμα dicitur in Ecclesia, Cum grex in contraria studia scinditur, unio rumpitur, ac dissident qui prius consenserant atque concordēs fuerant. [“Ad Diod. S. 1, 698.” Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 64. Suicer. Thes. Eccl. Σχ. et σχῆμα conf., ad Greg. Cor. 538. 716. * “Σχισματοποιός, Athan. 2, 109.” Kall. Mss. Epiph. 1, 1094. * Σχισματικός, Suicer. Thes. Eccl. “Athan. 1, 569.” Kall. Mss. “Euseb. V. C. 3. 4. 65. 66.” Boiss. Mss.]

Σχισμὴ, ἡ, Fissura, Scissura ; Scissus, ut Varro loquitur ; διαχώρισις, Hes. [LXX. Esai. 2, 21. Jon. 2, 7. “Ad Il. X. 93.” Schæf. Mss. * Σχισμός, Æsch. Ag. 1159=1118. Bl. Ἐμοὶ δὲ μένει σχισμός ἀμφήκει δορί.] Σχίσις, ἡ, Scissio, Fissio ; etiam Fissura, Scissura, Scissus : ἡ χώρισις, Suid. [“Jambl. Protr. 148.” Wakef. Mss.]

Σχιστός, Fissus, Scissus, Fissilis, Scissilis ; i. e. Qui findi scindique potest, solet. Aristot. σχιστὸν esse dicit τὸ δυνάμενον διαιρεῖσθαι ἐπὶ πλείον. Itidem Theophr. H. Pl. 5, (2, 2.) σχιστὰ ξύλα esse ait ὅσα διαίροντες κατὰ τὸ μέσον πρίζουσι, Quæ media dissecant serra, vel etiam Quæ cuneis adactis finduntur : Virg. cuneis et fissile lignum Scinditur. Est et Lapis quidam σχιστός ap. Diosc. 5, 145. quem natura sua esse dicit εὐθρυβὴ καὶ εὐσχιστον, Friabilem et fissilem. De eod. vide plura ap. Plin. 36, 20. nec non ap. Gorr., qui sic dictum scribit vel quod findi facile possit, vel quod quodammodo fissus esse

A videatur. Rursum ab eod. Diosc. eod. l., c. 123. memoratur σχιστὴ στυνπηρία, de qua et supra in Στυπηρία e Gorr. : Plin. 35, 15. Concreti aluminis idem genus σχιστὸν appellant Græci, in capillamenta quædam canescentia deliscens. Item σχιστὰ κρόμμυα an. Theophr. H. Pl. 7, (4, 7.) Cæpæ fissiles. Rursum Plin. Ova etiam σχιστὰ nominari quædam scribit, 29, 3. Fiunt et tota lutea, quæ vocant σχιστὰ, cum triduo incubata tolluntur. Idem et σχιστὸν lac commemorat, 28, 9. Medici speciem unam addidere lactis generibus, quod σχιστὸν appellaverunt. Id fit hoc modo, Fictili novo fervet, caprinum maxime, ramisque ficulneis recentibus movetur, additis totidem cyathis mulsi quot sint heminæ lactis : ablatum deinde igni, refrigeratione dividitur, et discedit ærum a lacte. Quæ desumsit e Diosc. 2, 77. ubi περὶ σχιστον γάλακτος hæc scribit, Σχίζεται δὲ πᾶν γάλα ζευνόμενον ἐν κατῇ χύτρᾳ κεραμικῇ, καὶ κινούμενον κλάδῳ συνκίψῃ νεοστήτῃ· καὶ μετὰ τὸ ζῆσαι, δις ἢ τρίς ἐπιρράνεται ὀξύμελιτος κύαθος πρὸς ἐκάστην κοτύλην τοῦ γάλακτος· οὕτω γὰρ διορίζεται ὁ ὁρὸς τοῦ τυρώδους. Unde patet eum lac σχιστὸν vocare, cum serosa ejus portio certo quodam modo exempta segregataque est a caseo. Paul. Æg. autem, 1, 88. videtur lac scissile appellare Serosam ejus portionem a caseo separatam, cui mellis momentum aut oxymelitis, aliorumve, subducendi ventris gratia, admistum sit. Fuerunt etiam qui ita vocarent lac calculis marinis ignitis, aut ferro candenti immisso, incrassatum : alvi profluviis et dysentericiæ utile, ut refert Gal. 10 Simpl. Med. Porro erat χιτὼν quidam σχιστός, cujus mentionem faciunt Cyrillus et Ammonius, nec non Hes., qui dicit mulierum fuisse proprium, κατὰ τὸ στήθος πόρπη συνεχόμενον : iudicans fuisse fissum, fibula tamen constringi solitum ad pectus. J. Poll. vero 7. Ὁ δὲ σχιστός χιτὼν περὶναίς· ὅρα τοὺς ὤμους διήρτο : innuens fissili apertura circum pectus dividuum fuisse, fibula tamen constringentem. Hes. memorat et σχιστὸν προσκεφάλαιον quoddam, σχιστὰ γράμματα. AT Σχισταί, Calceamentorum quoddam genus πολυτελὲς καὶ θρυπτικόν, J. Poll. (7, 92.) qui et λεπτοσχιδεῖς idem significasse testatur. Visuntur certe hodieque nonnullis in locis calcei λεπτοσχιδεῖς, quos aliqui a vett. illis non parum forma differre putandum est. Sed et σχιστοὶ fortassis aliud genus erat. Eorundem et Ammon. (133) meminit, afferens quendam ex Eupol. locum, in quo est φέρειν σχιστάς : qui affert et tunicam σχιστὴν ex Apollodori Ephebis, σχιστὸν χιτωνίσκον τινὰ ἐνδεδυκάς. Rursum ap. J. Poll. 4. σχιστάς ἔλκειν est σχήμα quoddam ὀρχήσεως χορικῆς : in quo oportebat πηδῶντα ἐπαλλάττειν τὰ σκέλη. Sunt qui interpr. Coxim saltare. [“Σχιστός, Thom. M. 638. Σχιστὸν, ibid. Σχιστὴ, Apoll. Dysc. 84. Σχ. λιμὴν, Valck. Phœn. p. 600.” Schæf. Mss. “Boettiger Archæol. Mus. 1. p. 47.” Schn. Lex. Σχ. ὁδός, Eur. Phœn. 38. Soph. Œd. T. 753. Σχ. λίνον, LXX. Es. 19, 9. vide Schleusn. Lex. V. T.]

“Ασχιστός, ὁ, ἡ, Qui fissus non est, Non scissus, Individuus, Plato Tim. Μίαν γὰρ αὐτὴν ἀσχιστὴν εἶασεν, τὴν ἐντὸς σχίσας ἔξαχῃ, Quam solam individuum reliquit, cum interiorem in sex partes divisisset, p. 23. mei Lex. Cic. Affertur etiam ex Aristot. Ἀσχιστός τῶν δακτύλων, pro Non fissus in digitos. Item Non fissilis, scissilis, Qui non finditur s. scinditur, Qui findi s. scindi nequit. [“Gal. 1. p. 368, 22.” Wakef. Mss. * “Ἀσχίστως, Orig. c. Cels. 393. Δί-σχιστος, Bifidus, Greg. Naz. Carm. p. 16.” Kall. Mss. * Δίσχίστως, Gl. Bipertito.] Ἀσχιστός, Qui difficulter scinditur s. finditur, Ægre fissilis s. scissilis. [Ἀύσχιστος, Theophr. C. Pl. 5, 16, 4. Schn.] CONTRA Εύσχιστος, Qui facile scinditur s. finditur, Facile scissilis s. fissilis. Seu simpliciter Fissilis, Scissilis. Cujus exemplum habes in Σχιστός, de schisto lapide : cui adde et hoc Theophr. H. Pl. 5, (6, 3.) Εὐσχιστὰ δὲ καὶ εὐπρίστα τὰ ἐνικρόμενα τῶν βάμπαν ξηρῶν. [“Jacobs. Anth. 8, 203. Crinagor. 4. 6. Toup. Opusc. 2, 55. 87. 168. * Ὀλόσχιστος, Schn. ad Xen. K. A. p. 45.” Schæf. Mss. Plato Polit. 280=294. * Πολύσχιστος, Soph. Œd. C. 1663.

"Ad Charit. 245." Schæf. Mss. *Τεράσχιστος, A Gl. Quadrifidus: *Τρίσχιστος Trisulcus. "Schol. Nicandri 'A. 346." Wakef. Mss.]

Derivata ex aor. 2.

Σχιδώνυχος, ὁ, ἡ, Ungulas fissas vel etiam Ungues fissos habens: ut sunt boves, cervi, oves, et alia quædam animalia.

Ακροσχιδής, Summa vel Extrema sui parte fissus s. scissus, In cacumine divisus, in summo incisuris dividuus, [Theophr. H. Pl. 3, 11, 1.] "Ακραχιδής, Indivisus in cacumine. Ita VV. LL., sed perperam pro ακροσχιδής vel potius ακροσχιδής, quod "sonat In summitate s. cacumine fissus." Ασχιδής, i. q. ἄσχιστος, Non fissus s. scissus, Individuus, etiam Qui findi scindive nequit, [Aristot. H. A. 2, 1.] "Δισχιδής, Bifidus, vide Δίκροος." [Δισχιδόν, Bifariam, Callistr. Stat. 7. nisi leg. * Δισαχιδόν. * Δυσχιδής, Theophr. H. Pl. 3, 10, 1.] Εὐσχιδής, Bene scissus, fissus. Ex Epigr. Potest etiam significare Facile fissilis, ut εὐσχιστος. ["Jacobs. Anth. 9, 161." Schæf. Mss.] Λεπτοσχιδής, Tenuibus incisuris s. rimis diffissus, Tenuis habens incisuras s. fissuras. Λεπτοσχιδεὶς dicuntur Calceorum genus quoddam, de quibus in Σχιστά. "Μεγασχιδεὶ, Hesychio μέγα σχίσμα ἐχούση, Magna rima fissæ." "Μεσοσχιδής, In medio fissus, s. per medium, E-pigr." ["Jacobs. Anth. 11, 162. Thom. M. 492." Schæf. Mss. Anal. 3, 87. Theophr. H. Pl. 3, 11, 1. * Νεοσχιδής, Nonn. D. 25. p. 1176.] Πολυσχιδής, Multifidus, Virg., In multas partes fissus, Multas scissuras fissurasque habens, Lucian. (3, 176.) Πολυσχιδὲς βάκος, Pannus multis fissuris laniatus, undique lacer: ut veteramenta quæ habent multa σχίσματα. Si de animali dicatur, signif. Pedes Manusve diffissas habens in plures digitos. At δένδρον πολυσχιδὲς, Arbor in multos ramos diffissa et diffusa tanquam in multa brachia, Colum. de arbore, Deum illam diffidisse ramis quasi brachiis. ["Aristot. H. A. 6, 33." Seager. Mss. Jambli. V. P. 340. Protr. 352. "Toup. Opusc. 2, 26. ad Diod. S. 1, 190." Schæf. Mss. "Πολυσχιδὴ σανδάλια, Multifida sandalia, sunt Pretiosum quoddam et molle calceamenti genus ap. Athen. 259." Schw. Mss. * Πολυσχιδῶς, Gl. Multifariam, Eust. II. A. p. 30. "Jo. Lydus de Mens. p. 58. Eccles. Gr. Monum. Cotelier. 1, 339." Boiss. Mss. "Clem. Alex. 229." Kall. Mss. * Πολυσχιδία, Hippocr. Præc. 5. p. 383, 48. δογμάτων πολυσχιδίων.] Χαμαισχιδής, Humi fissus, Qui humi finditur, scinditur, Theophr. C. Pl. 4, (14, 4.) Ὁ χαμαισχιδὲς πίσος, Pisum ab ipsa usque terra fissum, ab imo fissum.

Σχίδα, [τὴν, pro σχίδην, ut κνίδα pro κνίδην,] i. q. σχίδος, Hes. qui exp. etiam πῆγμα σινδόνος: [Alberti edidit Σχίδα' σχίδος σινδόνος, πῆγμα.]

Σχιδανός, Fissus, Scissus: cujus usum non reperi ap. quenquam: ita tamen a σχίω derivatur ut στεγανός a στέγω. Comp. autem inde Σχιδανόπους vide in Πούς, una cum Στεγανόπους ei opposito.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, Assula, Plaut. Plin. Fragmentum s. Segmentum e ligno fissu s. scisso, i. q. σχίδος et σχίδα. Diosc. tum alibi, tum 1, 130. de ebeno, Κατὰ σχίδακας μικρὰς ἀπολύεται, In assulas resolvitur, Ruell.: Suid. σχίδαξ exp. ἐσχισμένον ξύλον, (Hes. κλάσμα ξύλου,) et σχίσμα. Vide et Σχίδος. ["Ad Timæi Lex. 220. Toup. Opusc. 2, 58. Philippus 10." Schæf. Mss. LXX. 1 Reg. 18, 38. ad Greg. Cor. 240.] Σχιδακηδόν, In modum assularum, Assulatum, (Plaut. Pulsando assulatum foribus exitium dabo, i. e. Ita arietabo in fores ut resolvantur in minutas assulas et σχίδακας,) s. Assulose, Paul. Ægin. 6, 89. Σχ. δὲ ἐστὶ ῥῆξις ὁστέου ἐπὶ μήκους, Cum os in longitudinem finditur assulose, s. Cum os in longitudinem frangitur, sicut arbor aliqua in assulas et σχίδακας finditur. Plin. 12, 22. Calamus melior, qui assulose potius quam raphani modo frangitur. Ubi Rbaphani modo frangi dicit, quod Paul. Ægin. ibid. ραφανηδὸν κατὰγνυσθαι, quod et καυληδὸν ἀσ σικνηδὸν κατὰγνυσθαι dici ait, ἐκ τῆς ἐμφερείας τῶν κατὰγνυμένων σικνῶν τε καὶ καυλῶν. Nota igitur obiter eo loco ET Ῥαφανηδὸν ET Καυληδὸν κατὰγνυσθαι.

Illo autem adverbio Assulose Plin. reddidit, quod Diosc. dixerat εἰς σκινδαλμούς, ut infra docebo. Idem Diosc. 5, 128. de alumine, Οὐ πεπιεσμένη βωληδόν, ἢ σχιδακηδόν, Non glebulse aut assulose compactum, Ruell. Σχιδακώδης, Assulosus, Bud. e Diosc. "Υποσχιδακώδης, Qui in assulas scindi potest, Assu-latim scissus, VV. LL. Vide Σχίδαξ." [A Schn. non agnoscitur. * Σχιδακίω, Epiph. 2, 106.]

Σχίδος, τὸ, i. q. σχίδαξ, i. e. Assula, Fragmentum, Segmentum e ligno fissu, s. scisso: ut ea quibus ignis fovetur. Qua signif. Greg. Naz. σχίδαξ usurpavit, cum de baptismo loquens ait, Ἐχω τρεῖς ἐπιχύσεις κατὰ τῶν σχιδακῶν, αἷς καθιερῶσω τὴν θυσίαν, ὑδατι πῦρ ἐγείρων. Hom. σχίζας appellat, ut paulo post docebo. Hes. σχίδος exp. τὴν ἀπόσχισιν, ap. quem properispomenus scribitur, idque duobus in locis. UNDE Σχιδόν, τὸ, Assula, Vitruv. 2, 1. Intervals quæ relinquuntur propter crassitudinem materiæ, schidiis et luto obstruunt: 7, 10. Sarmenta aut tædæ schidiæ comburantur; cum erunt carbonēs, extinguantur. Ubi si Schidiæ mendosum non est, Tædæ schidiæ dicuntur τὰ τῶν δαδῶν σχίδια, s. Tæda σχιδακηδὸν fissæ. Idem et Assulæ vocabulo utitur, eod. l., c. 6. Cæmenta marmorea sive assulæ quæ marmorarii ex asseribus dejiciunt: Cæmenta et Assulas ibi vocans τὰς λατίπας, quibus ap. Architectos respondent πελεκήματα, ξύσματα, βινήματα, et id genus alia. [Σχίδια, ὠμόλινα, Hes. Cf. Σχίδα. * "Σχίδιος, Fissus, Etym. M." Wakef. Mss.]

* "Σχιδεύω, Diripio, Deprædor, Montf. Palæogr. 512." Kall. Mss]

Derivata e præsentī.

Σχιζόπους, et Σχιζόπτερος vide in Πούς, Πτερόν.

* Ασχιζής, i. q. ἄσχιδης et ἄσχιστος: unde ἄσχιζή, quod e non nominato Auctore affertur pro Pedibus non fissæ: forsā ex Aristot.

Σχίζα, sive Σχίζη, Ionice, i. q. σχίδαξ, s. σχίδος, i. e. Fragmentum s. Segmentum ligni fissi, Assula, Frustum ligni scissi, Lignum fissum scissumque, quo ignis fovetur aut accenditur. Il. B. 425. Καὶ τὰ μὲν ἄρ σχιζήσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον, Od. E. (425.) Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχιζή δρυὸς, ἣν λίπε καίων, Frusto quercus fissæ, quam reliquerat, F. (459.) Καίε δ' ἐπὶ σχιζῆς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶθον οἶνον Λεῖβε. Cui similem Gregorii locum vide in Σχίδος. [Gl. Talia. "Jacobs. Anth. 8, 119. Σχίζαι, ad Mær. 395. Act. Traj. 1, 251. Toup. Opusc. 1, 461." Schæf. Mss. I. q. κορμός, Theophr. H. Pl. 9, 3, 1. "Divisio viæ, Synes. 91. Hesychio ἡ λαμπάς." Wakef. Mss. Aristoph. Eip. 1024. 1031. "Sagitta, ita dicta a dividendo et penetrando, 1 Sam. 20, 19. 20. 35. Conf. 1 Macc. 10, 80. ubi Baduellus: Σχίζα Fustes, Hastas, Lanceas signif., quas in hostes torquebant et vibrabant." Schleusn. Lex. V. T. * Σχιζίων, dimin. a σχίζα, J. Poll. 10, 111. * "Σχιζίας, ὁ, Dicæarchus ap. Clem. Alex. Protr. p. 26. (Σχιζίαν, νευρώδη, μέλανα, γρυπὸν, υποχαροπὸν, τετανότριχα.)" Routh. Mss. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 372.:—"Σχιζίας est Quadrati et compacti corporis, (Anglice Stumpy.) Nam σχίζα est Corpus ipsum, vel Corporis truncus: * κορμίας eosdem appellarunt: κορμός, i. q. σχίζα." Exp. Gracilis. Ego putarim ideam esse, quod nos Gallice diximus Un homme bien fendu, quod de gracilitate non dicitur, sed de porrecta longitudine crurum." Vir doctus ad marg. Thes. Steph. Photio ὁ τετανὸς καὶ ἰσχνός οὕτως Κρατίνος. Vide Bast. ad Greg. Cor. 241.]

Comp. e σχίω et præpp.

* Ανασχιζώ, i. q. simplex σχίζω, Scindo, Discindo, [Orph. Lap. Achat. 8. Herod. 3, 35. 4, 71. Diod. S. 2. p. 75, 40.]

* Αποσχιζώ, Abscindo, Fissu avello. Metaphorice aliquando usurpatur, ut Lat. Abrumpo; nam ut Abrumpere sermonem s. orationem dicunt Lat., ita Græci ἀποσχιζειν τὸν λόγον. Aristoph. autem dixit, ὅθεν ἀπέσχισάς με τὸν λόγον: N. (1408.) Ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου, Μέτεμ, i. e. Eo sermonis redeo, (h. e. Ad eam sermonis partem) unde me quasi avulsisti. Vel commodius, Unde me avocasti s. revocasti. Aut, Unde me abstraxisti. Pass. Ἀποσχι-

ζομαι, Abscindor, Fissu avellor. Secundum J. Poll. ἀπεσχίσθαι et ἀπερρήχθαι dicuntur etiam ἐπὶ τοῦ διεσπᾶναι καὶ τοῦ διγνώμονεϊν. ["Herod. 720. Thom. M. 371. Markl. Iph. p. 324." Schæf. Mss.] Ἀπόσχισις, ἡ, Abscisio, Avulsio quæ fissu s. scissu fit, Hes. v. Σχίδος. Sunt qui interpr. etiam Ramus, Propago, sed ἀμαρτύρως. [* Ἀπόσχιμα, M. Anton. 4, 29. "Euseb. Hist. Eccl. 180." Kall. Mss. "Toup. Append. in Theocr. p. 41. Opusc. 1, 536." Schæf. Mss. * Ἀποσχιστής, Phot. Bibl. Cod. 94. p. 249. * Ἀποσχίδες, al, Hippocr. 275, 6. 23. 31. Aret. 96. Galen. 4. p. 10. 279. Oribasius Cocchii p. 81. Strabo 11. p. 539. ὄρους. * Συναποσχίζω, Basil. 3, 610.]

Διασχίζω, Diffindo, Discindo, Disseco. Via etiam διασχίζεται, cum in bivium aut trivium finditur dividiturve, veluti arbor quæ in ramos plures spargitur s. diffunditur. Xen. K. Π. 4, (5, 7.) Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ παρενύμενοι, διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῃ τινί, ἐπλανώντο. Hominum quoque societas aliqua et conjuncta multitudo σχιζεσθαι dicitur, cum in contraria studia scinditur, aut conjunctas sedes separat, Plato Symp. Φόβος οὖν ἐνεστίν, εἰς μὴ κόσμοι ὦμεν πρὸς τοὺς θεούς, ὅπως μὴ καὶ αὐθις διασχισησώμεθα. Ubi huic διασχιζεσθαι synonymum facit διοικίζεσθαι, opponens utrique τὸ ἐν εἶναι. ["Ad Lucian. 1, 396. ad Charit. 403. 445. Wakef. Phil. 1059." Schæf. Mss. "Dionys. P. 1042." Wakef. Mss.] Διάσχιμα, τὸ, Frustum e dissectione s. discissione. Apud Musicos διάσχιμα dicitur Dimidium semitonii minoris, quod δέειν vocant. Sic enim Philolaus ap. Boeth. 2, 27. Comma, spatium quo major est sesquioctava proportio duabus diesibus, i. e. duobus semitonii minoribus: σχίσμα vero, dimidium est commatis: διάσχιμα, dimidium dieseus, i. e. semitonii minoris: nam major, ἀποτομή dicitur. Ubi etiam ΝΟΤΑ Κόμμα, ΕΤ Σχίσμα, ΕΤ Ἀποτομή. [Cf. Hes. v. * Διάσχεσις, quæ vox fortasse in * Διάσχις mutanda est. * Διασχισμός, Schol. Æsch. Ag. 1118. Διάσχις, Gl. Diffissio, Themist. 236. Athen. 488. * Διάσχιτος, unde] "Ἀδιάσχιτος, Qui diffissus non est, Indivisus." [* Διασχίς, ἴδος, ἡ, Hippocr. 778. Παρὰ τὴν διασχίδα τῆς φλεβός: Idem T. 4. p. 2. Διαδιδούσα τοῖσι δεξιόισι καὶ τοῖσιν ἀριστεροῖσι διασχίδας, Gal. 2. p. 371. Σκέλη, ὧν τὴν διασχίδα * διχάλαν οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. * Διασχιδής, Athen. 488. * "Διασχιδόν, Bekk. Anecd. 784. 778." Boiss. Mss. * "Προδιασχίζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 187. * Συνδιασχίζομαι, Greg. Nyss. Antirrh. §. 17." Kall. Mss.]

Ἐκσχίζω, Scindo ex, Excindo, Aristot. de Mundo, (6, 23.) Ποταμὸς ἐξεσχίσθη pro Fluvius se scidit.

* Ἐνσχίζω, Gl. Infindo, Tzetz. Ch. 7, 64. p. 120. * Ἐνσχισμός, Gl. Insectio.]

Ἐπσχίζω, In superficie scindo, findo, Infindo, Incido, Apoll. Rh. (2, 662.) ἐπσχίζοντες ἄρουραν, Terram in superficie findentes et proscindentes aratro, pro Arantes: quod Virg. dicit Infingere sulcos. ["Geop. 868. Strabo 1107. * Ἐπσχισμα, Etym. M. 555, 38." Wakef. Mss. Orion Tbebanus in nott. ad Greg. Cor. 458. Schæf., et in Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 129. * "Ἐπσχιστος, Cocchii Chir. p. 31." Kall. Mss.] UNDE Ἐπσχίδας vocant Cuneos, quibus immissis aliquid finditur, aut distinetur, ne fissura coeat, Vitruv. 10, 18. Per media autem spatia tignorum insecantur et exciduntur formæ: in quibus excisionibus includuntur capitula catapultarum, cuneisque distinetur, ne in contentionibus moveantur. Tum vero modiolis ærei in ea capitula includuntur, et in eos cuneoli ferrei (quos ἐπσχίδας Græci vocant) collocantur. ["Perperam pro ἐπσχιδής." Schn. Lex.] Affertur ΕΤ Ἐπσχίδιον itidem pro Cuneus, [Schneidero susp.]

Κατασχίζω, Diffindo, Discindo, Præcido. Pro Diffindo, Concido, Diffindendo convello, Dem. (540.) Κατέσχισαν τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων, ὡς αὐτῶν ἤδη γινόμενας, Concidere ceperunt, Bud. 91. Aristoph. voce media utitur in activa signif., B. (403.) Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι Κάπ' εὐτελείᾳ τόνδε Τὸν σανδαλίσκον καὶ τὸ ράκος: ubi κατασχίσασθαι σανδαλίσκον et ράκος est Discindere et dilacerare, In σχί-

ματα distrahere. ["Fischer. ad Anacr. p. 15. Valck. ad Herod. 230." Schæf. Mss.] Κατάσχις, ἡ, Diffissio, Discissio, ut dicitur Fissio et Scissio. ΑΤ Κατάσχιμα est potius Ipsum frustum diffindendo avulsum. E Cic. redditur Fissum, ut i. sit q. τὸ κατεσχισμένον s. κατασχισθέν. [* "Συγκατασχίζω, Nemes. 24. p. 112." Kall. Mss.]

Παρασχίζω, Juxta findo, A latere findo. Alii, Incido, Diffindo. ["Toup. Emendd. 2, 132. Herod. 142. (2, 86.) Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss. Athen. 309. Polyæn. 6, 49, 1. Ælian. H. A. 17, 31. "Παρασχίζειν ἰχθύας, item ξύλα, ait Arrianus. Ind. 24. Discindere pisces, Findere ligna. Inde SUBST. * Παρασχίστης, ὁ, Incisor, ap. Diod. S. 1, 91. Item Effractor (januarum) ap. Polyb. 13, 6." Schw. Mss. Procl. Paraphr. Ptol. 250. "Toup. Opusc. 1, 396. Wessel. ad Herod. 142. ad Diod. S. 1, 102. * Παρασχίτης, Toup. l. c." Schæf. Mss. Var. lect. ap. Polyb. l. c. * Παρασχίς, Fragmentum, Foesii Econ. Hippocr.]

Περισχίζω, In orbem findo, Circumcirca scindo, Circumcido. ["Περισχίζειν τινὰ, i. e. περισχίζειν τινὲ τὸ ἱμάτιον, Epictet. Diss. 1, 25, 30. Vestem alicui per vim detrahendo discindere." Schw. Mss. "Herod. 716. ad Charit. 403. Huschk. Anal. 175." Schæf. Mss. "Lucian. 3, 299. Distraho, de mente, Clem. Alex. 236." Wakef. Mss. Polyb. 3, 42, 7. 4, 43, 7. * Περισχισμός, Apollon. Lex. 804. Plut. 9, 589. * "Περισχιστός, Heyn. Hom. 6, 452." Schæf. Mss.] Περισχιδής, In orbem fissus, In ambitu divisus, ["var. lect. Dionys. P. 643." Wakef. Mss. "Sed περισχιδής, substantive, ap. Athen. 537. sunt Calceamentorum genus pretiosum, tametsi ap. Hesychium legatur, Περισχιδής: εἶδος ὑποδήματος." Schw. Mss.]

Προσχίζω [Gl. Proscindo,] ΕΤ Ὑποσχίζω, Ante scindo et Subtus scindo. UNDE Πρόσχιμα ΕΤ Ὑπόσχιμα, τὸ, Quod antierius aut subtus scissum est: ambo Calceamenti genus sunt: ita enim J. Poll. 7, (91.) c. 22. Ὑπόσχιμα δ', ἀνδρῶν ὑπόδημα μάλα τιτελές, καὶ πρόσχιμα, πρεσβυτικόν. Quod posterius ap. Aristot. legitur, Probl. sect. 30, (8.) Οἷον ἡ σκυτική ὑπόδημα ἐκ πρόσχιματος: ubi Gaza, Quemadmodum suendi ratio e proscisso calceum reddit. Attamen iis duobus in ll. uon πρόσχιμα: scribitur, SED Πρόσχημα: sicut rursus ap. eund. Aristot. Rhet. 2, (19.) Εἰ γὰρ πρόσχημα καὶ κεφαλὴ καὶ χεῖρ δύναται γενέσθαι, καὶ ὑπόδημα δύναται γενέσθαι: καὶ εἰ ὑπόδημα, καὶ κεφαλὴ καὶ πρόσχημα καὶ χεῖρ. Quin et ap. Hes. legitur πρόσχημα, cum hac tamen exp., εἶδος ὑποδήματος ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἐμπροσθεν: quam sequendo, nemini dubium est quin scr. sit πρόσχιμα, ut sit Calceamentum ab anteriore parte fissum s. scissum. Sunt qui Lunatos calceos Latinorum existiment aliquid cum his affinitatis habere. [Πρόσχιμα, vide Schn. Lex. "Ὑποσχίζω, Wakef. S. Cr. 3, 73." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 965." Wakef. Mss.]

* Συνοσχίζω, Gl. Conscindo. * Συνοσχιδής, Greg. Naz. 2, 187. * Ὑπεροσχίζω, Apollon. Lex. 804.]

¶ Σκινδαλμός, i. q. σχίδος s. σχίδαξ, Assula, Frustum fissionis aut scissione ablatus alicunde. ΕΤ Σκινδύλῃσις, ἡ, [e * Σκινδυλάω,] Fissio quæ assulose fit, Gal. ap. Hippocr. σκινδυλήσει, σχίσματι καλῶμεν: addens, ita videri etiam τὸν σκινδαλμὸν dictum esse, sc. παρὰ τὸ ἐσχίσθαι. Ubi nota SCRIBI Σκινδαλμός, mutato χ in κ, quæ scriptura frequentior est: Hes. vero et tertiam affert, NIMIRUM Σκινδάλαμος. Sic enim ille, Σκινδάλαμος, σκόλοψ· τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ σχινδάλαμος· ἄλλοι σκινδαλμός. Ubi nota eum hoc vocab. exponere σκόλοψ, Festuca: peculiariter dicitur de Segmento e calamo fissio, s. Assula e calamo scisso et in longitudinem fracto: Diosc. 1, 17. de calamo odorato, Ἔστι δὲ αὐτοῦ κάλλιτος ὁ εἰς πολλοὺς σκινδαλμοὺς θρανόμενος. Unde Plin. 12, 22. itidem de calamo odorato, Melior qui minus fragilis, et qui assulose potius quam raphani modo fragitur. Alibi pro hoc eis σκινδαλμοὺς idem Diosc. dicit σχιδακῆδόν: quemadmodum et Paul. Æg. σχιδακῆδόν κατάγνυσθαι pro Assulose frangi. Itidem et Schol.

Aristoph. σκινδαλμούς exp. τὰ τῶν καλάμων ξύσματα et τὰ λεπτότατα τὰ τῶν ξύλων. Aristoph. vero σκινδαλμούς vocavit λεπτολογίας, ἀπὸ τῆς σχίσσεως τῶν καλάμων, ut idem Schol. annotat N. (130.) Λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμούς [σχινδαλάμους] μαθήσομαι, exp. nens λόγων ἰσχυρῶν λεπτολογίας, s. ἐξηγήσεις καὶ ἐπεξεργασίας τῶν ἀκριβῶν. Eadem metaph. idem Comicus B. (819.) σκινδαλμῶν [σχ. Br.] παραξόνια dixit, ubi idem Schol. annotat σκινδαλμὸν proprie esse τὸ περὶ τὸν φλοιὸν τοῦ καλάμου ξέσμα. Eadem ap. Suid. leguntur, qui in priore Aristoph. l. scribit σκινδαλάμους: itidemque ap. eum [et Phot.] legimus, Σκινδάλαμοι, τὰ τῶν καλάμων ἀποξέσματα, ἢ σκόλαπες. Annotant vero uterque, hoc vocab. in recto casu ὀξύνεσθαι, in obliquis autem παροξύνεσθαι. ["Σχινδαλμός, ad Mær. 245. 360. Valck. Phœn. p. 479. Brunck. ad Aristoph. II. cc. Σχινδάλαμος, ibid. ad Mær. 360. ad Timæi Lex. 32. Σκινδαλμός, ibid. ad Mær. II. cc. Valck. l. c. Dawes. M. Cr. 91. Alciph. (3, 64.) p. 434. Toup. Add. in Theocr. 402. Brunck. II. cc. Kuster. p. 53. Benth. p. 322. Jacobs. Anth. 9, 123. 11, 97. Σκινδάλαμος, Dawes. l. c. Toup. l. c. ad Timæi Lex. l. c. ad Mær. 360. Kuster. l. c. Benth. l. c. Brunck. II. cc." Schæf. Mss. Σκινδαλμός, Gl. Scindulum, Assula: Σκινδάλαμος, Scrupuluni, Scrupulus. "Σκινδαλμός, Argutiæ, Sozom. Hist. Eccl. 1, 18." Mendham. Mss. Vide Interpr. ad Hes. v. Σκινδάλαμος.] COMP. Σκινδαλαμοφράστis, ὁ, Qui de assulis loquitur s. de rebus subtilibus, Qui ἀκριβῶν λόγων σκινδαλμούς crepat, et subtilia nugamenta deblaterat, Nugatorias subtilitates effutians, ὁ λεπτολογῶν. ["Σκινδαλαμοφράστis, Jacobs. Anth. 11, 97." Schæf. Mss.] Porro ejusd. originis cum Σχινδύλhis est COMP. Ἀνασχινδυλεύεσθαι, i. significans q. ἀνασκοπεῖσθαι, In palum tolli, In crucem tolli, Plato de Rep. 2. Τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν ἀνασχινδυλευθήσεται. ["Thom. M. 852. ad Mær. 361. ad Timæi Lex. 32. * Ἀνασχινδαλεύομαι, * Ἀνασχινδαυλεύομαι, ibid." Schæf. Mss.] Apud Hes. non per χ, sed per κ scribitur Ἀνασχινδυλεύεσθαι, ἀνασκολοπιεσθῆναι. Sic vero tam σχινδαλμός quam σκινδαλμός scribi docui. ["Ad Mær. l. c. ad Timæi l. c. * Ἀνασχινδαλεύω, ibid." Schæf. Mss. * Σκινδαλεῖν, Photio ἀνασταυροῦν. "Ἀνασχινδαλεύομαι, Clem. Alex. Str. 2, 20. (p. 414. 505. 601.) Theod. Θεραπ. 4, 902." Kall. Mss. "Ἀνασχινδαλευθῆναι προθύμως καὶ ἀποτυμπανισθῆναι, Theodoret. 8, 112. ubi Aug. Cod. ἀνασχινδυλ. Et p. 119. e Plat. pariter, ubi Schol. ἀνασκιנד., ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι. Ita Theod. 3, 45. * Ἀποσκολοπιζόντες καὶ ἀποτυμπανίζοντες." Gataker. Mss. "Legitur in Theophyl. Simoc. Epist. * Σκινδαλαβίζειν: Ὡς ἐγὼ τὴν πόλιν ἐσκινδαλβίζον ἅπανσαν, εἴ που τὸν Ἀγασίλαον ἦν με θεάσασθαι. Sed quid sit, ignoro: nisi quod e mente Auctoris colligere licet, significare Diligentem inquisitionem, aut visitationem." Soping. ad Hes. v. Σκινδάλαμος. Schn. Lex. dedit * Σκανδαλαβίζω. Forsan Latine exprimi potest Rimor, si quid cum σχίζω commune habet.]

ΣΧΙΝΟΣ, ἢ, Lentiscus: sunt qui παρὰ τὸ σχίζεσθαι nominatam velint: cujus etymi ea ratio afferri potest, quod ejus σχίδαξι solerent uti ad repurgandos dentes. Fieri enim ex ejus ligno cuspides repurgandis dentibus accommodas, tum alii testantur, tum Martialis in hoc Epigr. in dentiscalpium, l. 19. Lentiscum melius; sed, si tibi frondea cuspis Defuerit, dentes penna levare potest. Et hoc, Stat exoletus, suggeritque ructanti Pennas rubentes, cuspidisque lentisci. Diosc. et Plin. referunt inter Arbores quæ resinam ferunt: ille, 1, 93.; hic, 14, 22. ut docebo in Σχίνινος. Baccas fert, idque ter quotannis, ut Constantin. in Geop. tradit, 11, (12.) Ἡ σχίνος τρεῖς καρποὺς φέρεῖ καὶ εἰ μὲν ὁ πρῶτος καρπὸς καλὸς γένηται, τὸν πρῶτον σπόρον καλῶς καρποφορεῖν σημαίνει· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Quod prognosticon Aratus quoque refert 1051. Τρίπλοα δὲ σχίνος κνέει· τρισσὰ δὲ γε αἰεταὶ γίνονται καρποῖο· φέρεῖ δὲ τε σῆμαθ' ἐκάστη Ἐξείης ἀρότῃ. Et mox, Πρῶτος μὲν πρῶτην ἄροσιν, μέσσος δὲ τε μέσσην Καρπὸς ἀπαγγέλλει, πυμάτην γε μὲν ἔσχατος ἄλλων. Ὅστινα γὰρ κάλλιστα λοχαίη σχίνος ἄρῃται, Κεῖνῃ γ' ἐξ ἄλλων ἄροσις πολυλῆις εἴη· Τῷ

δὲ γ' ἀφανροτάτῃ ὀλίγῃ, μέσση δὲ τε μέσση. Unde Cic. 2 de Div. Jam vero semper viridis semperque gravata Lentiscus, triplici solita grandescere fœtu, Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi. Et Festus Avienus, ter fructum concipit arbos, (de lentisco loquens,) Terque novos genitrix fructus alit, ipsaque trino Flore renidescens, tria tempora prodit arandi. || Σχίνος interdum dicitur ἢ σκίλλα, Scilla, s. Squilla, ut in Σχινοκέφαλος e Plut. docebo. Hippocratem quoque σχίνον vocasse non solum τὸ θαμνῶδες φυτὸν, sc. Lentiscum, sed etiam εἰδὸς τι σκίλλης, aut etiam πάσης σκίλλης τὸν βολβὸν, testatur Gal. Lex. Sic et ap. Aristoph. Πλ. (720.) ξυμπαραμυγνῶν ὁπὸν καὶ σχίνον, Schol. exp. σκίλλαν, Scillam s. Squillam. Quæ et ipsa trino flore arationis tria tempora indicat, ut lentiscus, teste Theophr. H. Pl. 7, 12. Ποιεῖται δὲ τὰς ἀνθήσεις τρεῖς· ὧν ἡ μὲν πρώτη δοκεῖ σημαίνειν τὸν πρῶτον ἄροτον· ἡ δὲ δευτέρα, τὸν μέσον· ἡ δὲ τρίτη, τὸν ἔσχατον. Unde Plin. 21, 17. Eadem ter floret, tria tempora sationum ostendens. Testatur id ipsum Aratus quoque, paulo post verba ante citata sic scribens, "Ὅσσα δ' ἐπὶ σχίνου ἄροτῃ ἐπιφράσσατο καρπῷ, Τόσσα καὶ ἐν σκίλλῃ τεκμαίρεται ἀνθεὶ λευκῷ. Unde Festus Avienus, Ter prorumpentis scillæ teres erigitur flos, Sulcandique solum ter monstrat tempus adesse. ["Casaub. ad Athen. 145. Schræber. ad Theocr. p. 104. Ammon. 141. Jacobs. ad Meleagr. p. 8. ad Diod. S. 1, 343. 364. T. H. ad Plut. p. 244. et Schol. Conf. c. σχοῖνος, ad Herod. 364. ad S. 1, 161. 364. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 8." Schæf. Mss. "Σχ. ἀρωματικῇ, Sium, Diosc. Notha 445." Boiss. Mss.]

Σχινοκέφαλος, Habens caput scillæ bulbo simile, i. e. oblongum: ut Plut. Pericle (3.) p. 279. inæd. Edit., cum dixisset Periclem habuisse κεφαλὴν προμήκη καὶ ἀσύμμετρον, subjungit paulo post, ejus confirmandi causa, Οἱ δ' Ἀπτικοὶ ποιηταὶ σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν· τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστιν ὅτε καὶ σχίνον ἀνομάζουσι. [Casaub. ad Athen. 145." Schæf. Mss.] Σχινωτῶξ, ὦγος, Qui lentiscum mandit. Dicitur in homines molles et effeminatos, qui ad nitorem candoremque dentium, frequenter commandnecabant lentiscum. Suidæ enim σχινωτῶξ dicitur ἐπὶ τοῦ καλλωπιζομένου: quoniam διὰ τὸ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας ἡσθιον σχίνον. Similiter et σχίνον διατρῶγειν Idem scribit dici ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων καὶ λευκαίνοντων τοὺς ὀδόντας. Vide et Erasm. in Prov. Lentiscum mandere. Σχινωτῶκτης, i. q. σχινωτῶξ, Lucian. Lexiph. (12.) Τὸν μύρτων καὶ τὸν σχινωτῶκταν νεανίσκον. ["Zenob. 5, 96." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 638.] Σχινέλαιον, τὸ, Lentiscinum oleum, Plin. 23, 2. Addito lentiscino oleo. Legitur ap. Suid.: nec non ap. Diosc. 1, 51. inscribitur περὶ Σχινέλαιον, ubi tamen ipse Diosc. non σχινέλαιον vocat, sed σχίνινον ἔλαιον.

Σχινώδης, Lentiscum referens colore, odore, aut alia aliqua similitudine, Qui e lentisci genere est.

Σχίνινος, Lentiscinus: ἔλαιον, Diosc. 1, 51. quod et σχινέλαιον dicitur, voce composita: a Plinio Oleum lentiscinum, item E lentisco factum oleum, 23, 4. Eundem vero Plin., cum dicit 15, 7. Juncinum oleum ex juncis fit, quod est rosaceo simillimum: sunt qui putent scriptura deceptum posuisse Juncinum pro Lentiscinum, ut qui legerit σχοίνινον pro σχίνινον: nec enim juncini olei mentionem fieri apud ceteros rei Medicæ Scriptores, cum lentiscini fiat admodum multa, de quo vide et Pallad. in Januario, c. 21. Rursum a Diosc. memoratur σχίνινον χρῆσμα, Unguentum lentiscinum: nec non σχίνινος οἶνος, Vinum lentiscinum, 5, 29.: item σχινίνη ῥήτινη, 1, 91. Γεννᾶται δὲ καὶ ῥήτινη ἐξ αὐτῆς σχινίνῃ καλουμένη, ὑπ' ἐνὶν δὲ μαστίχῃ. Itidem Plin. 14, 20. de arboribus manantibus pice et resina, Optimam tenuissimamque terebinthi fundunt, deinde lentisci: quam et Mastichen vocant. ["Σχίνινος, Sebneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 63." Schæf. Mss.]

Σχίνis, ἰδος, ἢ, Bacca lentisci, Fructus quem fert lentiscus: ut πινυς dicitur Pineæ nux. Legitur ap. Hippocr. de Nat. Mul. [Theophr. H. Pl. 9, 4, 7. Epith. Veneris, Lycophr. 832.]

Σχινίζομαι, Ad dentes repurgandos et candefaciendos

dos lentiscum mando, vel etiam scillam. Sic enim in Lex. meo vet. et ap. Etym. M. Σχίνον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἐνεκα τοῦ τοῦς ὀδόντας * λευκοποιεῖν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σχινίζεσθαι. Diosc. quoque 1, 90. Τὰ ξυλάρια χλωρὰ τῆς σχίνου ἀντὶ καλαμίδων παρατριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι σμήχειν τοῦτους; scribit: itidemque Martial. supra in Σχίνος, et Suidas in Σχινωτρώξ: ubi σχῖνον διατρώγειν synonymum facit huic σχινίζεσθαι. Similiter συνκάζομαι significat Ficus comedo. [* Σχινίξω τοῦς ὀδόντας, Jambl. V. P. §. 154. "Kuster. Præf. ad Jambl. * Σχίνισμα, Const. Manass. Chron. p. 11.: vide Meurs. ad h. l." Schæf. Mss.]

ΣΧΟΙΝΟΣ vero Juncum signif.: pro quo sæpissime scriptum legitur σχίνος, librariorum vitio, ut ap. Diosc. 1, 16. 4, 52.: sicut vicissim σχοῖνος perperam pro σχίνος scriptum reperitur: quod nonnulli ajunt Plinio dedisse occasionem comminiscendi olei junciei, ut in Σχίνινος annotavi. Diosc. 4, 52. duo facit τῆς σχοῖνου genera: sc. σχοῖνον λεῖαν, et ὀξύσχοινον, ἀποξύν' ἐπ' ἄκρον. Cujus itidem duas esse species ait, unam ἀκαρπον: alteram, quæ ferat καρπὸν μέλανα περιφερῆ, (quam propterea Theophr. μελαγκρανίδα vocat, ob semen nigrum quod in capite fert,) et καλάμους παχυτέρους καὶ σαρκώδεστέρους: quarum hanc Theophr. feminam appellat, illam vero, marem. Est autem et tertia species πολλὰ σαρκώδεστέρη καὶ παχυτέρα ταῖν δυεῖν, quæ ὀλόσχοινος nuncupatur. Quæ cf. cum iis quæ Theophr. scribit 4, 13. Unde Plin. 21, 18. de junco, Tria genera ejus: acuti, sterilis; quem Marem et ὀξύν Græci vocant: reliqua feminini, ferentis semen nigrum, quem Melancranin vocant. Crassior hic et fruticosior, magisque etiamnum tertius, qui vocatur Holoschoenus. Quidam etiamnum unum genus faciunt, junci trianguli: Cyperon vocant. Σχοῖνος λεῖα, i. e. Juncus lævis et enodis, vocatur a Latinis Scirpus s. Scirpum: (quorum hoc ap. Festum, illud ap. Donatum legitur:) unde Prov. Nodum in scirpo quærere. Est porro et alia σχοῖνος, quam Hippocr. ἡδύοσμον, εὐόσμον, et εὐώδεα cognominat, de Morbis Mulierum. Gal. Lex. ἀρωματικὴν σχοῖνον exp., quam alibi et σχοῖνον μυρεψικὴν appellat, quia unguentis admiscetur. Celsus multis in II., ut 3, 21. et 4, 5. juncum rotundum vocat, ad differentiam cyperi: quem juncum Quadratum ipse, Plin. Triangularem nominavit. Diosc. absolute et sine adjectione vocat σχοῖνον, κατ' ἐξοχὴν, 1, 16. ubi tamen perperam σχίνος scribitur sine diphthongo. Itidem et Latinorum quidam simpliciter appellare juncum dicuntur, ut Vitruv. 8, 3. Non tantum in Syria et Arabia in arundinibus et juncis herbisque omnibus essent odores. Quo loco sicut Juncis putatur dixisse pro Juncis odoratis, ita Arundinibus pro Arundinibus odoratis: quas Plin. et Solinus vocant Calamos odoratos, Diosc. Καλάμους ἀρωματικούς, Hippocr. καλάμους μυρεψικούς, Q. Sereenus simpliciter et sine adjectione Calamos. Frequentius tamen cum epitheto, ut Cels. 3, 21. Junci quadrati et rotundi semen: illud, κύπειρον, σχοῖνον hoc Græci vocant. Et Scrib. Larg. cap. 43. comp. 167. Casiæ rufæ, schœni (i. e. junci) odorati floris. Ubi junci odorati florem fortassis appellavit id quod ab Actuario dicitur Σχολινανθος, a Pharmacopolis quoque nostri sæculi Squinanthos, quod ap. Pallad. quoque legitur, l. 10. qui October inscribitur, c. 14. Squinanthou uncias quatuor. Sic enim scr. potius quam Squinanthos. Quod autem ad primam syll. attinet, suspecta et ejus scriptura est. Colum. neutro genere appellat schœnum, ut et cyperum, (si modo Codex mendo caret): 12, 20. Ad prædictum autem modum musti adjici solent hi odores, nardi folium, iris Illyrica, cyperum, schœnum.

Σχοῖνος dicitur etiam Funis ex junco plexus, ut σπάρος Funis e sparto. Junco enim, inquit Plin. 19, 2. Græcos ad funes usos, nomini credamus, quo herbam eam appellant: postea palmarum foliis philuraque, manifestum est: et inde translatus a Pœnis sparti usum, perquam simile veri est. Unde non absurdum asium Oeni τοῦ σχοῖνον s. σχοῖνιον πλέκοντος solitum fuisse ἀπεσθίειν τὸ πεπλεγμένον τοῦ σχοῖ-

νιον: finxerunt enim tum alii Poetæ, tum Cratinus, Ocnium quendam σχοῖνιον πλέκοντα, et asinum το πλεκόμενον ἀπεσθίοντα. Quod σχοῖνιον Plin. Spartum appellat, Et piger, qui appellatur ὄκνος, spartum torquens, quod asellus arrodit: Propertius simpliciter Funem, Dignior obliquo funem qui torqueat Oeno. Nam frequenter pro Quovis fune ponitur hoc σχοῖνος, sicut et σχοῖνιον, ut infra docebo. Vide et Σχοῖνοπλόκος. || Σχοῖνος, Mensura Ægyptiaca, sexaginta stadia capiens, auctore Herod.: licet Plin. 5. et 12. quadraginta stadia dicat, i. e. quinque millia, nisi sit error notarum: inquit Bud. Annot. Prior. in Pand. Locus Herod., quem dicit, hic est, 2, (6.) Δύναται δὲ ὁ μὲν παρασάγγης τριήκοντα στάδια, ὁ δὲ σχοῖνος ἑκατόστος, μέτρον ἑὸν Αἰγύπτιον, ἐξήκοντα στάδια. Plinii autem locus est hic, 12, 14. Schoenus patet, Erosthenis ratione, stadia XL, h. e. passuum quinque M.: aliqui XXXII stadia singulis schœnis dedere. Idem 6, 26. dixerat, Inconstantiam mensuræ diversitas auctorum facit, cum Persæ quoque schœnos et parasangas alii alia mensura determinent. In hac signif. usus est Callim. Μηδὲ μετρέειν σχοῖνῳ Περσίδι τὴν σοφίην, quem versum afferens Plut. (8, 378.) dicit, τὴν εὐδαιμονίαν σχοῖνοις καὶ παρασάγγαις μετροῦντες. Sed nota, in Herod. loco, masc. genere ὁ σχοῖνος dici, in Callimachi autem, feminino σχοῖνῳ Περσίδι: ita ut dubii generis sit, teste etiam Athen. (122.) Παρα τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι τοῖς σφόδρα ἐλλογίζουσιν ἐστὶν εὐρεῖν καὶ Περσικά ὀνόματα κεῖμενα ἐν τῇ τῆς χρήσεως συνήθειαν, ὡς τοὺς παρασάγγας, καὶ τὴν σχοῖνον ἢ τὸν σχοῖνον· μέτρον δ' ἐστὶ τοῦτο ὅσοι, μέχρι νῦν οὕτω παρὰ πολλοῖς καλούμενον. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 16. Wessel. Diss. Herod. p. 106. Toup. Opusc. 1, 462. 2, 210. Emend. 2, 553. Zeun. ad Xen. K. II. 233. Koenig. Greg. Cor. 259. Jacobs. ad Meleagr. p. 8. Anth. 8, 37, 9, 165. 11, 54. 12, 7. Aristoph. Fr. 218. Diog. S. 1, 161. Mensura Ægyptiaca, ad 1, 60. 61. Conf. c. σχίνος, T. H. ad Plutum p. 158. Jacobs. Anth. 12, 7. De genere, Valck. ad Theocr. 231. Σχ., 4. p. 11." Schæf. Mss. Jablonski VV. Ægypt. p. 167. Oraculum ap. Herod. 1, 66. Καὶ καλὸν πείδιον σχοῖνω διαμετρήσασθαι. Vide Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. Greg. Cor. p. 551. Schæf.]

Σχοῖνοβάτης, ὁ, Qui funi extento inambulat, Funambulus, ut Terent. loquitur. Juvenalis Græcum vocab. retinet, et Cælius in Epist. quadam ad Cic. dicit Schœnomaticam facere, pro Artem illam funambulorum facitare et exercere. Quale est et τὸ ἀεροβάτειν: quod est ejus qui ἀεροβάτης dicitur, item et Petaurista. ["Wakef. S. Cr. 2, 103. ad Charit. 667." Schæf. Mss. "Manetho 4, 287." Wakef. Mss.] Σχοῖνοβατέω, Junceo funi inambulo, s. simpliciter Funi inambulo, Eo per extantum funem: Horat. Epist. 2, 1. Ille per extantum funem mihi posse videtur Ire. [* Σχοῖνοβατία, ἡ, Hippocr. Vict. Sanor. 3, 2. p. 366. σχοῖνοβατίησι, * σχοῖνοδρομήσι, al. * κοῖνοβατίησι. * Σχοῖνοδρόμος, Hes. v. Σχοῖνιον. * Σχοῖνοειδής, Joseph. Ant. 12, 2, 8. * Σχοῖνολόγος, unde * Σχοῖνολογέω, Jo. Geom. Tetrast. p. 451. "Idem in Lemmate c. 26. Paradisi." Boiss. Mss. * "Σχοῖνομέτρης, Qui fune metitur, Euseb. Pr. E. 452." Wakef. Mss.] Σχοῖνόπλεκτος, ὁ, ἡ, Ex junco plexus, Junco nexus, σχοῖνῳ πεπλεγμένος, Athen. (105.) ex Araroté, αἶτε καμπύλαι· Καρίδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην· εἰς σχοῖνόπλεκτον ἄγγος. ["Phryn. Ecl. 71." Schæf. Mss.] Σχοῖνοπλόκος, Qui ex junco funes torquet, s. nectit: ut σπαρτοπλόκος dicitur Qui restes e sparto textit. Solere autem ex junco funes et alia plecti, patet tum ex iis quæ in Σχοῖνος paulo ante dixi, tum e sequentibus. Plin. 16, 1. Ulva et palustri junco funes nectunt. Archestr. ap. Athen. (305.) πλεκτόν ὑφασμα Σχοῖνον ἐλειοτρόφον κοῖλον χεῖρεσσιν ἔχοντες. Ptolemæus, ap. Eund. (229.) Κανίσκια χρυσά, γεγόνητα πρὸς τὰ πλεκόμενα ταῖς σχοῖνοις. Ubi κανίσκια πλεκόμενα ταῖς σχοῖνοις interpretari possumus Canistra juncea, ut Colum. Juncea sporta, itidem ut Spartea sporta, et Plin. Juncea cratis, et Ovid. Juncea vincla. Utitur autem hoc comp. σχοῖνοπλόκος Plut. (7, 850.) Ὡς περὶ ὃ ἐν ἄδον ζωγραφούμενος σχοῖνοπλόκος ὄνῃ τινὶ παρήσιν ἐπιβοσκομένη καταναλίσκειν

τὸ πλεκόμενον, Quemadmodum ille funes nectens apud Inferos, expressusque in tabella, (quam Plin. numerat inter argumenta Socratis pictoris,) asino cuidam sinit arrodere atque absumere funes quos juuco nectit: de Ocno, de quo vide quædam in Σχοίνος quoque, et supra in Ὀκνος. Eadem signif. dicitur σχοίνων συμβολεύς. [Hippocr. 1120. * "Σχοινοπλόκιον, Lex. Herod. 175. Lobeck. Aj. p. 357." Schæf. Mss. * Σχοινοπλοκικός, Eust. II. B. p. 145, 9. Strabo 3. p. 343.] Σχοινοπώλης, Juncæarum restium venditor, Qui juncæos funes venditat, simpliciter, Funium Restiumve venditor, [Gl. Spartarius. * Σχοινορράφος, unde * "Σχοινορράφει, Juncis suo, Schol. II. K. 262." Wakef. Mss.] Σχοινοστρόφος, Qui funem ex junco torquet, Qui funem junco nectit, i. q. σχοινοπλόκος, atque adeo in loco illo Plut. quem in Σχοινοπλόκος citavi, vulgatæ Edd. habent non σχοινοπλόκος, sed σχοινοστρόφος. [Gl. Restio. "Cannabis sativa, Diosc. Notha 461." Boiss. Mss.] Σχοινοτενής, Extensus, Extentus, Protensus, In longum ductus ut funis, Qui in longum se extendit in modum funis. Ex Herod. (1, 189.) Κατέεινε σχοινοτενέας ὑποδέξας διωρυχας ἐκατόν, pro Alveos ad funiculum designavit centenos. Ex Eod. Σχοινοτενὲς κατὰ πόλιν ποιοῦνται, pro Rectum limitem juxta urbem faciunt. Apud Philostr. Her. Σχοινοτενὴ ἄσματα Steph. Niger interpr. itidem Prolixa carmina. In qua signif. usurpavit et Hermog. T. 1. Δεῖ δὲ τὸ προϊόνιον ἐν μὲν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις ἡμνηθεῖσθαι μακροτέροις τοῖς κώλοις καὶ σχοινοτενέσιν· ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς, συνεστραμμένοις. Ubi nota, μακρὰ καὶ σχοινοτενὴ κῶλα ὀρπονί τοῖς συνεστραμμένοις. Hes. quoque σχοινοτενὲς exp. μακρόν: item ὀρθόν: pro quo maluissem dicere εὐθύ: nam ὀρθόν in altum potius tenditur, εὐθύ in longum. [Anal. 2, 218. Dionys. H. de C. VV. 172. 173. Greg. Cor. 508. "Σχοινοτενὲς κῶλον, Membrum orationis longius, protractius, μακρότερον, cui opp. τὸ συνεστραμμένον, Brevius, ap. Hermog. περὶ Εὐρ. 1. p. 28. Subtilius definitur alio loco 4. p. 180. ita, ut 18 syllabas excedat, et ad 25 usque progrediatur. Idem ibi dicitur τεταμένον. Sic Eust. II. N. p. 946. ἐννοίας σχοινοτενέειν, Sententiis amplis, productis, copiosis, opp. γοργάς, Acres, Concinnas, Breves. Phot. Bibl. Cod. 164. in Galenō τῶν περιόδων σχοινοτενὲς reprehendit: cf. Eund. p. 501. de Maximo Monacho; Casaub. ad Athen. 10, 21. Syrian. ad Hermog. περὶ Στασ. 169. et Interpp. ad Hes. h. v." Ernesti Lex. Rhet. "Ad Herod. 378. 521. Jacobs. Anth. 9, 165. ad Dionys. H. 5, 81. Boiss. Philostr. 646." Schæf. Mss.] Σχοινοτενῶς, In modum funis extensi in longum. Bud. interpr. Porrecte, Prolixe, Intense, affrens ex Hermog. p. 88. [* Σχοινότονος, Hippocr. 682, 28. * Σχοινοτομία, Strabo 10. p. 719. ad Dionys. H. de C. VV. 172. Schæf.] Σχοινοφιλίδα [s. * Σχοινοφολίδα s. * Σχοινοβολίδα,] ab J. Poll. 9, (115.) inter Quædam lusus genera refertur: cujus hæc ratio est. Complures stantes circulum efficiunt: unus ex illis circulum obit, funiculumque manu gerens aut virgulam, a tergo alicujus deponit, et circumit donec cursu redeat in locum suum. Tum si collusor, a cujus tergo funiculus depositus est, imposturam non senserit, a circuitore, resumto funiculo, vapulat, et circumeundi vices accipit. Sin animadverterit dolum, ac senserit a tergo suo depositum fuisse funiculum, eo prehense impostorem insequitur ac ferit: modo eum assequi possit, antequam in locum suum redierit; si enim ille desertam stationem occuparit, antequam ab insequente verberetur, circumire cogitur donec alii imposuerit. Σχοινοφόρος, Juncum funem gestans, seu simpliciter, Qui funem gerit. Affertur e Greg. Naz. Alii interpr. Juncum ferens. [Etym. M. * Σχοινοχάλινος, Strabo 17. p. 1184=637. * Σχοινάνθιον, τὸ, Alex. Trall. 7. p. 374., 8. p. 470. * "Σχοινοφυγός, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.]

Βαθύσχοινος, Altas et sublimes juncos ferens: Suid. βαθύσχοινον, ὑψηλὰς σχοίνους φέροντα. Epith. est fluvii, II. Δ. 383. "Ἀσωπον δ' ἔκοντο βαθύσχοινον, λεχεποῖν, ubi βαθύσχοινον et λεχεποῖν sic exp., τὸν πολλὰς σχοίνους ἔχοντα καὶ πῶς πρὸς τὸ ποιῆσαι κίλτας

s. ψιάθους: nam palustres junci storeis quoque texendis idonei sunt. Non male interpreteris Juncosum, ut Ovid. dicit Litora juncosa. ["Jacobs. Emendd. p. 31." Schæf. Mss. In Glossis est * Βαρύσχοινος· Profundus in juncis.]

Δεκάσχοινος, Decem schænos patens, longus. Est autem σχοῖνος Mensuræ genus, ut supra docui. [* Δίσχοινος, Strabo 12. p. 836. * Ἡμισχοῖνον, τὸ, Dimidium schæni, Bekk. Anecd. 263.]

Ὀλόσχοινος, ὁ, ἡ, Junci quoddam genus crassum et carnosum, Diosc. 4, 52. de tribus junci speciebus, "Ἔστι δὲ τρίτη σχοῖνος, πολλὰν σαρκοφαστέρα καὶ παχυτέρα τοῖν δυοῖν, ὀλόσχοινος λεγομένη: ubi perperam sine diphthongo scriptum legitur ὀλόσχοινος, perperam item τραχυτέρα pro παχυτέρα. Item et Theophr. H. Pl. 4, 13. αἶτ, Πρὸς γὰρ τὰ πλέγματα χρησιμώτερος ὁ ὀλόσχοινος, διὰ τὸ σαρκώδες καὶ μαλακόν: Plin. 21, 18. Utilissimus ad vitilia holoschænus, quia mollis et carnosus est. Et mox, Usus omnium (sc. junci specierum) ad nassas marinas, vitilium elegantiam, lucernarum lumina: præcipua medulla. Caput autem hoc 18 ita inchoarat, Similia præcipit Mago et de junco quem Mariscon appellant, ad texendas tegetes: et ipsum Junio mense eximi. Ubi sunt qui Mariscon et Holoschænon idem significare credant, hunc Æschinis locum (31.) afferentes, Πηγὰς δὲ δὴ λόγων ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο· καὶ περὶ τῶν δικαίων Ἀμφιπόλεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου τοιαυτὰ εἶρεῖν εἶπεν, ὥστε ἀπορράψαι τὸ Φιλίππου στόμα ὀλόσχοινῳ ἀβρόχῳ: cum hac interpr. Fontes sane quidem rationum uberes se habere pollicebatur: et tum de jure Amphipolis, tum de belli origine talia dictum esse ajebat, ut vel sicco marisco posset os Philippi consuere. Addit autem ἀβρόχῳ, ut rei facilitatem ostendat, sc. se nullo negotio obtuturum et obsuturum os Philippo; nam solent mædiefieri junci, cum ad funes, storeas, aut alia ejusmodi nectenda assumuntur. Quibuscum cf. quæ Erasmodixit in Prov. Junco sicco. Ὀλόσχοινος ab Hes. exp. ὀξύσχοινος, perperam: ["recte ab Hes. exp. ὀξύσχοινος, Diog. L. Aristippo (§. 81.) p. 77, 28. HSt." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 2, 176. Huschk. Anal. 262." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 9, 12, 1. ad Geop. 2, 6, 23. 2, 10, 6. * Ὀλόσχοινον, τὸ, Schol. in Æsch. Oratt. Gr. 3, 753. Bast. Comm. Palæogr. ad calcem Gregorii Cor. 743.] "Ὀλόσχοινος, perperam in quibusdam Codd. pro ὀλόσχοινος."

Ὀξύσχοινος enim est Juncus acutus, diversus a superiore, ut tum Diosc. tradit, tum Plin.: Diosc. quidem 4, 52. ubi duo σχοῖνον genera facit, λείαν et ὀξύσχοινον, quam dicit esse ἀποξύν ἐπ' ἄκρου, In mucrone fastigiari: Plin. autem 21, 18. cujus verba citavi in Σχοῖνος. Qui ibid. ait, Alterum genus juncorum facit, quod marinum et a Græcis ὀξύσχοινον vocari invenio. Satis igitur hinc patet diversum esse ὀλόσχοινον ab oxyschæno. Pro quo ὀλόσχοινος ap. Gal. Simpl. Medic. perperam scriptum LEGITUR Ὀλιγόσχοινος, ut et e Paulo Ægin. constat. Plura vide ap. Theophr. H. Pl. 4, 13. ["Ilgen. Hymn. 637." Schæf. Mss.] Πεντάσχοινος, Quinquæ schænos patens, In quinque schænorum longitudinem extentus, Quinquæ schænes longus. Est autem σχοῖνος Mensuræ nomen, ut supra docui. [* Πεντάσχοινον, Hesychio στάδιον. * "Πολύσχοινος κύρτος, Nassa multis funiculis constans, Marcell. Sid. ap. Fabr. B. Gr. 1. p. 21." Kall. Mss. * Τετράσχοινος, Strabo 12. p. 837. * Τρίσχοινος, Tres schænos continens, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Σχοινώδης, Juncosus, Juncæus, Juncum referens, imitans, Junco similis, Qui ex junci genere est, [Nicanter A. 152. ὄχθη.]

Σχοῖνινος, Juncæus, Ex junco factus. At σχοῖνινος ἄθμος ab Hes. dicitur esse δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρέλας καθιᾶσι. Apud Eund. legitur Σχοῖνιν φωνήν, τὴν σαθρὰν καὶ διεργωγίαν: pro quo σχοῖνιν fortasse est reponendum σχοῖνιν. [Juncidæ mulieres, i. q. Graciles, Varro R. R. 2, 10, 8. J. Poll. 10, 169. ex Aristoph. φόρμος. "Toup. Opusc. 2, 100. Musgr. Cycl. 207. Kuster. Aristoph. 115. Fr. 232." Schæf. Mss. Casaub. in Athen. 759. 894.

Σχ. ἡθμός, Chishull. Antiq. Asiat. p. 71. Interpr. ad Hes. * Σχοινικός, Geop. 20, 15. Σχοίνιος, Eur. Fr. Autol. 31. Vide Σχοίνινος.]

Σχοινία, ἡ, Junci planta s. stirps una cum suo caespite. Theophr. H. Pl. 4, 13. dicit ὄξυν et ὀλόσχοινον juncum ἐκ τοῦ αὐτοῦ φύεσθαι, pro hoc τοῦ αὐτοῦ mox dicens σχοινίας: Plin. 21, 18. Oxys et holoschoenus eodem caespite nascuntur. Sic ἀσπαργία [scr. —α] dicitur Stirps s. Plantarium asparagi. || Exp. etiam Funale, ea signif. qua Liv. dicit, Funda media duo funalia imparia habebat; s. Funis: Joseph. A. J. (p. 515, 40.) Σχοινία βοτρυῶν εἰς κύκλον περιηγμένη, Funale, Funetum, Plin. 17, 22. Cum breviores palmites sarmento junguntur inter se funium modo, ex hoc arcus funeta dicuntur. [I. q. περιμετρος, Strabo 8. p. 265. Sieb.: Schneiderus autem et in Theophr. et in Lex. suo scripsit * Σχοινιά.]

Σχοινίον, τὸ, Funiculus ex junco plexus, Reticula juncea, Funiculus junco nexus, Reticula ex junco plexa. Exemplum habes in Σχοίνος et Σχοινοπλόκος. Et ap. Aristoph. (A. 22.) σχοινίον μεμιλτωμένον, Miniatus s. Minio imbutus funiculus. Metaph. autem Plut. de Disc. Adul. et Amico p. 118. μεᾶ Edit. (6, 251.) Ὡς περ ἀντιταττόμενον τῷ Λυδῷ θεῷ, καὶ λύνοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίων καὶ μεριμνῶν, κατὰ Πίνδαρον: quo fere modo Seneca dixit in Ep. ad Lucil. Negotiorum catenam abrumpendam esse, si nequeat explicari. Alludunt autem ad Gordium nodum, quem gladio dissecuit Alexander, cum dissolvere non posset. || Aristoph. σχοινίον per jocum appellavit Penem s. Veretrum, quoniam funis in modum teres est et oblongum: Σφ. (1342.) Τῇ χειρὶ τοῦδι λαβομένη τοῦ σχοινίου. Schol. quoque ibi exp. πέους. Unde Σχοινίζεσθαι, de quo mox dicetur. [“Valck. Adoniz. p. 283. Toup. Opusc. 1, 269. 462. Wessel. ad Herod. 94. 349.” Schæf. Mss. Hero Geometra, Σχοινίον ἢ * σωκάριον * δεκαόργιον. Vide Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. * Σχοινοστρόφος, Schol. Aristoph. B. 1332. J. Poll. 7, 160. * Σχοινοστρόφος, Moschop. π. Σχ. p. 16. * Σχοινοστρόφον, Equisetum, Diosc. Notha 465.” Boiss. Mss.] Σχοινοσύμβολος, ὁ, Qui funem nauticum conspirat, i. e. in spiram convolvit et complicat. Utitur hoc vocab. Schol. Aristoph. exponens hunc locum Eip. (35.) τὴν κεφαλὴν τε καὶ τὴν χεῖρα πῶς ὦδι περιάγων, ὥς περ οἱ τὰ σχοινία τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς δλκάδας. Supra tamen σύμβολεῖς σχοίνων quidam interpr. Funarii, Qui ex junco funes neunt et storeas. [* Ἐπισχοίνιον, perperam pro ἐπισκύνιον, ap. Polemon. 1, 220. Glossæ: Ἐπισχοίνια Funes.]

[* Σχοινίς, ἴδος, ἡ, i. q. σχοινίον, Theocr. 23, 51. ἦπτεν ἀπ’ αὐτῶν τὰν λεπτὰν σχοινίδα. Σχοινίς, ἴδος, ἡ, adj., Nicander A. 546. κύρτη. “Toup. Opusc. 2, 100. Emendd. 1, 373.” Schæf. Mss. Σκύφος ἔχων σχοινίδα, Chishull. Antiq. Asiat. p. 71. * Σχοινάς, Gl. Reticularis.]

[* Σχοινίτης, unde * Σχοινίτης, ἡ, Ex junco facta, Anal. 1, 244. καλυβη. “Jacobs. Anth. 7, 144.” Schæf. Mss.]

Σχοινίζω, Fune metior, dimetior, circumscribo et finio. || Σχοινίζεσθαι autem exp. Obscène penem agitare, a σχοινίον, Penis, Veretrum. Cujus signif. hæc exempla afferuntur: ex Athen. (621.) ubi de variis poematum generibus agit, Σεμνότερος δὲ τῶν ποιητῶν ὁ ἱλαρὸς καλούμενος οὐδὲν γὰρ σχοινίζεται. Ubi itidem de eo qui μαγῶδες vocatur, αἶτ, Τύμπανα ἔχει καὶ κύμβαλα, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα, σχοινίζεται δὲ, καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἐξ κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα, καὶ μοιχοῦς, καὶ μαστροποῦς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα, καὶ ἐπὶ κῶμον παραγινόμενον pros την ἐρωμένην. Sed nota ibi vulgatas Edd. habere non σχοινίζεται, verum σχινίζεται, a VERBO Σχινίζομαι, de quo supra. Σχοινίσμα, τὸ, Pars agri fune demensa et descripta, Suid. [Schleusn. Lex. V. T.] Σχοινισμός, Demensio s. Descriptio et definitio quæ fune fit, Cum aliquid fune describitur ac determinatur, vel etiam eo mensuræ genere, quod σχοίνος nominatur. [LXX. Jos. 17, 5.] || Torturæ genus, quod funibus praeioris et fiduculis fit, Plut. Lucullo (20.) Τὰ δὲ πρὸ τούτου χαλεπώτερα, σχοινισμοὶ

καὶ κυκλίδες καὶ ἵπποι, καὶ στάσεις ὑπαίθροι, Adhæc mala, ista molestiora accedebant, fiduculae, cippi, equulei, stationesque sub dio.

* Ἀποσχοινίζω, Fune circumscriptum se jungo et se paro; simpliciter, Separo et se jungo, ἀποχωρίζω, Suid. Pass. Ἀποσχοινίζομαι, Separor et disjungo: veluti fune, Chrys. Ὑβρις δὲ καὶ εὐχὴ ἀλλήλων ἀποσχοίνισται. Unde partic. ἀποσχοινισμένος, Separatus et sejunctus, Seclusus, ἀποκεκλεισμένος, ut Harpocr. exp. ap. Dem. Or. 1. in Aristogit. Locum autem, quem intelligit, forsitan hic est, p. 4 Ald. (=778) Ἀποσχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δίκαιοις. || Ἀποσχοινίσαντες, Hes. et Suid. ἀποστερήσαντες. Idem idem Suid. ἀποσχοινισμένος, ἀποστερημένος, Privatus [Suicer. Thes. Eccl. * Διασχοινίζω, unde Διεσχοινισμένοι, Hesychio διεσκορπισμένοι. * Παρασχοινίζω, Circumscribo, Strabo 1037.” Wakef. Mss. * Παρασχοίνισμα, J. Poll. 7, 160.] Περισχοινίζω, Fune circumscribo, circumposito claudio, circumdo et circumsepio, J. Poll. (8, 124.) Περισχοινίσει τὸ δικαστήριον, ὅποτε περὶ μυστικῶν δικάζοιεν, ἵνα μὴ προσήμιθις, ἀνεπὶ πτεντος ὦν. Idem alibi dicit ἐν ταῖς ἀποφράσι solitos fuisse veteres περισχοινίζεσθαι τὰ ἱερὰ et περιφράζει. Vide et Περιστοιχίζω. [“Clem. Alex. 800.” Wakef. Mss. Demosth. 776. Ὅταν ἐν τῇ βασιλείᾳ στοῖς καθεζομένη περισχοινίσσεται. “Bergler. ad Alciphro. 232. * Περισχοίνισμα, ibid.” Schæf. Mss. Septum, Plut. 9, 367. J. Poll. 8, 124. Appian. 1, 407. Περισχοίνισμα ἦν ἐν μέσῳ, Prætentus funiculus. “Circumscripio per funem, Circumpositio funis, Chrys. Hom. 99. T. 5. p. 831, 24. Ἱερὰ τὰ κατὰ ἑαυτὸν ἐποίησεν, ὅσα τῷ περισχ. κατὰ τὸ ἐνταύθι περιλήπτο.” Seager. Mss. * Περισχοινίσματα, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* “Σχοινῶ, unde * Σχοινωτός, Cosmas Indopol. p. 140. κίων.]

[* Σχοινόεις, contr. * Σχοινοῦς, Strabo 3. p. 429 = 242. Τῷ * σπαρταρίῳ ὡς ἂν σχοινοῦντι καλομένην πεδίῳ: olim extabat * ἄλυσχοινοῦντι.]

Σχοινίων dicitur esse Nomen proprium, avis ap. Aristot. H. A. 9, (1.) et e Gaza redditur Junco. [“Ad Anton. Lib. 52. Verh. * Σχοινεύς, Avis, ibid.” Schæf. Mss.] ITIDEM Σχοινίκλος ex Aristot. H. A. 8, (3.) affertur et ipsum pro Juncone ave. [Cod. Ms. dat * Σχοινίλος, vet. Interpr. Skinilus, Hes. * Σχοινικός.] AT Σχοίνων, Hesychio est τῶν ἀλχημῶν νόμος τις. [“Apud Plut. de Musica (p. 653. 655.) inter νόμους tibiarum recensetur * Σχοινίων. Et Σχοινίων ap. Hes. quoque scr. Cratinus ap. Hephaest. 56. extr. Πλὴν Ξενίου νόμοισι, καὶ Σχοινίωνος, ἢ Χάρον.” Soping. ad Hes. * “Σχοινεύς, Jacobs. Anth. 7, 187.” Schæf. Mss. * “Σχοινικίς, Archim. 145.” Wakef. Mss.]

ΣΧΟΑΗ, ἡ, Otium, Vacatio et feriatio s. cessatio a negotiis: cui est opp. ἀσχολία, i. e. Negotia, Occupatio. Aristot. Polit. 7. Διήρηται δὲ καὶ πᾶς ὁ βίος εἰς ἀσχολίαν καὶ σχολήν, καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνην. Et paulo post, Τέλος γὰρ, εἰρήνην μὲν, πόλεμον, σχολὴ δ’, ἀσχολίας, Bello enim confecto pax sequitur: negotiis autem transactis, otium et quies. Porro aliquis aut aliquid alicui dicitur σχολήν δοῦναι s. ἐνδύναμι, Xen. K. II. 4, (2, 12.) Μὴ δῶμεν αὐτοῖς σχολήν μῆτε βουλευσασθαι μῆτε παρασκευάσασθαι μῆτε ἀγαθὸν εἶναι τοῖς, Ne demus illis otium ac tempus neque deliberandi neque apparandi quidquam, quod eis prodesse posse videatur. Et ap. Philon. V. M. 1. Κελεύει τοὺς τοῖς ἔργοις ἐφεστῶτας προπληκίζεσθαι, ὡς ἀνέσεις καὶ σχολήν ἐνδιδόντας, Quod remissionem et otium indulgissent. Lat. quoque dicunt Dare et Permittere otium; item Facere otium, (quod Græce diceretur potius παρέχειν,) ut cum Virg. dicit, O Melibæe, Deus nobis hæc otia fecit. Item aliquis dicitur σχολήν λαμβάνειν, ap. Eur. ea signif. qua Tac. Agrippæ concessit usurpare otium post labores. Item dicitur σχολήν ἔχειν aliquis, ut Lat. Habere otium, Qui otiosus est, Cui suppetit otium. Philo V. M. 1. Ὑμεῖς μὲν ἐνταυθοὶ καθεδεῖσθε σχολήν ἐν οὐ δέοντι καὶ ἀργίαν ἔχοντες, Otiose desidebitis. Item εἰ ἔχειν σχολῆς dicitur, quod Latine Abundare otio,

Afluere et diffuere otio. At ἔχειν σχολὴν ἀμφὶ τινα, signif. Habere otium, quod des s. impendās alicui, i. e. quo vaces alicui, Xen. K. Π. 7, (5, 8.) p. 115. Ἦγουν μὴν, ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις, τότε σε καὶ ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν σχολὴν, Tunc tibi fore otium mihi vacandi. Et initio paginæ, "Ὅτε μὴ δῖόν τε εἶναι μῆτε ἀμφ' αὐτὸν σχολὴν ἔχειν, μῆτε μετὰ τῶν φίλων εὐφρανθῆναι. Estque ibi σχολὴν ἔχειν ἀμφὶ τινα, i. q. σχολάζειν τινί, ut pag. præcedente loquitur. Item σχολὴν ἄγειν, quod Lat. dicunt Agere s. Ducere otium, pro Otiosum esse, Otium terere, Lucian. (1, 739.) "Ὡς μὲν δὲ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης: ubi nota σχολὴν ἄγειν et ἐνεργὸν εἶναι sibi opponi, ut Otium agere s. Otiosum esse, et Agere aliquid. Xen. K. Π. 5, (5, 12.) Σχολὴν πρὸ δειπνῶν ἤγε. Ceterum hoc σχολὴν ἄγειν interdum cum infin. construitur: ut ap. Lucian. (1, 46.) Σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνίστασθαι, Non est eis otium, Non vacat eis. Interdum cum præp., eaque modo dat. regente, modo accus., ut e Plat. Apol. (26.) affertur, Δεόμενος σχολὴν ἄγειν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει, pro Cui opus est otio ad vos exhortandos. Et e Luciano (1, 234.) σχολὴν ἄγω ἐπὶ σε, pro Vaco tibi: cui tamen expositioni additur et hæc plane contraria, Vaco adversum te. Interdum cum solo dat.: ut ap. eund. Lucian. (3, 145.) "Ὅτε τῇ παραντίκᾳ ὀργῇ τεταραγμένον, μήκετι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας, Non amplius otium det et vacet inquirendæ veritati. At vero cum ἀπὸ, ut ap. Plat. Numa, Σχολὴν ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἄλλων, pro A ceteris vacantes, Otium habentes a; nam et sic Lat. loquuntur. Sic Aristot. Πᾶσαν σχολὴν ἄγουσα ἀπὸ πάντων. Plato autem sine præp. ἀπὸ, de Rep. 2. Τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων, Ab aliis vacans, cessans. Sic Anacbars. in quadam Ep. "Ὡς οὖν ἄγοντός μου σχολὴν ὧν οἱ πλείστοι ἐνεκεν ἀσχολοῦνται, παραγενοῦ πρὸς με. Quo alluisse existimatur Cic., cum et ipse in quadam Epist. dixit, Quare ut ad quietum me licet venias. Item καρποῦσθαι τὴν σχολὴν, Frui otio, Synes. dixit eos, qui student philosophiæ. Item σχολὴν ποιεῖσθαι πρὸς τι dicitur pro Otium dare et impendere alicui rei, Quicquid otii est, id totum terere in aliqua re, Vacare et operam dare, s. studere. Xen. (Ap. 2, 6, 3.) Μηδὲ πρὸς ἐν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται ἢ ὁπόθεν κερδανέ. Eod. sensu dicitur τῇ σχολῇ χρῆσθαι πρὸς τι, Plut. de Def. Orac. Ἐχρήτο τῇ σχολῇ πρὸς τὰ τοιαῦτα, Otium in his rebus ponebat. Id et uno verbo dicitur σχολάζειν τινί, Vacare alicui rei: de quo verbo infra. Superioribus autem σχολὴν ἔχειν et σχολὴν ἄγειν, synonymum est τὸ ἐν σχολῇ εἶναι, ut Cic. quoque dicit In summo otio fuit. Plut. Themist. Ἐν ταῖς ἀνέσει καὶ σχολαῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων γενόμενος, Cum ei relaxationem animi otiumque peperissent literarum studia. Ipsa autem σχολή alicui γίνεται, ὑπάρχει, ἐστὶ. Plato Apol. (9.) Ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πράξαι μοι σχολή γέγονε, Propter hanc occupationem non fuit mihi otium agendi quicquam rerum civilium, Non licuit mihi. Ubi nota infin., cujus loco utuntur Lat. gerundio: ut Cic. Scribendi otium non erat. Cum eod. infin. Xen. quoque K. Π. 7, (5, 18.) p. 115. Οὐκ οἶμαι σχολὴν σοι εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν, Non puto tibi otium esse vacandi mihi: 1, (6, 14.) Σχολὴ ἐστὶ σωμασκεῖν τοῖς στρατιώταις. Itidemque ap. Æsch. Pr. (817.) Σχολὴ δὲ πλεῖων ἢ θέλω πάρεστί μοι. Interdum vero omittitur illud ἐστὶ s. πάρεστι, Aristot. Polit. 7. Οὐ σχολὴ δούλοις. Et cum infin., ap. Xen. (K. Π. 4, 3, 3.) Σχολή γε ἡμῖν μαρθάνειν, Est nobis otium discendi, Discere nobis vacat. Itidemque ap. Soph. (Aj. 816.) εἰ τῷ καὶ λογίζεσθαι σχολή, Si cui vacat considerare. Σχολή cum infin. junctum, ut satis elarum est ex ante dictis, signif. Otium agendi aliquid: cum gen. autem, Otium et vacationem ab aliqua re, ut ap. Plat. de Rep. 2. Σχολῆς τῶν ἄλλων πλείους ἂν εἴη δέμενον, Egeat otio s. vacatione et cessatione ab aliis rebus. Cui similia quædam exempla habuisti in Σχολὴν ἄγειν. Alioqui et cum gen. ἡ τινὸς σχολή dici videtur pro ἡ περὶ τι σχολή, Otium vacandi rei alicui, Aristot. Polit. 2, 7. init., Δεῖ τῇ μελλούσῃ καλῶς πολιτενεσθαι, τὴν τῶν ἀναγ-

καίων ὑπάρχειν σχολὴν, Suppetere s. Esse otium vacandi rebus necessariis. Quæ tamen alii sic interpr. Necessariorum facultatem adesse. Dicitur etiam ἡ περὶ τι σχολή, item et ἡ κατὰ τι σχολή, Synes. Ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ, Qui juventutem in philosophico otio traduxi. Item ἐν σχολῇ, In otio, Cum otium est, Plut. Eadem signif. κατὰ σχολὴν, In otio, Per otium, e Plat. de LL. Κατὰ σχολὴν ἀντείποι, In otia contra contendat, Per otium, Cum in otio est. Itidem ἐπὶ σχολῆς. Æsch. c. Ctes. 77. Ἀπάντων μετασχῶν τῶν πόνων τῇ πόλει, ὡς πολλάκις πρὸς ἐμὲ διεξέηκε ἐπὶ σχολῆς, Cum in otio esset, Cum vacaret a negotiis. || Σχολή ab Ammon. exp. καιρὸς, ut cum dicitur, Οὐκ εἶχον σχολὴν.

Σχολή, Mora ejus qui lente aliquid agit, more eorum qui otio abundant, Thuc. 5, (10.) p. 168. "Ὡς δ' αὐτῷ ἐδόκει σχολή γίνεσθαι, Schol. χρόνος ἐγγίνεσθαι.

Σχολή vocatur etiam Lucubratio quam quis per otium s. in otio composuit. Qua in signif. accepit Plut. in exordio sui περὶ τοῦ Ἀκούειν libelli, Τὴν γενομένην μοι σχολὴν περὶ τοῦ ἀκούειν, ὃ Νίκανδρε, ἀπεσταλκά σοι γράψας. Itidem sunt qui appellant Scholas Grammaticas, Dialecticas, Rhetoricas, Mathematicas, libros suos, quos de Grammatica, Dialectica, Rhetorica, Mathematicisque disciplinis per otium conscribere. Exp. etiam Disputatio quæ per otium agitur a disserentibus de re quapiam ad literarum studia pertinente. Lat. quoque Scholæ ea signif. dicunt, ut Cic. Scholas Græcorum more habere. Et Quintil. Scholis pomeridianis oratoriam præcepit: item, Regestæ in commentarios scholæ. || Ipse etiam Locus, in quo σχολὴν ποιοῦνται πρὸς τι, nominatur σχολή: sicut et διατριβή Locum denotat ἐν ᾧ διατρίβουσι. Plut. de Aud. Τῶν τραγῳδῶν ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς σχολαῖς ἀκούειν: aliquanto ante, Μεμνημένους ὡς οὐκ εἰς θέατρον, οὐδὲ φιδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφίκεται. Idem alibi, Τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τὰ μεράκια προδιδάσκοντας. Et in Pericle, Ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων, In scholis Philosophorum. Nisi in his duobus posterioribus II. σχολὰς accipere malis pro Ipsi disputationibus quæ in otio habentur. Quo modo accipi potest ap. Eund. περὶ Πολυπραγμοσύνης, cum ait, Πολλὰ καὶ καλὰ θεάματα καὶ ἀκούσματα, καὶ σχολὰς καὶ διατριβὰς παρελθόντες. Ubi nota διατριβὰς eum σχολὰς copulari, sicut in hoc Ejusd. loco, de Exilio, (8, 386.) Τὰς σοφὰς Ἀθηναίσι σχολὰς καὶ διατριβὰς ἀναπεμπάσαι, τὰς ἐν Λυκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν στοῶν, τὸ Παλλάδιον, τὸ φιδεῖον. Nec vero hæc tantum τῶν σοφιστῶν et διδασκάλων διατριβὰι vocantur σχολαί, sed sunt etiam porticum et balnearum σχολαί. Illud, ap. Plin.; hoc, ap. Vitruv. 5, 10. ubi dicit Schola labri et alvei, quod exp. Margo labri, ubi lavaturi præstolabantur, et spectantes eos qui prius locum occupant, stabant. ["Ammon. 133. Dawes. Misc. Cr. 233. Phryn. Ecl. 122. Thom. M. 312. 829. Wakef. Ion. 646. Musgr. Herc. F. 725. Otium, plur., Plut. Alex. 56. Schm. Cum inf., Diod. S. 2, 371. Xen. Hier. 10, 5. Σχολὴν ἄγω, Mær. 138. et n. Σχολῆς λαβέσθαι, ad Xen. Eph. 184. Εὐ σχολῆς ἔχειν, Phryn. Ecl. 50. Κατασχολὴν, Act. Traj. 1. p. 235. Κατὰ σχολὴν, Brunck. Aristoph. 2, 6. Kuster. 209. Heind. ad Plat. Phædr. 346. Ἐπὶ σχολῆς, ad Lucian. 1, 407. Bast Lettre 46. Heind. ad Plat. Charm. 111. Ἐπὶ σχολῇ, Eur. Iph. T. 1220. Μετὰ σχολῆς, Wakef. Trach. 750." Schæf. Mss. Plut. Mor. 6, 119. Hutt. Σχολὴν περὶ πολιτείας ἐν Λυκείῳ γραψάμενος, 132. Τοὺς ἀπὸ δίφρου διαλεγόμενους καὶ σχολὰς ἐπὶ βιβλίοις περαίνοντας. I. q. διατριβή, Ernesti Lex. Rhet. 83. Ἐπὶ σχολῆς, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 113. Suid. v. Σχολή, Ἀντὶ τοῦ εὐκαιρεῖν, σχολὴν ἄγειν λέγουσι. "Commo-ratio, Phot. c. Man. 5, 15. ἡ ἐν τῷ ναφ' σχ." Schleusn. Mss. "Quo tempore Scholæ nomen ad auditiones traductum sit, ex Aristot. Polit. 5, 9. (11.) p. 277. apparet: Μητε σχολὰς μήτε ἄλλους συλλόγους ἐπιτρέπειν γίνεσθαι σχολαστικούς." Lobeck. ad Phryn. 401.]

DAT. Σχολῇ adverbialiter usurpatur, (ut σπουδῇ,

σιωπῇ, σιγῇ,) pro Otiose, Per otium. Andoc. Οἷγε σχολῇ περὶ τῶν εἰσαγγελλομένων σκοποῦντες, Otiose, Bud. Alioqui σχολῇ signif. etiam Lente, More hominum otiosorum, qui festinare non solent, Thuc. 3. Σχολῇ ὑποχωρησάντων, Lente pedem referentibus. Itidem 1, (142.) p. 46. "Ὅταν σχολῇ αὐτὰ ποριζόμενοι διαμέλλωσι, Schol. exp. βραδέως: ac similiter 8, (95.) p. 293. Σχολῇ πληρουμένων τῶν νεῶν, Lente, βραδέως. At 3, (46.) Εἰ τὸ αὐτὸ δύναται σχολῇ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι, quidam malunt interpretari Sero, Tarde, quam Lente. Exp. non solum Lente, Tarde, Cunctanter, Segniter, Pedetentim, sed etiam Vix, Ægre, Magno cum labore, Non sine negotio, Magna cum difficultate. Quo accipiunt modo nonnulli ap. Xen. K. Π. 4, (2, 3.) p. 54. Ἀπεκρίναντο ὅτι καὶ αὐριοὶ ἔωθεν, εἰ εὖζωνοι πορευόμενοι, καταλήψονται ὑπὸ γὰρ τοῦ ὅχλου καὶ τῶν ἀμαξῶν σχολῇ πορεύεσθαι αὐτοὺς: Magno cum labore s. Ægre progredi. Sed malim Lente; nam mox dicit, Νῦν μικρὸν πορευθέντες ἐστρατοπεδεύκασι, Paululum admodum progressi. Itidem et 2, (4, 4.) p. 34. cum dixisset, Εἰ σχολῇ ὑπήκουόν σοι, Si segniter et lente tibi jubenti obedissem, ei opp. οἷός σοι ὑπακούω, Celeriter et promte. || Signif. etiam Haudquaquam, Nequaquam, Nullatenus, Nullo modo, Soph. CEd. T. (433.) Οὐ γὰρ τί σ' ἤδη μωρὰ φωνήσουσι· ἐπεὶ Σχολῇ σ' ἂν [l. γ' ἂν] οἴκους τοὺς ἐμούς ἐστεϊλάμην, Schol. hoc σχολῇ exp. οὐδαμῶς, Nequaquam. In qua signif. additur ei interdum particula γε: ut ap. Aristot. 2 Metaphys. Εἰ δὲ μὴ ἐστὶ τὸ ἐν αὐτῷ, μηδ' αὐτὸ ὄν, σχολῇ γε ἄλλων τί ἂν εἴη παρὰ τὰ λεγόμενα καθ' ἕκαστα. Item, Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ τῶν γε ἄλλων ἐστὶ τὰ γένη παρὰ τὰ εἶδη. Quos duos locos citans Bud. 931. hoc σχολῇ γε interpr. non solum Nullatenus, sed etiam Multo minus: ubi affert quendam etiam alium Andocidis, in quo hoc σχολῇ sequitur particulam ἡπου, quam et ipsam interpr. Multo minus, Nedum: ita ut ἡπου σχολῇ γε positum sit ἐκ παραλλήλου. ["Ad Xen. Mem. 3, 14, 3. Ammon. 133. Thom. M. 830. Wakef. S. Cr. 4, 148. Brunck. Soph. 3, 530. Per otium, Dionys. H. 3, 1927." Schæf. Mss. "Facile, Nullo negotio, Lucian. 2, 856." Wakef. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 48. Σχολῇ γ' ἂν, Ægre, Vix, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 153.]

Σχολάρχης, ὁ, Scholarcha, i. e. Qui scholæ præest. [Σχολάρχαι, Gl. Professores.] Σχολαρχέω, Scholarcha sum, Scholæ præsum s. præfectus sum, τῆς σχολῆς ἀρχω, Diog. L. Epicuro, [S. 1.]

[* Ἀπόσχολος, ὁ, ἡ, A schola remotus, Anal. 2, 75. "Timon (Phl. 34.) ap. Diog. L. 9, 69." Boiss. Mss.]

Ἀσχολος, Cui otium non est, i. e. Occupatus et districtus negotiis, Dem. (143.) Θηβαίων ἀσχόλων διὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον γενομένων, Plato de LL. Ἀσχολον παρέχειν, Occupare et distrahere negotiis, Negotia facessere. Aristot. vero dicit, Ἀσχολον εἶναι πρὸς τοῖς ἔργοις, pro Occupatum esse in opere faciendo: Polit. 5, 5. Διὰ τὸ μὴ μεγάλας εἶναι τότε τὰς πόλεις, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν τὸν δῆμον, Ἀσχολον ὄντα πρὸς τοῖς ἔργοις. Rursum e Plat. de LL. affertur Ἀσχολον ποιοῦντες πάντα χρόνον τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι, πλὴν τῶν ιδίων. Quibus verbis significantur ii, qui ita sese omni tempore negotiis occupant, ut alia non curent quam sua. Bud. h. l. citans, Ἀσχολος χρόνος τούτου ἐπιμελεῖσθαι, interpr. Tempus non sinit hæc curare, Non est occasio. ["Herod. 316. (4, 77.) Phryn. Ecl. 182. Thom. M. 707." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 90. Diog. L. 5, 62." Wakef. Mss. "Ἀσχολος, Quintil. 11, 3. sub fin. Inotiosam actionem, quomodo a Græcis Popilii transtulerit, dictam esse tradit, quæ habeat pronuntiationem nimis vultuosam, gesticulationibus molestam, et vocis mutationibus resultantem. Eam igitur Interpp. ad h. l. statuunt Græcis appellatam ἀσכולον ὑπόκρισιν." Ernesti Lex. Rhet. * Ἀσχόλως, Dem. 900. Aristid. 2, 328. 376. "Thom. M. 829." Schæf. Mss.]

Ἀσχολία, ἡ, Negotia, Occupationes, Dem. (560.) Ἀσχολία καὶ ἀπραγμοσύνη, καὶ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν, καὶ ἀπορία, καὶ μυρὶ ἐστὶν αἵτια, Plato Apol. (9.) Ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσכולίας οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πράξαι μοι σχολὴ γέγονεν, Ob hæc negotia, s. Ob has occupa-

tiones et impedimenta, non mihi vacavit quicquam agere rerum civilium. Item ἀσכולίαν προσφασίζεσθαι ap. Xen. K. Π. 2, (2, 17.) Prætexere s. Excusare negotia, i. e. Dicere se occupatum esse negotiis. Et ἀσכולίας φεύγειν, Fugere s. Subterfugere negotia, Plut. de Exilio, Οὐδὲ φυγαδευθέντες, ἀλλὰ φυγόντες αὐτοὶ πράγματα καὶ περισπασμούς καὶ ἀσכולίας ἅς αἱ πατρίδες φέρουσι, Occupationes et negotia quæ patria offert. Ubi nota vicinæ signif. nomina, πράγματα et περισπασμούς. Nota ibid. et ἀσכולίας φέρειν: cui synonymum est ἀσכולίαν s. ἀσכולίας παρέχειν: ut ap. Xen. K. Π. 4, (3, 3.) p. 59. Τοῖς μὲν γεωργίαι ἀσכולίαν παρέχουσι, τοῖς δὲ τέχναι, τοῖς δὲ ἄλλα οἰκία, Aliis negotia exhibet s. facessit agricultura, Alios occupant negotia rustica, Alii negotiis rusticis distinentur. Et in CEd. (6, 9.) Ἀσכולίαν παρέχειν ταῖς ψυχαῖς, φίλων τε καὶ πόλεων συνεπιμελεῖσθαι, Negotium exhibere, Impedimento esse quominus amicis vacare possint. Ubi nota infin. Itidem cum infin. ap. Eund. K. Π. 8, (1, 5.) Ἡδεὶ ὅτι ἀσכולίαν παρέχει τῆς τῶν ὄλων σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαι, Sciebat se ita eos occupaturum, et tanta eis exhibiturum negotia, ut non vacaret summæ rerum prospicere. Eadem signif. Plut. de Fort. Alex. dixit, Μυρίας περιέβαλεν ἀσכולίας, Xen. A. (3, 3.) Πλείστους μὲν πόρους ὑπεβαλε, πλείστην δὲ ἀσכולίαν ἐμνηχανήσατο, Plurima commentus est negotiorum genera, quibus eos occuparet. At e Plat. de LL. affertur Ἀσכולίαν τῶν ἄλλων ἔργων παρασκευάζειν, pro A ceteris operibus distrahere. Porro sicut aliquis dicitur σχολὴν ἔχειν, et σχολὴν ἀγειν, Habere otium et Agere otium, pro Otiosus esse: ita contra ἀσכולίαν ἔχειν et ἀγειν dicitur, cum occupatus est et negotiis distrahitur: quod uno verbo ἀσכולεῖν dicitur, ut paulo post docebo. In qua signif. interdum cum gen. jungitur, (sicut et σχολὴν ἔχειν s. ἀγειν,) ut Xen. CEd. Ἀσכולίας ἔχειν τῶν φίλων ἐπιμελεῖσθαι, Ita occupatum esse, ut non vacet amicorum curam gerere, Amicis per negotia et occupationes vacare non posse. Et alibi, (Ap. 1, 3, 11.) Πολλὴν ἀσכולίαν ἔχειν τὸν ἐπιμελεῖσθαι τινὸς καλοῦ κάγαθοῦ, Negotiorum multitudine impediri, quominus vacare possis et studere honestati; vel etiam contra, Multum laborare et multum occupari in studio rerum honestarum: quo modo e Plut. Popl. affertur, Ἀσכולίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, pro, Adjecto animo ad ea quæ vere bona sunt. Priori expositioni similis est hæc huius adespoli, Ἀσכולίαν τῆς φιλοσοφίας ποιούμεαι, Nullum philosophiæ studium a me impenditur, Philosophiæ non vaco. Interdum cum πρὸς, ut ἀσכולίαν ἔχειν πρὸς τὰ μείζω, exp. Occupationibus a cura rerum majorum abduci. Item alicui dicitur ἀσכולία εἶναι, cum occupatus est et negotiis distinetur: sicut σχολὴ εἶναι, Cum ei otium est. Synes. Ep. 148. Ἡμῖν γὰρ ἐστὶ σχολὴ μὲν φιλοσοφεῖν, ἀσכולία δὲ κακοურγεῖν, Otium nobis est ad philosophandum, non autem est otium ad male faciendum. Seu, Vacat nobis philosophari, non autem vacat male faceere. In quo loquendi genere verbum ἐστὶ aliquando omititur, ut et σχολὴ dicitur pro σχολὴ ἐστὶ. Plut. de Deo Socr. Εἰ μὴ τις ἀσכולία μείζων, Nisi graviora te avocant et impediunt negotia. Sic ex Epigr. τίς ἐς Μούσας οὐατος ἀσכולία; quibus verbis monetur, omnem aliam occupationem dimitti debere ut musis vacetur. ["Xen. K. Π. 802. ad Thom. M. 23. 118. 707. Ammon. p. 9. ad Charit. 462. Agathias 45. Phryn. Ecl. 183." Schæf. Mss. Antip. Thess. Epigr. 14. τίς ἐς Μούσας οὐατος ἀσכולίῃ;] Inde et VERB. Ἀσכולέω, Negotia facesso s. exhibeo, Occupo, ἀσכולίαν παρέχω, In opere detineo, Greg. Naz. de Homine p. 28. Ἐπειγομένην διὰ τοῦ ἔπνου πρὸς τὴν πέψιν τῆς θρεπτικῆς δυνάμεως, καὶ πᾶσαν τὴν φύσιν πρὸς ἑαυτὴν ἀσכולούσης. Bud. Itidem Lucian. (1, 845.) Συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσכולεῖ ἡ ὑπόθεσις, καιρὴ οὐσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὥς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, Eos occupari et capi rei novitate. Et Arethas in Apoc. 3. Ὅς νῶ θεὸν ὁρᾶν ἠξιωμένος, μηδὲν τῶν ἀσכולεῖν εἰωθῶτων ἐπιπροσδεῖται, Qui mente Deum videns, avocamento nullo obumbratur, quominus pure contempletur, Bud. Alioquin et neutralem signif. habet, sc. pro Occupa-

tus sum, Negotiis distringor: cuius signif. exemplum habes in Σχολάζω. Pass. Ἀσχολουμαι, Occupor s. Occupatus sum, Aristot. Eth. 10, 7. cum dixisset finem belli pacem esse, et otium, negotiorum occupationumque, subiungit, Ἀσχολούμεθα γὰρ ἵνα σχολάζωμεν, καὶ πολεμοῦμεν ἵνα εἰρήνην ἄγωμεν, Herodian. 3, (5, 4.) Ἀπόντος καὶ ἀσχολουμένου τοῦ Σεβήρου, Absente occupatoque Severo, 2, (15, 3.) Ἐκείνου κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἀσχοληθέντος, Illo bellis Orientalibus implicito occupatoque. Synes. Ep. 66. Τὰς ἀπάντων φροντίδας κατωμαδὸν ἀράμενος φέρω, καὶ μόνος ὑπὲρ τῆς ἀπάντων ἀσχολοῦμαι σχολῆς, Occupatus sum solus in eo, ut alios omnes occupationibus liberem. Item e Fab. Æsopi, Ἀσχολοῦμαι πρὸς τοῦτο, pro, Occupor in hoc. Sæpius cum περὶ, ut, ἀσχολοῦμαι περὶ λόγους, Literarum studiis incumbo: ἀσχοληθεὶς περὶ θεραπείαν τῶν θεῶν, Religioni deorum deditus: ἀσχολουμαι περὶ τοὺς θεοὺς, Rebus divinis deditus sum, s. Diligens sum in colendis diis. Sic Athen. Οὔτοι γὰρ περὶ ταῦτα ἡσχόληντο περισσῶς, Vehementer in hæc incubuerant. Vide aliud exemplum in Σφραγίς, ubi ἀσχολεῖσθαι περὶ τι, significat Occupari circa aliquid, aliqua in re. [“Abresch. Lectt. Aristæn. 163. ad Ammon. 134. Brunck. Aristoph. 2, 87. Diod. S. 3, 10. 168. ad 233. 305.” Schæf. Mss. Aristot. Polit. 8, 3, “Cum accus., Philostr. 585.” Wakef. Mss.] Ἀσχόλημα, τὸ, Negotium, Occupatio, i. q. ἀσχολία. Pro ἐπιτήδευμα, διατριβή, διαγωγή, affertur e Schol. Aristoph. Ex ἀσχος est præterea COMP. [“Περίασχος, Occupatissimus, Georg. Alexandr. V. Chrys. 208. Ἐπεὶ δὲ περὶ ἀσχος ἔγενόμην, λήθη παρεδόθη τὸ πρᾶγμα.” Seager. Mss.] Πολυάσχος, Multis negotiis occupatus et districtus, Negotiosus, Lucian. Πολυάσχος ματαιότης, Negotiosissima vanitas: [3, 614.] Ἐ verbo autem Ἀσχολέω COMP. Ἀπασχολέω, Negotium facessens avoco, Occupans et impediens abstraho, Herodian. (7, 2, 11.) Ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη τῆς συνεχείας τῶν φνῶν, Densitate arborum jaculis afferente impedimentum, Polit. Exp. etiam simpliciter Occupo, Impedio, A studio avoco, Detineo. Lucian. certe ἀπασχολοῦμαι pro Occupor usurpavit, dicens Ἀπασχολούμενοι περὶ αὐτὴν, Occupati circa eam: (3, 41.) Pro quo VV. LL. habent ἀποσχολοῦμενοι, in VERBO Ἀποσχολέωμαι, quod interpr. Occupor, [vide infra post Σχολέω. “Ἀπασχολέω, ad Il. B. 353.” Schæf. Mss. * Ἀπασχολία, Strabo 6. p. 440.] “Διασχολέω, Negotiis distineo, Occupo. Pass. Διασχολεῖμαι, Negotiis distineor, Occupor, Herodian. 7, (6, 15.) Διασχολουμένω δ’ ἐκέλευε πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσην, Occupato illi signis agnoscen-“ dis.” [“Abresch. Lectt. Aristæn. 164.” Schæf. Mss.] Ἐνασχολοῦμαι, Occupatus sum in, Bud. [“Ruhnck. de Longino p. 19. 26. Diss. §. viii. Ἐνασχολέω, Abresch. Lectt. Aristæn. 164.” Schæf. Mss. Basil. 1, 496. * Ἐπασχολέω, Gl. Ἐπασχολοῦνται. Adnocentur. * Κατασχολέω, Apoll. Dysc. p. 49. Teuch., Jacobs. Anim. 219.” Schæf. Mss. “Phornut. 22.” Wakef. Mss. * Κατασχολεῖσθαι, Occupatum esse, Versari, Plut. 9, 468. Basil. 1, 9. “Aristoph. p. xii. Kuster.” Kall. Mss. * Παρασχολέω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Περιασχολέω, Lucian. 2, 804. “Abresch. Lectt. Aristæn. 163.” Schæf. Mss. * Προασχολεῖμαι, Jo. Climac. Scala c. 28. p. 436. Jo. Cantacuz. Hist. 1, 12. p. 38.” Boiss. Mss. * Συνασχολέω, Negotiis alterius implicitus sum, Plut. 6, 359.]

Εὐσχος, ὁ, ἡ, Qui abundat otio, [Gl. Vacuus.] Εὐσχολέω, Otio abundo, affluo, σχολῆς εὐ ἔχω. Bud. interpr. Ferior, Vacuus sum negotio et opere, afferens. Lucian. 215(=2, 433.) Εὐσχολῶ τῆς καθ’ ἡμέραν πείρας, cum hac interpr., Omnia jam deprehensa habeo. [“Mæris p. 138. et n.” Schæf. Mss. * Εὐσχολία, Gl. Vacatio. “Apud Longum 3. p. 76, 13. pro ἀσχολία Schæf. Εὐσχ.” Boiss. Mss. Aqu. Theod. 1 Reg. 6, 17. “M. Anton. 4, 18. in marg., cf. Gataker.” Kall. Mss.] Ἐνευσχολέω, Otium pono in, Bud. Luciano 216(=2, 436.) Ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς, Otiose commentatus. Προσενσχολέω, idem: alii προσενσχολεῖν interpr. Accurate contemplari,

A [Cum dat., Anonymus Suidæ. “Joseph. 77, 10.” Wakef. Mss.]

Κακόσχος, ὁ, ἡ, Otio male utens, etiam Otium dans malis rebus. [“Ad Herod. 675. Lex. Herod. 176. Gell. N. A. 1, 2. Jacobs. Anth. 9, 278.” Schæf. Mss. Æsch. Ag. 186. “Arrian. Diss. 2, 19. p. 197.” Gataker. Mss. * Κακοσχόλως, Schol. Aristoph. Ἀ. 397. “Trypho de Tropis p. 45. Blomf.” Boiss. Mss. * Κακοσχολέω, Male otior, Plut. 10, 303. “Theanus Epist. ad Eubulam.” Boiss. Mss. “Clem. Alex. 253.” Kall. Mss.] Κακοσχολία, ἡ, Otium quod in malis rebus teritur, Inutile otium, Plut. (7, 110.) Πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκούσας καὶ κακοσχολίαν: sc. gymnasia et palæstras. [* Κακοσχολεύομαι, Malis artibus vaco, Cyrill. Alex. Julian. 4. p. 125. “Huschke. Anal. 260.” Schæf. Mss. * Ματαιόσχος, Futilis, Phot. Bibl. p. 237.” Wakef. Mss. * Ὀμόσχος, Hesych. Miles. de Vir. Clar. 39. * Σύσχος, Una otiosus, Stob. 415, 29. (Serm. 65.)” Wakef. Mss. * Ὑπόσχος, Ulpian. in Dem. pro Cor.]

B Σχολαῖος, Lentus, Tardus, Segnis, ὁ σχολῇ ποιῶν τι, Lente, more hominum otiosorum; nam quibus otium est, non festinant, sed segniter agunt: contra festinant, quos urgent negotia. Thuc. 3, (29.) Κατὰ τὸν ἄλλον πλουν σχολαῖοι κοιμισθέντες, Tardius. Item σχολαίῳ βαδίσματι, Lento gradu, Synes. Ep. 104. COMPAR. Σχολαιότερος, Tardior, Segnior, Cunctantior: ET SUPERL. Σχολαιότατος, Tardissimus. Pro quibus frequentius USURPATUR Σχολαιότερος ET Σχολαιότατος, ut παλαιότερος et παλαιότατος, pro παλαιότερος et παλαιότατος, Herodian. 7, (8, 24.) Σχολαιότεραν τὴν ὁδοπορίαν ἐποιοῖτο, Tardius iter faciebat: 6, (5, 16.) Σχολαιότεραν αὐτοῖς καὶ ἀδεεστέραν παρέξειν τινὲς ἐφοδον, Effecturos ut cum exercitu minime properandum sit. [“Σχολαῖος, Wakef. Eum. 222. Σχολαιότερος, Σχολαιότερος, Thom. M. 828.” Schæf. Mss.] ADV. Σχολαίως, Per otium, Lente, Tarde, Cunctanter, i. q. σχολῇ supra, Aristot. Eth. 9, 11. Eis τὰς εὐτυχίας συνεργοῦντα μὲν προθύμως, πρὸς εὐπάθειαν δὲ σχολαίως, Plut. Pericle, Σχολαίως διαχρωμένη τὸ σῶμα, Sensim corpus conficiens. COMPAR. [* Σχολαιοτέρως, Diosc. Ther. Præf.] Σχολαιότερον, Tardius, Cunctantius, Segnius: SUPERL. Σχολαιότατα, Tardissime, Cunctantissime. Aristot. de Mundo, Σχολαιότερον κινεῖσθαι, Lentius tardiusque moveri. Cui opp. ibid. θάττον κινεῖσθαι, Celerius ac velocius moveri. Xen. Λ. (11, 3.) Τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται. ITEM Σχολαιότερον SIVE Σχολαιότερα dicitur facta syncope Attica, pro Σχολαιότερον et Σχολαιότατα: ITIDEMQUE Σχολαιότατα pro σχολαιότατα. Dem. (585.) Ὁ μὲν θάττον, ὁ δὲ σχολαιότερον οἶκαδ’ ἄπεισι, Alius citius, alius tardius et serius, Thuc. 7, (81.) p. 261. Ὑστέροις τε οὔσι καὶ σχολαιότερον χωροῦσι, 2, (75.) Τὸ χῶμα οὐ σχολαιότερον ἀνταγῇ αὐτῷ, Agger non segnius surgebat contra illum: [4, 47.] Itidem Synes. Ep. 141. Κἂν σχολαιότερον ἀποστείλης, Tardius miseris. Posteriore compar. σχολαιότερα utitur Herodian. 8, (4, 6.) Οἰόμενοι σχολαιότερα ἐπινῆχες θάι τοῖς πεδίοις, Rati sensim influere campos, Polit. Pro quo paulo post dicit, μὴ σφοδρῶς. Superlativo autem utitur Xen. Ἑλλ. (6, 3, 4.) Ἀρχεσθαι πολέμου ὡς σχολαιότατα: cui opp. καταλύεσθαι ἢ δυνατὸν τάχιστα. || Σχολαιότατα exp. etiam Attentissime. [Σχολαιότερον, Hippocr. 297, 33.] Inde et SUBST. Σχολαιότης, ἡ, Tarditas, Cunctatio, Thuc. 2, (18.) Ἡ δὲ ἐν τῷ ἰσθμῷ γενομένη ἐπιμονή, καὶ ἡ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν σχολαιότης, διέβαλεν αὐτὸν, i. e. μέλλησις, Tarditas et cunctatio in reliquo itinere.

Σχολικός, Ad scholas pertinens, Scholis conveniens, Athen. 3. Ὁρμώμενος ἐκ τινῶν σχολικῶν ὑπομνημάτων ἀνδρὸς οὐκ ἄδοξον. [Σχ. σύνταγμα, Dionys. H. de C. VV. 180=302. “Σχολικόν, Longinus 10, 7. dicit, Quicquid in oratione otiosum est, inanem declamationem sapit, illiusque vim et dignitatem minuit, idemque φλοῖωδες καὶ ἄσεμνον. Λυμναίνεται γὰρ ταῦτα, inquit, τὸ ὅλον, ὥσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ἐμποιούντα μεγέθη συνοικοδομούμενα, Hæc enim totum locum corrumpunt, ut complementa, quæ ædificiis magnitudinem conglutinatum inferunt. Huc forte pertineat, quod Menander Διαίρ. Ἐπίδ. 597. Poetis

tribuit ἐξουσίαν τοῦ κατὰ σχολὴν λέγειν, καὶ τοῦ περι-
στέλλειν ποιητικαῖς κατασκευαῖς, Licentiam eo ornatu
et apparatu utendi, qui non deceat orationem solu-
tam. His opponit γυμνοὺς μύθους, h. e. Ornatu
poetico destitutos. Σχολικαὶ ὑποθέσεις dicuntur Ar-
gumenta quæ in scholis Rhetorum exercitationis
gratia tractantur. Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. 46.: Gre-
gorius ad b. l. c. 22. σχολαστικὰς ὑποθέσεις appellat,
tripliciter modo explicat, Λέγονται ἢ αἱ καθ' ἐκάστην
ὁμιλίας, ἢ αἱ κατὰ σχολὴν, ἢ γοὺν εὐκαιρίας, ἡμῖν συν-
ταττόμεναι μελέται, ἢ αἱ ἐν ταῖς σχολαῖς, ἡγοῦν ταῖς
διατριβαῖς, ἀναγινωσκόμεναι. Apud Suet. de Clar.
Rhet. 6. Scholasticus dicitur, qui elegantiam, acu-
mina, periodos, ubique sectatur, ut faciunt qui
scholæ scribunt, non vitæ; umbræ, non luci: σχο-
λάζειν enim dicebantur Rhetores qui scholam ape-
riebant, artemque rhetoricam profitebantur et doce-
bant, vide Plut. Demosth. 5. et in Διατριβή: cf.
Cresoll. Tbeatr. 3, 2, 4, 4. p. 390." Ernesti Lex.
Rhet. * Σχολικῶς, Sext. Emp. 461.]

Σχολίον, τὸ, Glossema, Bud., sive sit a σχολή,
Schola, i. e. Ludus literarius, s. a σχολή, Otium, ut
dicatur de glossemate quod scribitur in id quod per
otium legitur. Suid. σχόλια exp. non solum υπομνή-
ματα, ἐρμηνεῖαι, sed etiam σεμνολογήματα, ut et Hes.
Utitur hoc vocab. pro Glossemate Lucian. (1, 563.)
Πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογράφοις
βιβλίοις παραθήσονται τὴν ὕψιν, καὶ σχόλια συναγεί-
ροντα. Et Eust. 574. Φασὶ δὲ τὰ σχόλια, δεόν εἶναι
βαρύνεσθαι τὴν εὐθείαν τοῦ ἀψίσιν. Idem utitur vo-
cabulo Σχολιαστής, quod derivativi formam habet,
tanquam a verbo Σχολιάζω, 194. Τινες τῶν παλαιῶν
σχολιαστῶν Ἡσιόδου, Quidam e veteribus qui scholia
in Hesiodum scripserunt, Qui Hesiodum suis scho-
liis illustrarunt. Utor frequentissime hoc vocab.,
quod aptius non reperiā; nec enim adeo mihi pla-
cet Enarrator, multo minus Interpres: ut cum qui-
dam dicunt, Aristophanis Interpres, pro Is qui
scholia scripsit in Aristoph. ["Σχολίον, Zeun. ad
Xen. Mem. 1, 1, 4. Valck. ad Il. 22. p. 119. Fabric.
Bibl. Gr. 1. p. 15." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 16, 7.
Arrian. Epict. 3, 21. * Σχολιογράφος, unde * Σχολιο-
γράφω, Bast. ad Greg. Cor. 321. * Σχολιοποιός,
unde * "Σχολιοποιέομαι, Epiph. Hær. Marcion.
322." Kall. Mss. "Σχολιάζω, (Commentariis illu-
stro,) Müller. ad Lycophr. p. xxi. Tzetzes ad Eund.
p. 1043. (v. 1446.)" Schæf. Mss. * "Σχολύδριον,
Parvum glossema, Idem ibid. 1414. (p. 1028. Müller.)
Kall. Mss.]

Σχολεῖον, τὸ, i. q. σχολή, Ludus literarius, διδα-
σκαλεῖον, Suid.

Σχολέω, Vaco, VV. LL.; sed sine Auctore et
exemplo. [* "Ἀποσχολέω, Lucian. 3, 630." Schæf.
Mss. "Clem. Ep. ad Jacobs. §. 5." Kall. Mss.
"Ἀποσχολέομαι, Intentus operam do, Chrys. de Sacerd.
4, 6." Routh. Mss. Cf. Ἀπασχολέομαι. * Ἐν-
σχολέω, Commoror aliquamdiu, Polyb. 9, 17, 1.
Μένειν ἐνσχολήσαντα μετὰ τῆς δυνάμεως: in varr.
lectt. ἐνασχ. * "Ἐπισχολέω, Euseb. Hist. Eccl. 8,
16. (p. 314.) περὶ τ. " Routh. Mss.]

Σχολάζω, Otior, Otium ago, Otiosus sum, In otio
sum, Ferior, Plut. Apophth. (6, 671.) et in l. An
Seni Gerenda Resp. de Dionysio majore, Πρὸς τὸν
πυθόμενον εἰ σχολάζοι, Roganti an otia retur et vaca-
ret a negotiis. Sic Idem in Alcib. Πυθόμενος μὴ
σχολάζειν, Cum intellexisset ei non vacare, et ei otium
non esse. Aristot. Polit. 7. Εἰρήνην ἄγειν καὶ σχο-
λάζειν: cui opp. ibid. ἀσχολεῖν καὶ πολεμεῖν. Et
paulo post, sc. c. 15. σχολάζειν μετ' εἰρήνης. Ibid.
Ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας, φαίνεσθαι ἀγαθοῦς
εἰρήνην δ' ἄγοντας καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώδεις.
Synes. Ep. 57. Πρὸς σχολὴν ἀνοικεῖως ἔχει, καὶ οὐκ
ἔστιν ὥπως τῷ σχολάζοντι χρῆσαι. Ibid. aliquāto
ante, afferuntur hæc verba, quæ e Ps. (45, 10.)
sumta sunt, Σχολάσατε, καὶ γινώτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός,
Feriamini et otium agite a laboribus occupationibus-
que vestris. Et Plut. (6, 659.) Σχολάζουσιν φιλικόιαν
περιμένονσι, Feriatis aures poscunt, quæque nullis
negotiorum curis occupatæ sunt. Item, Μὴ σχολά-
ζειν ὑπὸ πολέμων, dixit Plato de LL. pro Occupatum

A esse bellicis negotiis, Non habere otium ob bellum
negotia. Σχολάζειν ἀπὸ, Otium habere a, Vacare a,
Vacuum et liberum esse a, Xen. K. Π. 7, (5, 18.)
Ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάζαται, τότε σε καὶ ἄμφ' ἐμὲ ἔχει
σχολὴν. Sic Synes. Ep. 4. Οὐκ ἔστιν ὅποτε σχολάζειν
ἡμᾶς εἶαθεν ἀπὸ τοῦ δεδομένου τὸν ἔσχατον κίνδυνον,
Vacare a timore extremi periculi, Liv. A metu pe-
riculis vacare, vel Vacare timore periculi. Idem
et cum gen. junxit, sine ἀπὸ, præ Vaco, i. e. Vacans
et liber sum: Epist. 62. "Ὅτε σχολάζειν κολλᾶται
ἀπάσης ὑπόνοια, Vacare assentatione omni. Ubi ta-
men et alia est lectio. Interdum cum dat. constitui-
tur, ut et Lat. Vaco, ac eandem quam illud signif.
habet, sc. Operam do, navo, Studeo, Deditus sum;
ἀσχολοῦμαι περὶ. Quò sensu Quintil. dicit Dare
otium alicui rei, i. e. Quidquid otii est, ei impendere,
Otium in ea ponere, Herodian. 7, (1, 9.) Τοῖς τυραν-
νίδος ἔργοις σχολάζειν, Tyrannidis operibus vacare:
(9, 11.) Ἐορταῖς καὶ τρυφαῖς σχολάζοντες αἰ: 1,
(8, 2.) Τρυφαῖς σχολάζοντα καὶ κραυπάλας: 4, (11,
15.) Ἦνιοχίαις σχολάζων, Studio aurigandi intentus.
Itidem Philo V. M. 3. Σχολάζοντες οὐχ, ὡς ἐνιοί, γέ-
λωσιν ἢ παιδιαῖς, ἢ μίμων ἢ ὀρχηστῶν ἐπιδειξάν,
ἀλλὰ μόνον τῷ φιλοσοφεῖν. Et in Canon. Apost. Can.
42. Σχολάζειν κύβοις, Aleæ vacare. In bonam par-
tem, Chrys. de Sacerd. Σχολάζειν τῇ τοῦ λόγου δια-
κονίᾳ. Itidem στρατεῖα σχολάζειν, Militiæ vacare,
Similiter Gal. Σχολάζων μαθήμασι, Literis vacans s.
operam dans. Plut. dicit etiam, Τῆς συγκλήτου τοῖς
μάντεσι σχολάζουσης περὶ τούτων. Ποτὶς δὲ ἔστιν αἰ-
quis et amico suo σχολάζειν, itidem Vacare, Otium
sibi usurpare ad eum audiendum aut ejus res agen-
das, Operam ei dare per otium. Vel, Otio suo uti
ad dandam ei operam, qua signif. Xen. dicit σχολὴν
ἔχειν ἄμφ' ἑνὶ, opponens ei ἀσχολεῖν ἔχειν, ἐπιμα-
λεῖσθαι τινός: Xen. K. Π. 7, (5, 15.) Πρὶν τῶν φίλων
αὐτὸν σχολάζειν καὶ συγγενέσθαι. Itidem Plut. Ale-
ξανδρῷ, Θεωρᾶσαι δὲ αὐτὸν ἔστιν ὅτι καὶ μέχρι πρό-
των ἐπιστολῶν τοῖς φίλοις ἐσχολάζειν, Itā amicitiam
studuisse et operam navasse, ut etiam tales scrip-
sit ἐπιστολάς. Et in Demetr. Πρεσβεῖα τινὶ τοῦ πύ-
τρός σχολάζοντος. Itidem qui aliquem sectatur et
audit, veluti discipulus magistrum, σχολάζειν ei dici-
tur, Xen. Σ. (4, 43.) Σωκράτει σχολάζων διημερῶν,
Totos dies Socrati do operam. Sic ap. Athen. Ὅς
οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακεν, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει,
Non Platōnis solum auditor fuit, sed etiam Xenocrati-
tis. At paulo aliter, inquit Bud., 13. p. 251 (= 598.)
de Danae, Λεοντίου δὲ οὐσα, τῆς μετ' Ἐπικουρόν τοῦ
φυσικοῦ σχολασίας, θυγάτηρ. Itidem Andro Ephes-
ius ap. Diog. L. Pherécydæ Theologὸς dicit Pytha-
goram σχολάζειν, i. e. eum διακοῦσαι, Auditorem ejus
fuisse, inquit idem Bud. Eand. signif. habet junctam
præpositioni ἐν, vel πρὸς: ut ap. Chrys. Πάντα τὸν
βίον ἐν προσευχαῖς καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ σχολάζειν,
Per totum vitæ tempus vacare precibus, Omne otium
ponere in precando Deo, Versari in precibus. Fre-
quentius cum præp. πρὸς, eaque juncta vel cum dat.
vel cum abe. Cum dat. Phalar. Σχολάζειν πρὸς τῇ
λύρᾳ, Vaco Lyræ, Aristot. Polit. 5, 8. Οὐκ ἐπ' σχολά-
ζειν πρὸς τοῖς ἰδίοις, Non sinīt vacare rebus suis. Iti-
dem e Plut. Numa, Πρὸς ἐννοία τινὶ τῶν θεῶν πρὸς
αὐτοὺς τοὺς ἱερεῖς σχολάζων. Aliciti rerum divinarum
speculationi apud ipsos sacerdotes vacans. Cum
πρὸς autem habente accus. Xen. junxisse dicitur:
quem imitatus Bud. in Epist. quadam dixit, Ὁ σχολά-
ζειν πρὸς τι, Non habere otium ad. Interdum cum
infin. construitur, Plut. Pericle, Ἀρκεῖ γὰρ ἂν βασι-
λεὺς ἀκροῖσθαι ψαλλόντων σχολάζων, Satis enim est
regi si canentes audiendi otium ei sit, Si ei vacet au-
dire canentes, Xen. K. Π. 8, (1, 7.) p. 120. Πολὺν
χρόνον οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, Ei otium
non erat illos audiendi. Itidem 2, (1, 2.) p. 24. Ἄ-
μὴ σχολάζωσι μήτε φεύγειν μήτ' ἀναστρέφεσθαι. Vei
etiam, Ne eis sit facultas et occasio, ἐκταπρία. Et ap.
Lucian. p. 8. (1, 61.) Ἐνιοὶ μὲν γὰρ, τὸ καινότατον,
οὐδὲ νοσεῖν σχολάζονσι, Quibusdam vero ne vacat
quidem egrotare. Ubi jocus est, sicut et in hoc
dicto Epaminondæ, ap. Plut. (6, 517.) qui ἀνδρὸς
ἀγαθοῦ περὶ τὰ Λεσπτικὰ νόσφι τελευτήσαντος, Ὁ τῆς

ελαίς, inquit, πῶς ἐσχόλασεν ἀνὴρ ἀποθανεῖν ἐν τοσούτοις πράγμασι; Quomodo bono isti viro vacavit mori in tot tantisque negotiis? Quomodo ei otium fuit moriendi tot tantisque negotiis occupato? || Σχολάζειν δραστηρίως τε καὶ νεανικῶς, Strenue et actuose otari, i. e. Acri studio commentari, Bud. Annot. in Epist. || Σχολάζουσα ἐκκλησία, Vacans ecclesia, i. e. Quæ est sine rectore s. pastore, Can. 16. Synodi Antioch. [Vide Σχολικός. "Ad Xen. Mem. 3, 9, 9. Bergler. ad Alciph. 146. Thom. M. 829. 879. Vil- loison. ad Long. 241. De constr., Valck. ad Phalar. p. xiii. Brunck. Aristoph. 3, 200. Σχ. ἀπό τινος, Ja- eobs. Anth. 12, 12." Schæf. Mss. "Discipulus sum, Stob. 218." Wakef. Mss. Plut. 9, 339. τινί, Nicia 18. Σχολάζοντας ἔργων: Scholam rhetoricam instruo, Idem Demosthene 5. Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος, Graccho 12. σχολάζοντα τόπον. Vide Cor. ad Plut. 1, 480. Æsch. Suppl. 215. Μὴ νῦν σχόλαζε, Ne otiosa sis, 890. μηδέ τις σχολάζετω. "Variæ hujus verbi signif. e Lexicis haberi possunt. Id unum hic conside- ramus, quid in Canonibus Conciliorum sit σχολάζων B ἐπίσκοπος et σχολάζουσα ἐκκλησία. Utrumque legitur Can. 16. Conc. Antiocheni, Εἰ τις ἐπίσκοπος σχολάζων ἐπὶ σχολάζουσαν ἐκκλησίαν εἰσπύσας, ὑφαρπάξῃ τὸν θρόνον διὰ συνόδου τελείας, τοῦτον ἀποβλήτων εἶ- ναι, Si quis Episcopus vacans, in Ecclesiam vacan- tem se ipsum injiciens, arripuerit sedem absque per- fecta Synodo, hunc expellendum esse. Aristinus in Synopsi hæc ita exprimit: 'Ὁ διὰ συνόδου τελείας καὶ αὐτοῦ τοῦ μητροπολίτου ἐπὶ σχολάζουσαν ἐκκλησίαν ἐπιπιδῶν, καὶ ἢ σχολάζων, ἀποβλήτων, Qui citra in- tegram Synodum atque ipsum Metropolitanum in va- cantem Ecclesiam invadit, quamvis ipse munere va- cet, ejiciendus est. Eodem modo Symeon Magister in sua Epitome. Quid utrumque sit, Zonaras, et ex eo Balsamon ad hunc Can. explicant: Ἐπίσκοπος σχολάζων, ἥγουν μὴ ἔχων ἐκκλησίαν, Episcopus va- cans, s. Ecclesiam non habens. Σχολάζουσα ἔστιν ἐκκλησία, ἢ μὴ ἔχουσα ἐπίσκοπον, Ecclesia vacans est, quæ Episcopo non habet." Suicer. Thes. Eccl.]

[* Σχολαστήρ, unde * Σχολαστήριος, e quo] Σχο- λαστήριον, τὸ, Locus in quo commodum est scho- λάζειν, et quiescere post labores. Bud. interpr. Exhedra, ap. Athen. (208.) Τούτου δ' ἐφεξῆς σχο- λαστήριον ὑπῆρχε πεντάκλιον, βιβλιοθήκην ἔχον ἐν αὐτῷ, Exhedra quinque lectorum capax. Sunt qui et Schola interpr. [Plut. Lucullo 42.]

Σχολαστής, ὁ, Otium agens, Otio indulgens, Otio- sus, Otiator: si modo ita loqui licet. Interdum pro Homine otioso, s. Eo qui deditus est otio, accipitur, et substantivi formam gerit, Plut. de Discern. Adul. et Amico, "Ὅταν ραθύμοι καὶ σχολασταῖς καὶ τὰ μέσα φεύγουσι τῆς πόλεως ὁμιλῶσι. Interdum adjective, itidem pro Otiosus, in Præc. Sanit. (6, 512.) Eis ἐπί- σκίον τινα βίον καὶ σχολαστήν [σχολαστικόν, 10, 276. 277.] ἀπωτάτω πολιτείας καθιστάσιν αὐτούς. Sic in Solone (22.) Idem dixit σχολαστής ὄχλος, Otiosa mul- titudo, Turba eorum hominum qui otari solent. || Exp. etiam Discipulus, vulgo Scholasticus: σχολά- ζειν certe signif. Discipulum esse, ut jam docui. ["Thom. M. 829. Jacobs. Anim. 271." Schæf. Mss.]

Σχολαστικός, itidem signif. Otiosus, Otio deditus, Qui otari amat, solet, Aristot. Polit. 8. Σχολαστικώ- τεροι γιγνόμενοι διὰ τὰς εὐπορίας: nam qui bonorum copia affluere incipiunt, omissis laboribus dedere se otio solent: 6. Ταῖς σχολαστικωτέrais καὶ μάλλον εὐημεροῦσais πόλεσιν. Idem σχολαστικούς vocat Cæ- tus festos, ut cum festo die vacantes a laboribus, s. otiantes feriantesque cives in unum locum conve- niunt lusus aut compotationis causa: 5, 11. Καὶ μήτε σχολὰς μήτε ἄλλους συλλόγους ἐπιτρέπειν γίνε- σθαι σχολαστικούς: quod tyrannos solere ait: Eth. 10, 7. τὸ σχολαστικὸν interpr. quidam Otiandi facul- tas, alii Otium. Apud Plin. Juniores fit mentio scholasticæ legis, Ep. 3. ad Calv. Sufficiunt duæ fabulæ: an scholastica lege tertiam poscis? Ubi Scholastica lege accipiunt pro More otiosorum, qui- bus non una aut altera fabella sufficit, sed plures narrandæ sunt ad fallendum tempus. Sic vero idem Plin. 9. dicit, Nisi forte volumus scholasticas, atque, ut ita dicam, umbraticas literas mittere. I. e. Tales,

A quales ab otiosis scribi solent. Itidemque eod. I. Scholasticum ingenium dixit pro Otioso. Plut. iti- dem σχολαστικὰς μελέτας διδῆναι videtur tales, quales sunt τῶν σχολάζόντων, (6, 167.) Τὰς τῶν παιζόντων καὶ πανηγυριζόντων ἐν ταῖς σχολαστικαῖς μελέταις φωνὰς ἐπὶ τοὺς φιλοσόφους μετακρῖνοντες. Nisi malis interpretari Tales, quales sunt eorum qui literis operam navant sub præceptoribus, i. e. qui sunt σχολασταί. An autem et σχολαστικοὶ hi ipsi jam olim dicti fuerint, ut vulgo dici solent, nondum satis compertum est. [Vide Σχολικός, et Σχολαστής. "Ca- saub. ad Athen. 103. ad Charit. 200. Bentl. Opusc. 78. Jacobs. Anth. Proleg. 50." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. Τὸ σχ., Otium, Arrian. Ep. 1, 11, 39. Σχολαστικός, Gl. Scholaris. Ab Hierocle usurpa- tur pro Stulto, Inepito, Morione.]

[* Ἀντισχολάζω, unde * "Ἀντισχολαστής, Ἐmu- lus, Suid. v. Ἀδριανὸς σοφιστής." Kall. Mss.] Ἀπο- σχολάζω, Vaco, Feriatus sum, Remitto animum, et quieti indulgeo, Aristot. Eth. 10, 6. Δοκεῖ μὲν οὖν εὐ- δαιμονικὰ ταῦτα εἶναι, (ludicra sc.) διὰ τὸ τοὺς ἐν ταῖς δυναστείαις ἐν τούτοις ἀποσχολάζειν, Bud. Proprie ἀπο- σχολάζω esse videtur Avocatus ab occupationibus otium ago s. otior. ["Herod. 749." Schæf. Mss. "Æ- lian. V. H. 615. 712." Wakef. Mss. * Ἐνσχολάζω, The- mist. Or. 2. p. 39. cf. Cic. Att. 2, 11. "Nicet. Eu- gen. 2, 17." Boiss. Mss. * Ἐπισχολάζω, i. q. scho- λάζω, Soph. ap. Athen. 62. Οὐκ ἐπισχολάζεται βλά- στη, Non cessat, vel, Deinde non cessat, germinatio. * Κατασχολάζω, ut verbum simplex, Moram facio, Tempus tero, (cf. Schn. Lex.) Soph. Phil. 128. Ka- τασχολάζω, absolute, cum glossa βραδύνω. Machon ap. Athen. 581. Κατασχολάζει τῆς Γναθαινίου λέγων, i. q. ἐσχολάζει λέγων κατὰ, i. q. περὶ, τῆς Γναθαινίου, Per otium disserebat de Gnathænio." Schw. Mss. "Abresch. Leutt. Aristæn. 278." Schæf. Mss.] Συ- σχολάζω, Simul otior, Una ferior, Colludo in otio et feriis, Plut. Alcib. (24.) Ταῖς δὲ καθ' ἡμέραν ἐν τῷ συσχολάζειν καὶ συνδιατῆσθαι χάρισιν, οὐδὲν ἦν ἀτεγ- κτον ἦθος. || Συσχολάζων dicitur etiam Condiscipu- lus, Qui una cum alio audit et sectatur aliquem: [Alexandro 65. "Athen. 354. Σφαῖρον τὸν συσχολά- σαντα Χρυσίππῳ παρὰ Κλεάνθει, Sphaerum, qui con- discipulus fuit Chrysippi ap. Cleanthum. Sed ap. Eund. 168. Συσχολάζειν τοῖς φιλοσόφοις est Philo- sophis operam dare, In philosophorum scholis ver- sari. Tum vero p. 664. Ἐσπούδατε συσχολάσαι αὐτῷ, Familiaritatem ejus studiose secutus est." Schw. Mss. "Bergler. ad Alciph. 146. Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 829." Schæf. Mss. "Eunap. 15." Wakef. Mss. Plut. 8, 695.] Συσχολαστής, ὁ, itidem Condisci- pulus, Plut. (6, 173.) loquens de Cleanthe et Xeno- crate, Βραδύτεροι δοκοῦντες εἶναι τῶν συσχολαστῶν, οὐκ ἀπεδίδρασκον ἐκ τοῦ μανθάνειν, οὐδὲ ἀπέκαμνον. In ead. signif. utitur et Strabo. ["Jacobs. Anth. 8, 188. Phryn. l. c. (401. Lob.) Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Diog. L. 4, 31. 7, 9.]

[* "Σχολάριοι erant Custodes Imperatoris, qui noctu ac diu in aula versabantur, magnificentiae et ornatus causa comitantes in publicum prodeuntem. In Photii Nomoc. Tit. 13. c. 3. p. 197. Ἐὰν στρα- τιώτης, ἢ σχολάρτιος, ἢ * φοιδεράτος, ἢ ἄλλος ἐνοπλος ἐν * ἐξεδίτῳ διάγῃ, etc. Si miles, vel scholaris, vel fœ- deratus, vel alius armatus agit in expeditione, etc. Hæc petita sunt ex Justiniani Novella 117. p. 297. Libellus Synodicus in Constauntinop. Synodo, sub Constantino et Irene, narrat Synodum voluisse ἀνα- θεματίζειν * εἰκονομάχους, Anathemate notare imagi- num oppugnatores: ὅπερ γενέσθαι οὐ συνεχώρησαν οἱ σχολάρτιοι, Quod ut fieret, Scholares non permiserunt. Ibid. mox, ubi de Synodo Nicæna 2. Οἱ γοῦν φιλό- χριστοι βασιλεῖς καὶ θεῖοτατοι, ἐξορίαν τοὺς σχολαρίους ἐπαίδευσαν, Christi igitur amantes et divinissimi Im- peratores, exilio scholares castigarunt. Suidas: Σχο- λάριοι τρισχίλιοι πεντακόσιοι ἐπὶ φυλακῇ τοῦ παλατίου (ita enim lego, non πάλλαντος,) ἦσαν τεταγμένοι, ἀρι- στίνδην ἐπιδεχθέντες ἐξ Ἀρμενίων, οἷς συντάξεις ἀνέ- καθεν πλείους, ἢ τοῖς ἄλλοις ἀπασιν τὸ δημόσιον ἐχορή- γει, Scholares 3500. ad custodiam Palatii erant con- stituti, ex optimatibus Armeniorum delecti, quibus antiquitus respublica majora stipendia, quam ceteris

omnibus suppedibat. Latinis sunt Scholares, sic dicti a scholis militibus. Sulpitius Severus de Vita S. Martini, 1, 1. Ipse armatam militiam in adolescentia secutus inter scholares alas, sub rege Constantio, deinde sub Juliano Cæsare militavit. Vide Gloss. Meursii." Suicer. Thes. Eccl.]

"ΣΩΛΗΝ, ἦνος, ὁ, Canalis, Tubus, Siphon, Fistula, velut in aquæductu, Plut. περὶ Φιλοπλ., "Ὅσπερ οἱ κεραμεῖς σωλῆνες οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθίει. Apud Chirurgos autem σωλὴν, qui et σωλὴν μηχανικός in VV. LL., Instrumentum rotundum, oblongum, cavum, in quod crus aut femur fractum conjicitur et continetur. Simile quidem est glossocomo, sed figura differt, ut scribit Gal. Comm. 2 eis τὸ περὶ Ἀγμῶν: quo loco Hippocr. de ejus usu multa disserit. Quin etiam ab Anatomicis ad canalis fictilis similitudinem σωλὴν dicitur Medium foramen, quo omnes cervicis vertebrae perviæ sunt, et spinæ medulla a cerebro descendit: id quod alio quoque nomine ἱερὰ σύριγξ vocatur. Gorr. Vide J. Poll. Σωλῆνες ap. Aristot. et Athen. Pisces testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ. Quidam Ungues s. Dactylos interpr. e Plinio: qui non solum αἰλούς et δόνακας, sed et ὄνυχας appellari tradunt." ["Herod. 226. Heyn. Hom. 5, 527. 8, 106." Schæf. Mss. "Canalis, Dio Cass. 565. Foramen, Geop. 1, 166." Wakef. Mss. Sensu obsceno, vide Interpr. ad Hes.] "Hinc Σωληνοθήρας, Qui piscatur hos pisces qui σωλῆνες vocantur. Dicitur et Σωληνιστής," [a *Σωληνίζω,] afferturque ex Athen. (90.) utrumque. Ab illo autem Σωλὴν, Canalis s. Tubus s. Siphon, est Σωληνοειδής, In modum canalis factus." ["Dio Cass. 591." Wakef. Mss.] "Ab eodem illo est Σωληνάριον," [Gloss.] "s. Σωληνίσκος, Canaliculus, Tubulus, Siphunculus. Vide et T. 2. c. 46." ["Σωληνίσκος, Schol. II. Σ. 401." Wakef. Mss. *Σωληνιον, Diosc. Par. 1, 64. *Σωληνώω, Paul. Æg. 6, 106. *Σωληνωτός, i. q. σωληνοειδής, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. *Σωληνεύω, Hesychio et Etym. M. i. q. συμπεριφέρω.]

ΣΩΜΑ, τὸ, Corpus. Tribuitur tam animatis quam inanimis: et de iis quæ natura sunt animata, dicitur etiam cum sunt mortua. De corpore animantis vivi, ut cum dicitur καλὸν καὶ ἰσχυρὸν σῶμα: sic ap. Lucian. p. 171 (=2, 184.) Σῶμα θερμότερον ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηγηκός, καὶ μέγα ἢ μικρόν, καὶ πιμελές ἢ *ὀλιγόσπαρκον: item κάλλος καὶ μέγεθος σώματος, velut ap. Aristot. Rhet. 1. Θηλειῶν δ' ἀρετὴ, σώματος μὲν, μέγεθος καὶ κάλλος· ψυχῆς δέ, σωφροσύνη καὶ φιλεργία. Itidem cum Xen. (Ἑλλ. 6, 1, 4.) dicit τὸ σῶμα εὐρωστός: et ἄριστα τὸ σῶμα ἔχων. Et Isocr. Τὸ σῶμα διασώζειν, Conservare corpus suum e periculo: et, τὸ σῶμα τοῖς πόνοις γυμνάζειν. Et Gal. ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, Reficere corpus et recreare: sc. e morbo. Et Xen. Περὶ τοῦ σώματος ποιεῖσθαι τὰ ὄπλα, Corpori arma circumdare. De corpore alius animantis ratione carentis, ut cum Xen. K. (9, 10.) dicit, Τὰ σώματα τῶν νεβρῶν, διὰ τὸ ἔτι νεαρὰ εἶναι, τῷ πόνῳ οὐ δύνανται ἀντέχειν. II. Γ. (23.) "Ὅστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὐρών ἢ ἑλαφὸν κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα, Cum in magnam aliquod corpus incidit. Item de mortuis corporibus tam brutorum quam hominum, ut accipi potest Od. M. (67.) Ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακές τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἄλως φορέουσι. Et ap. Xen. K. II, 8, (7, 3.) cum dicit τῇ γῇ τὸ σῶμα ἀποδοῦναι: 3, (3, 3.) Εἰς τὴν γῆν τὰ σώματα κατακρύπτειν, ὅταν τελευτήσῃ ἕκαστος. Nec non ap. Plut. Καύσαντες τὰ σώματα. Item ap. Eund. Προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. Ubi interpretari potes non tantum Corpora, sed etiam Cadavera, Defunctos. Nam Defunctus dicitur aliquando pro Cadaver, Corpus mortuum, ut in Νεκρός et Νεκὺς supra docui. Tribuitur autem rei iuanimatæ σῶμα, Lucian. (1, 565.) Ὁ λίθος, σῶμα ἐστί; Lapis estne corpus? Quod cum affirmasset mercator, addit Chrysippus, τὸ ζῶον οὐ σῶμα; Animal nonne et ipsum est corpus? Est,

inquit mercator: concedens simul et se esse animal: unde Chrysippus infert, eum λίθον εἶναι, σῶμα ὄντα. Itidem ap. Plut. et Aristot. præsertim, ceterosque Philosophos. Et ap. Gal. Λειψθέντων πολλῶν σωμάτων ἐν κοιλίᾳ. || Rursum et Pars aliqua animati corporis dicitur σῶμα, Gal. ad Gl. Κατὰ τὸ τῆς γαστρὸς ἢ τὸ τῶν ἐντέρων σῶμα κατακλείεται πνεῦμα φυσώδες, In ventris aut intestinorum corpore, i. e. In ventre aut intestinis. Itidem στερεὰ σώματα Alex. Aphr. vocat Solidas corporis partes, Probl. T. βρέφη ὑγρὰ τοῖς πόροις τε καὶ τοῖς στερεοῖς σώματι ὑπάρχει, Corporis partibus solidis, plenis, et nihil concavi habentibus. Itidem ὑμενώδες σῶμα dicitur Membranacea corporis pars, ut sunt μήνιγγες, quæ cerebrum integunt ac vestiunt. || Σῶμα dicitur etiam pro τὸ ἐρώμενον σῶμα, Xen. (Λ. 2, 15.) Ὁ τοῦ σώματος ὀρεγόμενος: sc. ut consequatur φίλημα ἢ ἄλλο τι ψηλάφημα, ut ibid. ait. Et aliquanto post, Ἐὰν ὀρεχθῇ τις σώματος. Sic Isocr. Nic. (10.) Οὐδενὶ φαίνομαι σώματι πεπλησιακός. || Σώματα dicuntur etiam τὰ δοῦλα σώματα, i. e. αὐτοὶ οἱ δούλοι, Servi, Mancipia, etiam Famuli, Domesticum famulitium, Familia. [De hac signif. vide omnino Lobeck. ad Phryn. 378.] Quomodo utitur tum Strabo 1., tum Aristot. Rhet. 1. Εὐσθέθεια κτημάτων καὶ σωμάτων, Jumentorum et famulorum. Et I. 1. Πλήθος χρημάτων καὶ ἰσχύς σωμάτων. Dem. vero etiam τὰ τῶν στρατιωτῶν μισθωτὰ σώματα, s. Ipsos milites, σώματα vocavit: (121.) Καὶ σωμάτων πλήθος, καὶ χρημάτων πρόσοδοι, καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς ἀφθονία: (247.) Καὶ πλείω σώματα καὶ χρήματα ἀναλωκῆναι ὑπὲρ φιλοτιμίας. In præcedente autem signif. in Epigr. σώματα πολλὰ τρέφειν, Multos famulos alere, s. Magnam familiam. Eod. modo ψυχὰι synecdochice pro Hominiibus, imitatione Hebræorum. || Σῶμα metaphorice quoque usurpatur, ut et Lat. Corpus, veluti cum Virg. Æn. dicit, toto certatum est corpore regni. Aristot. Rhet. 1. Οἱ δὲ περὶ μὲν ἐνθυμημάτων οὐδὲν λέγουσιν· ὅπερ ἐστὶ σῶμα τῆς πίστεως, de enthymematis silent: cum tamen enthymema sit ipsum veluti corpus probationis et fundamentum fidei faciendæ. Seu, cum tamen ipsi veluti nervi et vis probationis sita sit in enthymemate, veluti corpore. Cic. vero et Volumen appellavit σῶμα, in Epist. quadam ad Att., Hoc totum σῶμα curabo uti habeas. I. e. Omnes has oratiunculas in unum volumen veluti corpus congestas. Quo sensu utitur et Lat. vocab., in Ep. ad Luceium, A principio enim conjurationis usque ad reditum nostrum, modicum quoddam corpus confici potest: uude historia σωματοειδής: [q. v. vide. "Casaub. ad Athen. 89. Toup. ad Longin. 297. ad II. Σ. 161. ad Xen. Eph. 148. cf. Burm. ad Phædr. p. 164. Mit., ad Phalar. 275. Phryn. Ecl. 166. Markl. Suppl. 222. ad Charit. 132. Wakef. Herc. F. 66. 434. Heyn. Hom. 7, 452. 8, 312. Cadaver, ad Corn. Nep. 143. Stav., Valck. Phœn. p. 503. 509. Mancipium, ad Charit. 314. ad Diod. S. 1, 326. Kuster. Aristoph. p. 1. Jacobs. Anth. 12, 134. Pro ἀνθρωπος, Wytenb. ad Plut. de S. N. V. 31. Wakef. S. Cr. 3, 178. Diod. S. 1, 451. 587. 2, 463. 466. 485. Wasse Addend. ad Sallust. p. 305. Cantabr., Dionys. H. 1, 278. De Opere s. Volumine, Fabric. Bibl. Lat. 1, 834. Hamb. In Homero, Heyn. Hom. 4, 454. 674. 5, 323. Periphrasi inservit, Valck. Phœn. p. 153. Brunck. (Ed. T. 643. Aristoph. 1, 131. Dionys. H. 2, 1076. Conf. c. στόμα, Bibl. Crit. 1, 4. p. 76. Routh. ad Plat. p. 308. Boiss. Philostr. 350.; cum σχῆμα, ad Diod. S. 1, 170. Schn. ad Xen. Mem. p. 86.; cum δῶμα, Pierson. Veris. 146. Markl. Suppl. 222. Musgr. Cycl. 525. 686. Hel. 1110. Herc. F. 434. 827. Wakef. ibid. Jacobs. Anim. 137. Anth. 11, 47. Monthly Review Aug. 1799. p. 430.; cum αἶμα, Bernard. Rél. 73.; cum χρώμα, ad Charit. 721.; cum πῶμα, Kuster. Aristoph. 123.; cum σῆμα, Jacobs. Anth. 6, 262. 9, 62. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 85. Boiss. Philostr. 350.; cum ὄμμα, Brunck. Soph. 3, 397. An possit omitti, Valck. Phœn. p. 509. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 129. Τὸ τοῦ παντός σ., Ruhnck. ad Vell. p. 293. Οὐ σῶμα εἶναι, Toup. Opusc. 1, 546. Σώματα νεκρῶν, Eur. Phœn. 1556. Ἱερὰ σ., ad

Herod. 130." Schæf. Mss. "Pro Homine, Strabo 387. De Pudendis virilibus, Ælian. H. A. (17, 62.) p. 963. in nott." Wakef. Mss. Σ. ἐλεύθερα, Xen. Ἑλλ. 2, 1, 12. Σ. γυναικείον οἰκογενές, Chandler. Inscr. 150. Τὸ σ, τὸ τοῦ ὕδατος πᾶν, Aristot. Probl. 24, 9. Servus, Gataker. ad M. Anton. 1, 16. p. 28. Κατὰ σῶμα, Viritim, Æschin. 405. "Græci Servos et Servas appellabant Corpora, σώματα. Nicander Colophonius ap. Harpocr. 276. Blanc. hoc sensu σώματα memorat εὐπρεπῆ: et ap. Athen. 5. p. 207. Archimedes, Mechanicus et Geometra, admirabilem quandam Hieronis navem dicitur in mare deduxisse δι' ὀλίγων σωμάτων, quod non signif. Paucis instrumentis, ut vertit Interpres, sed, Opera paucorum servorum. Semel in N. F. Mancipia more Græcō vocantur σώματα, Apoc. 18, 13." Valck. Schol. in N. T. 1, 360. "Chrys. de Sacerd. 2, 4. "Ὅσον τὸ μέσον σώματος πρὸς ψυχὴν, Quantum inter se differant corpus et anima," Strong. Mss. "Plato Phædro 250. Ἐν αὐτῇ καθαρῇ καθαροὶ ὄντες, καὶ ἀσημάντοι τούτου, ὃ νῦν δὴ σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν ὁστρέον τρόπον δεδεσμευμένοι." Gataker. Mss.]

Σωματοειδής, Corporis alicujus speciem gerens, Longin. (24, 1.) Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέφει τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον: ita ut 'σωματοειδής oratio dicatur, Cujus numeri ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυνεστραμμένοι εἰσὶ. Itidem Polyb. (1, 3, 4.) Ἱστορίαν οἶονεῖ σωματοειδῆ dixit Historiam velut in unum corpus contractam, s. Corpus historiarum. Sunt qui hoc σωματοειδής interpr. Corporeus, quod tamen potius respondet τῷ σωματικὸς et σωματώδης. Alioqui Cic. interpr. Corporeus, h. Plat. l. Μετὰ τοῦτο πᾶν τὸ σωματοειδές ἐντὸς αὐτῆς ἐτεκταίνοτο, sic reddens, Tum denique omne quod erat concretum atque corporeum, substernebat animo, interiorius faciebat: [Phædone 30. 33. 36. Forster., Philostr. 105. Dionys. Areop. 76. 85. Clem. Alex. 37. 434. Athan. 2, 19. "Ruhn. Ep. Cr. 105. Ammon. 33. 66. ad Lucian. 1, 512." Schæf. Mss. "Diod. S. 1, 232." Wakef. Mss. "Longin. 24., ubi docet multam interdum sublimitatis speciem gigni, si plur. numerus colligatur singulari, quod fit in nominibus collectivis, quæ a Grammaticis vocantur, v. c. si Theatrum ponitur pro Spectatoribus, ita præcipit: Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέφει τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον, Dispersa in unum numerum colligere, magis ad corporis speciem accedit. Idem mox dicit τὸ εἰς ἓν τι εὐχχὸν συγκορυφοῦν τὰ πλεονα. Auctor Rhetor. ad Alex. (32.) p. 258. Ald. τὴν ἀπαγγελίαν ἢ δὴλωσιν ἐν προοιμίῳ σωματοειδῆ τάττειν, quid sit, ipse ita definit: Ἐὰν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὸ τέλος διέλθωμεν, μὴδὲν ἄλλο συμπεριλαμβάνοντες, ἀλλ' ἢ τὰς πράξεις αὐτὰς ψιλὰς φράζοντες. Omnino cum ex his, tum vero etiam ex iis quæ a Moro ad Longin. 40, 1. ubi τὰ σωματοποιούμενα occurrunt, annotata sunt, intelligi possit, in voce σώματος, quoniam multorum membrorum congeriem, rerumque singularum ad unam veluti massam conjunctionem habet, veteres sibi aliquid cogitasse, quod majorum virium, nervorumque junctorum notioni exprimendæ servire posset. Quamobrem etiam nunc probo eorum sententiam, qui ap. Aristotelem Rhet. 1, 1. τὸ σῶμα τῆς πίστεως, τὰ ἐνθυμήματα eo sensu dici contendunt, quod summum robur et veluti nervos fidei faciendæ habeant, sintque genera πίστεως potentissima et efficacissima. Profecto Muretus, quod ῥῶμα substitui volebat, illius sensus necessitatem assecutus est: quod autem lectionem mutandam censebat, vel τοῦ σώματος talis vis et potestas viro docto tum non succurrebat, vel conjecturæ suæ facilitas et acumen, ut fit, tantopere arridebat, ut in σῶμα illud, quod vere Aristotelicum est, subtilius et alius non inquireret. Hæc itaque addenda sunt iis, quæ de hac re supra in Ἐνθύμημα notavimus." Ernesti Lex. Rhet. * Σωματοειδῶς, Dionys. Areop. 250.] Σωματοκάπηλος, ὁ, i. q. σωματέμπορος, Bud. e Chrys.

[* Σωματοποιός, unde] Σωματοποιέω, Corpus esse facio. Dicitur aliquis aliquid σωματοποιεῖν, cum in

unum veluti corpus cogit, et facit ut σῶμα sit, quod ante erat dispersum disjectumque. In qua signif. vox media etiam accipitur: ut in Præf. Pand. Διόπερ πᾶσας ἡμεῖς τὰς τῶν νόμων πραγματείας σωματοποιήσαντες ἐν τεύχεσιν ἐξ συνεκεφαλαιώσαμεν, Unum corpus effecimus. Sic ap. Polyb. σωματοποιεῖσθαι τὰ ἔθνη dicuntur, Quando multi populi coeuntes unum gentis corpus ac σύστημα fiunt, et unum nomen accipiunt. || Corpulentum reddo, Corpulentiores reddo, Corpus reparo ac reficio, laboribus sc. aut fame aut morbo emaciatum, Polyb. 3, (87, 3.) Γενόμενος ἐγκρατὴς χώρας εὐδαίμονος, ἐσωματοποίησε μὲν τοὺς ἵππους, ἀνεκτήσατο δὲ τὰ τε σώματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν, Regione potitus copia omnium rerum abundante, pabulo equos corpulentos effecit, hominumque item et corpora et animos refecit ac recreavit. Ubi ἐσωματοποίησε τοὺς ἵππους i. est q. ἀνεκτήσατο, s. ἀνείληφε, τὰ σώματα τῶν ἵππων, ut loquitur ibid. Metaphorice Idem (90, 4.) de Fabio Maximo, Βουλόμενος τὰς τῶν ἰδίων δυνάμεων ψυχὰς προητημέναις τοῖς ὀλοῖς, διὰ τῶν κατὰ μέρος προτερημάτων κατὰ βραχὺ σωματοποιεῖν καὶ προσλαμβάνειν, Paulatim reficere ac recreare animos suorum, et confirmare: non aliter ac corpus laboribus aut morbo emaciatum solet reparari. [LXX. Ezech. 34, 4. Τὸ κακῶς ἔχον οὐκ ἐσωματοποίησε.] || Sed et ad alia translaturum signif. Auctiores ac validiores reddere, Augere, Polyb. Μὴ προεῖσθαι τοὺς ἐχθροὺς ἐκ τῶν χειρῶν, μηδὲ σωματοποιεῖν τὴν τόλμαν αὐτῶν φυγομαχοῦντας, Eorum audaciam detrectando pugnam resuscitare ac augere. Et pass. voce σωματοποιεῖσθαι, Validiores fieri, Augeri, Aristot. de Mundo, Σωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα πνεύματα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων, Validiores fiunt et augentur, Diod. S. 18. Σωματοποιηθεὶς ὑπ' Ἀντιγόνο, Auctus ab Antigono: de Cassandro. Media autem vox activa signif. accipitur, Polyb. Ἐμοῦ δὲ ταχέως συγκαταθεμένου, καὶ σωματοποιήσαντος τὴν ἐπιβολὴν τῷ βλέπειν, i. e. βεβαιώσαντος καὶ κυρώσαντος, Cum ego confirmassem ac corroborassem. Vide et Bud. 790. 791. || Corpus esse fingo, Rem corpoream esse fingo, Alex. Aphr. Probl. 1. Οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὸν ἔρωτα κατηφῆ, Pictores Amori corpus affingentes, pingunt eum vultu demisso et tristi. Itidem ab Hom. et Hesiodo Timor et Terror dicuntur σωματοποιεῖσθαι, (hic Ἀ. 195.) παρὰ δὲ δεῖμός τε φόβος τε Ἔστασαν: item de Bellona, (ille Il. Α. 37.) Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ δεῖμός τε φόβος τε. Similiter et Deus σωματοποιεῖσθαι dicitur, cum ei corpus affingitur, seu, cum ei aliquid tribuitur quod animato corpori convenit, ut odorari, audire, dextram attollere, et gladium vibrare aut virgam, aliaque similia. ["Suppedito quæ desunt, Diog. L. Menedemo 99. HSt. (=160.)" Seager. Mss. "Σωματοποιεῖω τι, Alicui rei personam tribuo, Suid. vv. Παιδὴ, Πλεκούν." Schleusn. Mss. "Σωματοποιούμενα, In unum corpus conjuncta, sc. membra orationis. Longin. 40, 1. De periodis loquitur, et his similibusque metaphoris utitur. Ibid. enim et δεσμῷ τῆς ἁρμονίας περικλειόμενα, et κύκλος appellantur. Ex alia metaphora veteribus Criticis etiam σωματοποιεῖν dicitur pro προσωποποιεῖν, Schol. Eur. Phæn. 789." Ernesti Lex. Rhet. "Ruhn. Ep. Cr. 90. ad Lucian. 1, 236. Valck. ad Ammon. 66. Burm. ad Phædr. 164. Mit., ad Diod. S. 1, 469. 2, 264. 298. T. H. ad Plutum p. 404. et Schol." Schæf. Mss. * "Σωματοποιῖα, Rei corporeæ fictio, Dionys. Areop. p. 5." Kall. Mss. Ocellus p. 521. * Προσωματοποιεῖω, Theophyl. 1, 371.] Συσσωματοποιεῖω, Concorporeo, ut Plin. de mulso, Facillime cum melle concorporatur, Unum corpus facio, In unum corpus cogo, Aristot. de Mundo (4, 30.) Συσσωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων, Flatus, qui terram subierint, corroboratiores validioresque fiunt a liquoribus intus conditis, Bud., qui h. l. affert et in Σωματοποιεῖω, ommissa præp. σύν, Comm. 790. Alii autem συσσωματοποιεῖται malunt interpretari Concorporantur. [* "Σωματόστρωτος, Const. Manass. Chron. p. 44. 65 (=84. 123.)" Boiss. Mss. * Σωματότροφος, unde] Σωματοτροφεῖον, τὸ, Locus in quo corpora serva, i. e. Servi, aluntur, Diod. S. l. 34. (p. 525.)

Οἷς ἐκ τῶν σωματοτροφεῖων ἀπαχθεῖσαι, de servis: ["2, 598." Schæf. Mss. * Σωματοφθόρος, Gl. sine exp̄a, "Corporis corruptor, Cyrillus Suidæ v. Σπάδακ." Schleusn. Mss. "Theod. Prodr. Galeomyom. 357." Boiss. Mss. * Σωματοφθορέω, ad Æsch. Ag. 958=921. Bl. * Σωματοφορβός, Corporis altor, Manetho 4, 232, * Σωματοφρουρητήρ, Corporis custos, ibid. "Wakef. S. Cr. 4, 33." Schæf. Mss. * Σωματοφυής, unde * Σωματοφυῶς, Corporaliter, Athan. 1, 395.] Σωματοφύλαξ, Corporis custos, Qui corpus alicujus custodit et tuetur, Qui latus alicujus stipat, Stipator, Sattelles, Herodian. 4, (13, 2.) Ἦν τις τῶν σωματοφυλάκων Ἀντωνίνου, αἰε παρεπόμενος αὐτῷ, Unus e custodibus corporis Antonini, Athen. 1. Τὸς Σωκράτους τὸν αἰλητοῦ υἱεῖς, σωματοφύλακας ἐπεποίητο, Corporis sui custodes constituerat, ["Ad Diod. S. 1, 307. 457. 2, 529." Schæf. Mss. LXX. Judith. 12, 6. 3 Esdr. 3, 4. 3 Macc. 2, 23.] UNDE Ἀρχισωματοφύλαξ, Qui principem locum tenet, præcipuus est inter custodes corporis, præest satellitibus s. stipatoribus. In VV. LL. perperam LEGITUR Ἀρχισώματος φύλαξ, B

[Joseph. Ant. 12, 2. Pocock. Inscr. p. 42. * Σωματοφυλάκew, Corporis custodiam ago, Joseph. Ant. 6, 6, 1. Diod. S. 419. * Σωματοφυλακία, Corporis custodia, 559. 596. * Σωματοφυλάκιον, Lucian. 1, 518=3, 61. "Matth. ad Gloss. Min. p. 22." Schæf. Mss.] [* Σωματασκητής, Diog. L. 8, 46.] Σωματεμπορέω, Servorum corporum mercaturam exerceo, Serva corpora emo ac revendo, E servorum corporum emtione ac venditione quæstum facio. Hoc autem est, mangonium, qui σώματα nundinantur. Σωματεμπορεῖν, inquit Bud. 791., de mangonibus Strabo (12. p. 677., 14. p. 985.) dixit, qui corpora, h. e. ἀνδράποδα, venditant et emittant: ET Σωματέμπορος dicitur ὁ ἀνθρωποκάπηλος. Nam hostium bello captorum nuda corpora solebant sub hasta vendi: ut ap. Plut. (6, 786.) jubente Agesilao τοὺς αἰχμαλώτους γυμνοὺς πωλεῖν, ἐπίπρασκον οἱ λαφυροπῶλαι· καὶ τῆς μὲν ἐσθῆτος ἦσαν ὦνται πολλοὶ, τῶν δὲ σμάτων λευκῶν καὶ ἀπαλῶν παντάσῃ δια τὰς σκιατραφίας, κατεγέλων ὡς ἀχρήστων: (cf. Ages. 9.) Cui facto aliud simile commemorat idem Plut. Phocione, ["Ad Charit. 783." Schæf. Mss. * Σωματεμπορία, Gl. Mangonium. * "Σωματεμπορεῖον, Phryn. Ecl. 167." Schæf. Mss. * "Σωματηγὸς ἡμίονος, Mulus quo homines vehuntur; ita differens a νωτοφόρος, Onera dorso gestans, Suid. v. Ἀστράβη." Schleusn. Mss. "Ad Lucian. 2, 231. * Σωματηγέω, ibid. Pierson. ad Mær. 58." Schæf. Mss. Eust. Od. I. p. 350. "Ad Hesych. 1, 585. n. 4." Dahler. Mss. * "Σωματουργὸς, Dionys. Alex. (ap. Euseb. Pr. E. 14, 26.) in Routhii Reliq. §. 4, 363. * Σωματουργέω, Epigr. ante Chirurgo Græcos Cochii p. 35. 40." Boiss. Mss. Pisid. Opif. 424. * Σωματουργία, 394. Stob. Phys. 1088.]

[* Σωμασκός, ut φωνασκός, unde] Σωμασκέω, Corpus exerceo. Peculiariter, Corpus exerceo et curo in modum athleteæ, Pugilice s. Athletice exerceo corpus, J. Poll. 7, c. 3. quasdam τέχνας recensens, Παιδοτρέβει, γυμνασται, καὶ οἱ σωμασκοῦντες. Athen. (534.) de Alcibiade, Ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μάλιστα Βοιώτιος. Quo loco nota copulari σωμασκεῖν et γυμνάζεσθαι, sicut et ap. J. Poll.: Herodian. 7, (1, 26.) de Maximino, Μέγιστος τὸ σῶμα ὥς μὴ ῥαδίως αὐτῷ τινὰ μήτε Ἑλλήνων τῶν σωμασκοῦντων μήτε βαρβάρων τῶν μαχιμωτάτων ἐξισοῦσθαι: Nemo vel exercitissimorum Græcorum, Polit.: J. Poll. annotat, σωμασκοῦντας dici non solum τοὺς ἀσκουμένους, sed ita nominari etiam posse τοὺς τὴν φωνὴν ἀσκούντας, Phonascos, et qui vocem exercent. [Jambl. V. P. 136. Plut. Emilio 8. τὸν πόλεμον. Vide Schn. ad Xen. K. II. 3, 1, 20. Lobeck. Phryn. 670.] Σωμασκία, ἡ, Pugilica s. Athletica corporis exercitatio, Plut. Symp. 2, 5. Τοῦτο τὸ τέλος ἐστὶ τῆς σωμασκίας, ubi de pugilatu et palæstra sermo est. Utitur et Xen. [Ap. 3, 9, 11. Jambl. V. P. 416. * "Σωμασκία, Herodian. Epim. 130." Boiss. Mss.]

Ἀσώματος, ὁ, ἡ, Incorporeus, ut Cic. loquitur; cum alii quidam dicant etiam Incorporalis; Qui corporeus non est, corpus non est, veluti sunt τὰ

ἄνοητά, et quæ visu aut tactu percipi nequeunt, ut Deus, Angeli. ["Ammon. 66. Koen. ad Greg. Cor. 92(=206.) Cic. de N. D. 1, 12. Meurs. ad Apoll. Dysc. p. 41. Teuch., Jacobs. Anth. 10, 184." Schæf. Mss. * Ἀσωματοειδής, Incorporeus, Cyrill. Alex. v. Jul. 1. p. 19. Οἱ γεωμέτραι μὴ δυνάμενοι τὰ ἄ. λόγῳ παραστήσαι.] Ἀσώματος, Sine corporis interventu ap. Theologos et Philosophos, [Eust. Il. A. p. 42. 35. "Dionys. Areop. 174. Athan. 1, 488." Kall. Mss. * "Ἀσωματότης, Incorporalitas, Chrys. Hom. 69. T. 6. p. 710, 39." Seager. Mss. Orig. in c. 1. Joann. p. 39. "Philo. J. 1, 76." Wakef. Mss. * "Ἀσωματία, Pachym. ad Dionys. Areop. de Col. Hier. 2, 4." Kall. Mss. * Ἀσωμασία, Greg. Naz. c. Astron. p. 40. * "Βραχυσώματος, Brevi corpore, Suid. 2, 570." Wakef. Mss.] Δουλοσώματα legitur ap. J. Poll. (2, 255.) et exp. σώματα οἰκεῖα, Mancipia, Famuli, Servi. Quo sensu et simpliciter σώματα dicuntur, ut supra docui, i. e. Serva corpora. [Est falsa lectio pro δούλα σ.] Ἐνσώματος, oppositum præcedenti, i. e. Corporeus, Corporatus, Cic.: qua signifi. Seneca et Quintil. dicunt etiam Corporalis, ut Epist. 59. Dicimus quædam corporalia esse, quædam incorporalia. Utitur autem Græco vocab. Greg. Naz. [Niceph. Blemmid. p. 179.] Εὐσώματος, Qui corpore est pulcro, aut bene habito, Corpulentus; εὐρωστος τὸ σῶμα, Qui robusto corpore est, [Aristot. Probl. 2, 31. τόπον εὐσωματοδέστερον.] Εὐσωματός, Sum corpore pulcro, Sum bene curata cute, et corpore bene habito, aut etiam robusto. Alii, Sum bona corporis valetudine, Valeo corporis viribus. Aristoph. N. (799.) εὐσωμαρεῖ γὰρ καὶ σφριγγῶ. Et εὐσωματός dicitur, qui et εὐπαρκῶν s. εὐσαρκος, Corpora curatus, Cato. ["Plut. 2, 267. Schol. Pind." Wakef. Mss.] Εὐσωματία, ἡ, Bona corporis habitudo, J. Poll. 2. fin. [* Κοιλοσώματος, Antiphanes. Ailian. 449. * Λυσιώματος, unde * "Λυσισωματέω, Solutum corpore, Hippocr. 1160. alibi. * Μεγέλωσματος, Schol. Opp. 'A. 1, 360." Wakef. Mss. Phavorin. 174. * Ὀλοσώματος, Heliod. 4, 17.] Πολύσωματος, Multa habens corpora, J. Poll. 2. fin. ["Diod. S. 1. p. 31." Schæf. Mss.] Σκληροσώματος, Qui durum corpus habet, duro corpore est, Alex. Aphr. Probl. 1, [120. * Τετρασώματος, Syncelli Chronogr. p. 28.] Φιλοσώματος, Corporis sui amans, s. potius, Nimium amans corporis sui, Corporeis sui nimium studiosus, Qui nimis amat curare corpus s. cutem suam, Horat. de molliculis et delicatulis juvenibus, In cute curanda plus æquo operata juvenut. Item ap. Chrys. Αἱ φιλοσώματοι ψυχὰ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδύσι ἐγκαλινδούμενα. Plato autem usurpasse dicitur de Eo qui ob nimium corporis amorem plus æquum mortem exhorrescit: Phædone (13.) Οὐκ ἄρα ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ φιλοσώματος. Certe anima, quæ a corpore dissolvi metuit, quod morte fit, φιλοσώματος amansque corporis, rectissime dici potest. ["Euseb. Hist. Eccl. 3, 28. * Φιλοσωμάτης, J. Poll. 337.] Φιλοσωματία, ἡ, Amor corporis: vel potius Nimius corporis amor, Nimium studium in curanda cute.

D [Andron. de Passion. "Hierocles 152(=114.) Clem. Alex. 739. 872." Wakef. Mss. * "Ἀγαφωσώματος, Porph. ad Marcell. §. 25. p. 44." Mendham. Φιλοσωματέω, Nimium amans sum corporis mei, Nimis studeo curationi corporis mei, In curando corpore nimium occupor. [* Ἀντίσωμος, ὁ, ἡ, Pallad. de Brachm. p. 9. Ἀντιστήσαντες ὑπὲρ αὐτῶν τὰ ἀντίσωμα.] Ἀσώματος, Incorporeus, Incorporalis. Legitur Lex. meo vet. et ap. Etym. [* "Ἀχραντῶσματος, Method. 162." Kall. Mss. * Βαρύσωμος, Schol. Pind. N. 8, 41. Justin. M. Resp. ad Quæst. 44. * Ἐνσωματός, Hermann Lex. Prosod. 463. Tzetz. Exeg. in Luc. 70, 21.] Ἐπίσωμος, Corpulentus, Qui σαρκοσώματος πλείων. Alii etiam Torosus. In Hippiatr. Ἐὰν ἡ πλεονεκτούμενος τῷ σώματι καὶ λίαν ἐπίσωμος, Et nimis corpulentus ac crassus. Et compar. γίγνεται ἐπισωμότερον, Corpulentius, Crassius. Εὐσωματός, Est bene habito corpore, cute bene curata, Corpulentus, Qui robusto corpore est, valet corporis

hus: ut significet non solum ὁ εὐσαρκος, sed etiam ὁ εὐφροστος τὸ σῶμα. Polyb. (8, 15, 5.) Τὸ μὲν πολὺ μέρος καὶ χρησιμώτατον τῶν εὐσώμων [εὐζώνων] ἐτι νυκτὸς εἰς τινὰ φάρμακον ἰλῶδεις ἐκρίνε. "Μεγα-
"λόσωμος, Qui magno s. ingenti est corpore, procero
"et crasso," [Gl. Corpulentus, "ad Diod. S. 1. p. 31." Schæf. Mss. "Herodian. Epimer. p. 13." Boiss. Mss. * Πάνσωμος, unde * Πανσώμως, pro παντὶ σώματι, Dionys. Areop. p. 217=78. 'Ο δὲ τῆς χρίσεως διὰ τοῦ σφραγίσαι τρις ἀπαρξάμενος, τὸ λοιπὸν τοῖς ἱερεῦσι τὸν ἄνδρα χορίσαι π. παραδοῦς κ. τ. λ.] Σώσωμος, Qui ejusd. corporis est, Concorpor; usur-
pari enim hoc potest ut a Poëtis Bicornor et Tricornor. Paulus in Ep. ad Ephes. 3, (6.) Εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγ-
γελίας αὐτῶν ἐν τῷ Χριστῷ, Gentes esse cohæredes et concorporales consortesque promissionis ejus in Christo, s. Ejusd. corporis, ut Erasmus vertit. Polyb. quoque gentes σεσωματωμένης vocat τὰς συσώμους, quæ, cum ante essent limitibus et legibus sejunctæ, iu unum veluti corpus cœeunt. ["Euthym. Z. in Mat-
thæi Lectt. Mosq. 2, 22." Boiss. Mss. * Ταπει-
νώσωμος, Psid. Opif. 412. * Τετράσωμος, Theod. Prodr. 409." Elberling. Mss.] Τρίσωμος, sive Τρι-
σώματος, Tricornor, Eur. Herc. F. (24.) τὸν τρι-
σώματος κύνα, Tricornorem canem, de cerbero, Ving. et forma tricornoris umbræ, i. e. Tria corpora habentis, ["Wakef. Ion. 207. Musgr. 204. Wakef. Herc. F. 422." Schæf. Mss.] Sic Δισώματος seu Δίσωμος dici potest, ut Latine Bicornor. [Δίσωμος, Gl. Bimembris, "ad Charit. 776=293." Schæf. Mss.]

Σωματώδης, Corporeus, Corporea natura præditus, i. fere q. σωματοειδής, Athen. (42.) Τάλλα δὲ τῶν ζώων καὶ σωματώδη εἶσι, καὶ ἔχει ὥσπερ τι βάρος ἐν ἑαυτοῖς. Exp. etiam Corpulentus, quod ἰσοδυνα-
μεῖ τῷ ἐπίσωμος et εὐσωμος. [* Σωματωδὴς, ἀμαρτύρως affertur.]

Σωματικός, Corporalis, Gell. 18, 1. Cetera bona omnia quæ corporalia et externa appellarentur. Pro quo mox ibid., Corporis integritas, sanitasque, et honestus modus formæ, et pecunia familiaris, et bona æstimatio, ceteraque omnia corporis et fortunæ bona. Itaque Corporalis et σωματικός est ὁ τοῦ σώματος s. ὁ περὶ τὸ σῶμα. Philo V. M. 1. Αἱ σωματικαὶ ποιότητες, Corporis qualitates. Aristot. Eth. 7. Αἱ σωματικαὶ ἡδοναί, Voluptates corporales, s. corporis. Pro quo Rhet. 1. Αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί: Polit. 5. Περί τὰς ἀπολαύσεις τὰς σωματικάς. Et Plut. Coriol. (11.) dicit, Μῆτε τυφλότητα, μήτ' ἄλλην τινα σωματικὴν ἀτυχίαν, Nec aliquod aliud infortunium corporis. Rursum Aristot. Polit. σωματικὴ ὑπηρεσία, Servitium quod corpore præstatur. At e Plut. Pericle, Σωματικὸν ἐπὶ νόμιον, Cognomentum a corpore tractum: ut sunt, Pyrrhus, Rufus, Cæcus, Claudius, Strabo, Plautus. Idem Plut. Symp. 1. dicit αἱ περὶ τὰ σωματικὰ διαφοραί, Differentiæ quæ e corporibus, s. a corporis aliqua parte insigniori, sumuntur: ut γρηπτότης, σιμότης. || Corporeus, Corporalis: opp. τῷ ἀσώματος, i. e. Incorporeus. Philo de Mundo, Τῆς διανοίας βάσιν σωματικὴν ζητούσης, Cogitatione sedimentum aliquod corporeum quærente. || Exp. etiam Corpulentus, Crassus, Corpori deditus; sed sine exemplis. ["Bernard. Rel. 29. Phryn. Ecl. 215. Wakef. S. Cr. 4, 90." Schæf. Mss.] Σωματικός, Corporaliter, More eorum quæ corporea sunt, ad Col. 2, (9.) de Christo, "Ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος α.", Plut. de Def. Orac. Τὸ μέσον οὐ τοπικῶς, ἀλλὰ σ. λέγεται. Quæ Turn. sic vertit, Medium non loci ratione, sed corporis dicitur. ["Σωματικώτερον, Dionys. Areop. 79. Euseb. Hist. Eccl. 13." Kall. Mss. * Σωμάτιος, Gl. Corporinus, * Σωματῶς, Coteler. Monum. T. 4. p. 277." Schæf. Mss. "Σωματῶς, * Σωμάτιος, Membranaceus, Montf. Palæogr. 17." Kall. Mss. * "Σώματος, Corpore instructus, Philo J. 2, 100. Pf., ubi opp. ἀσώματος." Schleusn. Mss. Vox non proba.]

Σωμάτιον, τὸ Corpusculum, Athen. 13. Χαριέντως, ὡ νεαρίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι, 4. Θεραπεύσαντα τὸ σωμάτιον, καὶ λουσάμενον, Isocr. (421.) Τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινές ὄν, ἀλλ' ἔχον πρόφασιν. || Σω-

PARS XXVII.

μάτια αἱ μὲν numerari inter Ornamenta scenica ap. Lucian. in Jove Tragædo (41,) de quibus paulo post in Σωματεῖον. || Σωμάτιον, Codex ac liber, in Eccl. Hist. 328. Bud. Itidemque idem, Σῶμα et Σωμάτιον, inquit, legitur in Hist. Eccl. in Epist. Constantini 10. pro Libro compacto. Cic. quoque σῶμα et Corpus vocat orationes diversas in unum volumen veluti corpus congestas. [Liber, Longin. 9, 13. Hesych. Ἰλιάς, τὸ Ὀμήρου σωματίον. "Max. Planud. Vita Æsopi p. 12. 14. 20. 22. Froben." Boiss. Mss. "Valck. Anim. ad Ammon. 88. ad Charit. 469. Cadaver, Plut. Mor. 1, 416. Lips., Apoll. Dysc. p. 42. Teuch.: Codex, Toup. ad Longin. 297. Wassenb. ad Hom. 130. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 347." Schæf. Mss. "Cadaver, Herodian. 2, 1." Wakef. Mss. "Montf. Palæogr. 17." Kall. Mss.]

Σωματεῖον, τὸ, i. q. σωματίον, Corpus; eo sensu, quo multitudo aliqua sedes conjunctas habens, et iisd. vivens legibus, nominatur Corpus et Σῶμα. In Pand. σωματεῖον pro Collegio accipi testatur Bud. Σωματεῖα dicuntur etiam Stolæ histrionice ad talos usque promissæ et totum corpus contegentes. J. Poll. 4, c. 18. Καὶ σκευὴ μὲν ἡ τῶν ὑποκριτῶν, στολή· ἡ δ' αὐτὴ καὶ σωματεῖον ἐκαλεῖτο. Ead. signif. et σωματίον ap. eum legitur, 2. fin. Σωμάτιον, ἡ τῶν ὑποκριτῶν σκευή. Sic et ap. Lucian., ut paulo ante docui. ["Ad Charit. 469. * Σωματίδιον, ibid." Schæf. Mss.]

[* Σωματότης, Corporalitas, Sext. Emp. Math. 3, 85. p. 325. "Jambl. Protr. 348. 358. Kiessl." Schæf. Mss.]

Σωματώ, i. q. σωματοποιέω, Corpus esse facio, Corporea natura induo. Unde σωματοῦσθαι, Concrescere et corporeum fieri, Corpoream naturam induere s. sumere. Quo sensu et Corporari dicitur: ut cum Plin. Semen tempore ipso animari et corporari. Sic Aristot. de Gener. Anim. 2, 4. Τὸ δὲ πεπεμμένον σπέρμα, πάχος ἔχει καὶ σεσωμάτωται μᾶλλον. Ubi Gaza, Magis corpulentum est. Idem ap. Theophr. Ὅποι σωματωθέντες vertit Succi corporati: alii, Qui in corpus uuum coacti sunt. Vide seq. verbale. ["Casaub. ad Athen. p. 89." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 483. Stob. 15. 20." Wakef. Mss. Σωμάτωσις, ἡ, Corporatio, Corporatura. Quæ tamen duo vocabula Latina a Colum. et Vitr. accipiuntur potius pro Ipso corpore s. constitutione corporis: quasi σωματώμα Græce diceret: at σωμάτωσις signif. Ipsam actionem corporeum aliquid efficiendi. Theophr. C. Pl. 6, 17. Οὕτω γὰρ καὶ οἱ ῥοποί πάντες χρήσιμαί, (sc. si siccatione indurentur,) καὶ σωματωθέντες· ἡ δὲ σωμάτωσις, ἐκκρινομένην τὸν ὑδατώδους, Corporantur autem, si excernatur aquea substantia, In corpoream naturam abeunt, Corporei fiunt, Corpoream substantiam induunt. Quibus subjungit, Διὸ καὶ παρασκευάζουσιν αὐτοί, τὰ μὲν ἐγχυλίζοντες καὶ ξηραίνοντες, τὰ δ' ἐντέμνοντες, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀῆρ πιῆξη, ut resinas, thus, myrrham, et laser. Dicit igitur σωματοῦσθαι τοὺς ὀπούς, Corporari succos s. Corpoream substantiam induere, cum paulatim ex inciso cortice stillantes, solis ardore aut aeris siccitate πήγνυνται καὶ ξηραίνονται, Concrescunt et sicciscentes indurantur. Atque

ut ea, quæ erant dispersa, σωματοποιεῖσθαι dicuntur, cum in unum veluti corpus coguntur, ita aquea natura, quæ per se diffluit, σωματοῦσθαι, cum aut frigore constringitur aut siccitate concrescit. ["Casaub. l. c." Schæf. Mss. * "Ἀσωμάτωσις, Theophyll. 3, 13." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Ἐνσωμάτω, i. q. σωματώ, ["Pass. Clem. Alex. 516(=432)." Wakef. Mss. * "Ἐνσωμάτωσις, Incorporatio, dicitur de Filio, Athan. 1. p. 40. Andr. Cr. 129. Clem. Alex. 508. 641." Kall. Mss. Cyrill. Alex. in Jo. 9. p. 80. S. Ignat. Epist. p. 99. Orig. c. Cels. p. 33. "Aster. Homil. p. 4. Ruben." Boiss. Mss. * Μετενσωμάτω, Athan. 1, 217. 377. Clem. Alex. Str. 4. p. 507=601. "Orig. c. Cels. 272." Kall. Mss.] Μετενσωμάτωσις, Corporis unius in aliud corpus transmutatio, veluti cum corpus aliquod priorem naturam exuens, induit aliam: quam finxere quidam Philosophi, ut Plato de LL. 10. p. 332. Greg. Naz. de Homine p. 62. Τῶν Ἑλληνικῶν δογμάτων τῶν περὶ τῆς μετενσωμάτωσης αὐτοῖς μεμνητολογημένων. Ibid.

e quodam Philosopho s. Mythologo refert ὅτι ἀνὴρ γέγονεν ὁ αὐτὸς, καὶ γυναικὸς σῶμα μετεμψιάσατο, καὶ μετ' ὀρνέων ἀνέπη, καὶ θάμνος ἔφυ, καὶ τὸν ἔνυδρον ἔλαχε βίον. Vide et ap. Pamphilum in Apologia Origenis, et Augustin. de Civitate Dei, 10, 30. Simile quid somniarunt de μετεμψυχώσει. Ἐπισωματόω, idem. Unde ἐπισωματοῦσθαι ap. Diose. 5, (84.) In corpus coalescere, Corporari, Corporaturam accipere, et crassescere. [* Ὑποσωματόω, i. q. τὸ σῶμα νεοποιέω, Stob. Phys. 746.]

[* Σωματίζω, Stob. Phys. 984. * "Διασωματίζω, ad Hesych. 1, 967. n. 10." Dahler. Mss. * "Ἐνσωματίζω, unde * Ἐνσωμάτισις, Hermes Stobæi Phys. p. 1076." Schn. Lex.]

[ΣΩΣ, σῶδος, ἡ, unde] "Σῶδες, Aves quædam ap. Oppian. Ixeut." [3, 2. p. 194.]

ΣΩΣ, Salvus, Incolumis, Sospes, Od. II. (131.) Εἰφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα, Salvum esse. Aut etiam Superstitem esse. Itidem O. (42.) Οὐνέκα οἱ σῶς ἐσσί. Utuntur et prosæ Scriptores: Thuc. 3, (34.) Πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγία, Salvum et incolumem. Et Plato de Rep. "Ὅταν δέη σῶν εἶναι. Et Dem. Σῶν τοῦτο, Incolume hoc et salvum: (93.) Ἄλλ' ὅμως αὐτοὺς δεῖ σῶς εἶναι, συμφέρεϊ γὰρ τῇ πόλει, Sed tamen reip. interest incolumes eos servari. || Integer, Perfectus. Hesychio enim σῶς est non solum ὁ σωζόμενος καὶ σῶος ὑπάρχων, sed etiam ὁ ὁλόκληρος καὶ τέλειος. Itidemque idem σῶς ὀλεθρος exp. ὁ τέλειος: addens tamen et has expositiones, ὁ μέγας, ὁ πρόδηλος καὶ φανερός. Legitur autem id σῶς ὀλεθρος Od. E. 305. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος: ut sensus sit, Nunc in totum me corripuit exitum, In totum et prorsus nunc sum perditus, accipiendo σῶς pro τέλειος s. ὁλόκληρος. Alii, Nunc mihi præsens instat exitum: Raphaël Volaterr. nunc certum mihi fatum: secutus alteram illam Hes. exp., sc. πρόδηλος καὶ φανερός. "Σῶ, Salvi, a σῶς, "pro σῶσι, ap. Thuc." || Verum hoc σῶς non videtur primitivum esse, sed contractum aut e σάος, aut e σόος, sc. duobus o coeuntibus in ω, velut in πῶρα, quod e προῖρα contractum esse existimatur. Sunt autem hæc duo σόος et σάος Poëtis tantum usitata; atque adeo suspicari aliquis possit illos dialysi vocalis longæ ω, in duas breves, fecisse σόος et σάος e contr. σῶς, ut σέο e σοῦ: sicut et σαόφρων e σῶφρων iidem fecere. ["Valck. Phœn. p. 275. Hipp. p. 219. Diatr. 213. Mæris p. 347. et n., Toup. Opusc. 2, 281. ad Herod. 92. ad Od. A. 11. Brunck. Phil. 21. Musgr. Bacch. 792. Ion. 853. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 125. Aristoph. Fr. 288. Lucian. 2, 335. Heyn. Hom. 4, 51. 5, 166. 6, 506. 8, 310. Thom. M. 830. 864. Markl. Iph. p. 294. Σῶες, Koen. ad Greg. Cor. 207(=443.)" Schæf. Mss. Phot. Σῶ· μονοσυλλάβως οἱ σῶοι, καὶ παρὰ Θουκυδίδην· οἱ δὲ συνηθέστερον γράφουσι σῶοι. Σῶς, Schæf. ad Longum 347.: conf. c. Σῶν, 346. De nomm. propr. inde derivatis, Valck. Schol. in N. T. 2, 31.]

Σῶφρων, (pro quo Poëtæ dicunt Σαόφρων,) cum suis derivatis, vide post Φρήν.

Σῶος, sive Σῶος, ὁ, Salvus, Incolumis, Sospes, i. q. σῶς, Xen. Cæc. (9, 9.) Ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν, præstare incolumia, Plut. Amat. Narr. Πάντα τὰ καταλειφθέντα εὕρσκει σῶα, Omnia, quæ relicta a se fuerant, salva offendit. Sed ut Xen. l. c. dicit σῶα παρέχειν, ita K. Π. 7, (4, 6.) Εἴτε σῶα αὐτοῖς ἀποδίδοιεν, εἴτε μή. Quo sensu Thuc. dicit, Σῶν καὶ ὑγία καθιστᾶν, Salvum et incolumem sistere. Rursum Xen. Ἑλλ. 1. Τὰ σώματα σῶα ἦ. Et Dem. (242.) Ὑμεῖς ἐστε σῶοι καὶ ἔμμοισθαι, Salvi estis et stipendia accipitis. Variant Grammatici tam in scriptura quam in derivatione hujus vocis σῶος: nam Didymus subscr. i ait, negat Herodianus, ut prolixius in Lex. meo vet. annotatur, et ap. Etym. Veruntamen ut Κῶος e Κῶς, ita σῶος e σῶς derivari arbitror. ["Ad Mær. 347. Abresch. Lectt. Aristæn. 277. ad Herod. 192. 411. 477. Thom. M. 830. 864. Jacobs. Anim. 286. Wakef. S. Cr. 5. 51. Heyn. Hom. 8, 310." Schæf. Mss. * Σῶιος, Σῶος, Σῶς, Barker. ad Etym. M. 1086-7.]

Σῶω, Incolumem et salvum præsto, Servo, Sospito, σῶν παρέχω. UNDE Σώσκε, ut κλαίσκε e κλαίω, Σώσκε e Σῶω. Quo utitur Hom. II. Θ. 362. Οὐδ' ἄρα τῶν μέμνηται ὁ οἱ μάλα πολλάκις νῖδ' Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέος ἀέθλων. Pass. Σώσμαι, Servor incolumis, Sospitor, Apoll. Rh. 2, (610.) δὴ γὰρ φάσαν ἐξ αἰδαο Σώεσθαι, Dicebant se servatos esse et ereptos ex inferorum faucibus. In eodem libro, σώοντο παρὲς Τιβαρηνίδα γαίαν, Servabantur in tractu Tibarenæ regionis. Alii, Transvehebantur salvi Tibarenorum regionem. Vel simpliciter Prætervehebantur: ut σώοντο παρὲς sit παρήλαυνον, sicut Hes. σώοντο exp. ὠρμῶντο, ἤρχοντο. Quo referendum et VERB. Σῶμαι, quod Idem Dorica dialecto accipi scribit pro ἔρπω: unde σῶται, quod Idem exp. ὠρμάται, ἔρχεται, πορεύεται. Itidem et σώεσκον in Lex. meo vet. exp. non solum ἔσωζον, sed etiam ὠρμῶντο, a σῶω significante ὠρμῶ: unde σώεσθαι στροφάλιγγι, Hom. pro ὠρμᾶν. Hoc autem σῶω pertinet potius ad σεύω. ["Σῶω, Servo, Ruhnck. Ep. Cr. 206. ad Herod. 141. Jacobs. Anth. 10, 131. Macedon. 3. Heyn. Hom. 5, 612. Σώσμαι, Brunck. Apoll. Rh. p. 111." Schæf. Mss. Od. I. 430. Τῷ δ' ἐτέρω ἐκάτερθε, ἵτην, σώοντες ἐταίρους. Cf. Schæf. Apoll. Rh. T. I. p. 306.]

Σῶζω, i. q. σῶω, sed usitatum et prosæ Scriptoribus, cum illud σῶω sit Poëtis peculiare, i. e. Salvum et incolumem servo, Incolumem præsto Sospito. Apud Demetr. Phaler. Ἐγὼ μὲν σε ἐσωσα, καὶ σὺ μὲν δι' ἐμέ ἐσώθης, ἐγὼ δὲ διὰ σε ἀπολόμην, ubi etiam nota oppositionem horum verborum: ut et ap. Isocr. Panath. Ὅς προσήκε σῶζειν, τοῦτους ἀπολλύντες, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 38.) Μὴ περιδεῖν ἀπολομένους τοὺς σώσαντας ὑμᾶς. Plut. Popl. utitur cum dat. instrumentali, Φυγῇ πρὸς τὴν πόλιν ἔσωζον ἑαυτοὺς, Fuga in urbem capta salutis sue consuluerunt. Item aliquis dicitur σῶζειν τὰ ἑαυτοῦ, Salvas et incolumes conservare res suas. Nisi malis simpliciter Conservare, Tueri, cui opp. τὸ ἀποβάλλειν, Xen. K. Π. 3, (3, 20.) Οἱ μὲν νικῶντες τὰ τε ἑαυτῶν σώζουσι, καὶ τὰ τῶν ἡττημένων προσλαμβάνουσιν· οἱ δ' ἡττώμενοι ἅμα ἑαυτοὺς τε καὶ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι. Sic et ap. Herodian. (8, 3, 14.) Οὐ τὰ ἄλλων λαβεῖν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώζειν, Non aliena occupare, sed sua tueri et conservare. Itidem Dem. σῶζειν τὰ χρήματα, Conservare res suas. Aristot. Eth. dicit etiam, Τὰ σύμμετρα σιτία καὶ ποτὰ ποιεῖν καὶ αἰεῖν καὶ σῶζειν τὴν ὑγίειαν: contra autem πλεῖον ἢ ἐλάττω γενόμενα φθείρειν. Item σῶζειν τὴν πόλιν s. τὴν πολιτείαν, aut τὴν πατρίδα dicitur aliquis vel res aliqua. Aristot. Rhet. 1. Τὸ σῶζον τὴν πολιτείαν, Id cuius ope resp. servatur incolumis: Eth. 10, 9. Θεωρῆσαι τὰ ποῖα σῶζει καὶ φθείρει τὰς πόλεις. Ubi nota τῷ σῶζειν opponi τὸ φθείρειν. Plato autem in eod. loquendi genere ei opposuit τὸ ἀπολλύναι, in Minoe, Τὸ μὲν σῶζει τὰς πόλεις καὶ τὰλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Et Herodian. 8, (3, 5.) Τὴν πατρίδα σῶζειν. Et Matth. 1, (21.) Αὐτοὺς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ, Populum suum servabit: quomodo et λαοσσός Ἀπόλλων dici existimatur, παρὰ τὸ σῶσαι τὸν λαόν. Item in iudicio aliquid aliquem σῶζειν dicitur, quod causam ejus tuetur et eum absolvit: ut ἡ σῶζουσα ψήφος, Sententia absolutoria, quæ et λευκή: cui opp. ἡ καθαιρούσα, s. μέλαινα, i. e. Sententia damnatoria, teste Bud. quoque. Sed frequenter, omisso subst. ψήφος, dicitur simpliciter ἡ σῶζουσα, Lucian. (1, 856.) Τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ σῶζουσαν φέρεis. Sed et alia quævis σῶζοντα dicuntur, Quæ salutaria sunt, Thuc. 5, (69.) p. 188. Πλεῖον σώζουσιν, Magis salutarem. Et Dem. Philipp. 2. Τὰ βέλτιστα καὶ σώσοντα, Quæ futura sunt salutaria. Quibus in II. subaudiri potest τὰ πράγματα: quod habes ap. Thuc. 1. "Ὅπερ σαφέστατα ἔσωσε τὰ πράγματα, Quod plane salutem rebus eorum attulit. Paulo aliter Herodian. 7, (5, 9.) Σῶζειν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐνοίαν τῷ βασιλεύοντι, Fidem principis ac benevolentiam servare. Cui adde hoc Demetr. Ἑλλ. Σῶσαι τὸ μέτρον, Servare modum. Et hoc Alex. Aphr. Διὰ τὸ σῶζειν τὴν πρὸς αὐτὰς ἀκολουθίαν, Ob tuendas consequentias, ut quidem Bud. interpr. || Pass. Σῶζομαι, Servor, Servor incolumis, Incolumis evado, Herodian. 4, (4, 9.) Ἐβόα μέγα κίνδυνον πεφευγέναι,

μόλις τε σωθῆναι, Magnum periculum se effugisse, vixque evasisse saluum et incolumem: 7, (9, 17.) Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν, Pauci duntaxat evaserunt incolumes. Et Plut. de Frat. Am. Ἀκούσας ὅτι σώζεται, Cum eum evasisse incolumem audisset. Item φεύγοντα σωθῆναι, Fuga sibi consuluisse, incolumem evasisse, ut Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Αἰρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι. Interdum additur ἐκ cum gen. suo, Aristot. Rhet. 1. σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων, Evadere e periculis incolumem, Servari e periculis, Effugere pericula. Sic Plato, Πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; Quomodo evasisti e praelio? Quomodo nobis e pugna salvus advenis? Itidem Herodian. 7, (9, 22.) Οἵτινες ἐσώθησαν ἐκ τῆς μάχης, Qui e pugna supererant, Polit. Item aliquis σώζεται εἰς, qui salvus et incolumis pervenit in, ut qui fugit τοὺς διώκοντας aut τὸν ἐπείγοντα κίνδυνον. Isocr. Evag. (11.) Διαφυγὼν δὲ τὸν κίνδυνον, καὶ σωθεὶς εἰς Σόλους τῆς Κιλικίας, Cum periculum effugisset, salvusque et incolumis pervenisset Solos Ciliciæ urbem. Itidem aliquis dicitur εἰς οἶκον σώζεσθαι s. οἶκαδε σώζεσθαι, Cum domum suam salvus et incolumis redit. Herod. (4, 97.) Σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω εἰς οἶκον τὸν ἐμόν, Cum sospes domum rediero. Sic Plato Epist. 7. Οἶκαδε ἐσώθην, Salvus domum redii. Et Xen. Ἑλλ. 1, (6, 6.) *Ἦν σωθῆ οἶκαδε. Itidem Lucill. Epigr. Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσεὺς ἐς τὰ πατρῴα, Ulyssis, qui post vigesimum annum redierat domum salvus et incolumis, Ulyssis post vigesimum annum reducis. Sic Eur. σώζομαι εἰς οἶκους. Et Greg. Naz. Εἰς τὸ ὅρος σώζων, Ut salvus sis ac incolumis, in montem te recipe, vel, Ut saluti tuæ conculas. Gallice itidem diceremus, Sauvez-vous en la montagne. Et ap. Xen. σώζεσθαι πρὸς τὸ στρατόπεδον, Salvum pervenire in castra, ut e præcedentibus patet: sc. K. Π. 5, (4, 8.) p. 80. Καὶ ὁ μὲν Ἀσσύριος διώξας ἄχρις οὐ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο· οἱ δὲ Καδοῦσιοι ἐσώζοντο πρὸς τὸ στρατόπεδον. Apud Eund. Ἑλλ. 1, (7, 7.) quidam dicit se ἐπὶ τεύχεος ἀλφίτων σωθῆναι, Vasis farinarii ope e naufragio evasisse s. servatum fuisse. Cui adde hoc Synesii Ep. 4. Ἀφ' ἧς παρὰ δόξαν ἐσώθημεν, A qua præter spem servati fuimus, Cujus auxilio præter opinionem evasimus. Isocr. autem in Archid. dicit, Διὰ μὲν κακίαν ἀπολλύμενον, δι' ἀρετὴν δὲ σωζόμενον, Cui vitium exitio, virtus autem saluti fuit, Qui vitii causa periit, virtutis autem beneficio servatus fuit. Ubi etiam nota opponi sibi σώζεσθαι et ἀπόλλυσθαι, sicut et ap. Xen. K. Π. 3, (2, 7.) Ἐπεὶ δ' ἔαλυνεν, σαφὲς ἀπολλύναι νομίσαντες, νῦν ἀναφαίνόμεθα σεσωσμένοι. Aristoph. vero ei opp. δυστυχεῖν: B. (1450.) Εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοις, πῶς Τάραντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἂν, Si hæc nobis infortuniorum et calamitatum causa sunt, quomodo non saluti nobis fuerit, si contraria sectemur? Item et πόλις σώζεσθαι dicitur Quæ servatur incolumis, s. Quæ salva et incolumis permanet in statu suo. Aristot. Polit. 2. Δεῖ γὰρ τὴν πολιτείαν τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι, πάντα βουλεσθαι τὰ μέρη τῆς πόλεως εἶναι καὶ διαμένειν ταυτά, Quæ incolumis servari vult: 7. Αἱ γὰρ πλείσται τῶν τοιούτων πόλεων, πολεμουσai μὲν σώζονται, κατακτησάμεναι δὲ τὴν ἀρχήν, ἀπόλλυνται, Crebris bellis servantur incolumes. Item et res aliquorum vel alicujus dicuntur σώζεσθαι. Dem. (118.) Ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων, Quomodo Græcorum res, vel etiam vires, incolumes servari possint. Et Plut. περὶ Ἐθνυμίας dicit μαρτυρῶν ἐκ τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνιᾶσθαι, μὴ χαλεπεῖν δὲ τοῖς σωζομένοις, Iis quæ salva et incolumia conservantur. || Apud Theologos et in sacris Literis σώζεσθαι et Seryari, signif. Æternam salutem consequi, ut contra ἀπόλλυσθαι, Æterna morte damnari. Matth. 10, (22.) et Marc. 13, (13.) Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, Qui perseveravit usque ad finem, hic salvus erit. Sic alibi passim. || Σώζω ex Epigr. affertur pro Vale. Possis etiam interpretari Salvus sis, Deus te saluum et incolumem conservet. || Τὰ σωζόμενα scripta alicujus, dicuntur Quæ salva ad nos pervenerunt, nec tempore interciderunt. Qua in signif. dicuntur a Latinis aliqua scripta extare:

A. ut, Ξενοφῶντος τὰ σωζόμενα. Et, Πυθαγόρου τὰ σωζόμενα ἐπη. || Σώζεσθαι exp. etiam Ad frugem bonam pervenire. Quomodo accipi potest in hoc Diogenis dicto ap. Plut. de Discern. Amico et Adul. Τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπίρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν: quoniam sc. illi διδάσκουσι, hi autem ἐλέγχουσι. || Exp. etiam Manere, Permanere, Gal. 1 ad Gl. Σώζεται δ' ὁμῶς καὶ τότε ἡ ἰδία αὐτῶν βραδυτῆς τε καὶ ἀραιότης. Malim ego, Salva et incolumis permanet, Servatur incolumis.

Porro notandum, in præter. perf. pass. et iis quæ inde formantur, retineri σ, ut in σέσωμαι et σεσωμένος: in aor. autem primo, non itidem, et similiter in iis quæ inde formantur; dicitur enim ἐσώθην, σωθῆναι, σωθεῖς, σωθήσομαι, σωθήσεσθαι, σωθησόμενος: ita ut præter. quidem e σώω formatum sit, aoristus autem cum suis a σώω aut σώω formatus esse videatur. Sed et in tertia persona præteriti pass. σ abjicitur interdum, eodemque modo in verbalibus ex eo derivatis: ut in σωτήρ, σωτήριος, σωτηρία, et similibus: interdum vero retinetur, ut in σωστικὸς et σωστρον.

[Σώω τινά τινας, Soph. Antig. 1162. "Fischer. ad Palæph. 78. Brunck. ad Eur. Bacch. 782. Orest. p. 181. Valck. Phœn. p. 275. Hipp. p. 264. Abresch. Lectt. Aristæn. 277. ad Charit. 324. Zeun. ad Xen. K. Π. 498. 553. Lennep. ad Phal. 138. 154. Jacobs. Anim. 55. 83. Anth. 11, 105. Huschk. Anal. 103. Antip. Sid. 53. Porson. Phœn. 737. Heind. ad Plat. Theæt. 403. Musgr. Suppl. 564. Iph. T. 593. Hel. 273. Bacch. 792. Alc. 1023. Markl. Iph. p. 41. 360. Wakef. Trach. 682. Memoria teneo, Memini, Brunck. Cœd. T. 318. Trach. 684. Porson. Hec. p. xxxiii. Ed. 2. Eur. Hel. 274. (Ion. 703. Barnes.) cf. Herod. 467, 98. Recipio, Diod. S. 2, 350. Σώζεσθαι, σώζειν, Servare, Tenere, de memoria, Heind. ad Plat. Theæt. 318. 354. Med., Steph. Dial. 65. Aristoph. Ἰππ. 1017. 1024. (1042.) Σώζω, Vale, Jacobs. Anth. 11, 152. Σώζοισθε, Valet, Palladas 43. Ζεῦ σῶσον, Jacobs. Anth. 10, 141. Σέσωκα, ad Phalar. 314. (316.) Μοῖρα σωζομένη, Musgr. Iph. T. 1490. Σεσωσμένος, Vivus, Soph. Trach. 735. Σώζομαι θνήσκειν, h. e. ἀπὸ τοῦ θν., Markl. Iph. p. 380. Sic Phœn. 609. Br. Σπονδαῖς πεποισῶς, αἱ σε σώζουσιν θανεῖν, Alc. 11. ὃν θανεῖν ἔρρυσάμην, ubi v. Wakef.: cf. Ἐρύκω, Ἐκώζω: (Wakef. Phil. 1348.) cf. Jacobs. Anth. 7, 151. Porson. Hec. p. xxxii. Ed. 2. Opp. Ἀ. 5, 16. ῥύσατο δημήθημεναι. Sic Il. Σ. 585. δακέειν—ἀπετρωπῶντο λεόντων: v. Heyn. Σώζω, * Σώζω, Valck. ad Rön. p. 68. De uomm. propr. a σώω derivatis, ad Herod. 418. 624." Schæf. Mss. "Cum gen., sine præp., Lycophr. 679. Σώζων, Vale, Nonn. D. 4, 186." Wakef. Mss. Dionys. H. de C. VV. 136. Schæf. Add. p. 184. Longinus p. 38. 129. Toup. Σώζομαι μόλις, ad Greg. Cor. 65. "Vi sua σωτήρ est, Qui perditâ recuperat. Hoc enim proprie dicebatur Græce σώζειν, Latine Servare. Virgilianum illud in Ecl. 9. Certe equidem audieram—Omnia carminibus vestrum servasse Menalcam, Serv. exp. Recuperasse. Amiserat enim, inquit, possessiones suas Virgilius bello civili." Valek. Schol. in N. T. 1, 46. Cf. Ἀσώτως. "Ut indicaretur origo, debuerat literæ ω subscribi: est enim e * Σοῖζειν, a Σῶος. Hesychius formam nobis servavit Laconicam * Ἀπεσῶζε, cui vulgaris respondet ἀπέσωζε. Verba in ἰζειν Lacones flectebant in ἰδδεν: προμυσιζειν itaque dicebant * μυσιδδεν, pro * σοῖζειν * σοῖδδεν: pro ὁμηριζειν, Homerum imitari, * ὁμηρίδδεν, quod præbet Hes." Idem ibid. 2, 488. * Σωῖζω, Append. ad Bast. Ep. Cr. 31. Cf. Lobeck. Phryn. 616. et v. Ἀποσοῖζω. * "Σώζουσα, Artemisia, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.]

[* Σωσιάνειρος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. p. 82. * Σωσίσκοσμος, Phot. ap. Œcumen. p. 692.] Σωσιτοίκος, Domus conservans, Domuum sospitator, Qui domus conservat incolumes et salvas, ὁ τοὺς οἶκους σώζων, Hes. ["Apollon. Lex. v. Σῶκος." Schleusner. Mss.] Σωσίπολις, Urbis s. Urbium sospitator et tutor, Qui urbem s. urbes conservat, Aristoph. (A. 163.) Talis est ὁ λαοσώος Ἀπόλλων et ἡ λαοσώος Ἀθηναῖα.

votis quasi pro salute susceptis. Sic Plut. Galba, "Ἔδωκε σωτήρια, καὶ παρεσκεύασε λαμπρὰν ἐστίασιν. Item, Σωτήρια θύουσιν αὐτῷ, affertur pro Ei tanquam servatori immolant. Et e Luciano (1, 831.) "Ἀτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων, Hunc diem lætabundus pro salute parta celebraturus, Vota pro salute facta hodie persoluturus, Hodie diis sacrificaturus ob datam salutem. Σωτήρια dicuntur etiam Præmia quæ medico servatori dantur, æger medico persolvit ob redditam salutem: quæ et πῶστρα nominantur et ιατρεία, ut J. Poll. testatur 6, c. 40. Ἰδίως δὲ ιατρῶ μὲν, (διδόμενος μισθός), πῶστρα, σωτήρια, καὶ ιατρεία. Sic illa superiora σωτήρια dicuntur θύματα s. Sacrificia quæ diis fiunt ob datam salutem; nam sacrificia eis veluti merces aliqua offeruntur pro beneficio: seu Vota quæ persolvuntur deo ob acceptam salutem; solent enim qui salutem a deo petunt, votis se interdum obstringere, quæ persolvunt, cum salutem postulatam impetrarunt. ["Ad Herod. 686. ad Diod. S. 2, 235. Jacobs. Anth. 12, 203. Cloacæ, 11, 85." Schæf. Mss. Reinesius Var. Lectt. 3. p. 469.]

Σωτήρια, ἡ, substantive, Salus, Aristot. Rhet. 1. Ἡ οἰκεία σωτήρια, Privata salus: cui opp. ἡ τοῦ κοινου σωτήρια, Salus reip., ut ap. Thuc. 2, (60.) Ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις ἐκπεληγμένοι, τοῦ κοινου τῆς σωτηρίας ἀφίσταται, Ut domesticis incommotis consternati communem salutem dimittatis: ubi etiam nota κακοπραγίας opponi τῇ σωτηρίᾳ, ut Aristoph. δυστυχεῖν et σώζεσθαι inter se opponere, supra docui. Herodian. 2, (1, 18.) Ἡδὲ ἡμῶν ἡ ἀφίξις ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Salutem tum nostram tum Romani imperii petitum venimus: 4, (4, 17.) Ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, Pro salute sua. Æschin. (72.) Περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας, De salute corporis, Isocr. Δεδίεμαι καὶ βουλεύεσθαι περὶ τῆς σωτηρίας, Metuere de salute sua, Ep. ad Phil. "Ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας ἔχουσι τῆς αὐτῶν σωτηρίας, In te salutis suæ spem repositam habent, Aristot. Rhet. 2. Δεῖ τινα ἐλπίδα ὑπεῖναι σωτηρίας, περὶ οὗ ἀγωνιώσι, Thuc. 8, (53.) p. 279. "Ἐν τινα ἐλπίδα ἔχη σωτηρίας. Contra Plut. Aloib. Οὐδεμία σωτηρίας ἐλπίς ὑπελείπετο τῇ πόλει, Nulla salutis spes relicta erat civitati. Cui simile hoc Thuc. 8, (75.) p. 286. Νομίζοντες οὔτε ἐκείνοις ἀποστροφὴν σωτηρίας οὔτε σφίσι εἶναι, Non esse nec illis nec sibi quo se verterent ad salutem consequendam. Et hoc Isocr. Archid. Οὐδεμίας αὐτῷ σωτηρίας ὑπολείπομένης. Rursum Thuc. p. 276. Οὐδεμίαν εἶναι σωτηρίαν ἣν μὴ κ. τ. λ.: 8, (54.) p. 280. Διδοσκόμενος μὴ εἶναι ἄλλην σωτηρίαν, ubi σωτηρίαν existimo posse exponi ἐλπίδα σωτηρίας, ut habes ap. Æschin. (66.) Μίαν ἐλπίδα λοιπὴν κατεῖδε σωτηρίας, ἐνόρκον λαβεῖν τὸν Ἀθηναίων δῆμον. Idem sequente infin. ap. Thuc. 7, (81.) p. 262. Νομίζων εἶναι σωτηρίαν τὸ ὡς τάχιστα ὑποχωρεῖν, Saluti fore, si quanprimum recederet. Secus ap. Herodian. 7, (5, 1.) "Ἡδεσαν ἑαυτοῖς σωτηρίαν ὑπάρχουσαν εἰ τὰ τοιμηθέντα αὐτοῖς αὐξήσαιεν ἐργοῖς, μεῖζον. Rursum Thuc. 6, (60.) p. 217. Βεβαιότεραν αὐτῷ σωτηρίαν εἶναι ὁμολογήσαντι μετ' ἀδείας, ἢ ἀρηθθέντι, Certiorem ei salutem allaturum, si confidenter fateatur quam si neget. Contra Philo V. M. 1. "Ἐν ἐσχάταις ἦσαν συμφοραῖς καὶ σωτηρίας ἀπογνώσει, In extremis versabantur ærumnis salutisque desperatione, i. e. οὐδεμίαν εἶχον ἐλπίδα σωτηρίας. Item τῷ σωτηρίας ἰδεομένη, Ei qui salutem quaerit: τῷ βουλευμένῳ σώζεσθαι, Ei qui saluti suæ consultum vult: ambo ap. Plut. Et, "Ἐξ ἀπαντος τρόπου ζητεῖν τὴν σωτηρίαν, Isocr. Panneg. Et Thuc. 6, (83.) p. 224. Τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἐκπαρίδεσθαι. Rursum Plut. Amat. Natr. Σωτηρίας ἔτυχε παρ' αὐτῶν, Salutem per eos consecutus est. Quomodo et Xen. K. II. 4, (1, 2.) Νίκης τετυγχαμέναι σωτηρίας. Stulti autem sunt ὅσοι τὴν σωτηρίαν οἰκοῦ ἔχοντες καὶ παρ' αὐτῶν, ἄλλην ἐθέλουσιν εἰσαγῶγιμον λαβεῖν, ut Plut. tradit ex Eur. Ubi sicut λαμβάνειν σωτηρίαν dicitur, ita et δοῦναι: ut ap. Dem. (332.) Ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖς τὴν ταχίστην ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπηρημένων φόβων δότε, καὶ σωτηρίαν ἀσφαλῆ. At ille, qui accipit, dicitur σωτηρίας χάριν εἶδέναι τῷ διδόντι, ap. Plut. Ipsa autem σωτηρία dicitur γίνεσθαι διὰ τινος, ut ap. Aristot. Polit. 5. Ὁ πρόπος δι

ὅν γίνεσθαι σωτηρία τοῖς τυραννίσιν, Modus quo tyrannis conservatur: Rhet. 1. "Ἐν τοῖς νόμοις ἐστὶν ἡ σωτηρία τῆς πόλεως, In legibus consistit salus civitatis, Civitas conservatur legibus, Leges salutem dant civitati: si sc. bonæ sint et servantur. Cui simile hoc Xen. Ἑλλ. 7, (1, 2.) Ἐκ τῆς θαλάττης ἅπανσα ὑμῖν ἡρτῆται σωτηρία, Tota vestra salus pendet e mari. || At ἡ ἐς τὴν πατρίδα σωτηρία, Salvus in patriam reditus, Thuc. Περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας. Sic Plato, Τῆς πάλιν οἰκαδε σωτηρίας, Reditus in patriam. Idem σώζεσθαι ἐς τὴν πατρίδα et σώζεσθαι οἰκαδε dicitur, Salvum et incolumem domum s. in patriam redire. || Σωτήρια, signif. etiam Conservatio, qua sc. aliquid conservatur incolumem et in statu suo, Aristot. Polit. 6. Τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ οὐδὲν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Quo referri potest hoc Plut. Symp. 3, 1. Τοῖς φυομένοις καὶ βλαστάνουσι τὰ φύλλα σωτηρίας ἕνεκα τοῦ καρποῦ γέγονε, Ut servant et tueantur ab externa injuria, veluti solis, pluviae, et similibus. [Sanatio, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 317. Reditus, ibid. "Plut. Mor. 1, 971. Valck. Adoniaz. p. 261. ad Charit. 240. Musgr. Or. 1203. Musgr. Iph. T. 593." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

Σωτηριώδης, i. q. σωτήριος, i. e. Salutaris, Salutifer, Qui salutem dat, Sospitalis, Plaut. Qui tibi sospitalis fuit. [Gl. Saluberrimus, Dio Cass. 509. * Σωτηριώδης, Gl. Salubriter, Salutariter, "Andr. Cr. 30. Greg. Thaum. in Orig. 9." Kall. Mss. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 269." Boiss. Mss.] At Σωτηρεῶν, Hes. τὸ εἰς ἐκφορὰν νεκρὸν διδόμενον, Pretium quod pro funeris elatione datur. [* Σωτηρικός, Athan. 1, 494." Kall. Mss. "Gal. de Opt. Secta 4. Τῶν τεχνῶν αἱ μὲν ποιητικαὶ τῶν μὴ ὄντων, αἱ δὲ σωτηρικαὶ τῶν γεγονότων. Et mox, "Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ποιουσῶν ἡ * σωτηρουσῶν τεχνῶν, ubi Goulston. e Mss. συντηρητικαὶ et συντηρουσῶν dedit." Schn. Lex. * "Σωτήριχος, Servator, Nicarchus 37. Lucian. 3, 669." Schæf. Mss., ad Greg. Cor. 292.]

Ἀνασώζω, Servo, Salvum et incolumem præsto, Restituo pristinae incolumitati, Facio ut quis salvus evadat. In quo sensu ponitur cum solo accus., interdum et gen. habet: ut ἀνασώζειν τινὰ κινδύνου. Apud Soph. (El. 1133.) ἀνασώζειν φόβου, Servare a cæde. || Sarcio, Recupero, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 16.) Ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολέμους, συνέβραξαν, ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρίαν δόξαν. Est enim ἀνασώσασθαι aor. med. activi ἀνασῶσαι signif. habens. Ἀνασώζομαι, pass. Servor, Incolumitati restitutor, Salvus evado. Interdum absolute ponitur, nonnunquam cum præp. ἐκ genitivo juncta: ut, Ἀνασωθεὶς ἐκ τῆς θαλάσσης. Nonnunquam et cum præp. εἰς suum accus. habente, ut, Ἀνασωθεὶς εἰς τὴν πατρίδα, ap. Diod. S., Cum salvus evasisset in patriam, ["1, 159. Ad Herod. 270. 670. Brunck. Aristoph. 1, 14. Crinagor. 25." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Ἀνάσωσις, Gloss. Herod. 4, 134." Elberling. Mss. * "Ἀνάσωμα, Tzetz. ad Lycophr. 1297." Kall. Mss. * Ἀνασωσμός, Salvatio, Liberatio, Aqu. Gen. 45, 7.] "Ἐπανασώζω, i. q. ἀνακτῶμαι, Bud." ["Const. Manass. Chron. p. 115." Boiss. Mss. * "Ἐπανασωστικός, Lydus de Mens. 52." Schæf. Mss. * "Ἐπανασώζω, Andr. Cr. 272." Kall. Mss. * Συνανασώζω, Strabo 10. p. 735. Polyb. 3, 77, 6. 4, 25, 6.] Ἀντισώζω, Vicissim servo. Alii, Instauro, ["Paus. Suid." Wakef. Mss.]

Ἀποσώζω, Salvum et incolumem servo, reduco, reverti facio, cum præp. εἰς accusativo juncta, Xen. K. A. 2, (3, 11.) Εὐρημα ἐποιήσαμην εἰπὼς δυνάμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι δοῦναι μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς, Vos salvos et incolumes in Græciam reducere. Nam hæc mihi videtur commoda esse interpr. Idem Ἑλλ. 7, (2, 19.) Οὕτω δὲ οἰκαδε καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἡγὼν ἀπέσωσαν, i. e., meo quidem iudicio, Seipsos domum salvos et incolumes retulerunt, una cum iis quæ advehebant; vel, Salvos etiam iis quæ advehebant. Bud., postquam περιώζω exposuit Tandem servo, Incolumem tandem servo, subiungit, hoc etiam ἀποσώζειν dici: citatque priorem illum Xen. locum, ubi tamen ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλ-

λάδα malim interpretari, ut feci, Incolumes reducere in Græciam, quam Incolumes servare in Græciam: quod Servo videatur dure jungi cum præp. motum ad locum significante. At in Gallica lingua verb. Sauver nihilo durius cum hujusmodi præpositione jungitur, quam in Græca. Nam dicimus, Il s'est sauvé en sa maison, pro eo quod est, ad verbum, Servavit se in aedes suas, Græce, ἀπέσωσεν εαυτὸν εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν. Sed hoc genus loquendi, Il s'est sauvé en sa maison, nobis sonat Confugit domum suam, saluum se et incolumem servans. Vel, Domum suam se recepit, saluti suæ consulens. Vel, invertendo hanc dicendi formulam, Saluti suæ consuluit, domum se recipiendo. Nec dubium est quin itidem sub Græco ἀποσώζειν sæpe talis signif. lateat. Certe passiva vox Ἀποσώζομαι invenitur interpretata Evado, item Confugio: ut in hoc loco Xenophontis Ἑλλ. 1, (3, 13.) Καὶ ὁ Κοιρατάδας ἐν Πειραιεὶ ἔλαθεν ἀποδρᾶς, καὶ ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν. Sed potest hic exponi etiam Salvus et incolumis pervenit. Greg. Naz. εἰς ἅγιον Πάσχα, Μὴ σῶμεν ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ, εἰς τὸ ὅρος ἀποσωθῶμεν, Ad montem confugiamus, In montem confugientes vel nos recipientes saluti nostræ consulamus. Sic autem supra ἐς τὸ ὅρος σῶζον, ubi itidem dixi de usu illius nostri verbi Sauver. Aliquando ἀποσώζομαι est Salvus et incolumis reducor, vel revertor, sequendo interpr. activæ vocis. || Intro condo ut servem, Intus incolumem contineo: quas signif. Bud. huic verbo tribuit in suis Comm., subjungens, Καὶ μόλις ἀπεσώθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον: et locum illum Xen. Καὶ ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν. Sed hæc sunt potius exempla significationis a nobis expositæ in fine proxime præcedentis tmematis. [“Paus. 278. Fac. ad 1, 428. ad Diod. S. 2, 402. Schneid. Anab. 106. Memini, Porson. Hec. p. xxxii. Ed. 2.” Schæf. Mss. Soph. Phil. 1369. Plato 11, 118=336. “Ἦπερ ἂν (δόξα) παρὰ πᾶσιν ἂν ἀνθρώποις ἀπέσωσε γενομένη, pro ἀπεσώθη, Interpr. Viguisset; Schneidero suspecta est lectio. * “Ἐναποσώζω, Theod. Prodr. in Notis. Mss. 8, 118.” Boiss. Mss.]

Διασώζω, i. q. simplex σῶζω, i. e. Servo, Sospito, Salvum et incolumem servo, Isocr. Archid. Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. Item, Φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων, Amicos servans et e periculis eximens, A periculis vindicans. Interdum redditur potius Conserveo, Tueor, ut cum de bonis et possessionibus dicitur, Isocr. Archid. Πειρᾶσθαι τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν: pro quo ibid. dicit διαφυλάττειν. Idem ad Nic. (7.) Διὰ γὰρ τούτων καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας μάλιστα ἂν τις δύναίτο. Et pass. voce ac signif. Dem. (1396.) Ἡ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἄρα ἐλευθερία ἐν ταῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο, Conservatrices istorum virorum animæ erant totius Græciæ libertatis. I. e. Hi viri erant σωτήρες τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης. Media autem vox activam signif. habet, Xen. K. Π. (7, 5, 26.) Μεγα μὲν γὰρ οἶμαι ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καταπραΰναι, πολὺ δ' ἔτι μείζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. Et aliquanto ante, Τὰ πλείστον ἄξια ἐλάμβανον ὡς διασωσόμενοι. || Servo, in paulum diversa signif. Plato de Rep. 1. Διασώζω τὴν παροιμίαν, Servo proverbium. || Διασώζεσθαι D signif. etiam Servari e morbo, i. e. Convalescere, Xen. (Ἀπ. 2, 10, 2.) Ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ, Operam dare ut convalescat. || Διασώζειν εἰς, Incolumem perducere in s. ad, Incolumem remittere s. reducere, ut Bud. interpr. ap. Diog. L. in Plat., ubi de Archyta Pythagorico ait, Γράψας ἐπιστολὴν πρὸς Διονύσιον, παρητήσατο, καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθήνας. Ubi διέσωσεν εἰς Ἀθήνας possis interpretari etiam, Effecit ap. Dionysium, ut Platonem Athenas saluum et incolumem dimitteret, Effecit ap. tyrannum ut Plato Athenas salvus et incolumis rediret. Et pass. Διασώζομαι εἰς, Incolumis pervenio, itidem ut σῶζομαι εἰς, Thuc. 1, (110.) Ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης ἐς Κύρην: διεσώθησαν, Pauci e multis per Libyam profecti, Cyrenas salvi pervenerunt: 3, (108.) Χαλεπῶς διεσώζοντο ἐς τὰς Ὀλπας, Vix Olpas pervenerunt incolumes. Itidem, Διεσώζοντο εἰς τὴν πόλιν, Fuga ad urbem saluti suæ consuluerunt. Cebes cum adverbio significante motum

A ad locum, Ἦν διασωθῶσιν ἐκεῖ, Si eo pervenerint incolumes, Si eo perfugientes suæ saluti consuluerint. Alii tamen sic, Si illuc aspirarint. [Jambl. V. P. 4. “Xen. Eph. 56. Valek. Phœn. p. 275. ad Phalar. 302. Thom. M. 220. Diod. S. 1, 438. Cattier. Gazoph. 71. Villosion. ad Long. 199. ad Lucian. 2, 130. Boiss. Philostr. 349. Wakef. S. Cr. 4, 16.” Schæf. Mss. * Διασωσμός, Evasio, Aqu. Theod. Ps. 54. * Διασωστέον, Plut. 6, 513. “Plato Epist. 13. init.” Boiss. Mss. * Διασώστης, Dux itineris, Suicer. Thea. Eccl. v. Διασώζω. * Διασωστικός, J. Poll. 1, 178. “Aptus ad conservandum, Max. Tyr. 2, 4.” Wakef. Mss. * “Συνδιασώζω, Simul conserveo, Phot. Anecd. Gr. 2, 165. 254. Schol. Eur. Or. 235.” Kall. Mss. Aristæn. 2, 81. 3, 213. Liban. 1, 217. 883. Demosth. 840. Isocr. Ægin. 573, 33. Thuc. 4, 62. 6, 89. 7, 57. Plato Symp. p. 220. “Nicet. Egin. 6, 156.” Boiss. Mss. “Diog. L. 611. Stob. 421, 33. Joseph. 170, 17.” Wakef. Mss. “Chrys. in Matth. Hom. 76. T. 2. p. 474, 22. Οὐαὶ — τῶν θηλαζούσων — διὰ τὸ δεσμῷ κατέχεσθαι τῇ συμπαθείας τῶν παιδίων, καὶ μὴ δύνασθαι συνδιασώζειν τὰ θηλάζοντα.” Seager. Mss.]

Ἐκσώζω, Ereptum e periculo incolumem servo Servo et tueor e periculo eximens, Libero e periculo Conserveo e periculis, Soph. Aj. (1128.) Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με. Plato cum ἐκ: ut, Μῆτε ἐκσῶσαι δυνατόν ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων μῆτε εαυτὸν μῆτε ἄλλον μηδὲνα: q. l. afferens Bud. ἐκσώζω interpr. Servo, Tueor. [“Musgr. Med. 531.: μὴ θανεῖν, Eur. El. 1265.” Schæf. Mss. * Συνεκσώζω, Soph. Cld. C. 593. Arrian. 6, 30, 3. “Antipho περὶ τοῦ Ἡρώδου, 756.” Seager. Mss. * Ὑπεκσώζω, Æsch. Pers. 433.]

Περисώζω, Facio ut incolumis supersit, Ita servo ut incolumis supersit, Tandem servo, ut Bud. interpr. in hoc Synesii loco, in Ep. ad Evopt. Ἐγγὺς μὲν ἔθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δ' οὐκ ἀπολύμεν, αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ περιέσωσεν, Id utique ipsum incolumem nos tandem servavit. Sic Bud. 424. Idem 493. Περιγίγνεσθαι, Evadere: ut Περισώζεσθαι Incolumem esse et servari a morte. [“Fischer. Anth. 67. Alciph. 126. Lennep. ad Phalar. 57. 302. Thom. M. 706. Wakef. Eum. 998. Brunck. Soph. 3, 400.” Schæf. Mss.]

Συσώζω, “Una servo, s. conserveo,” Conserveo, Servando contineo et stringo, ne dilabatur. Utitur Eur. (Iph. A. 1209. Hel. 1405.) itemque Plato de LL. [“Markl. Iph. p. 60. 169.” Schæf. Mss. “Dionys. H. in Isæo 309.” Seager. Mss. Συνσώζω, Συσώζω, Συσώζω, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 84. * Ὑποσώζω, Strabo 2. p. 131.]

[* “Σωννύω, i. q. σῶζω, Dinolochus ap. Bekk. Anecd. 114.” Schn. Lex.]

¶ Σάος quoque pro σῶς dici, supra indicavi. Sed cum Poetis duntaxat usitatum sit, videri possit dialysi factum esse e σῶς: nisi eorum probabilius sit opinio, qui ex hoc σάος illud σῶς contractum existimant. Quod si ita esset, primus locus huic Σάος dandus fuisset, secundus contracto σῶς, ut primus τῷ φάος, secundus contracto φῶς. Signif. certe, (ut σῶς et σῶος,) Salvus, Sospes, Incolumis. Unde Σά, contractum e σάα, Salva, Incolumbia: σῶα, ὕγιᾶ, ἀκέραια, ut exp. Hes., qui etiam addit, esse pronomen secundæ personæ: tunc autem scr. foret σῶα, tua, a σός, Tuus: non περισπωμένως, sed oxytonως. Inde et compar. Σαώτερος, Magis salvus et incolumis: quo, licet Poetico, usus est Xen. K. Π. 6, (3, 2.) Ἀμα τε παρόντα ἅπαντα καὶ σαώτερα ἦν, καὶ θᾶσσον τὰ δέοντα εἶχον οἱ στρατιῶται, ubi etiam possis interpr. Tutiora, Minus obnoxia periculo, ἀσφαλέστερα. Hom. simpliciter pro σάος accepit, i. e. Salvus, Sospes, Incolumis, Illæsus, Indemnis, Il. A. 32. Ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νῆμαι, Ut salvus et incolumis evadas, seu, hinc redeas, σῶσι, ὕγιᾶς, Schol. [“Jacobs. Anth. 12, 117. Heyn. Hom. 7, 186. 786.” Schæf. Mss. Σαώτερος, Buttmann. A. Gr. 1, 279. Cf. θεώτερος pro θεῖος, Od. N. 111.] || Σαός, ἦ, Nomen proprium insulæ: Σάος, ὁ, Nomen proprium fluvii.

Σαώω, Sospito, Salvum ac incolumem præsto, i. q.

πῶζω, sed Poëticum, Callim. Hymno in Del. (22.) **Σαρδῶ** θ' ἰμερόεσσα, καὶ ἦν ἐπενήξατο Κύπρις Ἐξ ὕδα-
τος ταπρῶτα· σοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων, Incolumem
servat et tuetur s. sustentat, Schol. σῶζει, Home-
rus futuro et aoristo 1. ac temporibus inde formatis,
frequenter utitur, Od. K. (286.) Ἄλλ' ἄγε, δὴ σε κα-
κῶν ἐκλύσομαι ἢ ἐσάσω, Il. I. (78.) Νῦν δ' ἡδ' ἡ ἐ διαρ-
ραίσει στρατὸν ἢ ἐσάσει, O. (290.) Ἄλλά τις αὐτῇ
θεῶν ἐβρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἐκτορα, Od. Γ. (231.)
Ῥεῖα θεός κ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάωσαι. Et in
imper. Δ. (765.) Τῶν νῦν μοι μνησai, καὶ μοι φίλον
νῆα σάωσον. Idem Hom. et passivo utitur, Γ. (185.)
οὐδέ τι οἶδα Κείνων οἱ τε σάωθεν Ἀχαιῶν οἳτ' ἀπό-
λοντο. Ubi σάωθεν Ionicum est pro ἐσάωθησαν, Il. P.
(228.) Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω, Ἡὲ
σawθῆτω, O. 502. Αἰδῶς Ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέ-
σθαι Ἡὲ sawθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν. Quibus
in Il. nota τῷ sawθῆναι opponi τὸ ἀπολέσθαι, ut σῶζειν
et ἀπολλύνειν itidem opponuntur. || Porro ut dicitur
σῶζω eis, ita et σάω eis, s. ἐπὶ, pro Salvum reditum
præbeo in, Efficio ut salvus redeat in, Incolumem
perduco aut reduco in, Il. T. 401. φράζεσθε sawσέ-
μεν ἡνιοχῆας Ἀψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, P. 692. Εἰπεῖν
αἱ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σάωση. || Sed notandum,
malle quosdam fut. σάωσω, et aor. ἐσάωσα deducere
a VERBO Σαῶζω, e quibus est Eust., qui ET Σάω
dicit Æolicum more ἀποκεκόφθαι e σάωζε. Quod
σάωζε vel est præter. imperf. Ion., augmento carens,
vel imper. : itidemque et σάω : nam Il. Φ. 238. ζωῶς
δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα, Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθεῖσιν,
pro ἔσωζε, ut οὗτα dicitur pro οὐταζε. Imperativo
autem modo, Od. N. 230. Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα,
σάω δ' ἐμέ. At in VV. LL. perperam scribitur ET
Σαῶζω pro Σάωζω. [“Σάω, Ilgen. ad Hymn. 478.
Toup. Opusc. 1, 409. Paus. 335. Heyn. Hom. 5,
612. 685. 7, 198. 786. Σάω, imperat., Ilgen. Hymn.
585. Phædimus 2. Jacobs. Anth. 7, 282. 8, 120. 11,
392. Hedy. 7. Callim. 1. p. 231. 567. Heyn. Hom.
5, 612. 7, 198. Σάω, Servabat, Il. Π. 363.” Schæf.
Mss. “Σάω τινός, ab aliqua re, Apoll. Rh. 3, 1126.
Σάου, imper., Quint. Sm. 12, 149.” Wakef. Mss.
* “Σαώτης, Jacobs. Anth. 8, 342.” Schæf. Mss.]
Σawθῆρ, ἦρος, ὁ, i. q. σωθῆρ, sed Poëticum, i. e. Ser-
vator, Qui salutem dat vel dedit, Epigr. Τοῦδε saw-
τῆρες. [“Jacobs. Anth. 8, 183. Simonid. 54. Mar-
cellus 26.” Schæf. Mss.] “Σawτηρία, i. q. σωτηρία,
“Salus, Hes.” “Ἐκσαῶζω, s. Ἐκσαώω, Servo e peri-
culo, Periculo eripio, Apoll. Rh. 2, (748.) δὴ γὰρ
“σφέας ἐξεσάωσε. Sic Il. Δ. (12.) Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν
“οἰόμενον θανέεσθαι.” [Opp. Ἀ. 4, 45. “Jacobs.
Anth. 6, 150.” Schæf. Mss. * Ὑπεκσαῶζω, s. * Ὑπεσ-
σαώω, Il. Ψ. 292. ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.]
Σαῶ, οὗς, ἡ, Nereidis cujusdam nomen, a servandis
nautis : quemadmodum Castor quoque et Pollux
πawτῆρες nominantur, et sunt salutaria signa nautis.
AT Σάω sunt qui adjungant ad σαώω et σάωζω, et
forsan inde est σῶσις, quod ex Herod. affertur pro
σῶζουσι, Servant : ut contractum sit e σάουσι, sicut
βοῶσι e βοάουσι. “Σῶ, Servo.” “Σάοι, Servet, iu
“Epigr. At Σaw, a Σάω, Servat, item Auxilia-
“tur : βοηθεῖ, Hes.” [“Pierson. Veris. 90. De Ho-
merico σάω, Heyn. Hom. 7, 198. 8, 156.” Schæf.
Mss.]

¶ Σῶος quoque pro σῶος s. σῶς usurpatum legitur ;
atque adeo putatur σῶς ex eo per contr. factum, ceu
πῶρα e προῖρα : ut supra quoque admonui. Utitur
autem eo Hom. Il. A. (117.) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόνον
ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, Malo ego populum meum sal-
vum esse quam perire. Ubi etiam nota opponi inter
se σόνον ἔμμεναι et ἀπολέσθαι, ut paulo ante sawθῆναι
et ἀπολέσθαι. Sic et Od. Δ. 98. Ὀφελον οἱ ἄνδρες σόοι
ἔμμεναι οἱ τὸν ὄλοντο Ἰροίη ἐν εὐρείῃ, Il. H. (310.)
ἀέκοντες σόνον εἶναι, Il. (25.) σόνον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ
ἀπονέεσθαι, i. e. ἐκ μάχης σῶζεσθαι, ut Salvus et in-
columis e prælio rediret. Utitur idem Hom. fem.
quoque genere, Il. O. (497.) ἀλλ' ἄλοχός τε σῶη καὶ
παῖδες ὀπίσσω, Καὶ οἶκος καὶ κληῖρος ἀκήρατος, ubi vic-
cinam signif. habent σῶος et ἀκήρατος. Utitur et
neutro, Il. Ω. 382. ἵνα περ τάδε τοι σῶα μέντοι. Quod
hemistichium legitur et Od. N. 364. || Σῶοι ab Hes.

exp. non solum σωζόμενοι, ὑγιεῖς, ὀλόκληροι, sed
etiam σωτήριοι, Salutares, Salutis auctores. [“Ad
Herod. 192. 426. 477. 637. Heyn. Hom. 4, 51. 5,
152. 461. 7, 186. 346. 786. Thom. M. 159. item
Add., Musgr. Iph. T. 1377.” Schæf. Mss.] || Ab
Hesychio σῶος substantive exp. ὁρμὴ πρὸς αὐξήσιν :
quod derivatum est e σέω, s. σεύω : UNDE ET Σοῶν-
ται, quod Idem exp. διώκεται, φεύγει : a VERBO
Σοῶω, Persequor, Fugo, In fugam conjicio. || Rur-
sum Σῶος est Nomen proprium viri ap. Plut. Lyncurgo
[2. “Σῶος, Σῶος, Motus, Valck. Adoniaz. p. 265.
271. Jacobs. Anth. 8, 385.” Schæf. Mss.]

Σῶω, σῶσω, Servo, Sospito, Salvum et incolumem
præsto. Unde σῶεις, quod Hes. exp. σῶζεις. [“Ad
Il. I. (393. 424.) 677.” Schæf. Mss.] || Signif. etiam
In fugam conjicio : UNDE Σόομαι, In fugam conji-
cior, Fugio, Incitato cursu feror, Curro : e quo
IMPER. Σοῦ, [Aristoph. Σφ. 209.] ET Σοῦσθω, ET
Σοῦσθε, Curre, Currat, Currite. Quorum illud pri-
mum σοῦ ap. Hes. legitur, et exp. ἵε, τρέχε, ὁρμα :
itidemque tertium Σοῦσθε, ἵε, ὁρμαῖτε, item eis τὸ
αὐτὸ συμφέρεσθε : quo utitur Callim. Hymno in La-
vacra Palladis (4.) Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε, Πε-
λασγιάδες, i. e. ὁρμαῖτε, inquit Schol. Secundo au-
tem utitur Soph. in fine Ajacis, p. 77. ἀλλ' ἄγε πᾶς
φίλος ὅστις ἀνὴρ Φησί παρῆναι, σοῦσθω, βάτω, Τῷ δ'
ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' αγαθῷ, Gressum cieat. Schol.
exp. παρακινεῖσθω. Præsentis autem indicativi est
σοῦται, quod ap. Hes. legitur, et exp. non solum
διώκεται, πορεύεται, ἔρχεται, sed etiam σῶζεται. Apud
Eund. LEGITUR Σοῦσο, ὁρμα, ἵθι, ἔρχου, πορεύου :
ITEM σοῶμην, ὠρμῶμην. ET Σοῦσις, Eidem πόρενσις,
δρόμος, Ἱθιο, Cursus : (aliis etiam οῦς, ut Idem anno-
tat,) quæ e σέω primitivo originem trahunt, unde σῶος
quoque illud derivatum est, quod signif. ὁρμὴν πρὸς
αὐξήσιν. [“Σῶω, Valck. Adoniaz. p. 265. Jacobs.
Anth. 8, 385. Heyn. Hom. 5, 612. 620. 685. 6,
392. * Σῶω, 5, 620. Σοῶω, * Σοῶμι, Σοῦσθαι, Valck.
I. c. Σοῦσις, 266. * Ἐσοῦσθαι, ibid. ad Herod. 205.
654.” Schæf. Mss. Σοῦνται, Æsch. Pers. 25.]

Porro ex illo Σῶω significante σῶζω, DERIV. Ἀει-
σῶος, Semper servans, ap. Nonn. [Jo. 128.] “Δύσ-
σοος, dicitur vel ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideoque ὁ
“κακοδαίμων : vel ὁ δυσχερῶς διωκόμενος : a σῶω si-
“gnificante et σῶζω et διώκω. Theocr. 3, (24.) “Ω
“μοι ἐγὼ τί πάθω ; τί ὁ δύσσοος οὐχ ὑπακούεις ; 4, (44.)
“ταῖς γὰρ ἐλαῖας τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα, sc.
“μοσχία. Ubi interpretari queas non solum Misera,
“sed etiam Perdita, Improbā : utpote quæ vix abigi
“et depelli a carpentis ramis queant.” [“Valck.
ad Theocr. 3, 24. Wassenb. ad Hom. 164.” Schæf.
Mss.] “Εὔσοις, Hes. affert pro εὐθηνίῃ, σωτηρίῃ :
“nec non εὔσοι pro ἀσφαλῶς σωζόμενοι. Eidem
“εὔσους est non solum ὁ διεννυχῶν, sed etiam εὐκί-
“νητος : item Nom. Propr. herois. Superioris porro
“εὔσοια ab hoc εὔσους derivati meminit Suid. quoque,
“exponens εὐσθένεια, Robur, Virium potentia, affe-
“reus hoc hemistichium, ἔωντά τ' εὔσοιās χάριν.”
[Εὔσοος, Incolumis, Theocr. 24, 8. Εὔσοια, Brunck.
Soph. 3, 512. Cæd. C. 390. Wessel. Obs. 163.”
Schæf. Mss.] Αασσοός, Populum servans, Populi
servator s. tutor, Epith. Apollinis : item Minervæ,
quæ et Σωσίπολις nominatur. Nisi a σῶω significante
Concito derivare malis : quod sc. Bellona populos
ad arma conciat. Νεκροσσοός, Mortuorum ser-
vator, Christi epith. ap. Nonn. (Jo. 160.) nam is
suos σῶζει e morte æterna. Nisi forte νεκροσσοόν
eum dicat pro Suscitatore mortuorum : quia sc. in
hoc mundo versans, quosdam mortuos in vitam sus-
citavit, in extremio autem judicio omnes suscita-
bit : νεκροσσοός ὥρη certe ab eo (Jo. 63.) dicitur
Tempus quo mortui suscitabuntur. ET Οἰνοσσοός
ex eod. Nonno (Jo. 19, 29.) pro Vinum servans.

[* Ἀνασῶω, Servo, Schleusn. Lex. V. T. * Συσσοῦ-
σθαι, Hesychio ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι. * Συσσοίη,
Eid. ἡ ἀνεμπόδιτος φορά. Vide Nott.]

AT Σῶκος, ὁ, Mercurii epith. est : quod quidam
per crasin existimarunt factum e σάοικος, ut sit ὁ σῶ-
ζων τοὺς οἴκους : quidam vero derivarunt e σάω, ut
θῶκος e θάσσω, qui exp. ὁ σωτικὸς, ut Eust. inter

alia annotat p. 1197., exponens Il. Y. 72. "Ἥρη δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. Alibi vero idem Eust. dicit posse deduci a VERBO Σωκέω, quo Soph. utitur pro ισχύω: sc. in El. p. 85. Μοῦνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος, Non valeo, possum. Hes. quoque σῶκος exp. non solum σωσίκοις, σίωκοις, sed etiam ισχυρός: nec fortassis male; nam et ab Hom. κρατὺς Ἀργεϊφόντης vocatur Mercurius. Idem tamen Hes. σῶκον plane etiam contrario modo exp., sc. ἀδύνατον. Idem rursus Mercurium DICIT Σωκόον scribit, pro σῶα ἀκούοντα, vel etiam σωσίκοιον. Sed et Σώκει ap. eum legitur, et exp. ισχύει, βοηθεῖ. Quod si mendo caret, est a VERBO Σώκω, Valeo, Possum: item Opem fero, Servo. ["Σῶκος, Thom. M. 830. Wakef. Eum. 36. Σωκέω, ibid. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2. p. 4. Jacobs. Anth. 7, 110. Brunck. Soph. 3, 530. Heyn. Hom. 8, 26." Schæf. Mss. * Σωκάριον, τὸ, Funiculus, Geop. 20, 42. "Quid velit σωκάριον, indicare videtur Hero de Mensuris, inter Analecta Græca Parisiis editus 1688. p. 310. Μετὰ τοῦτο, inquit, οφείλεις ποιῆσαι σχοινίον, ἡγουν σωκάριον, * δεκαόργγιον, καὶ οὕτω μετρεῖν ὃν μέλλεις μετρήσαι τόπον, Dehinc facere debes funiculum, s. socarium, decem ulnarum, et sic dimetiri quem dimensurus es locum. Apud Du Fresne in Gloss. Σωκάριον. Mensuræ agrariæ species, Funiculus, cujus passim mentio in Libris sacris: Σῶκος Laquei species." Needham. "Addit Du Fresne in Append. p. 180. Chartophylax Bulgarius in Geodasia: Καὶ τὸ ξύλον τὸ ἐμπησσόμενον, ἀφ' οὗ δέδεται τὸ σωκάριον, ἦτοι τὸ σχοινίον τὸ * δεκαόργγιον." Niclas.]

Ex altero autem σῶω, Concito, Citato gressu currere cogo, SIVE E Σώω ei synonymo, potest DERIVARI Σῶτρον, τὸ, ["Heyn. Hom. 5, 130." Schæf. Mss.] SIVE Σῶστρον, Lignum illud orbiculare rotæ, quod radios in se continet: UNDE Ἐπίσωτρα dicuntur Ferramenta curva quæ extrinsecus ei imponuntur, ne sc. ipsum lignum deteratur continua agitatione. Potest inquam a σῶω derivari, quia nulla rotæ pars citatiore motu versatur quam ista, ut quæ

in extremitate et περιφερείᾳ est. J. Poll. 1, c. 14. Τῶν δὲ περιειλουμένων τῷ ἄξονι τροχῶν τὸ μὲν περὶ ταῖς ἀψίδασι σιδηροῦν, ἐπίσωτρον· ἡ δὲ ἀψὶς καὶ σώστρα καλεῖται. Ubi σώστρα videtur esse nomen singularis numeri femininum. Vocantur eadem ligna ETIAM Σωστρεύματα ET Σωτεύματα, si quidem Hesychio credimus, Σωστρεύματα, τὰ τοῦ τροχοῦ ξύλα· καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς αἰθέροις, ἐπίσωτρον. Et paulo post, Σωτεύματα, σωστρεύματα. Verum posterius illud σωτεύματα suspectum est, quamvis serie alphabetica positum sit: ideoque malim Σωστρεύματα, σωστρεύματα. Compositum autem Ἐπίσωτρον SIVE Ἐπίσωτρον, ap. Hom. aliquoties legitur, i. e. Ferrum quo exterius munita sunt τὰ σώτρα, vel ἡ σώστρα. Il. Y. 502. Αἱ ἀπ' ἐπισσώτρων ραδάμιγγες, Guttæ illæ, quas feramenta rotam ambientia extrinsecus spargunt, cum per aquas transeunt: Ψ. 505. οὐδὲ τε πολλὰ Γίγν' ἐπισσώτρων ἄρματροχὴ κατόπισθεν Λεπτῇ ἐν κοίλῃ: E. 725. ὑπερθεν Χάλκε' ἐπίσωτρα προσαρηρότα. Ubi satis clare indicat quid sint ἐπίσωτρα, i. e. σιδήρια τὰ ὑπερθεν προσαρηρότα τῷ τροχῷ. [Heyn. Hom. 5, 130. 713. 6, 149. 212. 8, 460." Schæf. Mss. * "Ἐπίσωτρον, J. Poll. 1, 144. 7, 107. 10, 53." Kall. Mss.] "Ἐπίσωτρον, Hes. ἀψὶς τοῦ τροχοῦ, quod et "ἐπίσωτρον." Item Εὔσωτρος, SIVE Ἐνσωτρος, compositum e σώτρον, i. e. Bene instructus σώτρον, Pulcra habens σωστρεύματα. Currus aut Rhedæ epith., habentis in suo extremo ambitu pulcra ligna. Hesiod. Ἄ. (273.) εὔσωτρον ἐπ' ἀπήνης Ἥγουν, ubi Schol. exp. * εὐσιδήρον: quoniam sc. ἐπίσωτρον dicitur τὸ κύκλῳ τοῦ τροχοῦ σιδήριον, Ferrum quod rotam ambit, s. quo rotæ in extremo ambitu vincuntur. Quæ exp. conveniret, si dixisset εὐεπισώτρον. Hes. εὔσωτρον "et εὐσότρον" exp. εὐδρόμον. Bene s. Facile currentis: itidemque εὔσωτρον exp. * εὐκύλιστον, Facile volubilem: ΝΑΜ Σῶη, inquit, ἡ ἐφορμή καὶ φορὰ, ἥς εἶδος ἡ κύλησις. Unde satis liquet eum εὔσωτρος derivare e σοῦσθαι: quod εὔσωτρος, uia cum ἐπίσωτρον, compositum est e σώτρον derivato et ipso a v. σοῦσθαι. ["Heyn. Hom. 5, 130." Schæf. Mss.]

T.

"T LITERA in quibusdam vocabulis pro σ po-
nitur, Atticorum more, quibusdam tamen ab
Atticis hanc scripturæ mutationem ortam esse ne-
gantibus: vel potius duplex τ pro duplici σ: ut
in θάλαττα, in πίττα, in Θετταλία, pro θάλασσα,
πίσσα, Θεσσαλία. Quin etiam in fronte quarundam
vorum locum literæ illius σ occupavit: ut in τή-
μερον pro σήμερον. Sic in τεῦτλον: hoc enim e
σεῦτλον factum esse existimatur. || T quibusdam
vocibus s. primæ quarundam vocum syllabæ in-
seritur, sub juncta literæ π: veluti in πόλις et
πόλεμος, quæ nihil aliud valent quam πόλις et
πόλεμος. Sunt autem ap. Poetas duntaxat in usu
illa nomina ascititia habentes hanc literam τ:
quæ assumitur ab illis ut syllaba ultima vocis
proxime præcedentis produci possit. Invenitur
tamen hæc scriptura et ubi hujusmodi productione
minime opus est. Ceterum hanc literæ τ paren-
thesin quidam Cyprii cum Atticis communem
esse tradiderunt: cum Attico sermoni ascribatur
interpositio literæ τ, quæ in ἀνύτω aliisque non-
nullis verbis spectatur." ["T et Ψ conf., Porson.
Med. p. 101. T et Υ, Valck. Oratt. 330." Schæf. Mss.
Salmas. ad Scriptt. H. Aug. 343. Schn. Lex. T et Π
conf., Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 128. T et
Ψ, ibid. 117. T et Θ alternant, Lobeck. Phryn. 131.
Vide Ind. ad Greg. Cor. Ed. Schæf.]

"TAFGH, Rancor, Alex. Aphr. Probl. 2, (70.) Τὰ
ἐλαϊώδη παλαιούμενα τάγγην ὑπομένει." ["Ταγγή,
Heringa Obs. p. 60." Schæf. Mss. Hippocr. Epi-
dem. 2. p. 1004. Cf. Poës. ad Hippocr., qui æfert
* τάγγος, τὸ, e Paulo Ægineta, et verb. * τάγγειν pro
ταγγίζειν, ex Alex. Aphr. l. c.] "Ταγγὸς, Rancidus,
Qui rancorem contraxit, ut oleum, de quo Con-
stant. Geop. 9, 22." [Ταγγὸν, Gl. Rancum, Ran-
cidum.] "Ταγγίζω, Rancesco, Rancidus fio, ut
"κάρυον ταγγίσαν Αἰτίο." [Geop. l. c. * Ταγγίσις,
Gl. Rancor, quasi a * ταγγιάζω.]

"Τάγιλος, Parcus, φειδωλός. In VV. LL. exponi-
tur et aliter, confundendo hoc cum Τάγιος: quo-
rum utrumque vide ap. Hes." ["Τάγιλος, forte a
Ταγγός." Is. Voss.]

["ΤΑΓΥΠΙΟΝ, τὸ, unde ταγύρια, Hes. τὰ ἐλά-
χιστα, τὰ τυχόντα. Suid. Phot. Etym. M. habent
* Τάγυρι· τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἷον ψίχα λέ-
γουσιν· Εὐπολὶς Αἰζίν· Καὶ εἰς μαθόντι μηδὲ τάγυρι
μουσικῆς. Vide Pierson. ad Mær. 331. Diog. L. So-
lone 1, 3. Cf. Ἀττάραχος. * Σαγύριον, Hes. ἄρτου
κλάσμα.]

TAAAN, ὦ, ἄσω, (e quo per sync. fit Τλάω, et
per contr. τλῶ, τλήσω,) Suffero, Perpetior. Item
Sustineo, ea quidem signif. qua jungitur infinitivo.
Idem enim et hoc verbum ταλάω infinitivo junctum
reperitur Il. N. fin. ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφύσσαι, αἴκε τα-
λάσσης Μείναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, Si sustinueris expe-
ctare. Aut etiam, Si ausus fueris expectare: ut sc.
sit pro τολμήσης, sicut et Hes. ταλάσεις exp. non so-
lum ὑπομενεῖς, (ita enim ap. eum reponi debet pro
ὑπομείνεις,) sed etiam τολμήσεις: quod ταλάσεις ex
illo Hom. loco sumtum putet aliquis: cui tamen
magis convenire videtur ille conjunctivus modus, ob
præcedentes particulas αἴκε. Quod si pro eo hic
indic. poneretur, geminanda certe itidem foret litera
σ. Affertur ex Epigr. ἐτάλασσε junctum itidem infi-
nitivo, ἐτάλασσε Καὶ ψυχὴν θνητὴν κάμει νόθον τελέ-

PARS XXVII.

σαι. Sciendum est porro legi ap. eund. Hes. et ταλα-
σεῖη, quod exp. ὑπομείνη: sed mendii suspitione ap.
me illud ταλασεῖη carere nullo modo potest. ["Τα-
λάω, Musgr. Hel. 220. Heyn. Hom. 6, 516. 7, 34.
Paul. Sil. 3. Epigr. adesp. 548. Agathias 63. ἐτά-
λασσε, et Jacob's." Schæf. Mss. "Opp. K. 3, 155.
ταλάσσατο, Schol. Theocr. 15, 111." Wakef. Mss.
Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 186-7.] Ceterum a
ταλάω fut. hujus verbi ταλάω, Eust. deducit non
solum τάλας, et ταλασίφρων, sed etiam ταλασία et
ταλάσιον: quin etiam ταλασιεργία, s. ταλασιουργία,
et ταλασιουργεῖν. Sed satis fuisset, meo quidem ju-
dicio, ταλασία et ταλάσιον inde deducere, cum ex his
inde deductis fieri deinde per compositionem ταλα-
σιουργία et ταλασιουργεῖν manifestum sit. Jam vero
et τάλαντον ab hoc ipso verbo derivat. Sed ante-
quam ad hæc derivata veniam, de τλάω illo per sync.
facto e ταλάω, deque toto ejus comitatu, tanquam
per parenthesis, dicendum est.

Τλάω, per sync. e ταλάω, deinde per contr. τλῶ,
τλήσω, τέτληκα. Inveniuntur autem tempora et a
THEM. Τλήμι, ac præsertim AOR. 2. "Ἐτλην, ut mox
videbis. Significatione vero conveniunt cum τα-
λάω: et quoniam admodum hoc jungi infinitivo docui
pro Sustineo, Audeo: sic et illud jungi videmus
ab eod. Poëta, ut Il. A. (228.) Οὐτε λόχονδ' ἰέναι
σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν Τέτληκας θυμῷ. Ubi obser-
vare etiam oportet addi dat. θυμῷ, sicut in h. l. (543.)
οὐδὲ τί πῶ μοι Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοή-
σεις: vel potius νοήσης. Ubi commodè verterimus
etiam, meo quidem judicio, Nunquam in animum
induxisti. At perperam VV. LL. interpr., Non vo-
luisti, passus es. Ut autem hic legimus τέτληκας
cum εἰπεῖν, sic ex Aristoph. (Πλ. 280.) affertur τέ-
τληκας cum infin. συνουμο illius εἰπεῖν, sc. cum
φράσαι: et οὐ τέτληκας φράσαι exp. Non sustinuisti
dicere. In Epigr. cum infin. θνάσκειν legitur, τλάτω
θνάσκειν. Rursus vero Od. E. (269.) οὐδέ τις ἔτλη
Μείναι. Sic e Soph. (Aj. 1333.) Μὴ τλής ἄθλαπτον
ᾧδ' ἀναλήγῃς βαλεῖν, ubi VV. LL. exp. Noli com-
mittere ut insepultum ejicias. Sed hæc exp. vini
verbi hujus minime exprimit; potiusque et hic verbo
Sustinere utendum erat. Alioqui utendo periphrasi,
dicerem potius, Noli ita obfirmare animum, ut hoc
committas, sc. ut etc. Aut certe, Ne in animum in-
ducas etc. Affertur vero et e Xen. K. Π. (3, 1, 1.)
"Ἐτλη εἰς χεῖρας ἔλθειν. Ceterum invenitur et cum
accus., ut ἔγρον τλάσα δυσσεβέστατον, pro τλάσα
δρᾶν, Quæ sustinuisti perpetrare facinus perquam
impium. Sic certe Ovid. verbum Sustineo accusa-
tivo junxit, suppresso infin., in Elegia de Morte Ti-
bulli, Aurea sanctorum potuissent templa deorum
Urere, quæ tantum sustinuerunt nefas. Apud Hom.
utramque constr. uno eodemque in loco habet, Il.
Ω. (505.) "Ἐτλην δ' οἱ οὐπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλ-
λος, Ἄνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
Ceterum ETIAM Τλή pro ἔτλη protulit Hom. Apud
Eund. e modo OPT. Τλαῖην, habemus per reduplica-
tionem factum ETIAM Τετλαῖην: sicut modus IMP.
Τλάθι, e quo per redupl. FIT Τέτλαθι: ut ap.
Hesiod. ("Ἐργ. 2, 335.) Μῆποτε οὐλομένην πενήν
θυμοφύρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν. Usus est Ho-
mierus quoque, Il. A. (586.) Τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ,
καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ. Idem modi IMPER. Τλήθι,
quæ vox ex Apoll. Rh. (1, 300.) affertur, habet
plurale Τλήτε, Il. (B. 299.) Τλήτε, φίλοι, καὶ μεί-
νατ' ἐπὶ χροῖνον. Observandum est porro, in hisce
Hom. Il. alium esse usum imperativi τέτλαθι, item-
que τλήθι, quam sit in illo Hesiodi. Illic enim vide-

mus infinitivo junctum esse imperativum τέτλαθι, sicut et in præcedentibus exemplis hanc constr. istud verbum habet, pro verbo Sustineo, juncto itidem infin.: at hic Τέτλαθι est Perfer, Patere: itidemque Τλήτε, Perferte, Patimini, Perpetimini. Nisi quis malit Durate, Virg. Durate, et vosmet rebus servate secundis. Sic in illo altero versu, Τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο, lubenter reddiderim ex Ovidio, Perfer et obdura. (Aprocope autem facta dicitur ETIAM Τέ-λα pro τέτλαθι.) Habet porro reduplicationem itidem INFIN. Τετλάναι pro τλάναι, Pati, Sustinere: ET Τετλάμεναι Æolice, ET Τετλάμεν, Ionice. At PARTIC. Τλᾶς exp. et Patiens et Passus; Sustinens, et Qui sustinuit. Alterum vero partic. EST Τετληκώς, pro quo dicitur ETIAM Τετληώς, detracto κ, quod licet præteriti sit temporis, existimatur tamen præsentis signif. habere Od. Δ. (447.) et alibi, τετληότε θυμῷ. Nisi malimus dicere nominis usum præstare, sicut Lat. interdum Patiens et Tolerans. ["Τλᾶω, ad Charit. 771. ad Callim. 1. p. 171. Barbarum vocat Porson. Phœn. 1740. Τλήμι, ad Phalar. 294. Eur. Hec. 1109. 1237. Hel. 96. Musgr. Herc. F. 777. Jacobs. Anth. 6, 149. 7, 179. 393. 11, 106. Simonid. 98. et Jacobs., Benth. Aristoph. 323. Heyn. Hom. 5, 73. 7, 34. Munck. ad Anton. Lib. p. 88. Verh. Ruhn. Ep. Cr. 286. ad Il. A. 586. Schrader. Præf. ad Emendd. p. vii. Extare negat Porson. l. c. Sustineo, Boeckh. in Plat. Min. 1242. Fut., Jacobs. Anth. 11, 111. Paul. Sil. 3. Macedon. 1. Τλήσομαι et στήσομαι conf., Heyn. Hom. 6, 174. Cum participio, Jacobs. Anth. 12, 388. Boeckh. l. c.: αἶμα, Wakef. Herc. F. 1187. Τλήμεν, τλή δέ, Heyn. Hom. 5, 74. Τλᾶς, Valck. Phœn. p. 23. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xix. Τέτλαμεν, Jacobs. Anth. 6, 408. Τέτλαμεν, τετλάμεν, Ruhn. ad H. in Cer. 147. Τέτλα, Heyn. Hom. 4, 631. Τετληώς, Ilgen. Hymn. 597." Schæf. Mss. Μη τλής, Noli, Eur. Cycl. 287. Τλήναι et τολμᾶν, Sustinere, Posse, Monk. ad Eur. Hipp. 285. Τέτλαμεν, Orph. Arg. 830. * Τετλᾶω, Herm. ad Hom. H. in Cer. 148.] "Ανατλος, Hesychio ἀκρατῆς: forsan pro "Invalidus, et Qui labores tolerare nequit: παρὰ τὸ "οὐ τλήναι." [Sed Ruhn. correxit ἀνάγωγος.] Ceterum e nominibus hinc derivatis quædam a habent, plura autem η. Habent a tria COMPP. Τλάθυμος, (pro quo ETIAM Τλήθυμος, quod Hes. exp. * ἰσχυροκράδιος: ut vicissim pro τλήμων invenitur τλάμων, de quo tamen non hic, sed in τλήμων, dicere constitui. Ac possit certe alicui videri τλήθυμος præcedere, sicut et τλήμων: eodemque modo in utroque literam α e linguæ Doricæ usu esse, non e derivatione) ET Τλασίφρων, ET Πολύτλας: quorum duobus prioribus significatur Cui est animus patiens, mens patiens, Patiens laborum, tolerans, Qui ad labores s. pericula non facile animum despondet. Atque ut videmus in Τλάθυμος includi nomen θυμός, sic meminisse debemus dativi θυμῷ, quem habuimus supra post τέτληκας, in quodam Hom. loco. ["Τλάθυμος, Bibl. Crit. 3, 2. p. 27. Τλήθυμος, Huschk. Anal. 286. Musgr. Cycl. 448." Schæf. Mss. Pind. N. 2, 24. Fr. Inc. 37, 5.] Quod autem ad Τλασίφρων attinet, e τλασίφρων magis usitato per sync. est factum. Extat certe illud ap. Hes., qui τλασίφρονα exp. ὑπομονητικόν. ["Τλασίφρων, et, exemto α euphónico, τλησίφρων dicitur, ut θανάσιμος, * θνήσιμος, (imo e θνήσις.) Τλασίφρων et * τλαισίφρων, quæ iu Lex. circumferuntur, rejectitia sunt." Lobeck. Phryn. 770.] At tertium illud Πολύτλας significat Multa passus s. perpassus, Multis miseriis conflictatus. Quod epith. Hom. sæpe Ulyssi tribuit. Sic Soph. (Aj. 956.) de eodem, Ὁ πολύτλας ἀνὴρ. ["Jacobs. Anth. 11, 106. Heyn. Hom. 5, 122. Il. K. 248. cf. 231. Lobeck. Aj. p. 376. Valck. Phœn. p. 563." Schæf. Mss. "Πολύτλαν, Antisthen. Λόγ. Ὀδυσσ. T. 8. p. 63. Manetho 5, 268." Lobeck. Phryn. 610.] Huic adjici posset "Ατλας, de quo in Τλᾶς. Habent autem η comp. sequentia, aliaque item derivata simplicia. De quorum utrisque ut ordine dicatur, sciendum EST Τλημαθεῖν reddi, Miserum esse, Miseriis conflictari, In laboribus versari: quod Hes. τλημαθεῖν exponat ταρακωπεῖν, et πονεῖν. Sed non dubium est quin

hæc exp. magis conveniat VERBO Τληπαθεῖν, facto e uomine Τληπαθῆς, et illi τλημαθεῖν alia quærenda sit: si modo usquam reperitur τλημαθεῖν. Nam quod ad Hes. locum attinet, IBI Τληπαθεῖν pro τλημαθεῖν reponendum esse, persuasum habeo. Non ignoro tamen, in VV. LL. legi ETIAM Τλημανθάγω, et reddi, Assuesco miseræ; sed absque ullo testimonio. Quod vero attinet ad nomen ADJ. Τληπαθῆς, sciendum est eo, licet potius Poëtico, usum esse Basilium, [et "Zosimum 377." Wakef. Mss.] an, quem Bud. reddit, Patiens laboris, Calamitosus. Aditque esse hominum epithetum, propter varios casus quibus obnoxii sunt. Hes. exp. ὑπομονητικός, Suidas autem ὑπομένων ἐν τῷ πάσχειν. Quem sequendo, dicendum fuerit, ut opinor, τληπαθῆς esse παρὰ τὸ τλήναι ἐν τῷ πάσχειν, Qui patiens est in iis quæ patitur, Patienter ferens quæ patitur. Sed scribitur ETIAM Τλαιπαθῆς, cujus vocativus τλαιπαθῆς ap. Hes. extat, exponentem ταρακωπεῖν: atque ita τλαιπαθῆς fuerit etiam Ærumnosus, Calamitosus. ["Lennep. ad Phal. 19." Schæf. Mss.] Ab illo porro nomine adj. τληπαθῆς, est et SUBST. Τληπάθεια, quo significatur itidem Patientia, nec non Ærumnositas, si hoc subst. ex Ærumnosus mutuari fas est. Redditur alioqui et Miseria, quod nomen minus est significans. ["Laborum patientia, Hierocles 126. Hes." Wakef. Mss. "Const. Manass. Chron. 1003." Kall. Mss. Sozomen. H. Eccl. 1, 13. "Τληπαθέω, Lennep. l. c. * Τληπάθημα, Fäbse ad Æschyl. p. 46." Schæf. Mss. "Schol. Æsch. Pr. 684." Wakef. Mss.] AT VERO Τληπόλεμος, Proprium nomen est filii Herculis a Sarpedone interfecti. Quod si ad compositionem respiciendo, signif. ejus tanquam appellativi inquiratur, significabit in bello patiens, Patiens laborum bellicorum. Esse autem τληπόλεμος per sync. dictum pro τλησιπόλεμος, tradit Etym. Quem hoc scribentem respexisse crediderim ad alia hujus generis comp. E quibus EST Τλησικάρδιος, cujus significatio eadem est quæ et τῷ τληθυμος, supra, s. τλάθυμος. Extatque illud τλησικάρδιος ap. Eust. 593. Cum quo eand. signif. habet ταρακάρδιος, col. seq. [* Τλησικαρδίως, Greg. Naz. 2. p. 272. Contracte * "Τληκαρδίως, Tzet. in Il. p. 148." Schæf. Mss.] Τλησίπονος, Patiens laboris, Laboriosus. Sed ab Hes. exp. non solum καρτερικός, verum etiam τολμηρός, Audax. ["Opp. K. 4, 4. A. 1, 35." Wakef. Mss. * "Τλησίφρων, Heyn. Hom. 4, 632." Schæf. Mss.] Venio ad derivata simplicia, primum dans locum nomini SUBST. [* "Τλήμα, Ruhn. ad H. in Cer. 217. Porson. Phœn. 1622." Schæf. Mss. Lucian, 1, 97. ET] Τλήσις, η, Patientia, Tolerantia, Audacia, τόλμα, θράσος, Hes. Huic subjungo ADJ. Τλητός, i. e. Tolerabilis, Qui talis est ut tolerari possit, s. ferri, Eur. Med. (797.) Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι. Sed et activa legitur signif. positum, pro Tolerans, s. potius Patiens; nam hoc potius quam illud, sine adjectione ponitur. Il. Ω. 49. Τλητὸν γὰρ Μοῦσαι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποιον. Sic ap. Hes. habemus τλητῶν expositum ὑπομονητικῶν. Nisi forte scripsit τλητὸν, ὑπομονητικόν, ad hunc ipsum locum respiciens. ["Valck. Hipp. p. 257. Porson. ad Hec. 159. Heyn. Hom. 8, 598." Schæf. Mss. * "Τλητῶς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 248." Elberling. Mss.] "Ατλητος, ὁ, ἢ, ET "Ατλατος Dorice, Intolerabilis, Intolerandus, Il. I. (3.) Πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβόλητο πάντες ἄριστοι, ["Toup. Opusc. 2, 180. Heyn. Hom. 7, 687. 8, 598. Jacobs. Specim. p. 6. Anth. 10, 79. 11, 71. 126. Epigr. adesp. 457. (533.?) Antimach. Epigr." Schæf. Mss. * "Ατλήτω, Ælian. N. A. 16, 28.] Unde VERB. "Ατλητέω, ET "Ατλατέω Dorice, quod tamen est potius Tolerare non possum s. Perpeti, (sequendo signif. nominis τλητός, de qua posterius dictum fuit,) quam Intolerabilis sum. Eust. ἀτλητῶν exp. ap. Soph. (Ed. T. 515.) μὴ ἔχων τλήμων εἶναι. Hes. remotiores etiam signif. affert, quas ap. eum vide. At vero SUBST. "Ατλησία, quod est potius tanquam a secunda præteriti persona formatum, ut τλητός a tertia, redditur Intolerantia, Impatientia; cum dicatur de illo qui tantis malis premitur ut ferendo non sit. [Hesychio ἀμηχανία, * ἀνυποστασία. * Βαρύ-

τλητος, Naumachi Epigr. 3. Anal. 3, 106.] Δυστλητος, Toleratu difficilis, ["Difficilis, Eur. Phœn. 1447. Wakef. Georg. 121." Schæf. Mss.] Πολύτλητος, i. q. πολύτλας supra. Sed exp. et per præsens, Multa patiens. [Od. A. 38. Manetho 2, 398. "Heyn. Hom. 8, 598." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Τλητικός, Tolerans, Patiens, Qui est ejusmodi ut facile patiat. Et hinc deductum ADV. Τλητικῶς, Toleranter, Patienter, Philo V. M. 1., Τλ. ὑπομένειν. [Hesychio * ὑπομονητικῶς.] Quod autem omnium maxime est usitatum NOMEN Τλήμων, accipitur itidem pro Patiens, Hes. quoque exponente ὑπομονητικός, nonnunquam non simpliciter pro Patiens, sed et pro Audax, Fortis: ut τλήμων θυμὸς Ulyssis ap. Hom. exp. εὐτολμος. Pro qua exp. facit quidam hujus Poetæ locus Il. K. (231.) ubi cum dixisset, Ἥθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδυναί ἑμίλον Τρώων: subjungit, αἰεὶ γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα. Interdum vero τλήμων est etiam τολμηρὸς, Audax: atque ita τλημονεστάτη ap. Soph. El. (439.) exp. τολμηροτάτη, Audacissima: ut alibi τλήμων, non solum τολμηρὰ, verum etiam ἀναιδής. Sed sæpe pro Miser, Ærumnosus, Calamitosus: ut certe patientiam in ærumnis et calamitatibus exerceri scimus. Vult tamen Eust. hunc nominis τλήμων usum esse Tragicorum: frequentissimum saltem ap. eos esse negare queat nemo. Affertur certe e quodam eorum nomen hoc, præcedente particula ἰώ: sc. ἰὼ τλήμων, pro Heu miseram: et ex Epigr. ὦ τλήμον pro O miser. Et τλημονεστέρα ὁδὸς ac τλημονεστάτη, Eur. Med. (1067.) Ἄλλ' εἰμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἐπὶ Παῖδας. ["Markl. Suppl. 119. Wakef. Phil. 363. Brunck. ibid. Eur. Iph. A. 1253. Abresch. Æsch. 2, 78. Porson. Phœn. 389. 1724. Brunck. 389. Epigr. adesp. 8. Heyn. Hom. 5, 122. 6, 45. 8, 197. Ilgen. ad Hymn. 433. Valck. Hipp. p. 279. Crudelis, Musgr. Med. 864. Detestabilis, Eur. Cycl. 368. Soph. El. 439.: vindices hinc veterem lectionem in Æsch. Pr. 442. Cum. gen., Wakef. Ion. 979. Diotim. 9. Porson. Phœn. 384." Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 595. φρεσὶν τλημόνων, pro ταλασιφρόνων, 920. Τλήμων Ὀρέστης, Horatio Tristis Orestes.] Verum ap. Tragicos legitur ETIAM Τλάμων, ut ap. Eur. Med. (1271.) Ἰὼ τλάμων, ὃ κακοτυχὲς γύναι. Habet autem hoc τλάμων literam a e Dor. linguæ consuetudine sumtam, sicut et ἄτλατος, potius quam e deductione. [Archytas Stobæi ap. Gale p. 696. ὁ τλάμων Ὀδυσσεύς.] Extant porro et comp. hinc NOMEN [* Δυστλήμων, ap. Maneth. 1, 110. Hom. H. 2, 532. ITEM Παντλήμων, et Dor. Παντλάμων, ap. Soph. El. (150.) p. 87. Omnino miser, infelix, Omnibus modis miser, Miserrimus, Infelicissimus: [Ced. T. 1393. Eur. Hec. 198. "Philippus 67." Schæf. Mss.] ITEM Πολυτλήμων, ap. Hom. (Il. H. 152. Od. Σ. 318.) Multum patiens, Qui magna patientia adversus varios fortunæ iusultus est armatus, Multum miser, utpote qui multa sit perpesus, [Aristoph. Eip. 235. * Τλημόνων, Eur. Suppl. 947. Iph. A. 1165. Æsch. Choeph. 746. * "Τλημοσύνη, Jacobs. Anth. 6, 149. Heyn. Hom. 5, 78." Schæf. Mss. Plut. Crasso p. 285. Philostr. Apoll. 7, 26.] Ut vero tandem veniam et ad comp. VERBA, Ἀνατλάω, SIVE Ἀνάτλημι, est Perfero, Perpetior, i. q. simplex τλάω s. τλήμι, nisi quod præp. videri possit intendere signif. in hoc comp. Sic certe Perfero et Perpetior aliquo modo intendunt signif. simpliciter Ferro et Patior. Usus porro utriusque compositi est non in carmine tantum, sed etiam in prosa, quod simplex sit ποιητικώτερον. Xen. K. Π. 1, (2, 1.) Πόρον ἀνατλήναι. Greg. Naz. Μεγάλους ἀνατλάντες ἀγῶνας καὶ ἄθλους. Et ante hos Homerus dixit Od. E. (47.) καὶ ὀππόσα κήδε' ἀνέτλης. ["Ad Phalar. 294. Brunck. Apoll. Rh. 188. Heyn. Hom. 4, 590. 5, 477. 7, 30. Jacobs. Anth. 6, 390. 9, 88. ad Callim. 1. p. 171. ad Herod. 731. Fut., Plut. Mario c. 39. Ἀνατλάς, Eur. Phœn. 60. ubi v. Valck." Schæf. Mss. Od. K. 327. Ἀνατλήναι et ἀναπλήσαι conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 394.] "Ἀνάτλημα, τὸ, Sui-
"dæ ὑπομονή, Toleratio s. Tolerantia." ITEM Διατλάω SIVE Διάτλημι, Perpetior, Perfero, [Galei Myth.

A 76." Wakef. Mss.] ET Ἐπιτλάω, SIVE Ἐπίτλημι, idem, Il. Ψ. 591. Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη, Quamobrem animus tibi ista toleret et perferat. Itidem Ulysses Il. T. 217. cum dixisset Achilli, se νοήματι προβάλλεσθαι ipsum, quoniam πολλῶ πρότερος γενόμεν, inquit, καὶ πλείονα οἶδα, subjungit, Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, ubi certe Eust. videtur existimasse accipi pro ἐπιμεινάτω. ["Heyn. Hom. 7, 653." Schæf. Mss. * Κατάτλημι, Hes. * Σύντλημι, Eur. Alc. 413.] ET Ὑποτλάω SIVE Ὑπότλημι, Suffero, Sustineo, Subeo. Unde in Epigr. [Pauli Sil. 3.] ὑπέτλην, Sustinui.

Ταλαεργὸς, Qui patienter et constanter opus facit, Patiens et infractus in opere faciendo, Patienter laborem subiens ac perferens, τλητικός, τλήναι δυνάμενος πρὸς πᾶν ἔργον, Etym. Muli epitheton, ut Il. Ψ. (654.) Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων. Hesiod. (Ἡμέρ. 27. 32.) οὐρῆας ταλαεργούς. Vide et ap. Erasmi. Chil. Muli Mariani. [Od. Δ. 636. Φ. 23. Theocr. 13, 19. Opp. 'A. 5, 20. "Heyn. Hom. 8, 484. ad Timæi Lex. 247." Schæf. Mss.] Ταλακάρδιος, ὁ, ἡ, i. q. τλησικάρδιος supra, Qui corde patienti est, patienti et infracto animo ærumnas et subit et perfert s. sustinet, ideoque Fortis, Magnanimus, Hesiod. (A. 424.) Διὸς ταλακάρδιος νῆος, [Soph. CEd. C. 562. "Wakef. Ion. 1165." Schæf. Mss.] Ταλαπαθὴς, Qui incommoda ærumnasque et infortunia patienter sustinet, etiam Cui multæ ærumnæ patiendæ veniunt, Ærumnosus, Calamitosus, Miser, i. q. τληπαθὴς. Affertur e Schol. Aristoph. Ὀρν. Itidem et Suidas ταλαπαθὲς habet, quod exp. ταλαίπωρε. At supra habuisti τλαιπαθὴς cum ai. Ταλαπείριος, Qui multas ærumnas expertus est, Miser, Ærumnosus, Od. E. (511.) ἱκέτης ταλαπείριος, quod exp. ταλαίπωρος, s. ὁ πολλὰ τετληκὼς καὶ πολλῶν πεπειραμένος: [I. 379. Æneas c. 10. Agathias Ep. 66. "Ad Od. Z. 193." Schæf. Mss.] Ταλαπενθὴς, Luctus patiens, Qui luctum patienter fert, simpliciter Patiens, Tolerans, καρτερὸς, ὑπομονητικός, Od. E. 222. Εἰ δ' αὖ τις ράϊσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, Τλήσομαι ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν. Ταλάφρων, i. q. ταλακάρδιος, Qui patienti et infracto pectore est, Constanti et invicto pectore in perpetiendis ærumnis. Vide Ταλασίφρων. ["Heyn. Hom. 6, 422." Schæf. Mss. "Opp. 'A. 3, 40." Wakef. Mss.]

Ταλαίμοχος, Patiens ærumnarum et laborum molestorum, Ærumnosus. Affert Eust. e recentioribus inter ea quæ ἰ προσλαμβάνουσι, ut est μεσαιπόλιος, et similia. [* "Ταλαπαθὴς, Lennep. ad Phal. p. 19." Schæf. Mss.] Ταλαίπείριος, pro ταλαίμοχος, ταλαίπωρος, affertur ex Od. H., quod tamen in heroicum verum admitti nequit, ideoque ταλαπείριος scr. In jambo aut alio metri genere posset ferri. Ταλαίπωρος, idem, de quo supra in Πῶρος, cum suis derivatis. Ταλαίφρων, i. q. ταλάφρων, ταλαπείριος, Multas ærumnas expertus. Affertur enim e Soph. ταλαίφρων γύναι, pro ἀθλία, misera: pro quo fortasse scr. ταλάφρων.

Ταλασίφρων, i. q. ταλάφρων, Qui animo patienti est, Cujus pectus omnia tolerat, nec ullis ærumnis vincitur, sed pertinaciter eis resistit, καρτερόφρων, καρτερικός, ὑπομονητικός, Il. Δ. (421.) Δεινὸν δ' ἐβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἀνακτος Ὀρτυμένον ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν: Metus corripuisset vel fortissimum virum, et ærumnas patienter subire suetum. Idem Hom. et ταλάφρων hac signif. usurpat, Il. N. (300.) ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. Quo sensu et ταλαύρινος. ["Heyn. Hom. 4, 632. 7, 785." Schæf. Mss.]

Τάλασις, ἡ, Patientia, Tolerantia, VV. LL. ἀμαρτύριος.

Ταλαύρινος, i. q. ταλάφρων s. ταλασίφρων, Patiens ærumnarum et laborum, Qui forti et invicto animo labores et ærumnas subit ac sustinet. Hesychio non solum ὑπομονητικός, sed etiam τολμηρὸς, i. e. Audax. Il. E. 289. Αἵματος ασαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν. Qui versus legitur et Il. Y. (78.) Aristoph. 'A. (964.) Ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν γοργόνα Πάλλει, Schol. ὑπομονητικός, καρτερικός ἐν τῇ μάχῃ. Itidemque Eip. [241. "Jacobs. Anth. 6, 431. Heyn.

Hom. 5, 52. 348. 708. 8, 29. Act. Traj. 1. p. 251. ad Charit. 233. 375. Ilgen. ad Hymn. 305." Schæf. Mss. II. H. 237. βῶν Ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαῦρον πολεμίζειν. Schol. πληκτικῶς καί * ὑπομονητικῶς πολεμεῖν. Cf. Κραταίρινος.]

Ταλαός, i. q. ταλαίπωρος et ταλαίμοχος, Cui multæ ærumnæ et miseræ subeundæ ac tolerandæ sunt, Miser, Ærumnosus, Aristoph. "Ορν. (687.) ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνηροι, Schol. τληπαθεῖς, annotans quosdam legere ἐφημέριοι τ' ἀλαοί: quod minus probo. Utitur et Herod., ap. quem Valla interpr. Calamitosus. || Hes. ταλαὸν exp. ὑποστατικόν, ἰσχυρόν, βίαιον: ut i. sit q. ταλαύρινος.

Τάλας, i. q. ταλαός, Aristoph. οἶμοι τάλας, Heu mihi misero, Πλ. (706.) αἰ τάλας, Heu te misero, O miserum te et ærumnosum. Ubi nota vocat. τάλας: quo et Hom. usus est, Od. T. (68.) Ἀλλ' ἐξελθε θύραζε, τάλας, καὶ δαιτὸς ὄνησο. Videtur autem et per quendam contemptum alicubi dici: ut cum Gallice dicimus Pauvre malotru. FEM. Τάλαινα, Misera, Ærumnosa: ἀθλία, ταλαίπωρος. Eur. Med. (1279.) Τάλαινα, ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σιδάρος, O misera. Aristoph. (Πλ. 1044.) Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως, O miseram me ob istam contumeliosam injuriam, Hujus contumeliæ causa. Et COMP. Παντάλαινα, Omnino misera et ærumnosa, παναθλία, Eur. (Hec. 667.) Item femina feminam alloquens utitur VOCATIVO Τάλας, cum tamen deberet dicere τάλαινα, O misera: quem usum cum habet istud τάλας, putatur παρελκεῖν. || COMPAR. Τάλαντος, Miserior, Ærumniosior: SUPERL. Τάλαντατος, Miserrimus, Infelicissimus, Aristoph. (Πλ. 1060.) Τάλαντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς: (684.) Τάλαντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδόκεις τὸν θεόν; (1046.) Ποῖον χρόνον, τάλανταθ'. E quo τάλαντατος facta aliqua literarum transpositione et ejectione, factum esse PUTATUR Τάνταλος: ut ap. Plat. Cratylō (p. 395.) Socrates ait, Τῷ δὲ Ταντάλῳ καὶ πᾶς ἂν ἡγήσαιο τοῦνομα ὀρθῶς καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι, εἰ ἀληθὴ τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα: quippe cui adhuc vivo δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινὰ, et ad extremum patriæ universalis eversio: mortuo autem, ἐν ᾧδον ἢ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου τανταλεία θαναταστή, ὡς συμφώνως καὶ ἀτεχνῶς τῷ ὀνόματι ἔοικεν. Quibus subiungit, "Ὡσπερ ἂν εἰ τις βουλόμενος τάλαντατον ὀνομάσαι, ἀποκρυπτόμενος ὀνομάσειε, καὶ εἴποι ἀντ' ἐκείνου τάνταλον. Innuit igitur Τάνταλον dictum quasi τάλαντατον, ob multas ærumnas et miserias quibus fuisse vexatus fertur. At τανταλεία fixisse videtur, ut alluderet ad τανταλεία, et τὴν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου τανταλείαν dixisse τὸν λίθον τὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ οἰονεῖ ταντανεύμενον. Fertur enim ei Jupiter, ne appositis epulis vesci auderet, saxum ingens jamjam casuro simile supra verticem suspendisse: ut Virg. canit, Quos supra atra silex, jamjam casura, cadentique Imminet assimilis. Qua de re vide plura ap. Erasm. Prov. Tantalī Lapis. Vide ap. Eund. Tantalī opes, Tantalī pœnæ. ["Τάνταλος, Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 289. 346. 11, 148. Anim. in Eur. p. 10. Porson. ad Eur. Orest. 5. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 41. Boiss. Philostr. 638. * Τανταλῖς, Meleager 117." Schæf. Mss.] UNDE Τανταλίδης, Tantalides, Tantalī filius. Eur. vero Τανταλίδας in Or. (351.) vocavit τοὺς Ταντάλου ἀπογόνους. ITEM Ταντάλειος, Tantaleus: Πέλοψ, Eur. (Iph. T. 1.) Pelops Tantalī filius. At Ταντάλειον ζῶην appellat Greg. Naz. in Epist. quadam ad Basil. Fratrem, Vitam sollicitam ac periculis expositam, Erasm. Prov. Tantalī Lapis: ap. quem vide et de Tantalī hortis. Vide et Suid., et Athen. (281.) et Hom. Od. A. 580. et Virg. Æn. 6. ["Eur. Iph. T. 988. Hel. 862. El. 1176. Paul. Sil. 3. 33. Boiss. Philostr. 638." Schæf. Mss. "Suid. 3, 344." Wakef. Mss. * Τανταλικὸς, Manetho 5, 186. * Τανταλίνης, unde * Τανταλίντις, Lithospermum, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss.] INDE ET Τανταλίζω AC Τανταλῶ, derivata esse videntur, quamvis signif. habeant magis remotam; nam Hes. τανταλίζεται exp. σαλεύεται: ut Τανταλίζεσθαι sit Tantalī in modum σαλεύεσθαι, qui fugitūr ἀέρι ποτᾶσθαι, et in palude σαλεύεσθαι.

A Apud Soph. autem in Ant. (134.) p. 219. Ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γῇ πέσε τανταλωθεῖς Πυρφόρος, Schol. τανταλωθεῖς exp. διατιναχθεῖς ἀνωθεν κάτω, διασεσπείσθαι: quam suam exp. confirmat hoc Anacr. loco, μελαμφύλλῳ δάφνῳ χλωρῇ τ' ἐλαίᾳ τανταλίζει. Ubi fortasse τανταλίζειν dicitur qui aliquem vel aliquid cogit οὐδὲι πελάσαι ietu impulsuve suo: ut lapis Tantalō imminens euni, capere cibos conantem, recedere et aquas repetere cogit. At Ταντάλου τάλας τανταλίζεται Suid. in divitem Proverbio jactari scribit, inde quod Tantalus fuisse ditissimus perhibetur. Sed pro τανταλίζεται reponendum τανταντίζεσθαι et v. Cod. [Cf. Zenobii Prov. 6, 7. Apostolii 18, 14. "Τανταλίζω, Valck. ad Rōn. p. 63. Τανταλῶ, ad Phœn. p. 409." Schæf. Mss. Hesych. Ἐπανταλίζεσθαι ἔτρεμεν: * Ἐπανταλίσθη· ἐσείσθη. * Τανταλῶ, Mich. Apostol. Prov. 4, 91." Schleusn. Mss.] Apud Hes. legitur ETIAM Τανταλάσσεσθαι δάκρυα, quod exp. στάζει δάκρυα. Sed illud magis adhuc remotum est quam superiora. "Τανθαλύζω, pro Tremo, ap. B. Dores, Hes. Invenitur et Τανταλίζω." ["Valck. Anim. ad Ammon. 119. * Τανθαλύζω, ibid. (unde * Τανθαρυκτήρ, e quo * Τανθαρυκτῆρις et per contr.) * Τανθαρυκτρία, * Τανθαρυστός, * Τανθευριστός, Ἐπανθαλύζω, 120." Schæf. Mss. Cf. J. Poll. 5, 98. * Ἐκπανθαρύω, Hesychio τρέμω.] "Τοιθαρύσσω; Quatio, Concutio, σείω, Hes." [* Τοιθαρυκτήρ, unde * Τοιθαρυκτῆρις, e quo per contr. * Τοιθαρυκτρία, Eid. ἡ τοὺς σεισμούς ποιούσα. Sed v. Valck. l. c.] "Τανόδρυστος, Tremorem efficiens, Hes." [leg. τανθαρυστός.]

["Τάλας, Eur. El. 419. 1161. Porson. Phœn. 1724. Ammon. 133. Cum. gen., Wakef. Herc. F. 114. S. Cr. 3, 180. Monthly Review, April 1799. p. 432. Jacobs. Anth. 7, 352. Brunck. El. 1075. De quant., Monthly Review, August 1799. p. 428. Brunck. Aristoph. 2, 193. 197. 257. 3, 65. Vocat., 75. Jacobs. Anth. 10, 156. Ὡς τάλας γε, Aristoph. A. 454. Τάλας· ἀθλία, Brunck. Or. 1590. Muep. 1564. Τάλας, Ammon. 133. Ruhnk. Ep. Cr. 37. Τάλας, Wakef. Herc. F. 1022. Τάλαντατος, ad Charit. 444. Ruhnk. Ep. Cr. 113. Valck. ad Phœn. p. xii. Toup. Opusc. 2, 117. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 985. ad Eur. Phœn. 389. Bergler. ad Alciph. 115." Schæf. Mss. Τάλας, Æolice, Greg. Cor. 212. 599.]

"Δυστάλας, Miser, Ærumnosus, s. Gravidus ærumnis et miseriis affictus: unde fem. gen. ap. "Soph. (Œd. T. 1236.) Ὡς δυστάλαινα:" [C. 1442. 1734. Tr. 307. 653. Aj. 410. El. 284. "Eur. Hipp. 570. 1407. Or. 955. (946.) Med. 1028." Kall. Mss. "Markl. Suppl. 1034." Schæf. Mss. * Παντάλας, Eur. Andr. 140. Æsch. Pers. 640. ἄχρ. * Τριτάλας, Eur. Hipp. 739. "Clem. Alex. 33. Schol. Eur. Phœn. 1356." Kall. Mss. "Toup. Opusc. 1, 183." Schæf. Mss. "Τριτάλαινα, Const. Manass. Chron. p. 90." Boiss. Mss.]

ITEM Ἀτλας dicitur pro τάλας, per ἀναγραμματισμόν, ut ἦρα pro ἄηρ, et similia: sicut Eust. adit. p. 46. Sic Idem p. 1390. Ei δὲ καὶ ἀνεγραμμάσθαι ἀπὸ τοῦ τάλας ὃ "Ἀτλας, περιέργον μὲν εἶπεν, οὐ πάντῃ δὲ ὑπέκρινον. Ubi et alias duas etymologias affert, sc. Ἀτλαντα dictum esse vel πρὸς στέρησιν τοῦ μὴ τάλας εἶναι, vel ἐπιτατικῶς quasi πολύτλαντα. Quod postremum magis probo; nam καρτερώτατον fuisse ac πολύτλαντα, vel ex eo perspicuum est, quod cælum fingitur sustinere humeris. Quamobrem recte ab Ovidio dicitur Validus, a Virg. Durus, a Val. Flacco Ferreus: quod tam robustus sit ac validus, ut vel ipsum cælum sustineat ferrea suor humerorum durtie. Rursum ex ipsa re a Virg. dicitur Cælifera. Od. A. (52.) Ἀτλαντος θυγάτηρ ολοοφρονος, ὅστε θαλάσσης Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶ ἔχουσι. Item Ἀτλας τὸν οὐρανόν, sc. ὑπέδεξω. Proverbio dicitur de iis qui sese magnis et molestis involvunt negotiis, ipsique sibi malum accersunt, inquit Erasm. ex his Suidæ, Ἐπὶ τῶν μεγάλῳις πράγμασιν ὑποβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων. Sed Suid. hic ἐπιβαλλομένων potius scripsisse crediderim. Ἀτλαντα

vocant etiam Statuas Atlantis, s. Statuas quæ Atlantis modo cælum sustinent, aut aliud quippiam ap. Architectos. Athen. (208.) Ἀτλαντὲς τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἐκπαύχους. Vitruv. 6, 9. Item si qua virili figura signa mutulos aut coronas sustinent, nostri Telamonas appellant: cujus rationes, quid ita, aut quare, ex historiis non inveniuntur. Græci vero eos ἄτλαντας vocitant. Atlas enim historia formatur sustinens mundum, ideo quod is primum cursum solis et lunæ, siderumque omnium ortus et occasus, mundique versationum rationes, vigore animi solertiaque curavit hominibus tradendas: eaque re a pictoribus et statuariis deformatur pro eo beneficio sustinens mundum: filiæque ejus Atlantides, quas nos Vergilias, Græci autem Πλειάδας nominant, eum sideribus in mundo sunt dedicatæ. Hæc ille. Ennius vero ap. Serv., superiorem etiam Atlantem cœliferum, Telamonem vocari dicit: ita ut ἄτλας et τελαμών synonyma sint et cum de Nomine proprio dicuntur, et cum de Signis Architectonicis: quæ mutulos aut coronas sustinent in modum Atlantis humero cælum gestantis: quorum prius discimus ex Ennio, posterius e Vitruv. Item ἄτλας dicitur Extrema colli vertebra, quæ ipsum colli pondus sustinet, J. Poll. 2. de collo et vertebra ejus loquens, Παραπλησίων δὲ ὄντων τῶν ἐπὶ τούτοις τεταγμένων, ὁ τελευταῖος, ὡς ἀχθοφόρων, ἄτλας ὀνομάζεται. || Ἀτλας, Montis nomen, οὕτως ὑψηλοῦ ὥστε καὶ λέγεται ταῖς κορυφαῖς ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ, Paus. Att. (33, 5.) p. 25. De quo multa Plin. tum alibi, tum 5, 1. ubi dicit elatum esse super nubila, et e mediis arenis in cælum attolli. Cujus montis accolæ populi dicuntur Ἀτλαντες, Eust.: Herod. hos Atlantas vocavit et Nasamonas, Paus. Att. p. 25. Idem Herod. 4, (184.) dicit hos ex omnibus hominibus solos esse ἀγώνιμους: omnes enim uno quidem nomine vocari Ἀτλαντας [Schw. Ἀτάραντας,] sed singulis propria nomina non esse. Ubi et ipse tradit gentem hanc appellatam esse a monte, quem ita ὑψηλὸν prædicari, ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐχ οἷα τε εἶναι ἰδέσθαι: quoniam sc. οὐδέποτε αὐτὰς ἀπολείπει νέφεα, οὔτε θέρος οὔτε χειμῶνος: ideoque κίονα τοῦ οὐρανοῦ οἱ ἐπιχώριοι λέγουσιν εἶναι. Ipsa autem regio DICITUR Ἀτλαντία, cujus Plin. quoque meminit. Mare quoque eum alluit, quod propterea VOCATUR Ἀτλαντικός ὠκεανός, de quo Aristot. de Mundo, et Plin. 5, 1. At Ἀτλαντικός λόγος, s. Ἀτλαντικός μῦθος, et Ἀτλαντική υπόθεσις, Sermo s. Fabula de Atlante, cui interfuisse Solonem in Ægypto ap. sacerdotes, Plut. tradit in ipsius Vita (c. 26.) Ubi de Atlante cœlifero intellige: UNDE ET Ἀτλαγενής, [pro Ἀτλαντογενής,] Atlante genitore satus: ut ap. Hesiod. initio l. 2 Ergon, Πληϊάδων ἀτλαγενέων, Pleiadum Atlantigenarum, quas Virg. quoque Atlantidas vocat, itemque Vitruv. in l. paulo supra citato: quod patronymicum est a NOM. SING. Ἀτλαντίς, Filia Atlantis. Filius vero ejus diceretur Ἀτλαντίδης. || Hesiuchio ἄτλας est uon solum ὁ ὁμοφόρος, Qui humeris aliquid hauriat in modum Atlantis cœliferi, sed etiam ἀτολμος, ἀπαθής, et ἡ διῶουσα εὐθεΐα εἰς τῶν πυλῶν. [“ Ἀτλας, Jacobs. Anth. 9, 180. Vocat. Ἀτλα, Musgr. ad Eur. Hipp. 747. Ἀτλαγενής, Ruhnk. Ep. Cr. 15. Wolf. ad Hesiod. p. 111. Koen. ad Greg. Cor. 271 (= 578.) Ilgen. Hymn. 272. Ἀτλαντικός, Valck. Hipp. p. 276. ad Diod. S. 1, 273. Wakef. Herc. F. 233. * Ἀτλάντειος, Luzac. Exerc. 113. * Ἀτλαντεῖοι, ad Herod. 362. Ἀτλαντίς, * Ἀτλαντίας, Valck. Phœn. p. 628.” Schæf. Mss. Ἀτλαγενής, * Ἀτλαιγενής, Lobeck. Phryn. 669. Ἀτλάντειος, Diod. S. 3. p. 131. 163. “ Nonn. D. 1, 206. Clem. Alex. 563. Ἀτλαντικός, Pisid. de M. O. 116. * Ἀτλαντηρίδες, Eratosth. Catast. p. 9.” Kall. Mss. “ Eudocia p. 280.” Schleusn. Mss.] Porro e nomine Τάλας est et VERB. Ταλανίζω, Miserum et ærumnosum voco: ut Suid. ταλανίζει exp. ἀθλιον ἀποκαλεῖ, s. ἐπιφωνῶ τῷ Ὠτάλαν, aut Ὠτάλαιναι, quemadmodum σχετλιάζειν est ἐπιφωνεῖν τὸ Σχέτλιε. [Cf. Μακαρίζειν.] Idem vero Suid. ταλανίζει exp. etiam θρηνεῖ, sicut et Hes. Ut ταλανίζω sit Defleo et lamentor veluti miserum, aut etiam Defleo et deploro miseras, easque vel meas vel alienas. [“ Æsop. Fab.

58. Ed. Genev. 1628.” Seager. Mss. “ Paraphr. Enchiridii Epict. c. 26. Ὅρα μήποτε—μακαρίους μὲν ἐκεῖνον, ταλανίους δὲ σεαυτὸν.” Schw. Mss. “ Clem. Alex. 168.” Wakef. Mss. “ Miserum proclamo, Phot. c. Man. 4, 30.” Schleusn. Mss. * “ Ταλανισμός, Miseria, Status miserandus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 206. Euthal. Edit. Act. Apost. 408. 511.” Kall. Mss. “ Lamentatio, Deploratio, Chrys. Hom. 18. T. 6. p. 232, 11. Συμβουλίας μὲν οὐκ ἐχρήσατο λοιπὸν, οὔδε σημείοις, ταλανισμῷ δὲ μόνον, τὸ οὐαὶ συνεχῶς ἐπιλέγων ταῖς πόλεσι.” Seager. Mss.] ITEM Τάλαντος ap. Hes. legitur, et exp. ταλαίπωρος. Quod minus suspectum reddit series alphabetica, positum sc. inter τάλαντον et ταλαντώσει. Et τάλαντα, Eidem sunt τὰ ἀτυχεύεσθαι: forsan pro τάλαντατα.

[* “ Ταλαίνω, et * Ταλάσσω, i. q. ταλάω, Schol. Theocr. 15, 111.” Wakef. Mss.]

“ Τάλα, Magnum: μέγα, Hes.”

“ ὈΤΛΑΟΣ, ὁ, Ærumna, Labor, Miseria, μόχθος, “ κακοπάθεια, Hes. Suid.” [“ Wakef. Trach. 7.” Schæf. Mss.] “ INDE Ὀτλέω ET Ὀτλεύω, Ærumnas “ et labores patior ac sustineo, πονῶ, κακοπαθῶ, Hes. “ Ponuntur etiam pro Patior, Sustineo, Perfero, ut “ μογέω. Apud Suid. ex Epigr. Ἐκδικὸν ὀτλήσοντας “ ἀεὶ πόνον. Et rursum, Τάλας, ἐφώνει, μόχθον οἶον “ ὀτλεύεις. Sic Apoll. Rh. 2, (1008.) καπνῷ κάματον “ βαρὺν ὀτλεύουσι. Ubi Schol. itidem exp. ὑπομέ- “ νοισι, Sustinent, Perferunt, Tolerant.” [“ Ὀτλέω, ad Charit. 771. Jacobs. Anth. 11, 111. 151.” Schæf. Mss. “ Mauetho 6, 412.” Wakef. Mss. Lycophro 819. Apoll. Rh. 4, 1227.] “ A verbo ὀτλέω est VER- “ ΒΑΛΕ Ὀτλημα, τὸ, Ærumna, Miseria, i. q. ὄτλος. “ ET Ὀτλήμων, Ærumnosus, Miser. Utriusque “ meninit Hes., afferens sc. ὀτλημάτων προ κακοπα- “ θημάτων: et ὀτλήμων pro ἄθλιος.” [“ Ὀτλήμων, Heyn. Hom. 6, 98. * Ἐξοτλέω, Musgr. Ion. 1108.” Schæf. Mss.]

TAAANTON quoque ejusd. cum τάλας originis esse, vel etiam ex illo ipso derivatum, creditur, παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τοῦ ἐργαλείου, καὶ τὸ οἰνεῖ φερέπονον: quemadmodum et τρυτάνη dicta existimatur παρὰ τὸ τοῖς βαρήμασι τρῦεσθαι, i. e. καταπονεῖσθαι, inquit Eust. Est autem τάλαντον, Instrumentum σταθμικόν, cui pondera appendunt, s. quo ponderant, i. e. Statera, Libra; vel etiam, Trutina, Lanx: quæ tamen duo proprie pars sunt τοῦ σταθμικοῦ ὀργάνου, interdum vero pro Ipso instrumento integro ponuntur. Pro Lance et parte σταθμοῦ accepit Hom. Il. M. 433. Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερσὶν ἄλγῃ, “ Hte σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίον ἄμφω ἀνέλκει, Ἰσάδου, Θ. 69. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίθει τάλαντα Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταναγλεγέος θανάτοιο, Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων: Bilances, quarum lancium alteri imponebat fortunam Trojanorum, alteri fortunam Græcorum. Qui versus leguntur et Il. X. (209.) ubi Hectorem et Achillem committit idem Jupiter. Et T. 223. ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεὺς. Lycophrouem autem τάλαντον vocasse αὐτὸ τὸ ὄργανον τοῦ σταθμοῦ, tradit Eust. 740. Sic et Aristoph. (B. 797.) Καὶ γὰρ τάλαντῳ μουσικῇ σταθμῆσεται, i. e. ζυγῷ. || Interdum vero τάλαντον dicitur Id ipsum quod lanci imponitur ponderandum, et nominatim pondus 125 librarum, ut Hes. ex Epiphania tradit. Idem Hes. dicit etiam esse ὀλκὴν λιτρῶν ἑκατὸν, vel ἑκατὸν εἰκοσιέντε, vel ἑκατὸν ἐξήκοντα έντε, vel τετρακοσίων, vel χιλίων ἑκατὸν πεντήκοντα δύο. Nam diversa talentorum genera fuere: ut Hebraicum, Ægyptium, Babylonicum, Atticum, Euboicum, Siculum, Ægineticum: de quibus vide Bud. in libris de Asse. Idem de talento magno, de talento numario, de talento ponderali, vide Eund. in iisdem libris: qui etiam docet auri et argenti talenta non fuisse æqualia. Vide ap. Eund. quæ de talento tradit ex J. Poll. et Vitruv.: Eust. quoque testatur τάλαντον ap. veteres fuisse ἀρίστον, siquidem ap. posteriores Atticos εἰς ἑξακισχιλίους στατήρας περιέστη, Macedonicum vero talentum fuisse τρεῖς χροσίνοισ, de quo Diphilus, ἀργυρίου βραχύ τι τάλαντον: ap. alios denique fuisse ἑκατὸν εἰκοσιτέσσαρας δραχμάς. Idem annotat τάλαντον ali-

quando fuisse χιλιάδας κερμάτων ἐξ, idque patere ex Athen., qui, ubi scribit Alexandrum magnum in coenam insumsisse ἑκατὸν μνᾶς, addit, τὰ τετρακόσια τάλαντα γίνεσθαι Ἰταλικῷ νομίσματος μυριάδας διακοσίας τετταράκοντα: apud Hom. vero fuisse οὐ μέγα τι, ideoque fieri potest ut Homericum talentum accedat ad Macedonicum, vel ad Davidicum, nam David vixit circa finem regni Assyriorum: cui temporis proximum fuisse Homerum nonnulli tradiderunt, ut auctor est Eusebius. II. I. 122. "Ἐπ' ἀπύρους τρέπο-
 das, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, Od. Ω. (273.) Καὶ οἱ δῶρα πόρεν ξεινήϊα οἷα ἔωκει. Χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐ-
 εργέος ἑπτὰ τάλαντα. Plut. Alex. (36.) Τετρακισμύρια τάλαντα νομίσματος. Ibid. Πορφύρας Ἑρμιονικῆς τάλαντα πεντακισχίλια. Aliquanto ante, τάλαντα λιβα-
 νωτοῦ πεντακόσια dicit Alexandrum Leonidæ præce-
 ptori suo inisisse. Itidem Aristoph. Σφ. (1147.) dicit Ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε, Talentum lanarum, s. Lanarum libras 125. ["Wakef. Eum. 891. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Anth. 7, 160. Heyn. Hom. 4, 226. 5, 427. 549. 6, 347. 7, 249. 534. 657. 660. 8, 408. 505. Ind. Xen. Mem., ad II. B. 627. Benth. Opusc. 29. ad Charit. 286. Valck. Diatr. 288. Zeun. ad Xen. K. II. 262. ad Herod. 243. 246. 524. ad Lucian. 1, 377. ad Diod. S. 1, 123. Cum gen. ἀργυρίου, Valck. Adoniaz. p. 341. Ruhnck. ad Xen. Mem. 229. Τάλαντα Ταυτάλου, Pierson. Veris. 47. Χρύσεια τάλαντα, Porson. Med. p. 46. Heyn. Hom. 5, 427. 549. Jacobs. ad Anth. Palat. 430." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Socr. Dial.]

* Τάλαντοῦχος, Libripens, Qui libram tenet, Æsch. Ag. 450=427. Lobeck. Phryn. 657. "Eust. II. 875, 26." Wakef. Mss. * Ταλαντοειδής, contracte * Ταλαντώδης, Incertus, Fluctuans, Commutabilis, Pseudo-Chrys. Serm. 75. T. 7. p. 469, 36. Πολλὴ ἡ τοῦ δαίμονος ἐπήρεια, ταλαντώδης βουλή." Seager. Mss.]

Ἀμφιτάλαντος, ὁ, ἡ, Utramque in partem libram habens. Hes. ἀμφιτάλαντον exp. ἀμφοτέρωθεν ῥέψαι δυνάμενον, i. e. Quod ab utraque parte potest vergere vel inclinare. Quod si dixisset ἀμφοτέρωσε, exponerem, Quod in utramque partem potest vergere. In VV. LL. exp. Utrisque libratus: afferturque e. Greg. Naz. Ἀμφιτάλαντος ὁδὸς itidem pro Via utrimque librata. ["Eust. 140, 34." Seager. Mss.] Ἀντιτάλαντος, Qui paris est ponderis, Æquilibrium faciens, Qui ex opposita lance appensus æquipondium facit, ἰσόσταθμος, [ἴσος, Hes.] Metaphorice capitur pro Eo qui est paris momenti aut ponderis; nam Latine quoque metaphorico est hoc genus loquendi. Et generaliter pro Æqualis. Ἀτάλαντος itidem dicitur Qui paris s. æqualis est ponderis, in altera lance positus, æquipondium s. æquilibrium facit, generaliter Par, Æqualis, ἴσος, II. P. 259. Μηριόνης ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ: N. 795. Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη. Additur interduum dat. veluti instrumentalis ejus rei, quæ alicui alicui par et æqualis esse dicitur: ut Phocyl. (208.) dixit γενεῇ ἀτάλαντον, Ætate parem, Æqualem, ἰσὴλικά. Pro quo dat. Hom. accusativum posuit, subaudiens κατὰ: ut (II. B. 169.) Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, i. e. τῷ Διὶ τὴν εὐβουλίαν ἴσον. D
 ["Ad Charit. 744. Heyn. Hom. 4, 226. 5, 109. 6, 422. 463. ad II. B. 627." Schæf. Mss. Greg. Cor. 893.] AT Ἀτάλαντη, Nomen proprium: pro quo Theocr. 3, (40.) Dorice DICIT Ἀτάλанта. [Lex. Xen.] || Ἀτάλαντη fuit et Triremis nomen, ab Atalante heroide ei impositum. [* Βαρντάλαντος, Nicet. Annal. 17, 10.] Δεκατάλαντος, Qui decem talentorum est, decem talenta ponderat: λίθος, J. Poll. 9. ex Aristoph. Centauro. ["Valck. Adoniaz. p. 314." Schæf. Mss. Æschines p. 273.] UNDE Δεκαταλαντία, ἡ, Decem talenta, δέκα τάλαντα, J. Poll. ibid. "Ἐπερδεκατάλαντος βλάβη, Damnum quod est plusquam decem talentorum." ["Phalar. 326." Schæf. Mss.] Διτάλαντος, Qui duorum talentorum est, Duo talenta ponderans: σταθμός, Duorum talentorum pondo. [Herod. 1, 50. 2, 96. 195. Diod. S. 16. p. 540, 12. Lucian. p. 124. 161. 938. "Valck. Adoniaz. p. 313. Wessel. ad Herod. 243." Schæf. Mss. Demosth. 329. 833. * Διτάλαντον, τὸ, Duo talenta, LXX. 2 Reg. 5, 23. * Διταλαντιαῖος, Lobeck. Phryn.

547.] Ἐκατόντάλαντος, Qui centum talentorum est, Centum talenta ponderans, [Aristoph. Ἰππ. 440.] UNDE Ἐκατονταλαντία, ἡ, Centum talenta, J. Poll. 9. Ἰσοτάλαντος, Qui paris s. æqualis est ponderis, i. q. ἀντιτάλαντος, ἀτάλαντος, s. ἰσόζυγος, ἴσος, ὁμοιος, ut Hes. exp. synonymum ἀτάλαντος. [* Ὀμοτάλαντος, Phav. 131, 2. "Heyn. Hom. 4, 226." Schæf. Mss.] Πεντατάλαντος, sive Πεντέτάλαντος, Qui quinque talentorum est, Quinque talenta æquans: προῖς, Phalar. Dos quinque talentorum: δίκη, Lis, qua de quinque talentis disceptatur, Per quam quinque talentis quispiam multatur. Aristoph. N. (758.) Εἰ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη, Schol. πέντε σε δυναμένη ζημιῶσαι τάλαντα. [Dein. 833. "Brunek. Aristoph. 3, 204. ad Mær. 322." Schæf. Mss.] Πεντηκοντατάλαντος, Qui quinquaginta talentorum est UNDE Πεντηκονταλαντία, ἡ, Quinquaginta talenta. J. Poll. 9, (52.) e Demosth. Πολυτάλαντος, Multa habens talenta, i. e. Dives; qui enim multa possidet talenta, dives sit oportet. J. Poll. quoque exp. πλούσιος, itidemque Etym. i. e. Dives, Bene numatus. Item res aliqua πολυτάλαντος, Quæ multis talentis æstimatur: ut πολυτάλαντον πρᾶγμα idem J. Poll. dici scribit τὸ πολλοῦ ἄνιον. Sic Athen. (398.) Aristotelis Historiam Animalium vocavit opus πολυτάλαντον, quod multis talentis vendatur, i. e. maximi pretii et multorum numorum: s. multinumum, ut Varro multinumos asinos dixit: [594. Lucian. 1, 722. 2, 650. 3, 298. "Bergler. ad Alciph. 300." Schæf. Mss.] Τριτάλαντος, Qui trium talentorum est, Tribus talentis constans. ["Schurzfl. Bibl. Vin. 78. Diod. S. 2, 442. Valck. Adoniaz. p. 313. Toup. Opusc. 1, 496." Schæf. Mss. Aristoph. A. 338. Isæus de Herod. Pyrrh. p. 24. 34. * Τριταλαντιαῖος, Plut. Æmilio Paulo 30. Philo Mechan. p. 51. Lobeck. Phryn. 547-8. "Schurzfl. l. c." Schæf. Mss.] Item τριτάλαντον substantive exp. Pondus trium talentorum, Tria talenta: sicut ἡμιτάλαντον dicitur Dimidium talentum; unde ap. J. Poll. 9. Τρία ἡμιτάλαντα, et τέσσαρα ἡμισὺ τάλαντα, δύο ἡμισὺν τάλαντα, ἔξ ἡμισὺν τάλαντα: et ex antiquis, ἔβδομον ἡμιτάλαντον, πέμπτον ἡμιτάλαντον. Ubi vide et quædam alia quæ annotat. Affert ibid. et hunc versum Homeri (II. Ψ. 796.) Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω. ["Thom. M. 3. Wessel. ad Herod. 23. (1, 50.)" Schæf. Mss. * Πενθημιταλαντιαῖος, Philo l. c.]

Ταλαντιαῖος sive Ταλαντιαῖος, Talentum æquans, Athen. (148.) in descriptione convivii a Cleopatra instructi, Τῇ δὲ τετάρτῃ τῶν ἡμερῶν ταλαντιαῖος εἰς ῥόδα μισθοὺς ἔδωκε. Item ταλαντιαῖος λίθος, Lapis tam magnus ut talenti pondus æquet, Vit. Machina habens pondus talentum quatuor millium. Joseph. de Capt. Jud. Ταλαντιαῖοι λίθοι τὸ μέγεθος, ubi Interpres nimis generaliter Ingentes lapides vertit. Et Apoc. 16, (21.) Ταλαντιαῖα χάλαζα. Item et Quævis alia quæ ingentis vel ponderis vel magnitudinis sunt, ταλαντιαῖα dicuntur: ut Alcæus Comicus in Endymione dixit ταλαντιαίων νοσημάτων, teste J. Poll. 9, (53.) At ex Aristot. Œcon. 2. affertur Ταλαντιαῖους καθιστάναι τοὺς ἐγγύους τῶν εἰκοσιτάλαντων, Pro talentis sponsores dare viginti talentorum. Vel etiam, Spousores dare qui viginti talenta ista persolvere possint. [Οἶκος ταλαντιαῖος, Domus valens talentum, Dem. 833. "Ad Diod. S. 2, 352. 468. Valck. Adoniaz. p. 314. Toup. Opusc. 2, 161." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. Forniam ταλαντιαῖος improbat Lobeck. ad Phryn. 544.]

Ταλαντάω, Libro, Poudero. UNDE Ὑπερταλαντῶν, quod in Lex. meo vet. [et Etym. M.] habetur et exp. * ὑπερβαρεῖν, Præponderare, Ponderis gravitate superare.

Ταλαντεύω, itidem Libro, Poudero, Appendo. Et pass. τὰ ταλαντευόμενα dicit Eust. Ea ipsa quæ ponderantur s. appenduntur, et ad explorandum pondus imponuntur lanci: quæ et ἰστάμενα dicuntur. Pro Appendo, Poudero, Lanci impono, accipi potest et in hoc loco Macedonii Epigr. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τάλαντα Διὸς πόγχνυσα τελέσθη, Οἷσι ταλαντεύει πάντα νόμον βίοντος. Hom. quoque Jovem τιταίνειν τάλαντα ait, et alteri lanci imponere sortem prosperam, alteri ad-

versam, ut in Τάλαντον videre est in duobus ll., ad quos allusit hic Macedonius. Bud. quoque interpr. Expendere, Appendere, librareque, h. e. Suspensum tenere, ap. Philon. de Mundo, Εἰ μὲν δὴ κενόν, πῶς τὸν πλήρη καὶ τὸν ναστὸν καὶ τῶν ὄντων βαρύτατον, εὐρήθη ταλαντεύον, στερεον μηδενὸς ἐπερείδοντος. Idem affert et Greg. Naz. Carm. Καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μόθος ἐρπηστήρος, (rectius ἐρπυστήρος,) cum hac exp. Dæmonis sollicita versutia nunc me tollit vicissim ac deprimit; nunc enim ad Deum meditandum convertor, nunc ad mundi turbulentiam revolvor, imposturam mihi faciente fallaci obreptore. Et Diod. S. in Hist. Alex. Ἐταλαντεύετο τῇδε κάκεισε, τῆς τροπῆς ἐναλλάξ γενομένης, Inclinabatur et vergebat huc et illuc vicissim: de pugna quadam, quæ ἀμφίδοξον εἶχε τῶν ὁλῶν κρίσιν. Inde ταλαντεύεσθαι τὴν γνώμην, inquit Idem, signif. Animum utroque ancipitem esse et alternantem. Lucian. (2, 402.) Ἐγὼ γάρ, καθάπερ ἀκριβοῦς τρυάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρα πλάστιγγιν, ἰσορρόπως ταλατεύομαι, In neutram partem propensus sum, ut libra in examine stans et æquilibrio: quod et ἰσορροπία dicitur, sc. ὅταν ἰσάζῃ τὰ ζυγά. Itidemque æquilibrium significat, cum τὰ ζυγά μηδαμῶς ἀπονεύοντα μήτε καταρρέποντα dicunt: at ἐπαρισσοῦν τὰς τῶν σταθμῶν ἀποκλίσεις, Ad æquilibrium redigere. Ταλαντεύεσθαι quoque Alciphron accusativo junxit pro In æquilibrio tenere: ut, Πρὸς μὲν οὖν τὸν χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται, κέχρηνα ἀνδροφόνος δ' οὐχ ὑπομένω γενέσθαι· μένειν δέ περὶ αὐτοῦ χαλεπὸν· τοῦτων οὐ τὴν αἰρεσιν ταλαντεύει· ὅπου γὰρ ἀνρέψης, ὡ γύναι, ἀπαξ ἐκέϊσε ἀκολουθήσω, Utram in partem ego vergam, in tua voluntate positum est. Hæc fere Bud. Comm. 359. Paulo aliter Theophyl. Ep. 17. Ἡ παρθένος δίκη διεφάρται, καὶ χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, Velut præponderans dat victoriam. Neutraliter quoque accipitur pro Præpondero, Philo V. M. 3. Τῇ μὲν γὰρ ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια, τῇ δ' ἀντέβραθεν ὁ νόμος, Hinc enim misericordia et æquitas præponderabant. Itidem in libro de Mundo, Ἡ δὲ γῆ κατωτάτω ταλαντεύουσα, In infimum suo libramento depressa, Bud., qui et p. 359. Comm. citans eund. locum, ταλαντεύουσαν exp. βρίθουσαν, Pessum euntem, Degravantem. [“Bergler. ad Alciph. 33. 100. ad Timæi Lex. 247. ad II. B. 627. Jacobs. Anth. 10, 294. 11, 285. ad Diod. S. 1, 420. 2, 85. 538. Paul. Sil. 56. Bast Lettre 229. Wakef. S. Cr. 5, 45.” Schæf. Mss. “Schol. Arat. 15.” Wakef. Mss. Plut. Symp. 5, 7. Greg. Naz. Orat. 3. p. 70. Herod. 3. p. 132. 8. p. 406. 10. p. 467. * “Ταλάντευσις, Anna C. 3.” Elberling. Mss. * Ἀμφιταλαντεύω, Nonn. D. 1, 183. 6, 110.] Ἀντιταλαντεύω, Rependo, Æquali pondere retribuō, ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι et ἀντισταθμίζω: ut Aurum pro Gracchi capite repensum Cic. dixit in Oratore, et Plu. Auro rependere. Passiva voce usus est Greg. Naz. in Jul. Invect. 2. Τοῖς εἰρημένοις προσθεῖναι δεῖ τὰ δίκαια τοῦ Θεοῦ σταθμία, οἷς ἀντιταλαντεύεται πονηρία, Jam dictis addere justa Dei pondera, et quibus iniquitas rependitur, h. e. iniquitatis Supplicium; sequitur enim, τοῖς μὲν, αὐτόθεν ἀπαντῶσα τοῖς δὲ, καὶ μικρὸν ὕστερον. Bud. 359. [Liban. 4, 798. “Jacobs. Anth. 10, 407.” Schæf. Mss. * “Υπερταλαντεύω, Pondere vincō, Præpondero, Chrys. Hom. 108. T. 5. p. 703, 38. Ὑπερταλάντευσε γὰρ παρὰ Κυρίῳ ἡ ταύτης βραχεῖα προσφορὰ τῶν τὸν χρυσὸν βεβληκότων πλουσιῶν.” Seager. Mss.]

Ταλαντόω, i. q. ταλαντεύω, Plato Tim. (535.) Διὰ δὲ τὸ μήθ' ὁμοίως δυνάμειν μήτ' ἰσορρόπων ἐμπίπλασθαι, κατ' οὐδὲν αὐτοῖς ἰσορροπεῖν, ἀλλ' ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντομένην, σείεσθαι ὑπ' ἐκείνων αὐτὴν, Inæqualiter librari, Non ad æquilibrium cum eis ferri, Bud. 359. Idem locus citatur ab Etym. et in Lex. meo vet., ubi ταλαντοῦν et ταλαντεύειν exp. σταθμίζειν et ἄνγιστατεῖν. [“Timæi Lex. 247. et n.” Schæf. Mss.] Ταλάντωσις, ἡ, Ponderatio, Examinatio quæ fit pondere appenso et libratione, στάθμησις, στήσις, Suid. Apud Hes. quoque legitur, Ταλαντώσει, σταθμήσει, στήσει: quod tamen potest esse etiam 3 pers. fut. indic. a Ταλάντῳ. J. Poll. ταλάντωσιν ap. Antiphanem τὸ βάρος significare ait. [* Ἀντιταλαντόω,

unde * “Ἀντιταλάντωσις, Olympiod. ad Plat. Phæd. 60.” Boiss. Mss. * Διαταλαντόω, Achill. Tat. 3, 1. * “Ἐκταλαντόω, Talentis aliquem exuo, Sopater Parodus ap. Athen. 230. Ταντάλου ταλάντοις ἐκταλαντώθεις, Tantalus divitiis exutus.” Schw. Mss. In Glossis male extat * Ταλαντιόω. Libro.]

Ταλαντίζω, itidem Pondero, ut ταλαντεύω et ταλαντόω. Unde Prov. ap. Suid. Ταντάλου τάλанта ταλαντίζεται, in hominem divitem: quoniam Tantalus fuisse πολυτάλαντος perhibetur, i. e. multa possedisset talenta et fuisse bene numatus. Sed perperam ap. Suid. scriptum est τανταλίζεται pro ταλαντίζεται, quod in meo vet. Cod. habetur. [* Ὑπερταλαντίζω, Epiph. 1, 985.]

ΤΑΛΑΣΙΟΝ quoque ET Ταλασία Eust. derivat a ταλάω una cum τάλας, nulla tamen etymi allata ratione. Est autem Ταλάσιον, Lana; Hes. enim ταλάσια exp. ἔρια, Lanas. At ταλασία dicitur Ipsum lanificium, ἡ ἐριουργία, ἡ ἐρίων ἐργασία, ut idem Hes. exp. nec non et Suid., qui affert etiam ταλάσιον pro ἐριουργόν, a NOMIN. Ταλάσιος, Lanifex, Qui lanas tractat, ὁ ταλάσιος ἐργαζόμενος, i. e. ἔρια. Sed perperam ap. eum ἐριουργία scribitur pro ἐριουργία, itidemque ἐριουργόν pro ἐριουργόν: qui error vulg. Lexicis occasionem dedit ταλασία interpretandi Sacrorum administratio. Eidem ταλάσιον ἔργον est ἐριουργία. [“Ταλασία, Jacobs. Anim. 286. Ind. Xen. Mem., ad Timæi Lex. 247. Abresch. Add. ad Aristæn. 133. Lectt. 128.” Schæf. Mss.] || Alioqui Ταλάσιος est etiam Nom. propr. juvenis ejusdem Romani: cui cum feliciter cessissent nuptiæ cum Sabina quadam virgine rapta inter alias, factum est ut in ceteris quoque nuptiis Talasius acclamaretur, ut Hymenæus ap. Græcos. Qua de re fusius Plut. Probl. Rom. 484. meæ Edit. (=7, 101.) ubi quærit, Διὰ τί ὁ πολλυθρύλλητος ᾄδεται Ταλάσιος ἐν τοῖς γάμοις; Ibid. utitur ταλασίας vocabulo, sic respondens ad illud Problema, Πότερον ἀπὸ τῆς ταλασίας; καὶ γὰρ τὸν τάλαρον τάλαντον ὀνομάζουσι: atque adeo ipsa sponsa, cum ad sponsi ædes deducitur, Εἰσφέρει ἡλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον, ἐρίῳ δὲ τὴν θύραν περιστέφει τοῦ ἀνδρός, Colum infert cum fuso, et lana fores mariti redimit.

Ταλασιουργός, Lanifex, Qui lanas tractat, ὁ ταλάσια σ. ἔρια ἐργαζόμενος. Sed et fem. gen. usurpari credendum est, et quidem frequentius: si quidem lanas carpere, et nere, feminis potius convenit. Apud Suid. Ὁ δὲ τὰς θυγατέρας ἐπειράτο ποιεῖν ταλασιουργὸς καὶ χερνίγιδας. Et ap. Athen. 14. ἡ ταλασιουργῶν ᾤδη, Cantilena lanificarum, s. Feminarum quæ lanas tractant: quam vocant ἰουλον, ut ibid. docet. [Lobeck. Phryn. 667.] Ταλασιουργία, ἡ, Lanificium, i. q. ταλασία s. ταλάσιον ἔργον, et ἐριουργία, [Plato Polit. 23. Barker. ad Etym. M. 1083. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 184. 288. “Timæi Lex. 247. et n.” Schæf. Mss.] Ταλασιουργικός, Pertinens ad lanificas, Qui ad lanificium requiritur: σκεύη, Quæ ad lanificia pertinent, Cic. ap. Xen. Œc. (9, 9.) Et, Ἄλλη φυλὴ τῶν ταλασιουργικῶν ὀργάνων, idem Cic. ap. Eund. (ibid. 7.) interpr. In altera parte iumenta quibus ad lanificia utuntur. Ubi etiam obiter nota synonymus poni σκεύη et ὄργανα. Ταλασιουργέω, Lanas tracto, Lanariam factito, Lanarius sum, Xen. (Ap. 3, 9, 11.) Ἐν δὲ ταλασίᾳ αἱ γυναῖκες ἄρχουσι τῶν ἀνδρῶν, διὰ τὸ τὰς μὲν εἰδέναι ὅπως χρὴ ταλασιουργῶν, τοὺς δὲ μή. Ubi nota ταλασίαν vocari τὸ εἰδέναι ὅπως χρὴ ταλασιουργεῖν, Artem lanariam s. tractandi lanas. Et ap. Suid. Οὐκ ὄντος ὑπερποῦς τοῖς ἐπιχωρίοις ὥστε τοὺς ἀνδρας ταλασιουργεῖν παρ' αὐτοῖς. [“Valck. Phœn. p. 183.” Schæf. Mss. Creuzer. II. cc. Eust. 962. * Συναλασιουργέω, Athen. 516.]

Ταλασηῖος, PRO Ταλάσιος, inserto η, metri causa: ἔργα, Apoll. Rh. (3, 292.) Lanificia, Lanæ. Suid. ταλάσιον ἔργον exp. ταλασιουργίαν: [cf. Xen. Œc. 7, 6. “Ταλασηῖος, Wakef. S. Cr. 3, 173.” Schæf. Mss. “Nonn. D. 6, 142.” Wakef. Mss.]

SED ET Τάλαρος ejusd. cum ταλάσιον originis esse videri queat: præsertim cum ταλασιουργικὸν quoque σκεῦος sit, i. e. Vas s. Instrumentum quo ad lanificia

utuntur, lanas et fusos in eo reponentes: ut J. Poll. tradit, 10, c. 28. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικωνίτιδος σκευή, τάλάρους ἂν καὶ καλάθους ἐροῦμεν· τάλάρια δ' αὖ καὶ καλάθια· καὶ μὴν καὶ ὄνοι, ἐφ' οὗ νῦσι. Et 7, c. 10. Ταλασία, ταλασιουργία, ταλασιουργεῖν, τάλαρως. Cui simile exemplum habes supra in Ταλάσος. Ejusmodi τάλάρους Horatius Qualos appellat, et Propertius Quasillos, voce diminutiva, quæ respondet potius DIMINUTIVO Τάλαριον, quod ex J. Poll. paulo ante attuli: itidem pro iis qualis, in quibus pensa reponuntur. Verum non eum tantummodo usum præstat ὁ τάλαρως, sed etiam cibariis, uvis, aut aliis rebus gerendis aptus est. II. Σ. (568.) Πλεκτοῖς ἐν τάλάρωσι φέρον μελιθδεά καρπὸν, Aristot. 3 Rhet. Ῥηθήτε γὰρ αὐτὸν εἶναι τυκομεῖον τάλαρων, Hesiod. (A. 293.) Οἱ δ' αὖτ' ἐς τάλάρους ἐφέρουν ὑπὸ τρυγητῶν, In qualos deferabant acceptas a vindemiatoribus uvas. Virg. Georg. 2. tu spisso vimine qualos Colaque prelorum fumosis diripe tectis. Apul. Qualum vocat camstrum in quo panis asservatur. Item et premendo lacti formandisque caseis τάλαρως inseruiunt, J. Poll. 7. Τὸν τάλαρων δ' ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται: quem ibid. τυροκομεῖον appellat. Et 1, c. 12. Τὰ δὲ ἄγγεῖα, γὰθλοι, σκαφίδες, τυροκομεῖα, παρσοί, τυροφορεῖα, καὶ τάλαρως, ubi recenset vasa quibus bubulci utuntur tum in reponendo lacte, tum in premendo et cogendo ac in caseum formando. Qua signif. Theocr. 5, (86.) τάλάρως σχεδὸν εἵκατι πληροὶ Τυρῶ, ubi Schol. τάλάρως exp. τοὺς καθαλίσκους ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα. Dixit autem τάλάρως Dorice pro τάλάρους. Ceterum præter τάλარიον est et aliud diminutivum, NIMIRUM Ταλαρίσκος, itidem Quasillum s. Fiscellam significans: ut ap. Suid. ex Epigr. Δημῷ τὸν ταλαρίσκον ἐύπλοκον, Quasillum pulcro vimine nexum. Idem Suid. ex Epigr. affert et τάλαρων σχοίνοισιν ὑφασμένον, Ex junco textum, ut Colum. dicit Juncum sportam. Et rursum ex Epigr. * εἰροχαρῇ τάλαρων, Lanis gaudentem qualum; nam solebant lanas et pensa in qualis reponere, ut supra quoque docui. Est autem ei τάλαρως s. ταλαρίσκος, καθαλίσκος, κόφινος μικρός. [“Τάλαρως, Jacobs. Anth. 7, 67. 8, 313. Exerc. 2, 174. Brunck. Aristoph. 1, 176. Timon Phil. 36. Heyn. Hom. 7, 550. Athen. p. 22. Casaub. 56. Theocr. 18, 32. Pierson. Veris. 169. Bergler. ad Alciph. 110. Toup. Opusc. 1, 417. ad Charit. 299. Ταλαρίσκος, Jacobs. Anth. 7, 67.” Schæf. Mss. * Ἐπιταλάριος, Plut. 7, 280. Ἀφροδίτη, Venus calathina Romanorum.]

TAAIΣ quoque ejusd. cum ταλάσιον et ταλασία originis esse videri posse ait Eust. (962.) ut sit quasi ταλάσια ἄσκουσα: quoniam sc. puellæ usque ad nubilem ætatem solebant lauificio exerceri: τάλαις autem dicitur ἡ μελλόγαμος παρθένος s. μελλονύμφη. Itidem et alibi scribit inde derivari posse, præsertim eum nonnulli τάλιν exposuerint τάλαιναν: quamvis alii velint esse ὄνομα ἡλικίας νέας. Hesychio quoque est ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη: qui addit, ab aliis exponi γυναῖκα γαμετήν, ab aliis νύμφην. Sed prior exp., itidemque ea quam Eust. affert, confirmatur hoc loco Soph. Antig. (629.) p. 240. de Hæmone, ἀγνύμενος Τάλιδος ἔκει μόρον Ἀντιγόνης, Ἀπάτας λεχέων ὑπεράλγων, Dolens ob mortem Antigonesponsæ suæ juveniculæ. Ubi Schol. quoque annotat, Æolica dialecto τάλιν dici τὴν ὀνομασθεῖσαν τὴν νύμφην, afferens Callim. Ἀντίκα τὴν τάλιν παιδί· σὺν ἀμφιβαλεῖ. Paulo post dicit Creon ibid. Τῆς μελλονύμφου πατρί λυσσαίνων πάρε; appellans μελλονύμφον, quam chorus τάλιν nominarat: ut satis inde perspicuum sit eum synonyma facere τάλιν et μελλονύμφον: id quod et J. Poll. (3, 45.) observavit. || Rursum Hes. τάλιν exp. ἀθλίων: quod fortassis est a NOM. Τάλιος. [“Τάλις, ad Festum p. 328. Brunck. Soph. 3, 520. ad Antig. l. c. Callim. 1, 518. Musgr. Rhes. 442.” Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Cf. Δαλίδας. * Τάλιξ, Hesychio ὁ ἔρως.] “Ταλὶς, Eid. ἀναιδής, Impudens.”

ITEM Ἀτάλως, quo significatur Tener, Juvenilis, a τάλω dictum esse videtur κατὰ στέρην, quasi ὁ οὐ δυνάμενος τλῆναι, Qui per teneram ætatem tolerandis laboribus nondum par est: qui nondum est

α ταλαεργός. Hes. ἀταλοῖς exp. νηπίοις, ἀπαλοῖς. Unde ἀταλά φρονέοντα παῖδα Hesiodus (Θ. 989.) dixit Puerum puerilia sapientem. E quo ἀταλά φρονέω est COMP. Ἀταλόφρων, cui SYNONYM. Ἀταλόψυχος, Qui puerilia adhuc sapit, puerili animo est, quique, ut ajunt, nondum reliquit nuces. Quorum prius ap. Hes. legitur, ἀταλόφρονα exponέντων νήπια, ἀπαλόφρονα: alteram autem in Epigr. Exponiturque et Impotens, Pusilli et angusti animi, Qui est animo molli. [Ἀταλόφρων, Lobeck. Phryn. 690.]

“ΤΕΛΑΜΩΝ, ὄνος, ὁ, Fascia. Frequenter autem “τελαμῶνες vocantur Illæ fasciæ s. Linthe concēpta quibus vulnera s. obliæa membra obligantur. “Afferturque pro hac signif. ex Eur. Phœn. (1663.) “Herod. (7, 181.) Οἱ δὲ Πέρσαι περὶ πλείστον ἐποιήσαντο, σμύρνῃσι τε ἰώμενοι τὰ ἔλκεα καὶ συδόνες “βυσσίνης τελαμῶσι κατεκλίσσοντες. Sic legitur “Epigr. περὶ τοῦ Ἐνταφιαστοῦ, qui quos furabatur “τελαμῶνας ἀπὸ τῶν ἐνταφίων, mittebat chirurgus ad “obliganda vulnera. || Lorum ensis; nec non id “e quo pendet scutum. Balteum scuti dixit Valla. “Serv. enim docet Balteum Virgilio esse etiam a “quo arma dependent.” [Dictum a Ταλάω, quasi ταλαμῶν, τάλαις γὰρ καὶ τλήμων διὰ τὸ βαστάζων, Eust. Cf. Ἀτλῆς. II. B. 388. Ἰδρώσει μὲν τὸν τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσιν Ἀσπίδος ἀμφιβρότην. “Jacobs. Anth. 10, 349. 11, 341. Heyn. Hom. 5, 148. 448. 449. Valck. Phœn. p. 558. Diatr. 125. Wessol. ad Herod. 142.” Schæf. Mss. “Theocr. 24, 44. νεοκλώστω τελαμῶνος, Greg. Naz. Ep. 65. Τὴν μετὰ ἔξους καὶ τελαμῶνος ἀρχὴν ἄρχειν, Inscr. ap. G. Dousæ Ep. de Itinere suo Constantin. p. 104. Τὸν δὲ ἱεροποιὸν ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐς τελαμῶνα καὶ θεῖναι εἰς τὸ ἱερόν.” Schm. Lex. Vide Schleusn. Lex. V. T. * Τελαμωνίῳ, Fascia involvo, Athen. 248. “Valck. Phœn. p. 558.” Schæf. Mss.] “Τελαμῶνιοι, Hes. κόνδυλοι, οἱ προσδεόμενοι τῶν τελαμῶνων, μεγάλοι, χαλεποί. At Τελαμωνία affertur “ex J. Polluce (5, 55.) pro eo quod στελμωνίος “Xen. appellat: sc. Baltea coriacea quibus arman- “tur canes adversus feras:” [cf. Idem 10, 142. * “Τελαμώνιος, Is. Porph. in Allatii Exc. 285. 291.” Boiss. Mss. * Τελαμωνιάδης, ad Greg. Cor. 487.] “Στελμωνία, Fasciæ quibus canum latera præmuniuntur, Xen. K. (6, 1.) Κυνῶν δὲ κοσμος “δέραια, ἱμάντες, στελμωνία. Apud Hes. est Στελ- “μόνια, quod exp. ζώματα.” [Lex. Xen.]

TAMIAS, sive Ταμίης Ionice, Promus condus, Dispensator eorum quæ condenda et promenda sunt: ut qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ: ut ille ap. Plaut. Promus condus, procurator peni. Item Qui ærario præest: de quo cum dicitur, redditur Quæstor, Quæstor ærarius. Hæ tamen signif. epithetis interdum solent distinguui, vel etiam genitivis earum rerum quarum dispensandarum curam gerunt, Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Ἦλθον δὲ πρὸς με καὶ χρημάτων ταμίαι, Dem. (49.) Τῶν χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ ποριστὰι γινόμενοι, Isocr. Τῶν χρημάτων ταμίαν κατέστησε, Aristot. Polit. 6. Ταμίης τῶν ἱερῶν χρημάτων, Theophr. Ep. 19. Πλούτου σε ταμίαν, οὐ δεσπότην χρημάτων εἶναι φημί. Rursum Aristot. de Mundo, Ἄλλοι καθεστήκεσαν προσδόν ταμίαι: Polit. 5. Ὅλως τε αὐτὸν παρασκευάζειν φύλακα καὶ ταμίαν ὡς κοινῶν, ἀλλὰ μὴ ὡς ἰδίων. || Ubi etiam nota copulari φύλακα et ταμίαν. Et Dem. (101.) ταμίης δημόσιος, i. e. ταμίης δημοσίων χρημάτων, Quæstor ærarius, Qui præest publico ærario, Cui demandata est cura dispensandæ publicæ pecuniæ: qui etiam simpliciter appellatur Quæstor, ut cum Ascon. Prædianus ait, Hæc erat prima senatoris administratio, quæstorem fieri, et in provincia curam gerere publicæ pecuniæ in usus diversos erogandæ. Itidem et ταμίαι simpliciter dicuntur pro ταμίαι χρημάτων, Aristot. Polit. 6, 7. Ἄλλη δ' ἀρχή, πρὸς ἣν αἱ πρόσδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται· παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἐκάστην διοίκησιν· καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίαι. Sic

Xen. A. (13, 11.) "Ἦν χρημάτων δεόμενος τις ἔλθῃ, αὐτοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει πρὸς ταμίαν. Aeschin. (57.) 'Ελέσθαι τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἔργων ἐπὶ τὰ τείχη, καὶ ταμίαν, Distribuebant et annonam ac stipendia: ut patet ex Athen. (493.) Λαβόντος αὐτοῦ συντάξιν βασιλικήν, μεταπέμψάμενος τοὺς ταμίαν, ἐκέλευσεν, εἴαν παραγέννηται ὁ Σωσίβιος ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῆς συντάξεως, λέγειν αὐτῷ ὅτι ἀπέληφε. Apud Romanos vero ταμίαι olim ξένια etiam τοῖς πρεσβεύουσιν ἔπεμπον, et νοσοῦντων ἐπεμέλοντο, et τελευτήσαντας ἔθαπτον ἐκ δημοσίου, Plut. Probl. Rom. 490. meæ Ed.: ubi non solum ταμίαν vocat, sed etiam ἐπαρχοὺς τοῦ ταμείου, Præfectos ærarii. Vide et ap. Harpocr. ac Suid. quædam alia. Metaph. Plato Tim. dicit, τὸν πνεύμονα esse τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίαν, i. e. In corpore dispensare spiritum, veluti quæstor aliquis in aula regis pecunias dispensat in diversos usus. Ubi etiam nota additum dativum: sicut et ap. Greg. Naz. Or. de Baptismo, Ἀριστὸς γὰρ καὶ τοῦ παθεῖν ἦν ἑαυτῷ ταμίαν, ὥσπερ τῆς γεννήσεως. Latius etiam extenditur, et modo Dispensatorem significat, modo Arbitrum, modo Administratorem s. Præfectum: ut Hes. quoque ταμίαν exp. non solum φύλαξ χρημάτων, οἰκονόμος, sed etiam διοικητής, προστάτης. Eur. (Med. 1412.) Πολλῶν ταμίαν Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ, Thuc. (6, 78.) Ταμίαν τῆς τύχης, Qui in arbitrio fortunam habet, Qui fortunam suo arbitrio temperat, ut loquitur Petronius, II. A. (84.) T. (224.) ὅστ' ἀνθρώπων ταμίαν ποτὲ μοιο τέτυκται, Belli dispensator inter homines. Seu Cujus arbitrio permissa est dispenatio belli inter homines, Bellorum inter homines arbiter: de Jove. Et Od. N. 21. de Æolo, Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποιεῖ Κρονίων. Et Aristoph. N. (566.) Neptunum vocat τριαίνης ταμίαν, Tridentis arbitrum. At ταμίαν τῆς παράλου ap. Dem. (570.) signif. potius Quæstorem quam Administratorem provinciæ maritimæ; nam paulo post ait, Τῆς μὲν παράλου ταμιεύσας, Κυζικηνῶν ἤρπασε πλείον ἢ πέντε τάλαντα, Cum quæstor esset in maritima provincia: ταμίαν γεγονῶς, ut ibid. loquitur. || Ταμίαν exp. etiam Defensor, Dionys. H. 8. Αὐτὸς ἑαυτῷ ταμίαν γίνεται, Ipse sibi patrocinatur, ac suam causam defendit. ["Wakef. Ion. 888. Dionys. H. 3, 1849. Aristot. Pepl. 7. 32. Brück. Aristoph. 2, 92. Paul. Sil. 50. Jacobs. Anth. 12, 347. ad Phalar. 306. 362. Thom. M. 832. ad Charit. 734. Casaub. ad Athen. 118. Ruhnck. Ep. Cr. 295. Mæris 372. et n., ad Herod. 641. De gen., Herodian. Philet. 455. Pierson. Ταμίαι, Epigr. adesp. 750. T. θανάτου, ad Paus. 375.: ἄλως, Athen. 28. Casaub. 65." Schæf. Mss. Piud. 'O. 6, 7. Theognis 496. Γνώμη οὐκ ἐγὼ ταμίαν. * Ἀντι-ταμίαν, Gl. Proquæstor, Dio Cass. p. 173. * Ἀπο-ταμίαν, Cæl. Aurel. 3, 21. E cellario, quod Græci Apotamiam vocant, ubi leg. videtur * ἀποταμειόν.]

Ταμίαν sive Ταμίην, ἡ, Dispensatrix, Œconoma, Femina cui penus cura demandata est, ac promendorum eorum quæ in præsentibus usus necessaria sunt, recondendorum etiam eorum quæ congesta ac collecta sunt in futuros usus. II. A. (302.) Ἦ ῥα καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὦτρυν' ὁ γεραίος Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῖναι, Od. Γ. (479.) Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔχευεν, A. (139.) Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, Εἶδατα πόλλ' ἐπιθέσσα, χαρίζομένη παρεόντων. Itidem B. (345.) dicit γυνὴ ταμίη, quæ πάντα φύλασσε νόον πολυδρεΐησι, sc. in thalaino in quo thesauri erant reconditi. Xen. Œc. (10, 10.) Ἐπισκέψασθαι δὲ τὸν σιτοποιόν, παραστῆναι δὲ ἀπομετρούσῃ τῇ ταμίᾳ, Ancillæ penuariæ, Bud. Hesychio quoque ταμίη est ἡ προστάτης τοῦ οἴκου * διοικήτρια, * κελλαρία πιστή, qui ταμίην exp. etiam δέσποιναν τὴν τοῦ οἴκου προεστῶσαν. || Idem ταμίαν dicit fuisse etiam ἀρχὴν Ἀθήνησι: quo nomine procul dubio intelligit τὴν τοῦ ταμείου ἀρχήν, i. e. Quæsturam: quæ alioqui potius dicitur ταμεία, a verbo ταμιεύω. || Idem Hes. ταμίαν exp. et ζῆμιαν, Multam: forsitan quoniam eā a quæstoribus exigi solebat. ["Jacobs. Anth. 6, 282. Coray Theophr. 180. Hymn. in Cer. 104. Mitsch. 151. Ruhnck. Ep. Cr. 294." Schæf. Mss. Pind. 'O. 13, 9. Quint. Sm. 4, 278. Schæf. in Ap-

pend. ad Bast. Ep. Cr. 34.]

Ταμιεύω, Sum quæstor, Quæstoris munus obeo, Quæsturam gero, Aristot. Polit. 3. Ταμιεύουσι δὲ καὶ στρατηγοῖσι, καὶ τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἄρχουσι, Dem. (1189.) Ταμιέων Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, Qui quæstor erat Philippi naucleri: (570.) cum gen. Τῆς παράλου ταμιεύσας, Cum quæstor esset s. quæsturam gereret in maritima provincia, Cum quæstor administraret maritimam provinciam, τῆς παράλου ταμίαν γεγονῶς, ut ibid. loquitur. Item, Sum promus cellarius, ut Colum. loquitur, Aristoph. Σφ. (963.) Ἀνάβηθι, τυρόκνηστι, καὶ λέξον μέγα. Σὺ γὰρ ταμιεύουσα' ἔτυχες. || Aliquando transitivum est, et signif. Condo, Recondo, In conditorio s. repositoio asservo, In penuaria cella repono, θησαυρίζω. In qua signif. usurpatur non activa tantum vox, sed et passiva, ac media. Lucian. (3, 121.) Ταμιέοντα γύριον, Recoude pecuniam, Philo V. M. 1. Προνοίᾳ τοῦ πρὸς πλείω χρόνον ταμιεύσασθαι τὰ ἐπιτήδεια, In provisionem penoris diuturniorem, Turn. Item Lysias Or. c. Nicom. Scribam, Ἐκ τῆς τούτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους, Hujus manu leges scriptas in scriniis condidimus. At plane metaphoricum est ap. Synes. Ep. 49. Ποιητικῇ γὰρ ὁ Θεὸς ἔδωκε ταμιεύειν τὴν εὐκλειαν, In perpetuis condere monumentis et conservare, Bud. Lucian. (1, 191.) Ἐς τὸ αὐριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἐγγυλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, In crastinum recondere odium, i. e. Recondere odium in pectore, quod postridie evomās. Item et generalius ταμιεύεσθαι aliquid dicitur aliquis pro Recondere quod in futurum promat, s. In tempus futurum rejicere, ut Bud. interpr. tum in præcedente Luciani loco, tum ap. Greg. Naz. de Baptismo, Σώματα μὲν προκαθαίρειν, ψυχῆς δὲ κάθαρσιν ταμιεύεσθαι, In tempus mortis differre. Et in hoc Basil. Ep. ad Eust. Φημί δὲ χρῆναι, διδόντι μὲν τὰ ἀγαθὰ τῷ Θεῷ χάριν εἰδέναι, ταμιευομένῳ δὲ μὴ δυσχεραίνειν. Itidem ἀποτίθεσθαι usurpavit Paus. 67. pro In aliud tempus reponere, et non in præsens promere. Greg. Naz. pass. voce et signif. pro Ad aliquem usum in tempus asservari, ut iu Epitaph. Gorgoniæ, Ἐπειδὴ ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν. || Ταμιεύεσθαι, Promere, affert Bud. e Xen. Σ. (4, 41.) Signif. etiam Dispensare et temperare, ut ap. Plut. (6, 27.) Οὕτω δὲ ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον. Item Constituere, Determinare, Definire, et veluti Sibi reservare atque excipere, Thuc. 6, (18.) p. 204. Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν. Sic fere Xen. K. Π. 3, (3, 21.) p. 49. Παραδόντες ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥσθ' ὅποσους ἂν βουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. Ubi Interpres, Tradentes se nobis dispensandos, ut, cum quanto vellemus eorum numero, pugnaremus. ["Wakef. S. Cr. 4, 6. Heyn. Hom. 8, 507. T. H. ad Plutum p. 308. Brück. Aristoph. 3, 214. Kuster. 196. Fr. p. 250. Dionys. H. 1, 165. 2, 1080. 3, 1421. Schneid. Anab. 122. (2, 5, 18.) Plut. Mor. 1, 516. 618. ad Charit. 243. ad Diod. S. 1, 257. Zeun. ad Xen. K. Π. 312. et Ind. Differo, ad Lucian. 1, 269. Ταμιεύεσθαι ἑαυτῷ φυγῇ, Dionys. H. 2, 664." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 418. Isocr. Ἀντιδ. p. 107. Orell. Ἀναβαλλομένους καὶ ταμιεύοντας τὴν πονηρίαν. Pind. 'O. 8, 39. ταμιευομένην λαφύρα. LXX. Prov. 29, 11. Σοφὸς δὲ ταμιεύεται κατὰ μέρος, Sapiens e parte recondit animum suum, est quasi bonus œconomus mentis suæ. * "Τεταμιευμένως, Parce, Mediocriter, Dionys. in Jud. Thuc. c. 51. p. 941., ubi Tbucydidis λέξιν ἀπηρχαιωμένην καὶ γλωττηματικὴν, καὶ ἐξηλλαγμένην τῶν ἐν ἔθει σχημάτων ἐπὶ τὰ ξένον καὶ περιτὸν a nonnullorum reprehensione vindicat, inter alia et hæc habet: "Ὅταν μὲν οὖν τεταμιευμένως αὐτῇ (sc. τῇ φράσει s. διαλέκτῳ) χρῆσθαι καὶ μετρίως, θαυμαστός ἐστι, καὶ οὐδὲ * συγκριτός οὐδ' ἐτέρῳ" ὅταν δὲ κατακόρως καὶ ἀπειροκάλως, μήτε τοὺς καιροὺς διορίζων, μήτε τὴν ποσότητα ὀρῶν, μεμπτός. Sic et ap. Philostr. V. S. 1. p. 522. τὸ ταμιεύεσθαι opp. τῷ μεθεῖν περὶ τὰς ἡδονάς." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Diod. S. Exc. I. 6. de Virt. et Vit. 555. Wess. * Ταμιεύμα, Dispensatio, Xen. Œc. 4, 15. Diod. S. 107=185. * Ταμιεύσις, Gl. Fiscatio, Proscriptio, Ælian. 2, 5.

* Ταμιενήρ, i. q. ταμίας, unde * Ταμιενήριος, e quo per contr. * “Ταμιενήρια, Proma conda, Andr. Cr. 201.” Kall. Mss. * Ταμιενήριον, τὸ, i. q. ταμιεῖον, Schol. Aristoph. Θ. 426. * “Ταμιενήτωρ, Dispensator, Manetho 4, 580. πόλεων.” Schleusn. Mss. “Ad Charit. 734=294.” Schæf. Mss.] Ταμιεντικός, Quæstorius: ἀρχή, ἐξουσία, Quæstoria dignitas s. potestas, ap. Plut.: νόμος, Quæstoria lex, ap. Eund. in Popl. (12.) || Ταμιεντικός exp. etiam Parcus, et Qui recondere novit in futurum. [* Ταμιεντικός, J. Poll. 3, 116. * Ταμιεντός, unde] Ἀταμιεντός, ὁ, ἡ, Qui reconditus non est, aut non reconditur, Philo V. M. 1. (p. 15.) Ἦν δ’ ἄρα ἀταμιέντα καὶ ἀθησαύριστα, Nihil erat reconditum. Sic et 3. Ἀθησαύριστα καὶ ἀταμιέντα τὰ τῆς τροφῆς: 2. Παρέχειν ἅπασιν τοῖς ἀξίοις ἀταμιέντα πρὸς ἀφθονωτάτην χρῆσιν, Turn. Reserata suppeditare: quoniam sc. τὰ ταμιενθέντα obserari solent. Hes. ἀταμιέντα exp. ἀδιόκητα, * ἀναπόθετα, ἀφύλακτα: itidemque et Suidas, qui etiam addit, οὐπὲρ οὐκ ἔστι ταμιεῖον: et sic appellari ait τὸ πρόχειρον καὶ ἐν ἐτοίμῳ, Quod promptum est vel in promptu, ad manum est, nec e promptuario quærendum. || Ἀταμιεντός active quoque exp. Nihil recondens s. reponens, Qui non providet res in futurum tempus necessarias. [Hippocr. p. 799. 803. 814. “Plut. Mor. 1, 42. ad Diod. S. 1, 258.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 297.” Wakef. Mss.] Ἀταμιέντως, More eorum quæ non reconduntur, Non recondendo, Plato de LL. Ἀ. ταῖς ὀργαῖς χρώμενος, Qui iram non recondit, sed veluti jam depromptam effundit, ut Lucian. dicit Ἐς τὸ αὐριον ταμιένεσθαι τὸ μῖσος, In pectore odium recondere quod postridie promas. [* “Δυσταμιεντός, Aristot. de Audib,” Kall. Mss.] Εὐταμιεντός, Bene reconditus, Qui parce promitur, Parcus, ex Aristot. de Gener. Anim. εὐταμιεντός ἄηρ, Aer qui parcius dispensatur, parcius et angustior, [Hippocr. 799. 803. 814.]

Ταμῖελα, ἡ, Quæstura, [Gl.] Bud. Idem tamen ex App. affert Μετιῶν ταμῖελα, Petens et ambiens præturam: a NOMIN. Ταμῖελα: sed puto perperam omitti i. [* Ταμῖελας, pro ταμίας, unde * Συνταμῖελας, Dio Cass. 542. * Ταμῖελα, Procuratrix, Ælian. H. A. 3, 10.” Wakef. Mss. Locus est: Ἐχίνον τὸν χειρσαῖον οὐκ ἄσophon οὐδ’ ἀμαθῆ ταμῖελας τῆς ἐς τὴν χρεῖαν ἢ φύσιν ἐποίησε. “Ita scripsi sensu postulante pro ταμῖελας.” Schn.]

Ταμιεῖον, τὸ, Cella penuraria, Locus in quo promus cellarius recondere s. reponere solet suos thesauros, ut sunt loca in quibus reponuntur frumenta, poma, alique fructus, item cibaria, et similia. J. Poll. 1. Σταφυλοβόλιον, ὃ ἐστὶ ταμιεῖον, Isocr. ad Dem. (5.) Ὅπως τὰ λοιπὰ μὴ παρ’ ἐτέρου ζητῆς, ἀλλ’ ἐντεῦθεν, ὥσπερ ἐκ ταμιείου, προφέρῃς. Et ap. Plut. Symp. 5. in præf. quidam dicunt τοὺς λόγους ἰδίον τι τῇ ψυχῇ ταμιεῖον εὐπαθειῶν ἀποκεῖσθαι. Item ταμιεῖον dicitur Locus in quo pecuniarum thesauri reponuntur, Ærarium in quo quæstor recondit accepta, Plut. Popl. Ταμιεῖον ἀπέδειξε τὸν τοῦ Κρόνου ναόν, Saturni ædem publico æri reponendo dicavit, In Saturni æde ærarium civitatis constituit, Herodian. 1, (6, 19.) Ταμῖελα χρημάτων βασιλικῶν, Ærarium principalis pecuniæ, Polit. Rursum Plut. de Am. Frat. Ἀπόλεσε τὴν οὐσίαν, εἰς τὸ Καίσαρος ταμιεῖον ἀποληφθεῖσαν. [“Porson. Or. 229. ad Diod. S. 2, 449. Thom. M. 762. ad Xen. Mem. 1, 5, 2. Toup. Opusc. 1, 69. Valck. Hipp. p. 233. Brunck. Gnom. 348. Plut. Mor. 1, 781.” Schæf. Mss. * Προταμιεῖον, ad Xen. Ἑλλ. 5, 4, 5.] UNDE Ταμιείδιον, dimin. forma, Repositorium. Legitur ap. Suid., qui ταμιεῖον exp. κοιτῶνα: forsan quoniam in cubilibus et conclavibus thesauri erant, ut in thalamo Ulyssis. Ab eod. derivari potest ET Ταμιούχος, ut sit pro ταμιεούχος, i. e. Præfectus et custos τοῦ ταμιείου: ut εὐνούχος dicitur Is qui curandis lectis præest. Hes. exp. οἰκονόμος, uteus eod. vocab. in exponendo ταμῖελα, ut et Suid. [“Markl. Iph. p. 415.” Schæf. Mss. “Schol. Od. H. 166.” Wakef. Mss. * Ταμιονχέω, i. q. ταμιεύομαι, Nicet. Annal. 10, 3. * Ταμιακός, Gl. Fiscalis. “Athan. 1, 666. * ὑποδέκτης ταμιακῶν, Quæstor ærarii.” Kall. Mss. “Ad dispensato-

rem s. quæstorem pertinens, Chrys. Serm. 20. T. 6. p. 300, 22. Ταῖς ταμιακαῖς ἐρίθους ἐγκατελέγετο, καὶ πάσης θεραπαίνιδος οἰκτρότερον ἔην ἡναγκάζετο βίον.” Seager. Mss. Sed potius ὑποκοριστικῶς dicitur pro ταμειακός, a ταμιεῖον.]

Ἀποταμιεύω, Recondo, In penum aut ærarium repono, Reconditum occludo et obsero, e conspectu hominum auferens. Qua signif. et pass. [med.] vox usurpatur. Suid. enim ἀποταμιεύεται exp. ἀποκλείει. [“Schol. Pind. I. 1. fin. Ἀποταμιενσάμενος ἀδοξὸν πλοῦτον.” Wakef. Mss.] In VV. LL. ex Æliano affertur ET Ἀποταμῶν itidem pro In ærarium recondo, Sed pro eo reponendum ἀποταμιεύω. [Apud Ælian. V. H. 1, 12. legitur ἀποταμιεύσασθαι, ab * Ἀποταμείω, quod æque legitime a ταμιεῖον formatur; ac ἀποταμιεύω a ταμιεῖον: vide Schn. Lex. Suppl. Glossæ habent * Ταμιοῖ. Confiscat. Cf. Ταμιακός. * “Ἐναποταμιεύω, Euthym. Z. in Matthæi Lectt. Mosq. 1, 12.” Boiss. Mss.] Διαταμιεύω, In penam custodio, e Plat. de LL. [3. p. 111., 7. p. 805.] Ἐνταμιεύω, Intro latum recondo, In thesaurum refero. Qua signif. et ἐνθησαυρίζομαι dicitur. [Hes. * Προταμιεύω, Lucian. 2, 300.]

Ταμῖελας quoque reperitur pro ταμίας: ut ap. Hes. Ταμῖελα, οἱ τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ πέντων τῶν κοινῶν προστάται καὶ φύλακες ταμιούχοι. Et Ταμῖεον, τὸ, pro ταμιεῖον, passim obvium itidem pro Cella penuraria s. promptuaria, et in qua non esculenta solum ac poculenta, sed etiam frumenta, poma, et fructus æstivi: nec non pro Loco in quo pecuniæ et pretiosiori supellex reconditur: ut testatur et J. Poll. 9. Καὶ θησαυροὶ, καὶ ταμῖελα, ἵνα τὰ χρήματα καὶ οἱ πυροὶ. Plut. de Deo Socr. Διέτριβεν ἐν τῷ ταμῖεῳ πολλὴν χρόνον, sc. ζητοῦσα τὸν χαλινόν, καὶ σκευωρομένη τὰ ἐνδόν. Et Phœnicides Comicus ap. Athen. (413.) de helluone quodam, ἐσθλεί Μέχρις ἂν διδῶ τὰ λάβη διαρράγεις. Τοιοῦτ’ ἔχει ταμῖεον ὥσπερ οἰκία. Rursum Plut. περὶ Εὐθυμίας dicit unumquemque ἐν ταμίῳ τὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς δυσθυμίας ἔχειν ταμῖεα. Idem in Probl. Rom. dicit, οἱ ἑπαρχοὶ ταμῖεον, Præfecti ærario publico: quos ibid. ταμίας vocat, i. e. Quæstores s. Quæstores ærarios. Sic Herodian. 7, (4, 4.) Οἱ προεστώτες τοῦ ταμῖεον τότε, Qui tunc fisci rem curabant, Polit. [“Porson. Or. 229. ad Diod. S. 2, 431. 449. ad Dionys. H. 3, 1687. 1692. 1942. 4, 2356.” Schæf. Mss. * Sportula, quæ solvitur, Suid. v. Ἀντωμοσία.” Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 493. Valck. Schol. in N. T. 1, 206. * Ταμειοφάγος, Athan. 1, 653.] Apud J. Poll. legitur ΕΤΙΑΜ Ταμῖελα pro Ταμῖελα, i. e. Proma cellaria, s. simpliciter Cellaria, i. e. Femina ταμιούχος, quæ præest cellæ penurariæ et recondit in diversos usus, quæ postea suo tempore promat, cum usus exigit: 3, 8. ubi servorum et servarum quædam nomina recenset, Ἡ γὰρ ταμῖελα τῆς πίστεως ὄνομα: quippe cuius fidei omnes thesauri concreduntur. AT Ταμῖελα σφενδόνα, quod VV. LL. afferunt e loco quodam Archilochi, quem Plut. Theseo (5.) citavit, pro Fundæ quæ depromuntur, confictum est; quippe pro quo omnes Edd. habeant θαμῖελα: quo vocab. significantur Frequentes s. Crebræ. Locus is est p. 6. meæ Ed.

[* “TAMISIOS, ἡ, Coagulum, Theocr. 7, 16. Ἐκ μὲν γὰρ λάσιον δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ’ ὤμοισι, νέας ταμίσιοιο ποτόσδον, Schol. Τάμιος δὲ ἡ πιτύα (s. πυτία) εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὃ ἐστὶ πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στρεφόμενον” ἢ παρὰ τὸ ταμείων ἀξιούσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.” Seager. Mss.: 11, 66. Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δριμύτητα ἐνεῖσα. Nicander Ἀ. 377. Ἐν καὶ πον ταμίσιοιο ποτὸν διεχέοντο θρόμβους. “Toup. Append. in Theocr. p. 21. Valck. X. Id. p. 104. 161. ad Diod. S. 1, 324.” Schæf. Mss. * Ταμίσινης, ου, τυρός, Diocles Oribasii p. 35. Matthæi.]

“TAEOS, (ὁ,) Taxus arbor. Vide Σμίλαξ.” [Hesychio δένδρον τι ὀρεινόν.]

ΤΑΠΕΙΝΟΣ, Humilis, Non multum a terra assurgens: oppositum habens ὑψηλός, Procerus, Altus.

Lucian. de Saltat. Μῆτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς, Theophr. de fraxini generibus, (H. Pl. 3, 11, 3.) Τὴν δὲ, ταπεινότεραν καὶ σκληροτέραν καὶ ξανθοτέραν. Quæ verba Plin. sic interpr. Fraxinum alteram fecere brevem, duriolem, fusciolemque. Ubi nota eum ταπεινὸς reddere Brevis. || Plerumque ταπεινὸς, cum de homine dicitur, a corpore ad animum ejus translatus est, ut et Lat. Humilis; ac interdum in laude ponitur, oppositum habens ὑψηλόφρων s. ὑπερήφανος, Superbus, Arrogans, Fastuosus. In qua signif. frequens est in N. T.: ut in Ep. 1 Petri 5, (5.) Θεὸς ὑπερήφανους ἀντιτάσσεται, ταπεινοὶς δὲ δίδωσι χάριν, Superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Sic Matth. 11, (29.) Christus de se, Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρὸς εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, Quoniam mitis sum et humilis corde, i. e. ταπεινόφρων, Animo humili et demisso; nam in eo ne guttula quidem superbix inerat aut ferocitatis. Et τὸ ταπεινὸν dicitur ἡ ταπεινότης s. ταπεινοφροσύνη, Humilitas et abjectio animi, Greg. Naz. Ἰνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν, εἰς κάθαρσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας, Ut in humilitate exerceri posset, ad expurgandam præteritam animi elationem. Interdum autem in vitio ponitur τὸ ταπεινὸν τοῦ ἀνδρός, sc. cum modum excedit, Aristot. Polit. 4, 11. Οἱ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἐν ἐνδείᾳ τούτων, ταπεινοὶ λίαν: usque adeo ut nesciant ἄρχειν, sed ἄρχεσθαι δουλικὴν ἀρχήν. Tales autem esse dicit, qui sunt ἐν ἐνδείᾳ εὐτυχιμάτων, ἰσχύος, πλούτου, φίλων, et aliorum similitum. Cui loco addi potest hic Isocr. ad Nic. (10.) Εὐρήσεις γὰρ ὡς ἐπὶ πολλὸν τοὺς μὲν σεμννομένους, ψυχροὺς ὄντας· τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους. Interdum vero est vocab. μέσον, et de iis dicitur, quos vel vilis et abjecta conditio, vel fortuna adversa humiles reddidit. Isocr. in Nic. (10.) Τοὺς μὲν ἐκ ταπεινότερας (sc. γυναικὸς) ποιήσασθαι τῶν παίδων, τοὺς δ' ἐκ σεμνοτέρας: Ep. ad Phil. Ἀπασί συνέπεσεν· ἐξ ἁδοξῶν μὲν, γενέσθαι λαμποῦς· ἐκ πενήτων δὲ, πλουσίους· ἐκ ταπεινῶν δὲ, πολλὰς χώρας καὶ πόλεων δεσπότας. Et Deus, ut Maria canit ap. Lucam, 1, (52.) Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὑψώσε ταπεινοὺς. Sed inest tamen hic τῷ ταπεινῷ Animi etiam demissi signif. aliqua: ac intelliguntur non tantum Ii qui abjectæ et vilis conditionis sunt, verum etiam qui coram Deo nihil prorsus sibi tribuunt, quique vere pauperes sunt spiritu: quibus ibid. paulo ante opp. οἱ ὑπερήφανοι διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. Et Jacobus 1, (10.) Καυχάσθω ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ· ὁ δὲ πλούσιος, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, Qui abjectus est, gloriatur in sublimitate sua: contra qui dives est, in abjectione sui. Item Xen. K. Π. 7, (5, 24.) p. 117. Βουλομένους αὐτοὺς ὡς ἀμνηχανωτάτους εἶναι, ὅπως οἱ ταπεινότεροι καὶ εὐκαθεκτότατοι εἶεν: Ἑλλ. 2, (4, 14.) p. 278. Πάνν ταπεινοὶ καὶ ἐρημοὶ ξυνεκάθητο ἐν τῷ ξυνεδρίῳ: 6, (4, 16.) p. 349. Σκυθρωποὺς καὶ ταπεινοὺς περιούοντας. Et Dem. (574.) Ὅσω περ ἂν αὐτὸν ταπεινότερον ποιῇ, Quo sese magis abjecerit et demiserit: sc. lacrymis fundendis, et verbis ac gestibus ad commiserationem excitandam appositis. Isocr. vero in Hel. Enc. (26.) de Jove, Ταπεινὸς πρὸς τὸ κάλλος γεγόμενος ἀξιοῖ πλησιάζειν. Ipse etiam animus ταπεινὸς dicitur, Isocr. Paneg. Τὰς δὲ ψυχὰς, διὰ τὰς μοναρχίας, ταπεινὰς καὶ περιδεεῖς ἔχοντες, Humiles et demissas, Thuc. 2, (61.) p. 67. Ταπεινὴ ἡ ὑμῶν διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἂ ἐγνωτε, ubi etiam infin. nota. Extenditur vero et ad alia, itidemque oppositum habet ὑψηλὸς, μέγας, ὑπέρογκος. Isocr. Paneg. de λόγων vi, Τὰ τε μεγάλα, ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι, Longin. (43, 3.) Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, Lucian. (1, 42.) Ἀρτι δὲ αὐτὰ ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα, sc. ea quæ antea mihi videbantur περιβλεπτα, ut divitiæ, honores, pecuniæ, purpura, et hujusmodi alia, quibus homines efferrī solent. Et ταπεινὴ παντελῶς δύναμις, ap. Dem. (46.) cui ibid. opp. τὴν ὑπέρογκον, Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Τοῖς κακοῖς ταπεινὸς τε καὶ ἀλγεινὸς αἰὼν, Vita abjecta et humilis s. vilis: 5. init. Ἐν ταπεινῷ σχήματι ἔστηκνῖα, Habitu abjecto et vili; quippe quæ

ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχεν ἐσθῆτα. Et ταπεινὴ δαίαιτα ap. Plat. de LL. Victus vilis et qualis esse solet hominum abjectorum ac ταπεινῶν. Et Isocr. Ep. ad Phil. Ταπεινότεροις ὀνόμασι προσαγορευομένους, quam illi qui μεγάλων βασιλέων titulo insigniebantur. Item ταπεινὰ πάθη ap. Rhetores: quibus sc. orator se ταπεινὸν ποιεῖ, ut sunt οἴκτοι, λύπαι, φόβοι. Sic ap. Aristot. Rhet. et Poët. (22.) ταπεινὴ λέξις, Humilis oratio, Oratio quæ humi repit, non assurgit ac intumescit. Cic. quoque in Orat. dicit Oratio humilis et abjecta, opponens ei Altam et exaggeratam. Et ap. Quintil. Verba humilia et sordida; quibus opp. sublimia et splendida, s. nitida. Dem. ταπεινοὺς λόγους dicit, quibus aliquis se ταπεινὸν ποιεῖ, ad misericordiam excitandam: (574.) Πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων, καὶ ὡς ἐλεεινότερον ποιῶν αὐτόν. Et mox, Ὅσω περ ἂν αὐτὸν ταπεινότερον ποιῇ. At ταπεινὴ γλῶσσα ex Eust. affertur pro Lingua vulgari. || Ταπεινότερα μερὶς, pro ἐλάττων, ap. Athen. (157.) Τῷ Ἡράκλει ταπεινότεραν μερίδα παραθέντων. ["Ad Charit. 761. Toup. ad Longin. 273. Abresch. Lect. Aristæn. 140.: τὴν γνώμην, ad Lucian. 1, 187." Schæf. Mss. Plut. Æmilio 9. "Ταπεινὰ ὀνόματα, Verba abjecta, humilia, εὐκαταφρόνητα Dionys. de Comp. 3. Unde ταπεινώσις Humilitatis vitium in oratione, Quintil. 8, 3, 48.: ταπεινὰ autem πάθη Rhetoribus, nominatim Longino, dicta, de Mollioribus affectibus, qui remoti sunt a vehementia et amplitudine orationis, ut οἶκος, φόβος, λύπη." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Ταπεινὸν ex origine, (sc. a * τάπος, quod τάπει, i. q. * δάπος, unde δάπεδον,) significat Id quod Solo æquale, atque adeo Humile est. Propria illa vis spectanda Luc. 3, 5. Πᾶν ὅρος ταπεινωθήσεται. Respondet Lat. Humilis, proprio etiam sensu de rebus positum, quæ solo pæne sunt æquales. Cic. Tusc. 5, 13. Vites, ait, et ea quæ sunt humiliora, neque se tollere a terra altius possunt. Figure ταπεινὸς et ταπεινῶν ponuntur de ista virtute Modestix, qua quis nihil de se præclare sentit. Ad integram Lucæ locutionem comparari poterit Ps. 112, 6. ubi in Græcis Deus dicitur τὰ ταπεινὰ ἐφορᾶν, et Ps. 101, 17. Ἐπιβλέπειν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν, Benigne respicere, atque adeo Exaudire preces eorum qui demisse ipsi de se cogitant. Ceterum, ut in Libris nostris sacris, ταπεινὸς Græcis etiam Scripturibus in laude adhibetur. Sed non debuerat a Latine loquentibus reddi Humilis, aut ταπεινοφροσύνη Humilitas. Humilitas Latine semper est vitiosa, et Romanis veteribus de vitio ponitur Animi vilis et abjecti. Contra Animus submissus laudi ducitur, et de eo ponitur, quem SS. Scriptt. vocant ταπεινὸν τῇ καρδίᾳ, ut Matth. 11, 29. cf. Epist. Jac. 4, 6. 1 Petr. 5, 5." Valck. Schol. in N. T. 1, 46. "Ταπεινότερον ἔχειν πρὸς τι, Demissius se gerere, M. Anton. 1, 17. p. 7." Kall. Mss.]

[* Ταπεινολόγος, unde * Ταπεινολογέω, e quo] Ταπεινολογία, ἡ, Oratio humilis et abjecta, Qua orator sese ταπεινὸν ποιεῖ, et dejicit veluti ad pedes judicis, ut misericordiam sibi conciliat, J. Poll. 2. Καὶ ταπεινολογία δὲ, καὶ οἰκτρολογία, καὶ ἐλεεινολογία. Huc pertinet, quod habes in Ταπεινῶς ex Aristot. Ἐὰν δ' ἐλεεινὰ, ταπεινῶς λέγειν. [* Ταπεινοποιός, Theophr. 4, 28. * Ταπεινορρήμων, unde] Ταπεινορρημοσύνη, ἡ, Humilitas verborum, Chrys. Comm. in Ep. ad Tim. Ταπεινορρημοσύνην μὲν πολλὴν εὖροις, καὶ πέρα τοῦ δέοντος, ταπεινοφροσύνην δὲ οὐδαμῶ. [* Ταπεινόστεγος, Hes." Wakef. Mss.] Ταπεινόφρων, Qui est animo humilis et demisso, s. abjecto, ὁ ταπεινὰ φρονῶν, i. q. ταπεινός, Plut. (7, 329.) Μικροὺς ἢ τύχῃ καὶ περιδεεῖς ποιεῖ καὶ ταπεινόφρονας: [859. * Ταπεινοφρόνως, Theophr. 1, 436. "Basil. Hom. de Humil. 374." Boiss. Mss. "Const. Apost. 202." Wakef. Mss.] UNDE Ταπεινοφροσύνη, ἡ, Animi humilitas et demissio, Animus humilis et demissus, ad Coloss. 3, (12.) Χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, Act. 20, (19.) et ad Ephes. 4, (2.) Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης. Rursum ad Coloss. 2, (23.) Ἐν ἐθελοθησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος: (18.) Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν Ἀγγέλων, E subjectione et cultu Angelo-

rum: in malam partem, i. e. E stolidā demissione animi; cum alioqui inter summas etiam virtutes ταπεινοφροσύνη numeretur. [Vide Ταπεινός.] Ταπεινοφρονέω, Sum animo humili et dejecto, s. Demisse et humiliter sentio, ut quidam interpr. e Cic. Cui opp. ὑψηλοφρονέω. [Arrian. Ep. 1, 9. "Phryn. Ecl. 188." Schæf. Mss.]

* "Ἐπιταπεινός, Oribasius Coll. 4, 14. Αἱ κλῖναι αἱ μὲν ἐπιταπεινοὺς ἔχουσι τοὺς πόδας, si lectio sana." Schn. Lex. Suppl.]

Ταπεινός, Humiliter, More hominum abjectorum et qui demisso sunt animo, Aristot. Polit. 5. Παρὰ δὲ τοῖς τυράννοις οἱ τ. ὀμιλοῦντες, quod dicit esse κολακείας ἔργον, sc. τὸ ταπεινῶς ὀμιλεῖν τινι, Isocr. ad Dem. (3.) Οὐδὲ τ. διώκει τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ φιλόκαλός τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπής. Ubi ταπεινῶς τὸν ἑαυτοῦ βίον διοικεῖν est More hominum vilium et qui abjectæ conditionis sunt, ducere vitam, s. rem familiarem curare. Rursum Aristot. Rhet. 3. Ἐὰν δ' ἐλεεινὰ, ταπεινῶς λέγειν, Tunc utendum ταπεινῶ λόγῳ, s. ταπεινολογίᾳ. [Xen. K. Π. 5, 5, 4. Isocr. Paneg. 41.]

Ταπεινότης, ἡ, Humilitas, Animi demissio et abjectio, Animus demissus et abjectus, i. q. ταπεινοφροσύνη, Aristot. Rhet. 2. Μικροψυχίας καὶ ταπεινότητος. Xen. Ἑλλ. (3, 5, 14.) inter se opp. φρόνημα et ταπεινότητα. Item Vilis et abjecta vitæ conditio, Thuc. 7, (75.) p. 259. Ἀπὸ οἷας λαμπρότητος καὶ αὐχίματος τοῦ πρώτου εἰς οἷαν τελευτήν καὶ ταπεινότητα ἀφίκοιτο, Dem. (151.) Ἐν ἀδοξίᾳ πάσῃ καὶ ταπεινότητι καθιστάται. Sic Isocr. Paneg. (33.) Ἐς τοσαύτην ταπεινότητα κατεστήσαμεν, ὥστε μακρὸν πλεον ἐντὸς Φασήλιδος μὴ καθέλκειν: Areop. Ταῖς ἐνδείαις καὶ ταπεινότησι. Est et λόγον ταπεινότης ap. Rhetores ut ταπεινὸς λόγος.

Ταπεινός, Humilem reddo, Demitto s. Summitto, Deprimo, Æschin. (87.) Οὐ ταπεινῶσαντες ἀποπέμφετε τοὺς νῦν ἐπὶρμένους; Matth. 23, (12.) "Ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται" ὅστις δὲ ὑψώσῃ ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται, Lucian. (1, 59.) Δεῖ προσελθόντα καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινῶσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, Aristot. Rhet. 2. Μικροψυχὸς διὰ τὸ τεταπεινωθῆναι ὑπὸ τοῦ βίου. Item e Plut. Pericle, Ταπεινοὶ τὸν φθόνον, Invidiam deprimit et lenit, Immiuit. ["Toup. Opusc. 1, 408. Diod. S. 1, 352. 2, 592." Schæf. Mss. "T. τὸ σῶμα, Corpus durius tractare, Suid. v. "Ἀσκος ἐν πάχνῳ" Schleusn. Mss. Xen. K. Ἀ. 6, 3, 11. Ἑλλ. 5, 3, 27. Ἀπ. 3, 5, 4. Plato Lys. p. 210. Luc. Evang. 3, 5. Πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται. "Ταπεινοῦν, Imminuere, Extenuare, oppositum τῷ αὐξήσῃ, Aristot. Rhet. 3, 19." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ταπεινώμα, τὸ, Depressio, Humilitas: Ταπεινώματα τῶν ἀστέρων καὶ ὑψώματα, Depressiones, Bud. e Plut. [6, 564. "Ad Charit. 761." Schæf. Mss.] Ταπεινώσις, ἡ, Demissio et abjectio animi, Depressio animi elati, Luc. 1, (48.) in Canticō Mariæ, Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης αὐτοῦ, Respexit humilitatem ancillæ suæ, Humilem ancillam suam. Ubi ταπεινώσις i. est q. ταπεινότης s. ταπεινοφροσύνη: nisi quod ἐνέργειαν potius signif., illa autem διάθεσις s. πάθος. Est et in oratione et verbis ταπεινώσις. Quintil. 8, 3. Deformitati proximum est humilitatis vitium: ταπεινῶσιν vocant, qua rei magnitudo vel dignitas minuitur: ut, Saxea est verruca in summo montis vertice. Cui natura contrarium, sed errore par est, parvis dare excedentia modum nomina, nisi cum ex industria risus inde captatur. Servio ταπεινώσις est Rei magnæ humilis expositio. ["T. ποιεῖν, Diod. S. 1, 470." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. "Ταπεινώσις J. Poll. 4, 50. abjectum vocat, Platonis præscriptionem de LL. 7, 132. T. 8. p. 375. vel nesciens vel contemnens." Lobeck. Phryn. 352. * Ταπεινωτός, unde] "Ἀταπεινωτός, Qui non τεταπεινωται, animum non abjectum, Cui animus dejectus non est, Plut. Coriol. "Ἀνέκπληκτος καὶ ἀταπεινωτός, καὶ σχήματι καὶ βαδίσματι καὶ τρόπῳ καθεστηκώς." ["Const. Mauass. Chron. p. 116." Boiss. Mss. * Ἐνταπεινωτός, Synes.

277. * Ταπεινωτικός, Deprimendi vim habens.] Ἐταπεινῶ, Deprimo et humilem reddo. Alii, Abjectæ humilitati obnoxium reddo. Plus aliquid signif. quam simplex. [Plut. 6, 629. * Προσεκταπεινῶ, 9, 245. * Συνεκταπεινῶ, 8, 99. * Καταταπεινῶ, Schleusn. Lex. V. T. * Συνταπεινῶ, Jambl. Protr. 21. p. 153. Strabo 17. p. 1172. "Theodos. Diac. Acr. 5, 111. Jo. Chrys. ap. Casaub. ad Athen. 5, 4. p. 21. Schw." Boiss. Mss. Jambl. Protr. 21. p. 153. * Ὑποταπεινῶ, Etym. M. 581.]

ΤΑΠΗΣ, ητος, ὁ, Tapes, II. Π. (224.) ἐμπλήσασα χιτῶνων, Χλαινῶν τ' ἀνεμοσκεπέων οὐλῶν τε ταπήτων. Od. Δ. (124.) τάπητα φέρε μαλακὸν ἐρίοιο, Υ. (150.) ἐν δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας βάλλετε πορφύρεους, II. K. (156.) Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός, Aristoph. Πλ. (527.) οὐχ ἔξεις οὗτ' ἐν κλινῇ καταδαρθεῖν οὔτε τάπητι. Vide et Τάπισ. ["Thom. M. 833. ad Charit. 699. Jacobs. Anth. 9, 41. Brunck. Aristoph. 1, 257. T. H. ad Plutum p. 154. 159. Heyn. Hom. 5, 572. 683. 6, 32. 7, 180. 8, 637. 732. Valck. Adoniaz. p. 404. Bergler. ad Alciph. 48. Toup. Opusc. 1, 269. 2, 128. Ammon. 133. Brunck. ad Theogn. 1145. ad Xen. Mem. 2, 1, 30. Zeun. ad K. Π. 817. * Ταπήτιον, Bast Lettre 149. ad Mær, 375. ad Ammon. 134." Schæf. Mss. "Alciph. Fr. 18. T. 2. p. 228. Wagner." Boiss. Mss.]

Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ, VEL Ἀμφίταπος, ου, ὁ, Tapes utrimque villosus, Eust. Ἀμφίμαλλοι δὲ, οἱ ἀμφίταποι· ἑτερόμαλλοι δὲ, οἱ τάπητες. Ælius Dionysius ἀμφιτάπης esse ait, ut refert Eust., τοὺς μὴ ἑτερόμαλλους, ἀλλ' ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς: et Paus., ut Idem subjungit, hæc tradit, Ἀμφιτάπης, οἱ ἀμφίμαλλοι· οἱ δὲ ἑτερόμαλλοι, τάπητες. Amphitapæ, inquit Bayf., dicuntur Vestes utrimque villosæ. Lucil. 1. Psilæ atque amphitapæ villis ingentibus molles. Varro Manio, Alterum bene acceptum dormire super amphitapa bene molli. Athen. ἀμφίταπον dixit (197.) Ταύταις δ' ἀμφίταποι ἀλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας, Hisce amphitapa substernebantur e molli lana. Quæ et ἀμφίμαλλα dicuntur. Hactenus e Bayfio. Idem Athen. I. 6. Ἐπεβέβλητο δ' αὐτῷ πορφύρεον ἀμφίταπον ἀμοργίνῳ καλύμματι περιελημένον, Superjectum erat ut stragula vestis superlectica, Bud. Notandum est autem in II. modo cit. tam ἀμφίταπος in terminatione masculina, quam ἀμφίταπον in terminatione neutra, substantiva esse nomina: ut et ἀμφιτάπης. Interdum vero et adj. esse ἀμφίταπος, ut cum dicitur ἀμφίταποι κοῖται ap. LXX. Interpr. 2 Reg. 17, (28.) Apud Hes. autem legitur, Ἀμφιτάπης, χιτῶν ἐκατέρωθεν ἔχων μαλλούς: deinde Ἀμφιτάποις, * ταπήτιος ἀμφιμάλλοις. ["Thom. M. 833. Heyn. Hom. 6, 32. Valck. Adoniaz. p. 405. Ammon. 133." Schæf. Mss.]

Τάπισ, ιδος, ἡ, i. q. τάπης, ut ap. Hes. Τάπιδες, τάπητες. Eid. τάπισ est προσκεφάλαιον, Cervical: non male, cum Hom. II. K. (156.) dicat; Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. Idem τάπησι exp. ποικίλους στρώμασι, Virg. Instratos ostro alipedes, pictosque tapetas, Plaut. Belluata tapetia. ["Thom. M. 726. 833. Hemst. ad Plutum p. 159. Heyn. Hom. 6, 32. ad Charit. 337. Bergler. ad Alciph. 48. ad Xen. Mem. 2, 1, 30." Schæf. Mss. "Clem. Alex. Præd. 216." Routh. Mss.]

Ἀμφίταπης, Tapes utrimque villosus, i. q. ἀμφιτάπης s. ἀμφίταπος, Diog. L. Lycone, Τῇ γυναίκα αὐτοῦ ροιᾶκων Ζεῦγος, ψιλοτάπιδά, ἀμφίταπιν, περίστρωμα προσκεφάλαια δύο τὰ βέλτιστα τῶν καταλειπομένων. Et paulo post, Ἀμφίταπιν καὶ δύο προσκεφάλαια, καὶ περίστρωμα, καὶ κλίνην, ἣν ἂν βούληται. Sic enim vulg. Ed. habet, at vet. Cod. utroque in loco ἀμφίταπον. ["Valck. Adoniaz. p. 405. Ammon. 133." Schæf. Mss. * Φιλόταπης, Athen. 548.]

Ψιλόταπης, Tapes non villosus, et velut nudus præ illo: cui opp. ὁ οὐλος τάπης ap. Hom. Vide Ἀμφίταπης. ["Kuster. Aristoph. 118. Valck. Adoniaz. p. 404. Ruhnke. ad Xen. Mem. 228. ad Charit. 248." Schæf. Mss. "Athen. 514." Strong. Mss.] IDEM ET Ψιλοτάπης, ητος, ὁ.

Δάπης, ιδος, ἡ, i. q. τάπης s. τάπης, Tapis, Tapetum,

Xen. K. Π. (8, 8, 8.) Τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ δαπίδων τιθέουσιν, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες, ubi taxat τὸ θρυπτικὸν in Persarum gente et τὸ μαλακῶς ὑποστρώωνυσθαι. Quidam Codd. ibi habent ταπιδῶν, quemadmodum et Athen., a quo locus ille citatur. Legitur tamen ap. eund. quoque Athen. hoc δάπης: 4. Ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρώωνύουσι: 1. (p. 28.) ex Herin. Καρχηδῶν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια. Item 2. et ap. Plut. in Alex. (Ages. 12.) nec non ap. Suid. afferentem ex Aristoph. Πλ. (528.) οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. Addit vero Idem τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς, δάπιδας λέγουσι, i. e. Tapetes non villosos, sed nudos: qui paulo ante ψιλοτάπιδες. Apud Hes. vero LEGITUR Δάπης, τάπης. A priore illo δάπης est DIMIN. Δαπίδιον, τὸ, Parvus s. Vilis tapes. Apud Athen. 11. Δαπίδιον ἐν ἀγαπητὸν ποικίλον. Ceterum cum δάπης scribitur, videri possit a δάπεδον esse derivatum, ut sit Stragulum quo pavementum sterni solet: SICUT Ταπεινός etiam quidam Gramm. dictum volunt quasi ἐδαφεινός, ab ἐδαφος, (ut Lat. Humilis ab Humus,) Eust. vero παρὰ τὸ πατεῖσθαι. [Vide Ταπεινός. "Δάπης, Thom. M. 833. Δάπης, 726. 833. Brunck. Aristoph. 1, 257. Kuster. 10. T. H. ad Plutum p. 154. Fr. 241. Heyn. Hom. 6, 32. Δάπης, δάπης, Bergler. ad Alciph. 48. Heringa Obs. 148. ad Charit. 337. Δαπίδιον, Coray Theophr. 194." Schæf. Mss.]

TAPAΣΣΩ, SIVE Ταράττω, Commoveo, Turbo: proprie de aquis, ut cum commoto limo et excitato turbantur, quod et θαλοῦσθαι dicitur. Itidem Medicus φάρμακον ταράττει, cum rude s. spatha agitatur et commovet, Lucian. (2, 327.) Δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς * ὀφθαλμοδόφον, ὅς ταράζας καὶ ἐγγχείας μοι φάρμακον, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς. Et metaph. Plut. de Def. Orac. Πάντα φύρειν ἅμα καὶ ταράσσειν, Omnia miscere ac perturbare. Item exercitus ταράττεσθαι dicitur, Cum turbatus institutum ordinem non servat, sed pavore aliquo repentino percussus agitatur, et veluti fluctuat, Xen. K. Π. 2, (1, 13.) Τὸ δὲ ἀκριβοῦν τὰς τάξεις, σφόδρα ἐδόκει αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς τὸ μὴ ταράττεσθαι, καὶ εἰς τὸ, εἰ παραχθεῖν, θάπτον καταστῆναι. Ubi nota opposita verba ταράττεσθαι et καταστῆναι, ambo sumta ab aquis quæ vento agitantur, pacato autem venti impetu cōsistunt placidæ. Itidem Thuc. 7, (84.) p. 263. Ἐν σφίσις αὐτοῖς ταρᾶσσομένους, de Atheniensibus qui in transitu fluvii confundebantur, ac mixtis ordinibus ruebant in ipsum fluvium, tum ut sitim restringerent, tum ut hostem prementem effugerent. Rursum Xen. K. Π. 7, (1, 5.) Οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσοίμεθα. Ubi τεταραγμένοις accipi etiam potest pro Metu consternatis. Nam homo aliquis ταράττεται, cum terrore ac metu percellitur, aut animus ejus alia alia perturbatione commovetur, Herodian. 1, (17, 15.) Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς παραχθεὶς ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, Qui et ipse exterritus ad Marciam contendit: 3, (11, 17.) Ταῦτα ἀκούσας ὁ χιλιάρχος ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχὴν, οὐκ ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην, Hæc dicta ut animum tribuni perterruerunt, ita minime consilium excusserunt, Polit. Paulo post dicit, Οὐκ ἐξω φρενῶν καθεστῶς, pro οὐ παραχθεὶς τὴν γνώμην: 2, (1, 13.) Ἐκπλαγείς καὶ παραχθεὶς. Ipsæ autem res ταράττουσι, Turbant s. Perturbant et perterrent hominem s. animum hominis, Dem. (15.) Τοῦτο δὴ πρῶτον αὐτὸν ταράττει, παρὰ γνώμην γεγόνος, Herodian. 6, (7, 4.) Αἰφνιδίως ἀγγελοί τε καὶ γράμματα ἐτάραξε τὸν Ἀλεξάνδρον, καὶ εἰς μείζονα φροντίδα εἰσέβαλεν, Alexandrum vehementer perturbavit, Plato (Phædon 51.) Ἀλλὰ μὴ πον καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν, Vereor ne te quippiam horum conturbavit. Sed et ipsæ res et rerum status ταράττονται, Dem. (43.) Τοῖς πράγμασι τεταραγμένοις ἐπιστάντες, (278.) ἵνα εἰδῆτε ἡλίκᾳ πράγματα ἡ μισὰ κεφαλὴ ταράξασα, δίκην οὐκ ἔδωκε, Quantarum rerum statu perturbato. Vel etiam, Quot quantisque turbis datis. At aliquanto ante, Πάντας συνέκρουεν καὶ πρὸς ἐαυτοὺς ἐτάραττεν, Turbas inter eos excitabat. Idem dicit etiam πόλεμον ταράττειν πρὸς τινα, Bellum concitare in aliquem: (277.) Ὡς δ' ἅπαξ ἐκ τούτων ἐγκλή-

ματα καὶ πόλεμος πρὸς τοὺς Ἀμφισσεῖς ἐταράχθη, Bellum in Amphissenses concitatum s. commotum est: [Turbatores belli, Liv. 2, 16.] || Pass. Ταράττομαι affertur non solum pro Turbor, Perturbor, Consternor metu et perterreor, sed etiam simpliciter pro Metuo, Timeo, ex Aristot. Prædic. Ταράττομαι μὴ τις φήσῃ, Timeo ne quis dicat. ["Markl. Suppl. 599. ad Charit. 526. Jacobs. Anim. 124. Exerc. 1, 18. Villoison. ad Long. 211. Bibl. Crit. 2, 2. p. 10. Mær. 186. et n., Valck. Hipp. p. 215. Toup. Emend. 2, 105. Brunck. Antig. 1095. Musgr. Bacch. 795. Commisceo, Toup. Opusc. 1, 464. Moveo, Machinor, Erfurdt. ad Soph. Phil. p. 257. Conf. c. χαράσσω, Brunck. Soph. 3, 459.; cum κατάρχω, Aristoph. 3, 83. T. τὴν γῆν, Wakef. S. Cr. 2, 85.: πόλεμον, ad Soph. Antig. p. 323. Erf., Ruhnck. ad Scheller. p. 14. Sic τυρβάζειν, Plut. Mor. 1, 86. Ταράττομαι, quid ap. Medicos? Fischer. ad Palæph. 107." Schæf. Mss. "Misceo, Tempero poculum, Plut. 10, 100. Perturbo, sine accus., Dio Chrys. 1, 73." Wakef. Mss. Plut. Cat. Min. 22. Στάσεις καὶ πολέμους τ., Concitare. Themist. 5. Ἐγκλήματα καὶ δίκας τῷ ἀνθρώπῳ ταράζειν: cf. Plat. Polit. 8. Vide Schleusn. Lexx. in N. et V. T.] "Τεταραγμένως, Perturbate, Confuse, Inordinate," ["Schol. Soph. Antig. 20. Diod. S. 434. 568. "Joseph. Vita 17.]

[* Τάραγμα, Eur. Herc. F. 907. 1091.] Ταραγμός, Turbatio, Perturbatio, Consternatio, Tumultus, ταράχῃ, σύγχυσις, ex Eur. [Hec. 857. 959. Phœn. 204. Æsch. Ch. 1056. "Wakef. Ion. 1422. Jacobs. Exerc. 2, 15." Schæf. Mss.]

Τάραξις, ἡ, itidem Turbatio, Perturbatio. Apud Medicos τάραξις dicitur Oculi perturbatio, Morbus oculi, quem Paul. Ægin. 3, 22. dicit esse humiditatem et caliditatem oculi cum rubore præter naturam, non a corpore, sed ab aliqua causa externa inductam, ut sole, fumo, pulvere, oleo: ideoque facillime sanari, depulsa sc. causa. Gal. Comm. 5 in 6 των Ἐπιδ. scribit τὴν τάραξιν in oculis Phlegmones quoddam initium esse. Paulus vero eo solo ἀπὸ τῆς ὀφθαλμίας differre prodidit, quod ἡ τάραξις a manifesta tantum causa fiat; illa vero non a manifesta modo, verum etiam ab interna, adeo ut ad quintum usque diem nonnunquam perseveret. [Plut. 9, 83. Aristoph. Θ. 137. Τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου;] UNDE Ταράξιας, ὁ, Turbulentus, Turbis studens, Turbas excitare amans, ap. Suid. Ὁ δὲ, ὡς παραχθὼς καὶ ταράξιας, ἐπέσκηψε τῇ Ἀλεξανδρῶν ἐκκλησίᾳ λαίλαπος δίκην ἢ θνέλλης. [Theodorus Presbyter ap. Eund. in Σεβήρος.] AT COMP. Ταράξιππος, ET Ταράξιππόστρατος, ITEM Ταράξικάρδιος. Signif. autem Ταράξιππος, Eum qui equos turbat s. consternat pavore, Pelopis cognomentum, in Olympia sepulti, Hes. Est certe Cognomen cujusdam in Olympia sepulti, cujus tumulum in stadio prætercurrentes equi ταράττονται, ut pluribus docet Paus. 2 Eliac. (20, 8.) p. 156. ["Jacobs. Anth. 10, 365. Ilgen. ad Hymn. 287." Schæf. Mss. "Epith. Neptuni, Dio Chrys. 1, 991." Wakef. Mss.] Ταράξιππόστρατος vero, Equestris exercitus s. Equestrum copiarum perturbator, Turmarum equestrum turbator, vocatur Cleon ab Aristoph. (Ἰππ. 247.) qui Ἀ. (315.) dicit etiam, Τοῦτο τοῦπος δεινὸν ἦδη καὶ ταράξικάρδιον, i. e. δάκνον καὶ ταράττον τὴν καρδίαν, Mordens et perturbans animum. [* "Ταραξίπολις, Urbis turbator, Philo J. 2, 520." Wakef. Mss.] ITEM Ἀταράξια, ἡ, [sed ducendum ab Ἀτάρακτος,] Status animi imperturbati, Animus imperturbatus. Alii, Tranquillitas animi. Sed hæc latius patet. [Lucian. 492. Herodian. 2, 1, 15. Hippocr. 1283, 8. * Ταράξαντρία, vide Ἀνασείστρια.]

Ταρακτής, ὁ, Turbator, Perturbator, [Ταρακτής, Lycophr. 43.] UNDE Ταρακτικός, Perturbatorius, i. e. Perturbandi s. Turbandi vim habens, Qui turbare solet, Plut. Camillo (9.) Ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, Quæ perturbare solent remp.: Symp. 8, 10. de fabis et quibusdam aliis, Δυσόνειρα καὶ ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὕψεων, Perturbare solent visiones quæ in somnis occurrunt: perturbare inquam, ne tam claræ

sint et perspicuæ, s. ne tam clare cernantur. Et in l. adv. Colot. Ταρακτικά τῶν πραγμάτων. E Diosc. autem ταρακτικός κοιλίας, Ventrem turbans. ["Mente perturbatus, Fanatico furore correptus, Suid. v. Μαιμάκτης." Kall. Mss.] "Ταρακτικός, in VV. LL. "perperam pro ταρακτικός."

[* Ταρακτήρ, * Ταρακτήριος, * Ταρακτήριον, contracte * Τάρακτρον, Aristoph. Eir. 654. πανούργος ἦν, ὅτ' ἔζη, Καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης, Καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον. * Ταράκτωρ, Æsch. S. c. Th. 578. πόλεως.]

Ταρακτός, Perturbatus s. Qui perturbari potest. UNDE Ἀτάρακτος, ὁ, ἡ, Imperturbatus, Qui perturbatus non est, Qui perturbari nequit: Quietus, Tranquillus. [Xen. Ἰππ. 7, 10. Ἰππαρχ. 2, 1. 5. "Zeun. ad Xen. K. Π. 172." Schæf. Mss. "Ἀταρακτότερος, M. Anton. 4, 24." Kall. Mss.] E quo comp. Ἀταρακτοποίησις, ἡ, Actio imperturbata, Imperturbate aliquid agere. Quo vocab. utitur Hippocr. περὶ Εἰσοχημοσύνης (p. 24.) jubens τῆς ἀταρακτοποίησις μεμνησθαι, Meminisse ne quid perturbate aut turbulenter faciat. [* Ἀταράκτως, M. Anton. 12, 3. Xen. Ἰππαρχ. 4, 9. * Ἀταρακτέω, Joseph. A. J. 15, 10, 3. "Imperturbatus persisto, M. Anton. 9, 41." Kall. Mss. Epicurus Diogenis 80.] ITEM Εὐτάρακτος, Qui facile perturbatur, Perturbatu facilis. [* Πολυτάρακτος, Achill. Tat. 1, 13. Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sm. 228.]

Ταραχή, ἡ, i. q. τάραξις et ταραγμός, i. e. Turbatio, Perturbatio, Tumultus. Quam posteriore significatione habet, cum de Multitudine hominum dicitur, non autem cum uni alicui tribuitur: prior vero et multis et uni convenit, et tam animi quam rerum perturbationem signif., ut sequentia docebunt exempla. Isocr. ad Nic. (1.) Ταύτης τῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ταραχῆς, Lucian. (1, 69.) Τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, Herodian. 7, (11, 7.) Διὰ τὴν οὖσαν στάσιν τε καὶ ταραχὴν, Ob seditionem et tumultum qui tunc erat, 1, (12, 12.) Ταραχῆς οὐσης περὶ τὸ πρόστατον, Cum suburbanum tumultu completum esset, Dem. (231.) Ἀλλὰ τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἐπὶ καὶ ταραχῇ. Rursum Herodian. 4, (4, 11.) Ταραχὴ κατεῖχε τὸν δῆμον, Erat ingens tumultus populi. Idemque et 2, (6, 1.) Ταραχὴ πάντας κατεῖχε, sc. nuntiata cæde imperatoris. Verum ut ipsa ταραχὴ dicitur esse ἐν τινι et κατεχεῖν τινά, ita vicissim aliquis εἶναι vel καθίστασθαι ἐν ταραχῇ aut ταραχαῖς. Herodian. 7, (10, 1.) Ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀφασίᾳ ὅ, τε δῆμος ἦν καὶ ἡ σύγκλητος, Ingens perturbatio et terror invasit et populum et senatum: 6, (9, 1.) Ἐν μεγίστῃ ταραχῇ γενόμενος, Vehementer perturbatus atque exterritus. Sic Dem. (301.) Οἷας τότε ἤφειε φωνᾶς ὁ Φίλιππος, καὶ ἐν οἷαις ἦν ταραχαῖς. Et Isocr. Ἐν τοιαύτῃ μοι ταραχῇ καθεστῶτι, καὶ μεταμελείας ποιούμενῃ πολλὰς, ἔδοξε κράτιστον εἶναι: Archid. Εἰς πολλὴν ταραχὴν καταστήσεσθαι τοὺς ἐχθρούς. Sic in Symm. Ταραχῆς ἀπαλλαγέντες, eis ἦν νῦν πρὸς ἀλλήλους καθέσταμεν. Aliquis autem aut res aliqua dicitur nos εἰς ταραχὴν καθιστάναι, et ἐμβάλλειν, Isocr. Symm. Αὕτη γάρ ἐστιν ἡ καὶ νῦν εἰς ταραχὴν ἡμᾶς καθιστάσα, Herodian. 3, (7, 1.) Μεγάλῃ ταραχῇ ἐνέβαλεν ὁ Σεβήρος παρσώμενος. Eadem signif. aliquis vel aliquid dicitur ταραχὴν παρέχειν et ποιεῖν, Thuc. 8, (42.) p. 276. Καὶ αὐτῷ ὑπὲρ τε καὶ τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα πλάνησιν τῶν νεῶν ἐν τῷ σκοτει καὶ ταραχὴν παρέσχε. Et Isocr. Paneg. Οὐδὲ ταραχὰς ἐποιοῦμεν, πολιτείας ὑπεναντίας παρακαθιστάντες. Rursum Thuc. 7, (86.) p. 263. Μὴ ταραχὴν σφίσιν ἐν εὐπραγίᾳ ποιήσῃ. Quibus adde hoc Plut. περὶ Ἀοργ., Ταραχῆς καὶ καπνοῦ μεστὰ ποιεῖ πάντα τὰ ἐντὸς, de eo qui se συνεμπύρησι τῇ οἰκίᾳ. Adde et hoc Ejusdem, Symp. 3, 2. de hedera vino mixta, Ταραχὴν καὶ παραφρόνησιν οἷαν ὕσκυαμος ἐμποιεῖ. Quibus oppositum κατασβεγνύναι τὴν ταραχὴν, ap. Xen. K. Π. 5, (3, 20.) cui simile exemplum e Plut. habes in Φλεγμαίνῳ. Affinem significationem habet hoc Isocr. Paneg. Τὰς διὰ τύχας αὐτῷ γεγενημένας ταραχὰς διαλύειν ἐπεχειροῦμεν: Panath. Τὴν νῦν γενομένην ἐν τῇ διανοίᾳ μου ταραχὴν. Ubi etiam nota ipsam ταραχὴν alicui γίνεσθαι, sicut legimus aliquid aut aliquem alicui eam ἐμποιεῖν vel παρέχειν.

A Ac sicut γίνεσθαι dicitur, ita etiam συμπίπτειν, Xen. K. Π. 4. Ταραχῆς πολλῆς ἐξ ἀπροσδοκῆτον ἐν τῷ στρατοπέδῳ συμπεσοῦσης. Dicunt eand. et εἶναι ἐν τισιν, ut patet e supra allatis exemplis. Rursum Isocr. Nicocle, Τὰ πράγματα ταραχῆς μεστὰ, i. e. ἐν ταραχαῖς εἰσι s. καθίστανται: Panath. Ταραχῆς μεφικώδους μεστὸς ὢν. ["Thom. M. 667. Heringa Obs. 163. Valck. ad Herod. 261." Schæf. Mss. Alvi fluxus, Jambl. V. P. 230.] ITEM Τάραχος, ὁ, eadem signif. qua ταραχὴ, Turbatio, Perturbatio, Turbæ, Tumultus, Act. 12, (18.) Ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο, Fuit tumultus non parvus inter milites quidnam factum esset Petro. Sic et 19, [23. "Thom. M. 667. Duker. Præf. Thuc. p. 12." Schæf. Mss. "Charit. 112, 7." Wakef. Mss. LXX. 1 Sam. 5, 9. Xen. Ec. 8, 10. K. Π. 7, 1, 16. K. A. 1, 8, 2. Ἰππ. 9, 4. Dionys. H. 2, 134.] Ab utrovis autem derivari potest ADJ. Ταραχώδης, Turbulentus, Turbarum plenus, Plut. de Orac. Γίνεται τις ἐξ ἀμφοῖν ταραχώδης καὶ παράφορος ἐλιγμός, Xen. K. Π. 3, (3, 14.) Ἰππικὸν στρατεύμα ἐν νυκτὶ ταραχώδες ἐστὶ. Rursum Plut. Alex. Ταραχώδης γενόμενος καὶ περίφοβος τὴν διάνοιαν, i. e. ταραχθεὶς καὶ ἐκπλαγείς τὴν ψυχὴν, ut Herodian. loquitur. Aristot. vero Polit. 8. Ἐκ τῆς ἐμποδῶν παιδείας ταραχώδης ἡ σκέψις. ["Hemst. ad Propert. 929. Dionys. H. 2, 1199. Zeun. Ind. Xen. K. Π. 2." Schæf. Mss. J. Poll. 8, 153.] Ταραχώδης, Turbulente, Tumultuose, Plut. Coriolano (5.) Τοὺς πολεμίους οὐκ ἐλαβε τ. ἔχων ὁ δῆμος, i. e. ἐν ταραχαῖς ὢν s. καθεστώς. Et Isocr. ad Phil. Αἴτιον τοῦ τ. αὐτοῦ οὕτω ζῆν, i. e. ἐν τοιαύταις ταραχαῖς αὐτοῦς διάγειν. In tam turbulento rerum statu. [Dionys. H. 1, 68. J. Poll. 8, 154. "Nicol. Damasc. 462. Polyæn. 158." Wakef. Mss.] Inde et comp. Ἀτάραχος, Vacuus a perturbationibus aut turbis, Perturbationibus non obnoxius, Intrepidus. [Xen. K. Π. 2, 3, 21. M. Anton. 7, 16. Aristot. Eth. 3, 9. 4, 5. "Zeun. ad Xen. K. Π. 172. Casaub. Athen. 1, 78. ad Charit. 658." Schæf. Mss.] Ἀταράχως, Citra perturbationem, Sine ullis turbis. Exp. et Tranquille. [Joseph. A. J. 14, 9, 1. Diod. S. 18. p. 637, 29. * "Ἀταραχία, Hippocr. Ep. ad Demag. * Ἀταράχώδης, Aristot. de Div. per Somn. 2." Kall. Mss. Ἀνσάραχος, Hesych. 275. 276. Suid. 1, 635. 637. Phav. 222. 223. * Πολυτάραχος, 615. Schol. II. A. 34. Schol. Æsch. Pr. 787. "Ad Hesych. 2, 1002. n. 2." Dahler. Mss. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 117. 127. Suid. v. Πολυκεννομος, Const. Manass. Chron. p. 24." Boiss. Mss. "Andr. Cr. 51." Kall. Mss. * "Ταραχίζω, Theodor. Abbas in Matthæi Lectt. Mosq. 2, 83. n. 58." Boiss. Mss.] [* Ἀμφιταράσσω, Simoud. Fr. 125. Plut. 8, 376.] Ἀναταράττω, Conturbo, Perturbo, Commisceo, Commoveo, Agito, i. q. simplex ταράττω, nisi quod præp. aliquid vehementiæ addit. ["Wakef. Trach. 218. ad Dionys. H. 3, 1746. 4, 2339." Schæf. Mss. Xen. K. A. 1, 7, 15. Στράτευμα ἀναταραγμένον ἐπορεύετο, Perturbatis ordinibus. * "Ἀνιταράττω, Contra turbo, Max. Tyr." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.] Διαταράττω, i. q. ἀναταράττω. Pass. Διαταράττομαι, Perturbor, Conturbo, Percello; Lucian. Τίς οὐκ ἂν διεταράχθη; Quis non perturbatus fuisset? Isocr. ad Nic. (11.) Μὴ διαταραττομένοι ἐν ταῖς τοῦ βίου μεταβολαῖς, ἀλλὰ καλῶς καὶ μετρίως καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν ἐπισταμένους, [Luc. 1, 29.] Διαταραχὴ, Perturbatio: alii, Turbidus motus. [Plut. de Fort. Rom. 2. p. 317. * Προσδιαταράσσω, Dio Cass. p. 5. 83. * Συνδιαταράσσω, Plut. Demetrio 28.] Ἐκταράττω, Conturbo, Perturbo, Exterreo, Percello, Plut. Coriol. Τὸν τε δῆμον αὐθις οὐ παρέχουσιν ἐκταράττειν τοῖς δημαγωγοῖς, Perturbare populum, Populum concitare ad turbas, s. Excitare turbas populares, ut Fab. loquitur. Lucian. (1, 21.) Ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον, Perturbatus et exterritus metu verberum. Ἐκταράξις, Perturbatio, Commotio, [Hippocr. 54, 5. 113. * Ἐκταρακτικός, 404, 52. * Ἱπροσεκταράττω, Insuper turbo, Plut. 2, 461." Wakef. Mss. * Συνεκταράττω, Schneidero susp. * "Ἐνταράσσω, Jacobs. Anth. 6,

116. Abresch. Lectt. Aristæn. 322." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 3, 20. Plato Tim. p. 80.] Ἐπιταράττω, Perturbo, Conturbo, Plut. de Orac. Pyth. "Ὡς περ ἐν σάλῳ ψαύουσιν αὐτὴν καὶ συμπλεκομένην τοῖς ἐν αὐτῇ κινήμασι καὶ πάθεσιν, ἐπιταραττούσης. Ubi τὴν ἐπιταράττουσαν dicit μὴ δύνασθαι τῷ κινεῖν παρέχειν αὐτὴν ἀκίνητον ἐξ αὐτῆς καθεστῶσαν. Lucian. (1, 336.) Ἐν ὅτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, Cantu suo superveniens inturbat et interpellat nostros ejulatus. Pass. Ἐπιταράττομαι, Perturbor, Conturbor. [*Ἐπιτάραξις, Plato de Rep. 7. p. 518=134. *Κατατάρασσω, Gl. Diverbero, Suid. 2, 261. *Ἐγκατατάραττω, Plut. 8, 338.] "Ἐκκατατάραττω, pro Exturbo et Cominoveo, affertur ex Alex. Aphr. Probl. 1." Παρατάραττω, i. q. ἐπιταράττω. Affertur enim παρατάραττομαι pro Perturbor. ["Arrian. Ep. 449." Wakef. Mss. *Προσταράσσω, Amplius s. Præterea turbo, LXX. Sirac. 4, 3. Καρδὶαν παρωγισμένην μὴ προσταράξῃς. *Προταράσσω, Hippocr. 1131.] Συνταράττω, Conturbo, Perturbo, Il. A. 582. ὅφρα μὴ αὐτὲ Νεικεῖρσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα τάραξῃ, Conturbet nobis convivium. Ubi tmesis est metri causa. Utuntur et prosæ Scriptt.: ut Plut. de Herod. Καὶ τὸν οὐρανὸν οὐοῦ καὶ τὰς ἡμέρας καὶ πάντα τὰ πρᾶγματα συνταράσσεις. [Gl. Conturbo, Concito, Commoveo: Συνταράσσομαι: Conster-nor. "Abresch. Lectt. Aristæn. 323." Schæf. Mss. Aristoph. N. 1037. A. 7. Eur. Iph. T. 557. Dem. 714. 775. 1277. 1404. "Liban. 638." Wakef. Mss. Plut. Aristid. 20. Polyb. 4, 14. Soph. Antig. 1080.] Συντάραξις, Conturbatio, Confusio. Ὑποταράττω, Leviter turbo, Paululum conturbo. Alii simpliciter, Conturbo, Terrefacio. ["Ælian. H. A. 205. 803. (4, 31.) Nicander Θ. 937." Wakef. Mss.]

"Θράσσω, et ATTICE Θράττω, Perturbo, Molestiam affero. Hes. enim θράττειν exp. ταραττειν; ἐνοχλεῖν, "ut Etym. quoque, qui etiam addit, νύσσειν, κινεῖν, "Fodicare, Movere, Agitare; Idemque inuivit de rivari e ταρασσῶ s. ταραττω: inde enim primum fieri τράττειν, per syncopen, deinde θράττειν, τ in θ converso: ut et τερθρεία e τερατεία factum volunt. "Easdem exp. affert et Suidas, una cum hoc exemplo, "Ὡς τε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμ- φαίνοντων θρήνων, Ne turbaretur, molestaretur, vellicaretur. Et sicut Etym. ac Suid. θράττειν exp. νύσσειν, Fodicare, ita Gal. ex Hippocr. affert "θράσσεται pro νύσσειται, κεντᾶται, Fodicatur, Pun-gitur. Plato quoque hoc verbo θράττειν usus est pro Conturbare, Cominovere, Vellicare, Pungere, metaphoricè. In Parmenide p. 190. Ἡδὴ μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε μὴ τι ἢ περὶ πάντων ταῦτόν: "alibi, Θράττει μέ πως νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλὰ- κίς. Plut. utitur comp. *Ὑποθράττω in ead. si-gnif. [Alcib. 34.] "Καὶ τὰ μὲν, ἐθάρρει τὰ δὲ, ὑπέθραπτεν αὐτόν. ἢ ὅψιν, Nonnihil conturbabat, Subterrefaciebat. Apud Aristot. vero Rhét. 3. quidam θράττει σε dixit scommatice. Ibi enim cum Aristot. dixisset τὰ παρὰ γράμμα ποιεῖν οὐχ ὁ λέγει, "λέγειν, ἀλλ' ὁ μεταστρέφει ὄνομα, subjungit, tale esse Theodori in Nicodem Citharædum, Θράττει σε: "simulare enim Theodorum sese dicere θράττει σε, "sed decipere et fallere auditorem, quippe qui aliud dicere velit perjurandum ei qui intellexerit: sc. Θράττη σε, Thrassa te, sc. mulier genuit, i. e. serva: "barbariem ei et servilem originem occulte et παρὰ γράμμα exprobrans. Ei vero, qui μὴ ὑπολαμβάνει "Θράκα εἶναι, inquit Aristot., οὐ δόξει ἀστεῖον εἶναι. "Ἐθράττειν Suidæ et Etym. est etiam δυσωπεῖσθαι, ὀφο- ρᾶσθαι. Apud Hes. vero legitur ET Θραξέται, expo-situm non solum ταραξέται, sed etiam πορεύσεται." ["Ad Timæi Lex. 93. 143. Koen. ad Greg. Cor. 269. Toup. Opusc. 1, 194. ad Mær. 186. Markl. Suppl. 611. ad Rhes. 725. Musgr. El. 902. Gro-nov. Recens. Brevis p. 21. Brunck. Soph. 3, 406. 493. Jacobs. Anth. 12, 7. Heyn. Hom. 4, 684. Heind. ad Plat. Phædr. 237." Schæf. Mss. "Synes. 257." Wakef. Mss. Pind. I. 7, 56. Θραστέω: "alter Schol. ταραστέω, cum Suida et al.: alter συνθρατέ-ω, hic utique doctius. Est enim a θράω, (unde θραύω,) θράσσω, Attice θράττω: v. Timæum Lex. Plat. in Er-

θράττειν, cum præstantiss. Interpr." Heyn. Cf. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 649. Buttm. Lexil. 211. *Θραγ- μὸς, Frigor, Sonus e. re aliqua contusa, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 58. ἐρεικομένων κνᾶμων. *Θρακτὸς, unde] "Αθρακτοί, Hesychio sunt ἀτάρακτοί, Imperturbati, "ideoque Quieti, Tranquilli: pro quo paulo post "habet Αθρεκτοί. Si ex a priv. et θράσσω compo-situm esset, significaret Non puncti, acti stimulis; "nam θράσσεται. Gal. ap. Hippocr. exp. νύσσειται, "κεντᾶται." ["Rubnk. ad Timæi Lex. 94. Brunck. Lex. Soph. *Ἐνθράσσω, ad Mær. 186. Timæi Lex. 93. et n." Schæf. Mss. Hippocr. 812. Foes. *Ἐπι-θράττω, J. Poll. 1, 246. Ἐπιθράξαι, Hesychio *ἐπι-νύξαι. * "Συνθράττω, Planudes Ovid. Met. 9, 38." Boiss. Mss.]

"Θραττέομαι, Hesychio συντρίβομαι, συγκόπτο-μαι, Contoror, Concidor: quod et θραύομαι."

TAPBOΣ, τὸ, Herodian. ap. Etym. derivat a τα-ράσσω, facto sc. τάραβος e ταρασσῶ, inde autem per sync. τάρβος, quod exp. φόβος, i. e. Terror, Timor, Metus, Pavor: afferens tamen et alias duas etymologias minus probabiles, quas ap. eum vide. Apoll. Rh. 1, (465.) ἢ εἰ σε δαμνὰ Τάρβος ἐπιπλόμενον, Metus s. Terror superveniens. Et ap. Suid. Ὡς μὴ 'στὶ δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ, i. e. ὁ μὴ τὸ ἔργον δε-δοικῶς, οὐδὲ τὸν λόγον. ["Beck. ad Eurip. p. 193. Valck. Phœn. p. 131. Τάρβους θυγατὴρ, Brunck. Soph. 3, 474." Schæf. Mss. Il. Ω. 152.] Dicitur ET Τάρβη ead. signif.; nam idem Suid. Τάρβη, inquit, καὶ τάρβος, εὐλάβεια καὶ φόβος: quæ et in Ms. Cod. leguntur. Verum et Eust. confir-mat etymon, et rationi valde consentaneum est: quia sc. παραχῇ sibi conjunctum φόβον habet. Sed priorem locum verbo ταρβέω dat Eust., posteriorem huic nomini veluti verbali, sicut Pavor quoque et Timor et Terror et Metus possunt dici verbalia ver-borum Paveo, Timeo, Terreor, Metuo. AT Ταρβῆς nescio unde VV. LL. afferant pro δεινός, φοβερός, Attonitus, Densus. Ταρβοσύνη, ἢ, i. q. τάρβος, (ut γηθοσύνη i. q. γῆθος.) i. e. Terror, Pavor, Timor, Me-tus. Od. Σ. (341.) λυθὲν δ' ὑπὸ γυνὴ ἐκάστης Ταρβο-σύνη. Utitur idem et vocabulo τάρβος, Il. Ω. (152.) Μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος. [*Ταρβόσυνος, Pavidus, Æsch. S. c. Th. 226. φόβω.] Ταρβαλέος, Terribilis, Timorem et metum affe-rens, δεινός, φοβερός, Hes.: ap. quem tamen scri-bitur Ταρβαρέος. In VV. LL. exp. non solum Terribilis, sed etiam Metuens; afferturque e Nonno, (Jo. 75.) Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον: [vide et Hom. Hymn. in Merc. 165.] "Ταραβέος, Timendus, VV. LL.; sed perperam scriptum esse videtur pro "ταρβαλέος, aut certe ταρβαρέος, quod habet Hes."

Ταρβέω, Paveo, Timeo, Trepido, Metuo, i. pro-pemodum q. ταρασσομαι, unde derivatum est; nam et ipsum signif. Terreor, Metu consternor et percel-lor, ut supra ex allatis exemplis manifestum fit. Od. Σ. (330.) ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις Θαρσαλέως πολ-λοῖσι μετ' ἀνδράσιν: οὐδέ τι θυμῷ Ταρβεῖς, Il. N. (285.) Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὐτ' ἄρ' τρέπεται χροῖς, οὐδέ τι λῆν Ταρβεῖ, Φ. (288.) Πηλείδην, μὴτ' ἄρ' τι λῆν τρέε, μήτε τι τάρβει, O. (280.) Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός. Idem Hom. junxit et ac-cusativo rei, sicut Timeo, Exhorresco, et similia ap. Latinos quoque suum regunt itidem accus.: Il. Ζ. 470. Ταρβήσας χαλκόν, τε ἰδὲ λόφον ἱπποχαίτην. Junxit et cum μὴ, Od. Π. 179. Ταρβήσας δ' ἐτέρωπε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη, Metuens ne deus esset. Sic et ταραττομαι μὴ, Timeo ne. Similiter ap. Suid. e quopiam Tragico, (Soph. Tr. 297.) Καὶ μὴν ἔνεστι τοῖς μὲν εὐ σκοπομένοις Ταρβεῖν τὸν εὐ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτε. || Idem Suidas, cum ταρβεῖν exposuisset φοβεῖται, subjunxit, ap. Soph. ταρβεῖν accipi pro τιμᾶν, ut in (Æd. C. 292.) Ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραίε, τάνθυμμάματα Πολλὴ σ' ἀνάγκη τὰπὸ σοῦ. ["Markl. Suppl. 327. Musgr. 328. Jacobs. Anth. 9, 63. 12, 212. Brunck. Soph. 3, 530. Heyn. Hom. 6, 78. 282. Valck. Phœn. p. 131. Hom. H. in Ven. 251. Cum accus., Brunck. Aristoph. 3, 32. ad Eur. Hipp. 1350. Ilgen. Hymn. 48." Schæf. Mss. Soph. Trach. 725. Phil. 1251. Æd. T. 1011. Eur. Herc. F. 549.

* Τάρω, * Ταρέω, Ταρβέω, Valck. Schol. in N. T. 2, A 116. * Ταρβήτος, unde Ἀτάρβητος, quod vide.]

[* Ἀμφιταρβής, Undique terrens, Æsch. Choeph. 545.] Ἀταρβής, ET Ἀτάρβητος, Intrepidus, Minime pavidus et meticulosus, Qui metu et timore non consternatur s. percellitur, ἄφοβος, ἄτρομος, ut Suid. et Hes. exp.: Hesiod. 'A. (110.) ἐπεὶ οὐτὶ ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται, Il. Γ. 64. "Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι ἀτάρβητος νόος ἐστίν, Mens imperterrita. Initio comparationis dixerat, Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστίν ἀπειρήσι. || Hes. ἀτάρβητον exp. non solum ἄφοβον, θρασύν, sed etiam ἄθικτον, ἄψεκτον, Inculpatum, Irreprehensum, ἀνεπίληπτον. Præcedente autem ἀταρβής utitur Idem in exponendo verbo Ἀταρβίζομαι, cum sc. ἀταρβίζεται ait esse ἀταρβής φαίνεται, Imperterriti hominis specie m præ se fert. [Ἀταρβής, Soph. Trach. 23. "Ἀτάρβητος, Porson. Hec. p. 79. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 464. Lobeck. Aj. p. 250." Schæf. Mss. Dorice Ἀτάρβατος, Pind. II. 4, 149. ubi in var. lectt. (e * Ταρβακτὸς,) * Ταρβάζω,] "Ἀταρβέες, Hes. affert pro "ἄφοβοι: sed metuo ne perperam pro ἀταρβέες scriptum sit." Ab ἀτάρβητος autem sunt ADVV. Ἀτάρβητά ET Ἀταρβήτως, Intrepide, Citra terrorem, Sine metu. Suid. exp. ἀνειμένως, ap. Soph. ἐχθρῶν δ' ὑβρις ἀταρβήτως ὀρμᾷ. Qui locus ex Ajace (197.) desumptus est, et in vulg. Ed. sic legitur, Ἐχθρῶν δ' ὑβρις ὡδ' ἀτάρβητα Ὀρμᾷται ἐν εὐανέμοις βάσσασι. Ubi Schol. quoque similiter exp. ἀταρβήτως, ἀνειμένως, Libere, Secure, Absque metu. ["Brunck. Aj. l. c. El. 129. Lobeck. Aj. p. 250." Schæf. Mss. * Παντοτάρβητος, Nicet. Eugen. 5, 343." Boiss. Mss. * Βαρυταρβής, Æschylus Strabonis 10. p. 721. "Musgr. Hel. 1363. Jacobs. Anth. 6, 272." Schæf. Mss.] "Ἐριταρβής, Admodum gravis et meticulosus, μεγάλως δειλὸς, Hes." [* Πανταρβής, Omnia horrens, Manetho 2, 167. 3, 377. * Παντάρβη, ἡ, (fem. a * Πανταρβος,) Heliod. 8. p. 391. Gemma sic dicta, 4. p. 177. 390. 392. Philostr. V. A. 3, 46. * Πολυνταρβής, Nonn. D. 43. p. 1132. "Husch. Anal. 278." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 202.]

Ἐκταρβέω, Extimesco, Expavesco, Exhorresco, nisi forte transitive accipitur pro Exterreo, Expavefacio: quoniam Hes. ἐκταρβημένον exp. ἐπτοημένον, Attonitum. [* Προταρβέω, Soph. Ant. 83. Trach. 89. "Musgr. Herc. F. 546. 970." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 322.] Ὑποταρβέω, i. q. ταρβέω simplex: nisi forte præp. signif. imminuat aliquantum. Il. P. (533.) Τους ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς. ["Heyn. Hom. 7, 774." Schæf. Mss.]

"Ταρμοσύνη, in VV. LL. Timor; sed fortasse perperam pro ταρβοσύνη: quamvis ap. Hes. extet Ταρμύσασθαι expositum φοβηθῆναι." ["Ταρμύσσω, Benti. ad Horat. Carm. 1, 3, 18." Schæf. Mss. * Ταρμυκτὸς, unde] "Ἀτάρμυκτον, Etym. proprie esse dicit τὸ μὴ μύον, ἀπενὲς, παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ μύνειν: ut ap. Euphorionem, ἀτάρμυκτον τρέπον ὕμνα. Sed verisimilius et magis consentaneum est alterum etymon, "quod Idem affert, sc. ἀτάρμυκτον dici τὸν ἄφοβον, παρὰ τὸ ταρμύσσειν, τὸ φοβεῖν. Idem igitur est "quod ἀταρβές s. ἀτάρβητον, Intrepidum, Imperterritum, Impavidum: ut Schol. quoque Nicandri "ἀταρμύκτω exp. ἀφόβῳ in h. l. 'A. (161.) Ὁξὺ μέλος βούδωσιν ἀταρμύκτω φρένας ὀίστρῳ. Significat etiam "τὸν θρασύν, ut Etym. addit." ["Benti. l. c. Wakef. S. Cr. 3, 188. Porson. Hec. p. 79. Ed. 2." Schæf. Mss.]

ITEM ET Τάρταρος a ταράσσω dictus existimatur διὰ τὸ τεταράχθαι ἐκεῖ τὸν ἀέρα: qua de re et in Ταρταρίζειν. Sic autem vocant Profundissimam et imam inferorum sedem: ut satis patet ex Il. Θ. (13.) Ἡ μιν ἑλὼν ῥίψῃ ἐς τάρταρον ἡρόεντα Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονὸς ἐστὶ βέρεθρον. "Ἐνθα σιδήρεια τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Itidem et Hesiod. Θ. (720.) dicit eum esse Τόσπον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης. Quo respexit Virg., cum Æn. 6. dixit, tum tartarus ipse Bis patet in præceptis tantum tenditque sub umbras, Quantus ad ætherium cœli spectus Olympum. Rursum Hesiod. in eod. l.

118. Τάρταρά τ' ἡρόεντα μυχῶ χθονὸς εὐρυδείης: similiter ut Lat. Poetæ dicunt Ima tartara, Intima lethi tartara, Profunda tartara: imitantes et ipsi metaplasmm generis. Iterum Hesiod. 'A. (255.) ψυχὴ δ' εἰδόσδε κατεῖεν Τάρταρον εἰς κρυόνθ'. Et Θ. (841.) Ὀκεανοῦ τε ροαὶ καὶ τάρταρα γαίης. Item Pind. ap. Plut. (6, 394.) Τάρταρον πυθμένα πιθέμεν ἀφανὸς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις. Quo cum optime convenit hoc Aristoph. N. (192.) Οὔτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν τάρταρον. Stultas uterque contemplationes et investigationes iis verbis significans. ["Jacobs. Anth. 12, 288. Dionys. H. 2, 831. Boiss. Philostr. 294. Heind. ad Plat. Gorg. 266. Τατ., Gesner. Ind. Orph. Τάρταρος, ἡ, Musgr. Or. 270." Schæf. Mss. Τάρταρον, τὸ, Etym. M. v. Κέλευθος Schol. Ven. Il. A. 312. Τάρταρα, τὰ, Passow de Fin. et Rat. Cond. Lexx. p. 74. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 169. Τάρταρος, ἡ, Pind. II. 1, 29. Τατάρῳ ἐν αἰνῶ. Conf. c. Γάργαρος, ad Greg. Cor. 710. "Nicander Θ. 203." Wakef. Mss. Eur. Phœn. 1544. Æsch. Eum. 72. Τάρταρος, δ, ἡ, Τάρταρον, τὸ Passow ad Longum p. lxxxiv. * Ταρταρηφόρος Greg. Naz. 2, 237. * Ταρταρώδης τιμωρία, Suid. v. Σοβαρός." Schleusn. Mss. Atbanas. 2, 702. * Ταρταρεῖοι, Eur. Herc. F. 907. "Bergler. Alciph. 451. * Τατάριος, ibid." Schæf. Mss. Orph. H. 17, 2, 36, 3.] UNDE Ὑποταρτάριος, Qui sub tartaro est, Tartarum incolens. Alii, Sub tartarum detrusus. Il. E. (279.) Ὀμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας τοὺς ὑποταρτάριους, οἱ Τιτῆνες καλέονται, Hesiod. Θ. (851.) Τρέσσε δ' αἰδῆς ἐνέροισι κατεφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Τιτῆνες θ' ὑποταρτάριοι. Latini Tartareus eo sensu dicunt: ut, Tartareus deus, Tartareæ umbra, Tartareus canis. ["Heyn. Hom. 6, 584. Wolf. ad Hesiod. p. 130." Schæf. Mss. * Ταρταρόεις, Euseb. Hist. Eccl. 489. * Ταρταράϊος, Basil. Sel. V. Theclæ 242." Boiss. Mss. * Ταρταρεὺς, Clementis Epist. ad Jacob. §. 14." Kall. Mss.] INDE ET Ταρταρός, In tartarum dejicio, In tartara detrudo, s. præcipito, Ad impia tartara mitto, ut Virg. loquitur. Petrus 2 Ep. 2, (4.) Ἀγγέλων ἀμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σιραῖς ζόφον ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημένους, Ad tartarum detrusos catenis caliginis tradidit, damnationi servatos. [Theo Schol. Arati 16. "Heyn. Hom. 6, 654. Fischer. ad Palæph. p. 40." Schæf. Mss. * Καταταρταρώ, Apollod. Bibl. 1, 1, 3. Schol. Arat. Ph. 15. Psellus in Cantic. Cant. 2, 9." Boiss. Mss. "Orig. c. Cels. (423.) 435." Kall. Mss. "Ad Hesych. 1, 1232. n. 17." Dahler. Mss. Sext. Emp. Pyrrh. Hypotyp. 3, 24. Schol. ad Lycophr. 177. ad Il. A. 609. ad Æsch. Pr. 351. ad Eur. Med. 1296.] AT Ταρταρίζω, Tartareo frigore tremo, Plut. (9, 737.) Διὸ καὶ τάρταρος οὗτος (sc. ὁ αἰὲς) ὑπὸ ψυχρότητος κέκληται: δηλοῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος, εἰπὼν, Τάρταρον ἡρόεντα καὶ τὸ ῥιγόντα πάλλεσθαι καὶ τρέμειν, ταρταρίζειν: i. e. Proinde e frigore tartarus appellatus est: quod Hesiodus ita declarat, qui dixit, τάρταρον ἡρόεντα: declarat et verbum ταρταρίζειν, quod est Algentem quassari et intremiscere. Verum ut hoc ταρταρίζειν dicitur a τάρταρος, quasi Tartareo frigore quassari et intremiscere: ita ipse tartarus a ταράσσω dictus videtur: vel διὰ τὸ ταρταχῶδες ἐκεῖ τοῦ ἀέρος: vel quoniam opacis suis tenebris aut etiam frigore ταράσσει καὶ ταρβύνει ποιεῖ, Exterret et tremefacit. ["Fischer. ad Palæph. p. 40." Schæf. Mss. "Villois. Anecd. Gr. 1, 379. Eust. Il. 574, 20." Wakef. Mss. Schol. Il. Γ. 404. Spanhem. ad Julian. Cæs. p. 350.]

"ΤΑΡΧΕΑ, (τὰ,) Inferiæ, Justa, Parentalia. Item "Τάρχαι, pro eodem, ap. Homeri Schol.: ut videtur bis mox in Ταρχῶ. Apud Hes. est etiam Ταρχάνιον et Τάρχανον: qui illud exp. ἐντάφιον: at "Τάρχανον, (nam τέρχανον errore librarii scriptum esse pro τάρχανον, ostendit et ipsa series alphabetica,) esse dicit πένθος et κῆδος. Verbum vero illud "Ταρχῶ, Exequias facio, Funus curo, Sepelio, ap. Hom. legitur non uno in loco: Il. H. (85.) Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσελμούς ἀποδώσω, "Ὅφρα ἔταρχῶσιν κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Σῆμά τε οἱ χεύσωσιν ἐπὶ πλατείᾳ Ἑλλησπόντῳ, ubi Schol., i. e. Auctor bē-

“vium Scholiorum, ταρχύσσει exp. θάψωσι: addens; “τάρχαι esse τὰ ἀπονενομισμένα τοῖς νεκροῖς πρὸς κηδείαν, ἀπὸ τῆς παραχῆς: intellige autem, ita vocari ἀπὸ τῆς παραχῆς: perinde est enim ac si diceret, ἀπὸ τῆς παραχῆς οὕτω καλούμενα. Sic enim et Eust. verb. ταρχύσσει exp. ἐνταφιάσσει μετὰ συνήθους ταραχόν. Pro qua derivatione facere potest “Τάρχη, quod Hes. exp. τάραξις:” [et “Αταρχον, Eid. ἀχείμαστον.”] “Affertur et Ταρχεύω pro Ταρχύω: unde” [* Ταρχευτός, e quo] “Ατάρχευτος, “Insepultus.” [“Τάρχεα, Heyn. Hom. 5, 324. Ταρχανὰ, Hemst. ad Plutum p. 350. Ταρχεύω, Heyn. l. c. Ταρχύω, ibid. ad Charit. 446. Brunck. Apoll. Rh. p. 17. Visconti Iscriz. Triop. p. 104. Wakef. S. Cr. 1, 66.” Schæf. Mss. Lycophr. 728. Il. II. 456. Apoll. Rh. 1, 83. 3, 208. Phanias Ep. 8. * Ταρχυτός, unde] “Ατάρχευτος, Inhumatus, Insepultus, Phocyl. (94.) Γαῖαν ἐπιμοῖρασθαι ἀταρχυτοῖς νεκέεσσι, i. e. “ἀτάφοις. Quidam Codd. habent ἀταρχεύτοις: sed minus recte; nec enim ταρχεύω reperi, sed ταρχύω, “quod significet θάπτω.” [Lycophr. 326. “Jacobs. Anth. 11, 22.” Schæf. Mss. * Περιταρχύω, Quint. Sm. 7, 157.] “Ἐπιταρχον, Hes. exp. ἐπιτάφιον et ἐντάφιον.” “Ταρχήματα, vide in Τάρχεα:” [frustra quæras aut ibi aut alibi. Cf. Ταρχεύω, e quo verbo ταρχεύω s. ταρχύω Schneidero contractum videtur.] “Αρχύω, Sepelio, Humo. Hes. enim ἀρχύσσει “affert pro θάψωσι. Alioqui ταρχύω dicitur hac signif.”

ΤΑΡΙΧΟΣ, ὁ, eos, τὸ, Salsamentum. Proprie quidem dicitur Caro piscium sale condita, et exiccata, ac præsertim eorum cervices et ventres, ceteræque partes pinguioræ, ut scribit Orib. 2. Reliquæ enim partes minus pingues, VOCANTUR Μελάνδρνα, non autem τάριχος. Verum ut varii sunt pisces, ita sunt salsamentorum variæ differentiæ et facultates. Qui enim sunt natura minimum excrementitii, (sive molli carne præditi sint, ut omnes saxatiles: sive dura, ut nulli,) inepti sunt ad salsamenta: qui vero excrementosi sunt, h. e. qui succum in se continent pituitosum, si sale asserventur, τάριχος fient præstantissimum, atque eo quidem magis, quo ille fuerit crassior et copiosior. Sardica salsamenta, (Sardas hodie vocant,) maxime commendat Gal., deinde coracinos, pelamidas, et quæ Sexitana vocabantur, alii ὠραια, quæ ET Κυβια dicuntur, laudarunt: (fiebant autem ea e pelamide minore:) et ab his θύννια, quæ e pelamide majore erant. Quamvis vero τάριχον nomen de piscibus sale conditis intelligatur, attamen ad alia etiam accommodatur, quæ alia quavis conditura asservari possunt. Nam et ap. Gal. 5 τῶν Κατὰ Τόπους, legitur, Πύρεθρον ὄξει δριμυτάτω ἐφ’ ἡμέρας μὲν ταρχεύσας τρίψον. Item τάριχος dicitur Cujuscunque animalis inveterata caro, etiam citra salis conditum, ut ap. Diosc. 1. cap. de adipe, mentio fit στέατος δίχα ἄλων τεταρχευμένον. Item ap. Plin. 28. de adipe suillo, quem inveterari scribit duobus modis, aut cum sale, aut sincerum. Hæc Gorr. Multa περὶ τάριχων ap. Athen. 3. fere sub finem, ubi inter alia e Diphilo Siphnio hæc afferuntur, (120.) Τὰ τάριχη τὰ ἐκ τῶν θαλασσίων καὶ λιμναίων καὶ ποταμίων γινόμενα, ἐστὶν ὀλιγότροφα, * ὀλιγόχυλα, καυσώδη, εὐκόλεια, ἐρεθιστικά ὀρέξεως, κράτιστα δὲ τῶν μὲν ἀπίωνων, κύβια καὶ ὠραια, καὶ τὰ τοῖτοις ὅμοια γέννη τῶν δὲ πίωνων τὰ θυνναῖα, καὶ κορδύλη τὰ δὲ παλαιὰ, κρεῖσσονα καὶ δριμύτερα, καὶ μάλιστα τὰ Βυζάντια. Ibid. commemorantur ἐλεφάντινα τάριχη: (275.) τάριχη Ποντικά, ubi dicit quosdam Romæ emissæ κεράμιον Ποντικῶν trecentis drachmis. Apud Eund. (27.) Hellespontiana τάριχη commendat Hermippus, dicens, Ἐκ δ’ Ἑλλησπόντου σκόμβρους καὶ πάντα τάριχη. Rursum (119.) affert e Clearcho Solensi hunc Proverbialem senarium, Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίανον φιλεῖ. Cui adde hunc versum Anaxandridis ap. Eund. (68.) καὶ ὀρίανον, ὃς δὴ Σεμνύνει τὸ τάριχος ὁμοῦ μυχθεῖς κοριαννῶ. Sic enim ibi legere Eust. observavi pro τάριχον ὁμοῦ μυχθέν. Veruntamen et ap. Plut. (7, 730.) legitur τὸ τάριχον, post Aldinam in mea Ed. p. 782. Ἐνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἄψασθαι,

PARS XXVII.

δυοὶ τὸν ἰχθύν, σῖτον, κρέας: nec non ap. Suid. in Ms. quoque Cod. Τάριχα, ὅσα πολυτελῆ: a NOMIN. Τάριχον, τό: sequitur enim mox, καὶ τάριχη συχνά. Nihilominus tamen ea scriptura valde mihi suspecta est, ac malim legere τὸ τάριχος. Ceterum frequentius dici de Piscium carne sale condita et inveterata, patet ex illo Diphili loco quem supra citavi, item ex hoc Athen. 8. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων, ὥστε τοὺς περιόλους ἅπαντας ἱκανὸν εἰς τὴν ἐαυτῶν χρεῖαν συντιθέναι τάριχος. Apud Plut. vero, (8, 479.) dicitur, Τάριχος, ἂν ἄλλη βρέχηται, γλυκύτερον γίνεσθαι: solent enim carnes salsæ, si aqua salsa laventur, salsitudinem nimiam amittere et dulciores fieri. At Prov. Τάριχος ὅππότε εὐθὺς ἂν ἴδῃ τὸ πύρ, vide ap. Athen. 1., item ap. Erasm. Chil. Ubi et hæc, Tarichus boni consulitur, ubi desunt carnes: et, Tarichus non feret se digna. Apud Athen. autem genitivi τάριχους et dat. τάριχει exempla invenies: ap. quem legitur et plur. numero, masc. genere, τάριχους, 7.: ap. Lucian. vero τάριχον, gen. masculini generis, (2, 28.) Sic Cratinus τάριχους Ποντικούς dicit ap. J. Poll., qui annotat Atticos neutro genere vocare τάριχος, raro autem masc.; nam id Ionum et Doriensium esse magis proprium. Suidas exp. κρέας ἄλοι πεπασμένον, subjungens, παρὰ τὸ εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι. Quibus verbis etymon illius innuit. [“Ad Phalar. 313. Thom. M. 148. 790. 834. 840. Brunck. Soph. 3, 461. Clark. ad Il. A. 265. Mær. 369. et n., Toup. Opusc. 1, 463. Emendd. 4, 474. 502. Herod. 745. T. ἐλεφάντινον, Aristoph. Fr. 248.: Ποντικόν, ad Diod. S. 2, 609.” Schæf. Mss. “Eust. Il. 55, 35. Homo nequam, nos A pickled fellow, Casaub. ad Athen. 229.” Wakef. Mss. Ælian. H. A. 13, 21. 15, 9. ad Greg. Cor. 615. Vide Ταρχεύω.]

[* “Ταρχόπλεως, Salsamentis abundans, Pseudo-Hesiodus ap. Athen. 116. Βόσπορος.” Schw. Mss.] Ταρχοπώλης, ὁ, Qui salsamenta venditat, Salsamentarius, ut vocat Auctor Rhet. ad Herenn.: Plut. (8, 499.) Ὁ γὰρ εἰπὼν ταρχοπώλην, αὐτόθεν ἐλοιδόρησεν, [Lucian. 1, 551. Athen. 118. 119. 339. “Heind. ad Plat. Charm. 83.” Schæf. Mss.] Ταρχοπωλέω, Sum salsamentarius, Salsamenta vendito, J. Poll. 7, c. 8. Ταρχοπῶλαι, ταρχοπωλεῖν. Ubi etiam affert ὠραιὸν τάριχος, ὠραια τεμάχη, χρηστὸν τάριχος, πονηρὸν τάριχος, σαργάναι ὠραιαὶ καὶ σαπραί. Utitur autem hoc verbo Lucian. (1, 480.) Ταρχοπωλοῦντες ὑπ’ ἀπορίας. [Cf. Creuzer. Comm. Herod. 1. p. 11. * Ταρχοπωλεῖον, Schol. Aristoph. Ἰππ. 1244. Theophr. Char. 6.] Ταρχέμπορος, ὁ, i. q. ταρχοπώλης, Cetarius, Bud. e Diog. L. Infra synonym. ταρχευτής. [Suid. v. Ἀγκών.] Ταρχηγός, Qui salsamenta advehit: ξένος, Athen. (120.) ex Alexide. Ibid. ταρχοπώλης dicitur.

[* “Ἡμτάριχος, Ælian. H. A. 723.” Wakef. Mss. Archæus Athenæi 117.]

Φιλοτάριχος, ὁ, ἡ, Amans salsamentorum, Qui salsamentis delectatur, Cui gratus est salsamentorum esus, Athen. [125.]

Ὠμοτάριχος, Salsamentum crudum, ὠμὸν τάριχος, Alexis ap. Athen. (117.) Ἔστ’ ὠμοτάριχος πέντε χαλκῶν. Qui paulo ante dixerat, Τάριχος ἐστὶ πρῶτον ὠραιὸν τοδὶ, Ὁβολοῦ μόνον τοῦτ’ ἐστὶ. Apud Eund. (135.) e Matrone, Ὠμοτάριχον ἔῶν χαίρειν, Φοινίκιον ὄψον. Diosc. 2, 32. Ὁ δὲ ὠμοτάριχος λεγόμενος, σὰρξ ἐστὶ θύννου τεταρχευμένου, Ruell. Conditanei thynni caro, quam Omotarichon vocant. [Gl. Cetum crudum.] Dicitur ET Ὠμοτάριχον neutro genere, Athen. (121.) Τὸ δὲ ὠμοτάριχον, φησὶν ὁ Δίφίλος, κήτημά τινες λέγουσι. Ubi NOTΑ Κήτημα, i. e. κήτους τεταρχευμένου κρέας, Ceti carnem sale asservatam. Ὠρατάριχος, ap. J. Poll. legitur, 7, c. 8. Τάριχος ὠραιὸν, καὶ ὠραια τεμάχη, ὠρατάριχος. Sed malim ὠραιστάριχος: puto enim ὠραιστάριχος dici τὸ ὠραιὸν τάριχος, sicut ὠμοτάριχος vocatur τὸ ὠμὸν τάριχος. Videntur vero ὠραια τάριχη esse Salsamenta e piscibus æstivo tempore captis: sicut ὠραια σαργάναι ibid. Salsamenta Sardoniana e piscibus æstate captis, ad differentiam τῶν ἐαρινῶν, de quibus ibid.

Ταριχηρός, Qui est e genere salsamentorum, ut, A cum dicimus τὰ ταριχηρά, Quæ e salsamentorum genere sunt, Salsamenta: sicut σιτηρά dicuntur Quæ e frumentorum genere sunt, Frumenta. Vel *Ταριχηρά* dicuntur Quæ saliri solent, Athen. 8. Τὰ δὲ ἀγελαῖα γένη τῶν ἰχθύων τούτων τὴν μὲν ἐδωδὴν ἡδεῖαν ἔχει, πλοῖνα γάρ ἐστι, βαρεῖαν δὲ καὶ δυσκατέρ- γαστον· διὸ καὶ ταριχεύεσθαι δύναται μάλιστα, καὶ ἐστὶ τῶν ταριχηρῶν βέλτιστα γένη ταῦτα. Apud Eund. (118.) *Ταριχηρῶν* σιλοῦρων, i. e. *τεταριχευμένων*, Sale conditorum et servatorum. Sic ap. Diosc. 2, 34. Γάρον τὸ ἐκ ταριχηρῶν ἰχθύων καὶ κρεῶν: 30. Σμαρίδος ταριχηρᾶς ἡ κεφαλὴ. Quibus ταριχηροῖς opp. ibid. τὰ πρόσφατα s. τὰ νεαρά, i. e. Recentia. Plin. recentia opponit servatis, 32, 10. Psilothrum est thynni sanguis, fel, jecur, sive recentia sive servata, i. e. εἴτε πρόσφατα εἴτε ταριχηρά, s. εἴτε νεαρά εἴτε τεταριχευμένα. Dicitur autem simpliciter servata, quoniam non aliter quam sale condita servari possunt, sale, inquam, quo putredo arcetur. Sic Arrian. (4, 21, 18.) ap. Suid. Ὁ δὲ ἔδωκε σῆτόν τε καὶ οἶνον καὶ κρέα ταριχηρά κατὰ σκηνήν. Rursum ap. Athen. (67. e Sophocle) τοῦ ταριχηροῦ γάρου, pro γάρου ἰχθύων ἢ κρεῶν τεταριχευμένων: nisi Garum ibi pro Pisce accipias, ut. Plin. Item ταριχηρὸν στέαρ, Adeps salsus, sale inveteratus et servatus, Diosc. 1, 144. de glandibus, Σὺν στέατι δὲ χοιρεῖω ταριχηρῷ πρὸς κακότητι σκληρίας καὶ πρὸς πονημένον ἐλκὲ ἀρμόζουσιν. Unde Plin. 24, 2. Glans intrita durities, quas Cacoethe vocant, cum salsa axungia sanat. Alii malunt ibi στέαρ χοιρεῖον ταριχηρὸν interpretari Axungia inveterata. Vide et *Ταριχεύω*, quod proxime sequitur. ["Ad Phalar. 313. Brunck. Soph. 3, 451. Casaub. ad Athen. 117. 139. Toup. Opusc. 1, 465." Schæf. Mss.]

Ταρίχιον, τὸ, dimin. forma dicitur τὸ τάριχος ab Aristoph. (Eip. 563.) teste J. Poll. Legitur et ap. Diog. Menedemo [161. Athen. 119.]

Ταριχεύω, Sale conditum servo, condio, conficio, macero, invetero, conditum inveteratumque et arefactum servo, ut cum carnes vel piscium vel aliorum animantium aut olera sale condita et macerata servantur sive in muria, sive extra muriam siccantur et arefiunt, Plato Symp. "Ἐτεμε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν. Ubi etiam nota ap. Vett. ova quoque fuisse solita ταριχεύεσθαι, ut constat et ex Athen. (121.) Τὰ μέντοι τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ταρίχων ὠὰ πάντα, δύσπεπτα. Longin. (43, 2.) Κρέα τεταριχευμένα παντοδαπῶν ἱερῶν. Sic supra in *Ταριχηρός* habuimus ἰχθὺς τεταριχευμένοι, et στέαρ τεταριχευμένον ap. Diosc. 1. cap. ult. de radicibus iberidis, Ἀγαθαὶ πρὸς ἰσχυαδικούς σὺν λίπει ὑεῖω τεταριχευμένῳ, Cum salsa axungia, Ruell.: recte, siquidem Plin. ap. eund. Diosc. στέαρ χοιρεῖον ταριχηρὸν itidem interpr. Axungia salsa, ut in *Ταριχηρός* docui. Non semper tamen salsa sunt τὰ τεταριχευμένα, ut patet e Diosc. 2, 88. quod περὶ στέατος inscribitur, Στέαρ πρὸς μὲν τὰ περὶ μήτραν ἀρμόζει τὸ νεαρόν, χήνειον ἢ ὀρνίθειον, καὶ διὰ ἀλῶν τεταριχευμένον, Adeps anserinus aut gallinaceus recens et sine sale conditus, Ruell.: Plin. certe 28, 9. de suillo adipe ait, Inveteratur duobus modis, aut cum sale, aut sincerus; tanto utilior quanto sit vetustior. Et ibid. sinceram axungiam vocat τὴν δίχα ἀλῶν τεταριχευμένην, cui opp. salsam, τὴν ταριχηρήν. Utraque autem e recente fit, quæ νεαρά s. πρόσφατος dicitur: illa, si sine sale, hæc autem, si sale condita s. macerata asservetur. Similiter ap. Gal. 3 τῶν Κατὰ Τόπους, quod Archigenes dicit, Ἀλῶπεκος στέαρ τεταριχευμένον, interpretantur, Adeps vulpinus asservatus et inveteratus; ac nolunt addere In sale, s. Sale. Plerumque tamen de iis, quæ sale condita macerataque asservantur et inveterantur, dici solet, ut e supra dictis apparet. Eaque vel in sale et muria relinquuntur maceranda, vel eximuntur et suspensa assiccantur. Posterioris exemplum sunt carnes quæ in muria maceratae solent infumari in caminis, aut alibi suspensæ exiccari; prius autem illud patet e Diosc. de mandragora, Ταριχευθέντα δὲ τὰ φύλλα ἀποτίθεται: quem Plin. sic reddidit, Folia mandragoræ servantur in muria: ut ταριχεύεσθαι

"hic i. sit q. ἀλμυρῆσθαι, Muria condiri, s. ἐν ἄλμῃ διατηρεῖσθαι, In muria servari. Et hoc modo accipere malim in loco illo Platonico quem supra attuli. Οἱ τὰ ὠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, Qui ova dissecant et in muria servare volunt. Sicut et Colum. de servandis ovis dicit, Alii in muria tepesfacia durant ova: pro quibus in Geop. hæc leguntur, Τινὲς δὲ εἰς ἄλμην χλιαρὰν ἐμβάψαντες γ' ἢ δ' ὕδρα, οὕτω διατηροῦσι. Nec vero in muria ταριχεύονται tantummodo carnes et similia alia, sed etiam in aceto, ut patet e Gal. quodam loco in *Τάριχος* citato, ubi ὅξει δριμυτάτῳ ταριχεύειν est Aceto acerrimo condire s. macerare. Porro ταριχεύειν accipitur etiam pro Arefacere, Exiccare, etiam citra salem, ut manifestum est ex iis quæ in comp. *Προταριχεύω* afferam e Gal. Quo modo et e Diosc. ταριχηρὸν κρόμμινον pro Cepa assiccata; nam ταριχηρός et τεταριχευμένος idem signif. Suidas quoque ταριχεύει exp. τήκει, ξηραίνει, Macerat, Arefacit, Exiccatur: paulo post itidem scribens, Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν καὶ οἶον εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι. Quæ tamen posteriora verba potius ad præcedentem signif. pertinent. Ligna etiam ταριχεύεσθαι dicuntur, Cum in aqua asservantur s. macerantur, ut sc. indurescant, Theophr. H. Pl. 5, (4, 8.) Ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, οὐκ ἐν ἴσῳ βάθει πάντα δύνοντες τῆς θαλάττης, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τῇ γῇ, τὰ δὲ μικρὸν ἀνωτέρω: 4, (2, 2.) de ficu Ægyptia, Εἰς βόθυνον δὲ ἐμβάλλουσιν καὶ εἰς τὰς λίμνας εὐθύς, καὶ ταριχεύουσι· βρεχόμενον δὲ ἐν τῷ βυθῷ ξηραίνεται καὶ ἐπινεῖ. Sed proprie ταριχεύεσθαι dicuntur Cum in marina aqua macerantur, quæ salsa est, et muria vicem præstat: ταριχεύονται autem ut inarescant et indurescant. Metaph. Chrys. 192. Ταριχευμένους καὶ κατεργασθεῖς, Maceratus et confectus, sc. afflictionibus, Bud. [Demosth. 788. "Ad Diod. S. 1, 102, 2, 556. ad Herod. 662. Toup. Opusc. 1, 465." Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 290. Πάντων δ' ἔργων κάφιδον θήσκειν χρόνῳ, Κακῶς ταριχευθέντα· ταριχεύειν μὲν. "Ταριχεύω, Exicco. Proprie vero Sale condio; et, quoniam cadavera ταριχευτὰ macie corrugantur, hinc ταριχεύειν valet Emaciare, Exiccare. Sopbron ap. Schol. τὸ γῆρας ἅμα μαραινόν ταριχεύει. Herod. 9, 120. Τεθνεῶς, καὶ τάριχος ἑών. De cadaverum ταριχεύσει doctissime egit Gataken ad M. Anton. 175. Hinc forma contracta ταρχύειν, Sepelire, Il. H. 85. Apoll. Rh. 1, 83. Epigr. 47. Husehk. Anal. Cr. 220." Blomf. Gloss. Ταριχεύω νεκρόν, Gl. Pollingo.]

Ταρίχενσις, ἡ, Conditura quæ sale fit, Salsura, Salitura, ut Colum. loquitur. E quodam Anonymo affertur, Ἐς τὰρίχενσιν κομίζω, pro, Ad condiendum porto. *Ταριχευτής*, Qui carnes salire et sale conditas maceratasque ac inveteratas vendere solet, i. e. Salsamentarius, i. q. ταριχοπώλης et ταριχευτοποι. Affertur ex Herod. ["Ad Diod. S. 1, 102. "Ταριχευτήρ, ad 1, 94. 102." Schæf. Mss. Manetho 4, 267.] *Ταριχευτός*, Salsus, Sale conditus ac maceratus, inveteratus et asservatus aliquandiu. Plut. Symp. 5. fin., cum dixisset salem augere genituram, Οἱ γοῦν τὰς κύνας φιλοτροφοῦντες, ὅταν ἀργότεραι πρὸς συνουσίαν ὦσιν, ἄλλοις τε βρώμασιν ἄλμυροῖς καὶ ταριχευτοῖς κρέασι κινουσι καὶ παροξύνουσι τὸ σπερματικὸν αὐτῶν ἡσυχάζον, i. e. ταριχηροῖς, τεταριχευμένοις. Salsis, Salitis. [Ταριχευτόν, Hes. τηκτόν, ξηρόν.] *Ταρίχεντος*, ὁ, ἡ, Qui sale conditus s. maceratus non est. E quo intelligitur πρόσφατος, νεαρός, Recens, etiam Qui sine sale inveteratus est; nam quædam et δίχα ἀλῶν ταριχεύονται.

Ταριχεῖα, ἡ, i. q. ταρίχενσις, i. e. Salsura, Salitura, Conditura quæ sale fit. Aristot. H. A. 9. Εἰς ταριχεῖας φαῦλοι, Inepti ad salsuras. Gaza vertit, Ad rem salsamentariam mali. Athen. Εἰσὶ δὲ κητώδεις ἐπιτήδευτοι εἰς ταριχεῖαν: unde et κητήματα vocant κήτη ταριχευμένα, s. κητῶν τεμάχια ταριχηρά. Strabo 3. Οὐκ ὀλίγη δὲ οὐδὲ ἐκ τῶν ὀψων ταριχεῖα, de Hispania loquens, i. e. Cetaria multa et salsamenta, Bud., qui etiam addit eum sæpe sic uti. Gaza ταριχεῖα Græce reddidit, quod Cic. de Sen. Succidiam appellarat. ["Ad Herod. 110. 154. ad Diod. S. 1, 94, 102." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. Ionice Ταριχεῖα]

χητή, Locus ubi pollinctura fit, Herod. 2, 15. * Ταριχεία, Nom. propr. 113.]

[* Έκταριχεύω, Nicet. Annal. 10, 9.] Προταριχεύω, Prius sale condio, Sale præmacero. Porro sicut ταριχεύειν simpliciter accipitur pro Macero et exicco s. arefacio, ita προταριχεύω pro Præmacero, Ante exicco et arefacio, ut Gal. Meth. Med. 9. dicit Medicos diatriarios triduana fame προταριχεύσαντας τὸν ἄνθρωπον, ἀρχεσθαι τρέφειν, Cibus ei præbere tunc primum, cum triduana fame eum præmacera- rint et exiccarint, i. e. vehementem siccitatem inedia induxerint.

ΤΑΣΣΩ, VEL Τάττω, ζω, χα. Ordino, (ut τάξις est Ordo: quamvis nomen hoc, quod Ordinem signif., ex illo ipsò verbo factum sit, et, quatenus verbale est, sonet Ordinatio,) Colloco: sed ea potissimum Collocandi signif., qua dicimus milites collocare, cum aciem instruimus: quam signif. aliqua derivata sequuntur. Thuc. 4. Τάσσειν καὶ παρασκευάζεσθαι ὡς ἐς μάχην. Sic τάσσεσθαι sæpe dicuntur milites: 3. 13 Ἐτάσσοντο ἀμφοτέροι ὡς ἐς μάχην. Et sine hac ad- jectione, ap. Eund. 2, (81.) Καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες τεταγμένοι τε προσήσαν, Ibant instructa acie. Rursum 3, (107.) Τὸ δὲ ἄλλο (κέρas) Ἀκαρινᾶνες ὡς ἑκαστοὶ τεταγμένοι ἐπεῖχον, Ut cuique locus in acie obtigerat. Herodian. 3, (7, 8.) Πολύ τι ὑπερέσχεν ἡ φάλαγξ τοῦ Ἀλβίνου στρατοῦ, καθ' ὃ μέρος ἐτέτακτο Σεβήρος: καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός. Lysias, Καὶ πάντων προειδόντων ὅτι δεήσει κινδυνεύειν, ἐτέρων ἀναδυομένων, ἐγὼ διεπραξά- μην ὥστε τῆς πρώτης τεταγμένος μάχεσθαι τοῖς πολε- μίοις: ita enim ap. eum legitur, subaudiendo sc. substantivum τάξεως, quod alibi addit: pro qua le- ctione habetur alia mendosa, sc. τοῖς πρώτοις, in edit. Comm. Bud. Ubi etiam scribit τεταγμένους milites Ἀλιανό esse Centuriatos et merentes: contra ἀτάκτους Qui non sunt in numeros redacti. Dicitur autem et ταχθεῖς εἰς τάξιν, ut τάσσειν εἰς τάξιν. Sed ut voce PASS. Τεταγμένοι hi dicuntur, ita etiam voce ἀmedia interdum LEGITUR Ταξάμενοι. Synes. Ταξά- μενοι οὖν περιέμενον ὡς, ἢν ἐμβάλλωμεν, ἡμυνούμενοι, Acie instructa stantes. Idem, Καὶ ἡμεῖς ἐταξάμεθα, ὡς, εἰ τις ἐπίοι, δεξόμενοι. Dicitur porro et de navi- bus hoc verbum, Thuc. 2. Ἐπλεον ἐπὶ τεσσαρῶν ταξά- μενοι τὰς ναῦς. Idem eod. l. Νῆες τε αὐτοῖς αἱ μὲν περὶ τὴν ὑμετέραν εἰσιν, αἱ δ' ἐφ' ἡμῖν τετάχονται. Cum illo autem priore loco convenit hic Xen. (Ἑλλ. 3, 4, 13.) Οἱ μὲν Ἕλληνες ἱππεῖς, ὥσπερ φάλαγξ, ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι [παρατερ.] Itemque hic, (6, 2, 11.) Οἱ δ' ἐπ' ὅκτῳ τεταγμένοι, ἀσθενὲς νομίσαντες τὸ ἄκρον τῆς φάλαγγος ἔχειν: quibus verbis signif., a fronte introrsus octonariam militum dispositionem fuisse, Bud. Sed et τάττειν τὸν κόσμον, Ordinare muudum, Idem vertit ap. Plat. Epinomide, Ὁν κό- σμον ἔταξε λόγος ὁ πάντων θεύτατος. Multo autem latius extendendo hanc Collocandi signif., itemque Ordinandi, interdum dicitur τάττω σε μετὰ τῶν ἀδελ- φῶν, q. d. Colloco te inter fratres, pro. In ordinem fratrum repono, In fratrum numero te habeo, Fratris loco te habeo, Synes. Τὸν δ' ὁμοψυχότατον ἡμῖν Γάϊον εὐ οἶδ' ὅτι φρονῶν ὅσα ἐγὼ, μετὰ τῶν συγγενῶν τάττεις. Sic τάττω εἰς, ap. Xen. Ἐμμαντὸν τοῖνον τάττω εἰς τοὺς βουλευόμενους, κ. τ. λ., In eam classem me adopto, Bud. Eadem certe constr. dicitur εἰς ἄνδρας ταχθεῖς, qui et εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρχάμενος, item εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος. Idem affert ex Aristot. hoc verbum cum alia constr., sc. cum præp. ἐν, Ἐταξαν τὴν μου- σικὴν ἐν παιδείᾳ, pro In doctrinarum numerum rede- gerunt, annumerarunt, et locum dederunt. Cui loco similis est hic, qui affertur e Plut. Solone, Αὐ- τὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, In pauperum ordinem se redigit, Inter pauperes se numerat, Pau- peribus se annumerat. Et rursus e Xen. (Ἀπ. 2, 4, 6.) Ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν ἄλλει- πον φίλῳ καὶ τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεων, pro Se substituit vicarium. Cui loco sub- jungit hunc Dem. (438.) Ὅς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπι- στούντων εἶναι Φιλιππῶ, ἠντομόλησε καὶ προὔδωκε κ. τ. λ., pro Qui se inter eos censerī voluit. Qui locus melius convenit cum præcedentibus, quam ille

Xen., in quo vertit Se substituere vicarium, ideoque potius eos proxime subsequi debuit. Interdum τάττω est Certum hominem alicui rei præficio, con- stituo, Destino: ut Idem scribit, afferens tamen locum Xen., in quo non activa, sed pass. voce utitur, (K. Π. 4, 5, 6.) Ὁ δὲ τασσόμενος πορεύεσθαι, ἔφη, πῶς, ὡ δέσποτα, ἐγὼ εὐρήσω ἐκείνους; Talis autem est usus hujus verbi et in isto Aristot. loco, Τέτακται δὲ κατὰ μὲν τὸ γεγονὸς μία τῶν Μοιρῶν Ἀτροπος, Con- stituta est iis quæ præterierunt, Suæ illi partes as- signatæ sunt, Officium suum illi constitutum est et assignatum. Sed et verbo Præfici non minus com- mode quam alio ullo videtur τάσσεσθαι reddi eo in loco posse. Apud Plat. de Rep. 1. alia constr. Τῇ δὲ ποιμενικῇ οὐ δῆπου ἄλλου του μέλει ἢ ἐφ' ᾧ τέτακται: ut dicitur Præfici alicui negotio. Cum hac ipsa constr. habes ex Isocr. Τοὺς ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς καὶ ταῖς τιμωρίαις τεταγμένους. At vero activa voce cum ἐπὶ habente accus. ex Aristot. Polit. 3. Τάττει ἐπὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Et e Plat. de Rep. 2. Ἐαυτοὺς ἐπὶ τὴν διανοίαν τάττουσι ταύτην. Affertur præterea ex Isocr. Ἐπὶ τὰς πράξεις σε τάττουσι, pro Præficiunt te negotiis. Et e Dem. (217.) Ἐτάξατε στρατηγὸν ἐπ' αὐταῖς τρήρεσι, pro Præfecistis trire- mibus. At vero, Ἐφ' ἐνὶ τούτων ἐμμαντὸν ἔταξα, pro Unum horum mihi sequendum delegi. Sed ut ad passivum redeam, affertur et ex Herod. ταχθεῖς cum eadem illa constr., in qua habuisti τασσόμενος e Xen., ubi ille scribit, Ταχθεῖς παρὰ τὴν λίμνην φρουρέειν, Cui datum erat negotium paludis custodiendæ. Sic e Plut. Camillo, Οἱ δὲ τοὺς τόπους ἀναλαβεῖν καὶ ὀρίσαι ταχθέντες ὑπὸ τοῦ Καμίλλου. Huc pertinet τε- ταγμένοι e Plut. de agentibus stations, VV. LL. At ταχθεῖς ἐπ' Αἰγυπτου, quod et ipsum ex Herod. affertur, videri queat ad illum verbi Constituo usum magis proprie pertinere, quo dicit Cic. Constituere regem populis. Affertur et ταχθέντες sine præp., cum nomine πρέσβεις, et exp. Constituti s. Designati le- gati. Quemadmodum porro dicitur aliquis τάσσε- σθαι, sic etiam aliquid τάσσεσθαι, id sc. cui aliquid præficimus, et quod ei injungimus. Atque adeo affertur e Soph. (Aj. 528.) τὸ ταχθὲν τελεῖν, pro Fa- cere quod imperatum est, Imperium exequi: ut sc. sit ταχθὲν pro προσταχθέν. Jam vero quæ afferun- tur e Luciano, Τάττεται ὑπὸ θεῷ, pro Subjicitur deo, et (1, 720.) Τάττομαι ὑπ' ἄλλῳ, pro Subjectus sum alii, possunt et ad Ordinandi et ad Constituendi signif. referri; nam τάττομαι ὑπ' ἄλλῳ non est aliud quam τάττομαι ὑπ' ἐξουσίαν ἄλλου: ut legimus ap. Luc. 7, (8.) Ὑπὸ ἐξουσίαν ταττόμενος, quod redditur Sub potestate constitutus. Rursusque qui τάττεται ὑπ' ἄλλῳ, non ejusd. est ordinis, sed inferioris: ut contra μετ' ἐμοῦ τέτακται e Greg. Naz. habemus pro Mei est ordinis. At e Philostr. Τάττω ἐμμαντὸν μετὰ σοῦ, pro Accedo tuæ sententiæ. Ceterum antequam longius a verbo Constituo discedam, sciendum est, τεταγμένον pro Constituto dici, ea quoque in signif., qua dicitur Tempus alicui rei constitutum, (quo per- tinet ap. Terent. Constitutæ nuptiæ in hunc diem): nam τεταγμένη ἡμέρα, et τεταγμένη ὥρα, et τεταγμέ- νος χρόνος, dici eod. solent modo pro Tempore con- stituto, stato. Synes., inquit Bud., ἡμέραν διηγορευ- μένην, Diem constitutum appellavit, h. e. τεταγμέ- νην, et διωρισμένην, s. συγκεκριμένην et συγκεκρι- μένην, Compactam et conductam diem. Idem, ἡμέρα τεταγμένη, Dies constitutus et certus. Et χώρα τεταγμένη, Xen. (Cec. 8, 22.) Locus conductus. Plut. (6, 719.) Ὁ πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται, Certa et fixa. Unde τεταγμένα dicuntur Quæ constitutas et statas vices habent, ut ortus occasusque siderum. Nec vero a Constituendi signif. remotum mihi vide- tur verbum τάττω, (ab ea quidem certe, qua dicimus Pretium s. Mercedem et Stipendium constituere,) et cum jungitur accusativo τιμὴν, τὰ ἐπιτίμια, vel τὴν ἀξίαν. Aristot. Econ. 2. Εἴτα ἐξαγωγὴν ἔδωκαν τῷ βουλευμένῳ, τάξαντες τιμὴν, Cum pretium constitui- sent. At cum reliquis duobus accus. aliter redditur. Nam τάττω Bud. interpretans Statuo, Impono, Ir- rogo, affert e Dem. (382.) Τῶν νόμων τὰ ἔσχατα τατ- τόντων ἐπιτίμια. Item cum accus. θάνατον, ex Eod,

(498.) Ἐφ' ᾧ τοῖς ἄλλοις θάνατον ζημίαν ἐτάξατε. Quibus subjungit, sic dicit ut τάττειν τὴν ἀξίαν τῶν ὀνίων, Statuere: quod venditoris est ut plurimum, indicantis quanti vendere velit, et interdum emtoris: quod etiam τιμᾶν dicitur: unde Taxare verbum in usum venit, quo etiam Plin. usus est. Addit vero et locum in quo τάττειν optime convenit cum verbo Constituo, habente accus. Mercedem: ubi sc. Aristot. de mercede itidem ac remuneratione præceptorum philosophiæ loquens, Eth. 9, (1.) scribit, Ἄλλ' ὁμῶς ἡ ἀμοιβὴ γίνεται πρὸς τοσοῦτον ὅσον ἂν τάττωσιν οἱ λαβόντες· δεῖ δ' ἴσως οὐ τοσοῦτον τιμᾶν ὅσον ἔχοντι φαίνεται ἀξίον, ἀλλ' ὅσον πρὶν ἔχειν ἐτίμα. Cum autem his exemplis alia interjiciat in quibus τάττω longe alium usum habet, eum sc. de quo initio dixi, ego contra his subjungo τάττειν constructum cum accus. φόρον, quod idem Bud. vertit, Iudicere tributum et imperare, ejusque modum unicuique statuere; affertque h. l. absque Auctoris nomine, cum is sit Thuc. 3, (50.) p. 100. meæ Ed. Ὑστερον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι φόρον μὲν οὐκ ἔταξαν Λεσβίοις, κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς, πλὴν τῆς Μηθυμναίων, τρισχιλίων, —σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν, οἷς ἀργύριον Λεσβιοὶ ταξάμενοι τοῦ κλήρου ἐκάστου τοῦ ἐνιαυτοῦ δύο μνᾶς φέρειν, αὐτοὶ εἰργάζοντο τὴν γῆν. Lingua vernacula, inquit, Taxare hoc appellat, (intellige autem nostrum Taxer, pro quo nonnulli propuntiant Tauxer,) b. e. Tributarios facere. Alter Thuc. locus, qui huic adjungitur, habet ταξάμενοι, quod exp. τεταγμένοις ταῖς καταβολαῖς: ideoque pertinere videri possit ad ea quæ de τεταγμένος paulo ante dicta fuerunt, cum τεταγμένος χρόνος exponeretur Statum tempus. In VV. LL. ex Æschine (90.) Τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἕλλησι. Item, Ἐτάξατο φόρον, sequente infin. φέρειν, e Plat. Epist. 7. Ὁ πατήρ αὐτοῦ φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et, Ταξάμενοι χρήματα φέρειν, afferunt e Thuc., ubi dicitur Schol. ταξάμενοι exponere ὀρίσαντες: cum tamen l. 1., ubi Schol. ita exp., non addatur infin. φέρειν: unde fit ut eorum in h. l. citando fidem suspectam habeam. Quin etiam, Ἐτάχθησαν φέρειν τὸν φόρον, ex Anonymo quopiam. Denique et cum gen., e Thuc. 4, (26.) Τάξαντες ἀργυρίου πολλόν, pro Cum taxassent ingenti pretio.

Τεταγμένος, Compositus, Frugi, Non dissolutus, Bud. e Plut. de Pompeio, Φύσει γὰρ ἦν σώφρων καὶ τεταγμένος ταῖς ἐπιθυμίαις. Sed hunc participii τεταγμένος usum male intermiscet aliis verbi τάττω signif. nihil huc pertinentibus. Aliud autem exemplum usus hujus participii τεταγμένος videbis in nomine Ἀτακτος. UNDE Τεταγμένως, (cui opp. ἀτάκτως,) Ordinate, Servato certo ordine, Stato tempore, Statis temporibus, Statis viribus. Bud. exp. etiam Ratione stata, et certa lege. Vide Τεταγμένος. [Conf. c. τεταγμένος, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 24.]

[“ Τάσσω, ad Diod. S. 1, 407. 457. Markl. Suppl. 653. p. 281. Iph. p. 413. ad Charit. 556. 642. Wakef. Eum. 125. Luzac. Exerc. 78. Jacobs. Anth. 7, 196. Nicarchus 15. Toup. Opusc. 2, 24. ad Herod. 142. 456. Valck. Phœn. p. 204. Heindorf. ad Plat. Theæt. 360. Dionys. H. 3, 1903. Jubeo, Schneid. Anab. 50. Conf. c. πράττω, ad Diod. S. 1, 603. 2, 400. Cum inf., Thom. M. 163. Act. et med., Kuster. V. M. 15. 37. 114. T. τινὰ (εἰς) τάξιν, ad Lucian. 2, 186.: εἰς τὸν, Boiss. Philostr. 420.: εἶναι, ad Æschin. 149. Reisk.: πρὸς, ad Diod. S. 1, 190. Τεράζομαι, Steph. Dial. 29. Ἐτεράχατο, τεταγμένοι ἦσαν, Mær. 154. et n., ubi de similibus. Τεταγμένος, Heind. ad Plat. Phædr. 281. ad Gorg. 197. Conf. c. τεταγμένος, ad Herod. 698. Τεταγμένα, Zeun. ad Xen. K. II. 16. Casaub. Athen. 1, 71. Τάσσεσθαι, med., φόρον, ad Herod. 247. (3, 13.) Paus. 181.” Schæf. Mss. Thuc. 3, 70. Ὁφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ὅπως ταξάμενοι ἀποδώσιν, Compositione facta, cf. 1, 117. Dio Cass. 40, 3. “Seq. μετὰ, de medicamentis, Tempero, Marcell. Sidet. 77.” Schleusn. Mss. Τάξασθαι μισθόν, Lobeck. Pbryn. 320. * Τάω τάσσω, ut μάω μάσσω, πάω πάσσω, * χαράω χα-

ράσσω, * μαλάω μαλάσσω, Valck. Schol. in N. T. 1, 8.]

Τάγμα, τὸ, Militum centuriatorum certus numerus, (ut τεταγμένους dictum est ab Æliano vocari Centuriatos et merentes,) Cohors, Legio, ut Bud. vertit. Idem tamen, sicut et Polit. ap. Herodian, non semel τὸ ἱππικὸν τάγμα vertit Equestrem ordinem. In VV. LL. e Plat. Cam. Τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς pro Cohorte præsidii diurni. Ibid. Turma. Quin etiam Agmen: quod tamen latius patet: Ad-ditur vero et alia signif., sc. certæ pensionis et constitutæ. Et subjungitur ex Aristot. Œc. 2. (p. 14.) Ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγματα ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, pro Res quasdam certas et definitas in templo dicare. Sed hæc exp. merito suspecta est: [v. Corai. Προδρ. Ἑλλ. Βιβλ. 366. “Thom. M. 838. Jacobs. Anth. 9, 159. 11, 78. ad Lucian. 2, 25. 42. ad Xen. Mem. 3, 1, 11.” Schæf. Mss. * Ταγματοστράταρχος, unde * “Ταγματάρχης, Psell. in Cantic. Cant. 1, 7.” Boiss. Mss.] B Ταγματάρχης, Qui cohorti, turmæ, legioni præest [“Const. Manass. Chron. p. 83. 86. * Ταγματάρχος, p. 12. * Ταγματάρχέω, p. 86.” Boiss. Mss. “Philo J. 368.” Wakef. Mss. * Ταγματίων, Gl. Legiuncula.] ITEM Ταγματικός, Ad cohortem pertinens. In VV. LL. ταγματικοὶ ἵπποι, Equi agmen exercitus sequentes ad convehenda impedimenta. [Gl. Legiobarius “Diod. S. 2, 233.” Schæf. Mss.]

Τάξις, ἡ, Ordinatio, s. potius Ordo. Plato Timæo, Εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, Cic. vertit; Ex inordinato in ordinem adduxit. Τάξις; inquit Bud., non modo κόσμον, b. e. Ordinem, sed etiam Modum ratione temperatum signif. Subjungit autem Plat. locum, opponentis itidem τάξεων et ἀταξίας Comm. 639. Inveniuntur certe interdum copulata duo illa κόσμος et τάξις, Aristot. Metaphys. 1. Νῦν δὲν τις εἰπὼν εἶναι, καθάπερ ἐν τοῖς ζώοις, καὶ ἐν τῇ φύσει τὸν αἶτιον καὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς τάξεως πάσης κ. τ. λ. Quæ ille vertit, Qui igitur, ut in animantibus, ita in natura, mentem, causam esse dixit compositionis partium atque ordinis. Sæpe τάξις in re militari usurpatur, itidem pro Ordine. Thuc. 7, (78.) p. 260. Καὶ εἰ πὴ ὁρῶν διεσπασμένον καὶ μὴ ἐν τάξει χωροῦν, 4, (128.) p. 162. Χωρήσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ ὡς τάχιστα ἑκαστος δύναται ἄνευ τάξεως. Apud Eund. 4. Τεταγμένως τάξις τῶν ὀπλιτῶν. Sed possumus in nonnullis ll. uti et plurali Ordines. ut sc. legimus Ordines obvertere ap. Liv.: item, Abrumpuntur ordines laxati, ap. Tac. De qua interpr. dicam et paulo post. Iuterdum vero τάξις reddi potius debet Acies, ut cum dicitur πρώτη τάξις a Lysia; nam et Bud. ibi reddit Prima acies: itidemque ap. Plut., Ἐσχάτη τάξις, Postrema acies. Nec non ubi Idem scribit, Εὐτάμενος τοῖς θεοῖς, παρέταττε φάλαγγα, τὴν τάξιν τριπλὴν ποιῶν. Ab Eod. redditur Statio, Locus pugnandi, Æschin. Ἀλλ' ὥσπερ ἂν ὑμῶν ἕκαστος αἰσχυρῶν τὴν τάξιν ληπεῖν, ἣν ἂν ταχθῇ ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτω καὶ νῦν αἰσχυρῶν τὴν ληπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων, φύλακες τῆς δημοκρατίας τήνδε τὴν ἡμέραν. Certe τάξιν ληπεῖν redditur etiam Locus in acie deserere, quod est ejus, qui conposita voce dicitur λειποτάκτης. Idem τάξιν reddit et Turmam, dicens i. significare q. στίφος, ap. Xen., et quidem cum gen. ἱππέων. In VV. LL. redditur etiam Centuria, nec non Cohors. Vide Ταξίαρχος. Posse aliqui τάξις alicubi reddi et plurali Ordines, Eund. censuisse, vel ex eo liquet, quod ταξίαρχοι interpretatur Ordinum ductores. Τάξις est etiam Comitatus et multitudo hominum cuiuspiam magistratui apparentium operamque dantium: qui cohors Consulis aut Prætoris olim appellabantur: ut ap. Cic. in Verr. et alibi. Synes. Πυλαιμένει scribens, τὴν ὑπάρχον τῶν ξιν vocat. Et in Pand. Ἡ τάξις τῶν ὑπάρχων, Apparitores præsidium, qui etiam ταξῶται sæpe vocantur. Ideo autem hanc signif. subjungo proxime præcedenti, quod et hujusmodi apparitores, cohortem efficientes, velut ordines quidam sint. Sed antequam a τάξις discedam, quod voce Ordo reddi possit, dicam de ἐν τάξει, quod cum alicubi reddi possit, atque adeo reddatur, Ordine, (sicut et οἰα

τάξεως affertur e Plat. pro Ordine, Certo ordine,) alicubi potius reddendum existimatur Moderate; atque ita usus traditur Plato. Bud. vero ap. eum reddit Modice, Concinne, Composite, Decore, Opportune. Aliunde autem affert pro Ordine, Non temere, sed constituta certaue ratione. Verum significare etiam ait Stasis vicibus: 'Εν τάξει ἀπελθοῦσα ἡ πλημμυρίς. Sic in VV. LL. 'Εν τάξει ποιεῖν, Stasis vicibus aliquid facere. Sed existimo τάξιν alicubi habere et aliam vocis Ordo signif., sc. eam, qua quærimus cuius ordinis sit aliquis, (pro eo quod Gall. De quel état, De quelle qualité,) et qua dicitur quispiam esse senatorii ordinis, vel equestris ordinis. Serv. certe ap. Virg. in exponenda signif. quam habet ista vox in h. l. *Æn.* 7. Tum satus Anchisa delectos ordine ab omni Centum oratores angusta ad mœnia regis Ire iubet: ita usus est qualitatibus appellatione, ut dixi nos usurpare vocem Qualitè; nam Ordine ab omni, exponit, Ex omni qualitate dignitatum. Talem autem usum habere possit fortasse τάξις cum alibi, tum in isto Dem. (343.) *Eis* B *τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοπρωτον.* In quo tamen l. vertit Bud., ut et infra docebo, Quem locum reip. gerendæ capessierit. Quæ sane interpr. ferri et ipsa potest. Sunt vero qui in nonnullis huiusmodi ll. existiment reddi etiam posse Conditio, et Gradus.

Τάξις ut Locum pugnandi significare docui, sic et alium huius nominis Locus usum habere sciendum est: ut τάξιν ἐπέχειν τινὸς, in Pand. Loco ejus haberi. Athen. de Epicuro, (547.) *Σαφῶς ὑπουργὸν ποιῶν ἐν τούτοις τὴν ἀρετὴν τῆς ἡδονῆς, καὶ θεραπαίνης τάξιν ἐπέχουσιν, Locum et vicem obtinentem.* Sic Aristot. *H. A.* 9. *Καὶ ἡ τῶν χελιδόνων σκηνοπηγία τῇ περὶ τὸν πηλὸν ἀχυρώσει τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν,* Vicem obtinet. In VV. LL. e Plut. Galba, 'Εν γαμετῆς ἔσχε τάξει, Loco uxoris habuit: ut inversa constr. Diog. L. 248. *Υἱοῦ τάξιν ἔχειν παρὰ τινι.* At, Τάξιν νόμου ἔχει, Legis habet vigorem. Item, Τάξιν ἔχει τῆς τελευτῆς, Initiationis speciem præ se fert. Itidem certe Bud. ap. Dem. (229.) *Οὐδὲ ἐν ἐμπρείας τάξει καὶ φθόρον τοῦτο ποιεῖν, οὔτε, μὴ τοὺς θεοὺς, ὁρθῶς ἔχον καὶ πολιτικὸν, οὔτε δίκαιον ἔστι,* interpr. Neque vero ita hoc facere, ut calumniæ et invidiæ speciem accusator præ se ferat, rectum et politicum est. At vero ἐν ἐχθροῦ τάξει ap. Eund. vertit, Hostili affectu habitue. Affert denique et alium Ejusd. locum, ubi τάξει rursum interpr. Vice et loco: (650.) *Οἷγε ἐν δωρεῆς ἐποίησαντο τάξει τὸ τούτων μεταδοῦναι τινί, Muneris vice et loco.* Sed et alium quandam usum vocis huius Locus habet hoc vocab. τάξις, si ejusd. interpr. sequimur, ut certe sequendam existimo: in hoc ejusd. Oratoris loco, (343.) *Βούλομαι ὑπομνησαί εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοπρωτον.* Vertit enim, Quod institutum secutus sit, Quem locum reip. gerendæ capessierit. Sed de hoc loco dixi jam aliquid supra in Τάξις, Ordo. Nonnunquam vero τάξις dicitur Locus et sedes alicui conventui vel collegio constituta: ut Idem exp. ap. Aristot. Atque hinc illam Comitatus signif., de qua paulo ante dictum fuit, accepisse hoc nomen existimat. D

Τάξις, Officium, Munus, Partes. Dem. (292.) *Ἄλλ' οὐδεὶς περὶ τοῦ παρεληλυθότος οὐδαμῶς προτίθησι βουλὴν, τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ,* Officium et partes consiliiarii sunt de futuro aut de præsentī statuere: quia in præteritum non valet consilium. Æschines hac in signif., simulque pro Loco quem aliquis in acie tenet, usus est, in una eademque periodo, quam habuisti supra.

Τάξις, sequendo illam signif. verbi τάττειν, qua dicitur τάττειν φόρον, redditur Taxatio. At Bud. postquam dixit τάξιν non modo κόσμον, hoc est Ordinem, sed etiam Modum ratione temperatum significare, et exemplum e Plat. protulit: addit τάξιν ob id Taxationem significare, quo verbo Plin. et Tranquillus usi sint. Subjungitque ejusd. Platonis locum, in quo τάξιν appellatam dicit Constitutam aquæ mensuram in singulos dies hauriendam ab eo qui ἀνδρία laborat in fundo suo. In VV. LL. Τὰς τάξεις

A τῶν νόμων τιθέναι, ex eod. Plat. de LL. Et, Τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιτιθέναι, e Luciano [1, 721.]

["Τάξις, ad Lucian. 2, 237. ad Phalar. 274. 307. Thom. M. 838. ad Charit. 455. 457. Markl. Suppl. 642. Musgr. ibid. et 677. Jacobs. Anth. 6, 172. 361. 12, 399. Kuster. V. M. 123. ad Diod. S. 1, 8. 62. 2, 224. 328. 355. 382. 426. 435. 498. Dionys. H. 3, 1320. Tonp. ad Longin. 324. Valck. Hipp. p. 174. Plut. Mor. 1, 39. Lennep. ad Phal. 101. ad Herod. 702. 715. Casaub. Athen. 1, 48. Xen. K. II. 69. Ammon. 28. Wyttenb. Select. 397. Conf. c. πρᾶξις, ad Diod. S. 2, 148. Schneid. Anab. 88. De sing. et plur., ad Diod. S. 2, 384. T. βίον, Bergler. ad Alciph. 178. 'Εν τάξει, Athen. 1. p. 37. Callim. 1. p. 490. *Eis τάξιν*, cum gen., Heyn. Hom. 7, 314. *Κατὰ τάξιν*, ad Lucian. 2, 251. *Κατὰ τάξιν* et *κατὰ τάξεις*, ad Xen. *Ec.* 8, 6. Valck. Adoniaz. p. 188. *Μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τάξεως*, Diod. S. 2, 429. "Εχειν, ἐκπληρῶσαι τάξιν τινὸς, ad Eund. 2, 636." Schæf. Mss. Plut. Pelop. 10. *Λόγος ἐν παροιμίας τάξει περιφερόμενος.* "Τάξις, Ordo, Dispositio orationis, Aristot. Rhet. 3, 12. fin., quæ alibi *οἰκονομία* dici solet. Longin. 20, 3. *τάξιν* vocat Similitudinem membrorum, quam figura *ἀναφοράς* facit. Τάξις etiam de Ordine illo et veluti Acie dicitur, qua collocari argumenta debent, ut id efficiant, quod orator vult. Ab eo enim ordine sæpenumero omnis victoria pendet: v. Hermog. *περὶ Εὐρ.* 3. p. 140. *Τάξεως ἀκολουθίαν* Dionysius appellat *Art. Rhet.* 10, 6. ubi accuratius hoc artificium explicat. Numeratur quoque τάξις, Ordo, inter Figuras oratorias a Rutilio Lupo 2, 20. ubi ita definitur, Cum unaquæque res novissimorum verborum sententia clare distinguitur: cf. Quintil. 9, 3. p. 455. Hes. *τάξις ἡ ἀκολουθία, καὶ εἰρμός.*" Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Demosth. 715. *Περὶ ἀφέσεως τοῦ ὀφλήματος ἢ τάξεως.* Vide Schn. ad Xen. *Ἑλλ.* 4, 2, 19. p. 193. * "Αὐτόταξις, Dionys. Areop. 225." Kall. Mss.]

Ταξίαρχος, VEL Ταξίαρχης, Ordinum ductor, ut supra exposui e Bud. Sed peculiariter quidam interpr. Centurio. Suidas certe postquam scripsit, Τάξις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἄνδρες ῥκέ, subjungit, ductorem, olim quidem ταξίαρχον, suo autem tempore vocatum fuisse *ἐκατοντάρχην*. Sed et pro Decurione usum esse Polyb. (6, 24, 1.) nec non Plut. testatur Bud. (sicque τάξις alicubi invenitur redditum Decuria,) qui etiam affert e Lysia, *Καὶ εἰ τις ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξεν*: quod vertit, Centuriavit. Et e Synes. *Ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξίαρχων πλεονεξίας.* Appian. autem pro Tribuno usurpasse videri; at Basil. de rege apuin usum eo esse. Hæc ille. Quidam ex Aristot. Polit. annotant ταξίαρχους esse Qui præsumt peditibus levis armaturæ et sagittariis, cum tamen nominatim τάξιν ὀπλιτῶν ap. Thuc. legamus, et J. Poll. scribat τοὺς ταξίαρχους προϊστασθαι τῶν ὀπλιτῶν. Ceterum ut Basil. ταξίαρχον appellationem ad regem apuin transtulit, sic quidam ap. Athen. festive usus est de eo qui convivis loca assignabat, perinde sc. ac si eos centuriaret, vel potius decuriaret. [Perizon. ad Ælian. V. H. 2, 44. "Ad Charit. 454. Zeun. ad Xen. K. II. 165. ad Dionys. H. 3, 1772. ad Herod. 717. Athen. 1. p. 19. Wyttenb. Select. 396." Schæf. Mss. Aristoph. *Θ.* 833. *Ὅρν.* 353. *Ἄ.* 569. *Εἰρ.* 1172. Ταξίαρχος, Gl. Ordinarius, Manipularius, Evocatus. Vide Lex. Xen.] HINC Ταξίαρχία, ἡ, Centuriæ præfectura s. Cohortis, ["Polyæn. 236." Wakef. Mss.] Ταξίαρχεω, Centuriæ præfectus sum, Sum centurio, Cohortis præfectus sum. Aut etiam generalius, Ordines duco, sequendo ea quæ de nominis ταξίαρχος significatione dicta fuerunt. ["Ind. Xen. Mem. et s. v. Λοχαγεῖν." Schæf. Mss. Aristoph. *Εἰρ.* 444. Herod. 9, 53. * "Ταξίφυλλος, Theophr. H. Pl. 1, 10, 7. *Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα ὀξύφυλλα, καθάπερ ὁ μύρρινος*, ubi Edd. pr. τὰ ὀξύφυλλα dederunt, posteriores varie mutarunt, sed Codd. Vind. Med. Urbinas veram scripturam dederunt." Schn. Ind. Theophr.]

'Αταξία, ἡ, [ab' Ἀτακτος, quod vide infra,] Gall. verbum e verbo, Désordre: nam ut τάξις nobis est

Ordre, sic ἀταξία, Désordre, particula illa Dés pri-
vandi vim habente, sicut α, a quo incipit nomen ἀτα-
ξία. Sed nobis Désordre habet potius metaphoricam
Græce hujus vocis signif., de qua paulo post dicam.
Proprie quidem certe ἀταξία est Ubi nullus servatur
ordo, s. Ubi aliquid geritur nullo ordine servato.
Thuc. 2, (91.) p. 79. meæ Ed., cum scripsisset de
Peloponnesiis, Καὶ ἅμα ἀτάκτως διώκοντες, de iisdem
paulo post dicit ἀταξίαν. Ubi διὰ τὴν παρούσαν
ἀταξίαν quidam interpr. Ob incompositum ordinem :
cum vulg. Interpr. habeat Quod iucompositi erant.
Existimo certe commode hic reddi posse Ob pertur-
batos ordines. Itidemque alicubi, ubi de militibus
non dicitur, posse verti Perturbatum ordinem ; aut
etiam Perturbationem ordinis : ut sc. Cic. dixit Per-
turbatione rationis atque ordinis peccari quicquid
peccatur. A Bud. redditur Ordo conturbatus et
permixtus : item Status inordinatus, Conditio inordi-
nata, (quæ duæ posteriores interpr. minus mihi pla-
cent,) item Perversitas e Cic. Idem ἀταξίαν et ἀκο-
σμίαν talem esse ait, qualem describit Ovid. Fast. 5.
init., quam in κόσμον et εὐταξίαν vertit majestatis
exortus. Plato certe de ea hoc ipso ἀταξίας usus est
vocabulo : et post eum Philo, ap. quem ille ἀταξίαν
vertit Inconditam congeriem, (id autem Ovid. ru-
dem indigestamque molem appellavit, Metam. init.)
nam hæc Philonis de Mundo, Ἐπειδὴ γὰρ τὴν οὐσίαν
ἀτακτον καὶ συγκεχυμένην οὖσαν εἰς τάξιν ἐξ ἀταξίας,
καὶ ἐκ συγχύσεως εἰς διάκρισιν ἄγων ὁ κοσμοπλάστης,
κοσμεῖν ἤρξατο, sic interpr. Cum enim rerum substan-
tiam confusam et permixtam, ex incondita illa con-
gerie in ordinem, atque ex indiscreta confusione in
discrimen redigere volens mundi fictor, digerere eam
atque ordine constituere cœpisset. Locus autem, in
quo Platonem hac ipsa ἀταξίας voce usum esse dixi,
extat in Timæo, ubi Cic. ἐκ τῆς ἀταξίας ita vertit ac
si dictum esset ἐκ τοῦ ἀτάκτου : nam hæc verba, Εἰς
τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, reddit, Ex inordi-
nato in ordinem adduxit. Perinde sc. ac si scriptum
fuisset, Ἐκ τοῦ πρότερον ἀτάκτου ὄντος. Hoc autem
interpr. genere usum esse Cic. existimo, quia sub-
stantivo, quod plane responderet voci ἀταξία, desti-
tueretur. Ceterum idem Bud. scribit Gal. de pulsu
s. febre, quæ nihil habet ὥρσιμένον, dixisse ἀταξίαν
non aliud esse quam ἀκαταστασίαν.

Ἀταξία e Xen. affertur Ἑλλ. 3, (1, 7.) pro Non
servatus ordo in acie : quam signif. haud temere
alibi reperias.

Ἀταξία autem metaphorica signif. positum, ut no-
strum illud vocab. Désordre, redditur Petulantia.
Videtur certe melius expressum iri vis Gr. vocis, si
reddamus Incompositi mores : aut alia quapiam hu-
jusmodi periphrasi utamur. Alioqui si uno verbo
utendum sit, non minus libenter interpreter Insolentia
quam Petulantia. Synes. Ep. 62. "Ὅστις παραλα-
βὼν πολεμουμένας τὰς πόλεις, ἔκωθεν μὲν ὑπὸ πλήθους
καὶ μανίας βαρβαρικῆς, ἔνδοθεν δὲ ὑπὸ στρατιωτικῆς
ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας. [" Bibl.
Crit. 2, 4. p. 79." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 3, 1, 27.
Ἡ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ ἀταξία πολλοὺς ἀπολώλεκε :
3, 2, 19. Ἀναρχία καὶ ἀταξία ἀπολέσθαι : 5, 8, 5.
Ἰππαρχ. 7, 9. Ἀπ. 3, 5, 6. Ἀθ. 1, 5. Ἐκ. 8, 9.
Longin. 20, 2. 3. * Ἀτάξιος, Aret. p. 23. σφνγμοὶ
ἀτάξιοι, πυκνοὶ, ut exhibent Codd. Harl. et Fabric. :
vulgo ἀταξίη πυκνοί.]

Εὐταξία, ἡ, [ab εὐτακτος, quod vide infra,] opp.
proxime præcedenti ἀταξία, Ordinis conservatio.
Videtur enim elici posse hæc interpr. ex istis Cic.
verbis, de Offic. 1. Deinceps de ordine rerum et
temporum opportunitate dicendum est. Hæc autem
scientia continet eam, quam Græci εὐταξίαν nomi-
nant, non hanc, quam interpretamur modestiam,
(quo in verbo modus inest) : sed illa est εὐταξία, in
qua intelligitur ordinis conservatio. A Bud. redditur
Ordo ratus et constitutus. || Sæpe autem dicitur de
militibus ordinem s. ordines in acie servantibus, ut ap.
Herodian. (8, 1, 7.) μετ' εὐταξίας Polit. vertit Serva-
tis ordinibus. Sic usus est hoc vocab. Plut. Artax.
Θαῦμα τοῖς Ἕλλησι τῆς εὐταξίας παρῆχε : cui ibid.
opp. κραυγὰς ἀτάκτους et σκιρτήματα : nec non τάρα-

χον et διασπασμόν. || Εὐταξία, Moderatio, Mode-
stia, ut ap. Herodian. vertit idem Polit. adjungen-
tem aliquoties ei nomen εὐκοσμία, (cum Hes. per hoc
exponat illud,) et aliquando nomen κόσμος. Videtur
certe pro hac interpr. et ille Cic. locus facere. Red-
ditur alioqui et aliis vocabulis in VV. LL. sc. Di-
sciplina, Constantia : quæ certe interpr. remotiores
sunt. In Iisd. habetur εὐταξία τροφῆς, sed absque
Auctoris nomine, pro Modestia ciborum, Victus so-
brius. At ego εὐταξίαν, sicubi de victu legatur, ut
certe ap. Athen. in tali signif. legisse mihi videor,
malim interpretari Moderationem in victu. Viden-
dum autem an et frugalitatis appellatio locum ha-
bere hic possit. [Vide Ἀταξία. "Luzac. Exerc. 157.
Jacobs. Anth. 12, 64. Bibl. Crit. 2, 4. p. 78. Plut.
Mor. 1, 570. Xen. Mem. 3, 3, 14." Schæf. Mss.
Polyb. 32, 11. "Anna C. 435., ubi * Συνεταξία."
Elberling. Mss.]

Λειποταξία, ἡ, Desertio ordinis, loci in acie, Dese-
rere locum in acie, Deseruisse, Dem. (568.) Ὁ πρὸς
θεῶν, πότερον τελώνιαν καὶ πενήκοστην καὶ λειποταξίαν
καὶ στρατείας ἀπόδρασιν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀρμόζει
καλεῖν, ἢ φιλοτιμίαν. Ubi observat ad λειποταξίαν
adjungi στρατείας ἀπόδρασιν, sicut paulo post e Phi-
lone afferam λειποστράτιον adjunctum ad λειποτάξιον :
cum tamen Bud. scribat λείπειν τὴν τάξιν Æschinem
dixisse ubique pro Fugere ex exercitu. || Dicitur
autem et genere NEUTRO Λειποτάξιον : ac præsertim
ejus gen. cum nomine δίκη, s. γραφή. Dicitur enim
λειποταξίον δίκη s. γραφή, Accusatio deserti ordinis,
s. loci in acie. Quidam vero generalius etiam in-
terpr. Accusatio desertæ militiæ : cum tamen Philo
V. M. 1. ad λειποτάξιον adjungat λειποστράτιον, scri-
bens, Ἐν δὲ ταῖς εὐθύταις ἀνεπίληπτοι δοκιμάσθαι
οἱ σύμμαχοι, μὴ λιποτάξιον, μὴ λειποστράτιον, ἵνα
ἄλλο τῶν ἐφ' ἧττη διαπεπραγμένοι. Scribo autem
solum ambo illa nomina, ut in Philonis Ed. scripta
extant ; ac certe reperitur et alibi scriptura HEC
Λιποτάξιον, sicut ETIAM Λιποταξία. Sed hæc minus
mihi placet, quamvis ea et in aliis quibusdam v.
λείπειν derivatis spectetur, sed ita scribendo respici-
tur ad aor. 2. λιπεῖν. J. Poll. Λιποναντίον μὲν ἐρί-
νετο ὁ τὴν ναὺν ἐλλείπων, ὥσπερ ὁ τὴν τάξιν, λειπο-
ταξίον. Tale est λειποταξίον προσεκήθη. Dies ei ob
desertum in acie locum dicta est. Jocosè autem
Archestr. ap. Athen. (304.) Τὰ δ' ἐγγέλεια γράφομαι
λειποταξίον. Is vero, qui locum in acie deserit,
DICTUR Λειποτάξιος, SIVE Λειποταξίας, Qui locum
in acie deserit. Exp. etiam Desertor aciei, nec non
Desertor, sine adjectione : sc. ne hic quidem servato
discrimine de quo paulo ante dictum est. ["Λειπο-
ταξία, Λειποτάξιον, Thom. M. 572." Schæf. Mss.]

Ταξέωτης, ὁ, Apparitor præsidis : ταξέωται, Appa-
ritores præsidum, qui et ἡ τάξις τῶν ἱπάρχων, in
Pand. Vide Τάξις. Apud Suid. LEGITUR Ταξέωτης,
et quidem sine ulla expositione : sed vet. Cod. ha-
bet ταξέωτης. ["Ταξέωτης, Beverey Annot. ad Canon.
Apost. 80. et Auct. ibi cit." Kall. Mss. "Veteres
Glossæ : Ταξέωτης Apparitor Officialis. Macarius
Hom. 15. Οἱ διάκονοι τοῦ ἀρχόντος καὶ οἱ ταξέωται,
Principis ministri et officiales. In Collect. Consti-
tut. Eccl. e Cod. 1. Tit. 3. sect. 4. Bibl. Juris Can.
p. 1253. Ἐὰν οἱ ταξέωται, etc. Integrum locum ha-
bes in Καθολικιανός. Consule etiam Glossarium
Meursii." Suicer. Thes. Eccl. Lobeck. Phryn. 700.
ad Greg. Cor. 545. * Ταξιωτικός, Eust. II. Ἀ. 78,
27=104, 24. ῥάβδος, Virga lictoris.]

Ταξείδιον, τό, dimin. Puto dici de militibus, et
sonare Parvam cohortem, turmam : ut τάξιν de Co-
horte s. Turma dici, antea docui. Suidas post hanc
vocem ταξείδιον addi duutaxat ὑποκοριστικῶς.

* Ταξίω, i. q. τάττω, Pind. Ὀ. 9, 118.]
["Τακτέον, Agathias 70. Fischer. ad Weller. Gr.
Gr. 1, 207." Schæf. Mss. "Geop. 18, 2. Dionys.
Areop. 236. Clem. Alex. 778. Euseb. Hist. Eccl.
97." Kall. Mss. Strabo 9. p. 657. 11. p. 751.]

Τακτός, Ordinatus, In quo servatur ordo, Certo
ordine procedens. Interdum vero Certus, Defini-
tus : ut ap. Plat. de LL. 11. et contra ἄτακτος καὶ
ἀόριστος χρόνος. Sic τακτὴ περίοδος χρόνου, Aristid.

Legimus vero et τακτὸν ἀργύριον ap. Xen. ('Ελλ. 6, 2, 24.) quod referri potest ad eam signif. verbi τάρτειν, qua dicitur τάρτειν φόρον: unde et τάξις pro Taxatione. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 752." Schæf. Mss. Τακτῇ ἡμέρᾳ, Statuto die, Act. Apost. 12, 21. Dionys. H. 2. p. 133.: Thuc. 4, 16. σίτον, 65. ἀργύριον. Vide Schleusn. Lex. N. T.]

Huic contr. est COMP. Ἀτακτος, ὁ, ἡ, Inordinatus, In quo non servatur ordo, Incompositus. Redditur etiam Perturbatus, Confusus, Indigestus. Cic. ap. Plat. ἀτακτον vertit Inconstans perturbatumque, ut videbis p. 39. mei Cic. Lex. cum alioqui ap. Eund. ἐξ ἀταξίας reddidisset Ex inordinato, tanquam sc. interpretans ἐξ ἀτάκτου, ut docui in Ἀταξία. Plin. hunc locum Theophrasti, Εἰσὶ δὲ τῶν μὲν ἀτακτοὶ καὶ ὡς ἐτυχεν οἱ ὄζοι, τῶν δὲ τεταγμένοι, ita interpr. Arboribus quibusdam ramorum ordo aliis inconstitutus. At milites ἀτακτοὶ, oppositi τεταγμένοις, dicuntur Qui in numeros non sunt redacti, Bud. Verum et alia signif., quam ille omittit, dicuntur milites ἀτακτοὶ, quos Liv. Inordinatos, Tac. Incompositos appellavit: ita scribens, Ne tempore quidem ad ordinandam aciem capto, incompositi fessique prælium sumere. Quemadmodum autem hic habemus Incompositi fessique, sic et ap. Liv. quodam in loco Inordinati hostes, effusi et fessi. Atque adeo Idem alicubi junxit etiam Incompositi cum Inordinati. Hos igitur locos sequens, ἀτακτοὶ reddere malim Inordinati s. Incompositi, quam Inconditi, ut in VV. LL. Quæ afferunt etiam ἀτάκτους λαμβάνειν τοὺς πολεμίους, pro Adoriri hostes dissolutos et confusos. Et ἀτάκτους ποιῆσαι, e Xen. K. Π. 1, (6, 19.) pro Perturbare, Perturbatos reddere. Legimus itidem ap. Herodian. 7, (9, 11.) Ἀτακτοὶ δὲ, καὶ πολεμικῶν ἔργων ἀπαίδευτοι, Polit. Sed inordinati ac rerum bellicarum imperiti. Idem Herodian. 4, (14, 16.) Ἐν γὰρ ταῖς παρατάξεσι τὸ μὲν τῶν βαρβάρων ἀτακτον πλῆθος. Addunt illa, et ἀτακτος ὄχλος pro Confusa turba, ex Isocr. Et ἀτακτος ἀφροδίτῃ e Plat. de LL. pro Inordinata venus et enormis. Interdum vero ἀτακτος opp. illi τακτὸς, quod dictum est accipi pro Certus, Definitus. Aristot. Ἀτακτος δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ φθορὰ αὐτῶν, καὶ γίνεσθαι ὅπως ἂν τύχῃ, Nulla agi certa ratione. Quæ interpr. e Theodoro affertur: sicut et ἀτακτος redditur Incertus ap. Theophr. (C. Pl. 1, 3, 5.) Διὸ καὶ ἀτακτος ὁ τόπος, ἀτακτος γὰρ ὁ μετεωρισμός. Dem. (50.) Ἀτακτα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἅπαντα.

Ἀτακτος, Qui incompositis est moribus, incompote se gerit, Nulla moderatione utitur. Quod Gallice ad verbum reddere possis Désordonné: ut adv. ἀτάκτως, Désordonnement. Paulus 1 ad Thess. 5, (14.) Νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους. Hic enim lubenter illam signif. huic voci dederim, ut sc. ἀτακτοὶ vocentur qui frequentius ἀτακτοῦντες dici solent. Plut. certe talem huic nomini ἀτακτος signif. dedit, cum ἀκόλαστα et ἀτακτα conjunxit, de Def. Orac. Ἐπεὶ καὶ τῶν ζώων πολλὰ δυσκίνητα καὶ νωθὰ ταῖς ψυχαῖς ὄντα, πολλὰ δὲ ἀκόλαστα καὶ ἀτακτὰ τῶν συνετῶν καὶ πανούργων χρόνους 27 μακροτέρους. Ubi Turn. ἀκόλαστα καὶ ἀτακτα vertit D Intemperantiæ et petulantiae dedita. Legimus ap. Eund. de Instit. Puer. (6, 15.) Τοῦ μὲν ὑγιαίνοντος καὶ τεταγμένου βίου καταφρονήσωσιν, ἐπὶ δὲ τὰς ἀτάκτους καὶ ἀνδραποδώδεις ἡδονὰς ἑαυτοὺς κρημνίσωσι. Non ignoro tamen et aliam interpr. afferri, ut sc. significet Inordinatos, sumta metaph. a militibus qui stationem non servant. At milites ἀτάκτους, eosd. esse, qui et incompoti vocentur, supra docui. Alioqui metaphoricus hic nominis istius usus conveniret cum ea metaphora qua usus est Horat., cum dixit, Perdidit arma, locum virtutis deseruit, qui Semper in augenda festinat et obruitur re. Sed videndum an ἀτακτος etiam dici queat ὁ λειποτάκτης, a quo hic sumitur metaphora. Dicam autem de utroque et in verbo Ἀτακτῶ. ["Jacobs. Exerc. 1, 100. Anim. 223. Anth. 9, 200. 249. Wakef. Herc. F. 934. Abresch. Æsch. 2, 35. ad Diod. S. 2, 222. Lexicon ἀτακτον, Valck. Præf. ad Ammon. p. iv. Ἀτακτα, Heyn. ad Apollod. 928. Toup. Opusc. 2, 132. 141. et Ind.

v. Istri." Schæf. Mss. Xen. Ἀπ. 3, 1, 7. Æc. 8, 4. 6. K. Ἀ. 1, 8, 2. 3, 4, 11. 5, 4, 10. Ἱππαρχ. 2, 9.]

Ἀτάκτως, Inordinate, Incomposite, Indigeste. Cic. ap. Plat. Τιμᾶο vertit Immoderate, ut videbis in meo Cic. Lex. 15. 34. Isocr. Evag. Οὐδὲ πρὸς ἐν ἄ. οὐδὲ ἀνωμάλως διακείμενος. Lucian. (1, 47.) Τὰ μὲν ἄ. συνείρων. Sæpe de militibus dicitur. Thuc. 3, (108.) Καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν, ἄ. καὶ οὐδενὶ κόσῳ προσπίπτοντες, (2, 91.) Ἀ. διώκοντες. Sic autem post eum usi sunt cum alii, tum Herodian. 4, (11, 7.) Πλεῖστον δὲ πλῆθος τῶν βαρβάρων ἡθροιστο, καὶ ὡς ἐτυχεν ἄ. εἰσθήκεσαν. Apud Eund. 6, (5, 6.) Ἀτακτότερον μάχεσθαι. Sic e Xen. (K. Π. 1, 4, 22.) affert Bud. ἀτάκτως pro Incomposite, Incondito agmine. Cui opponi ait τεταγμένοις et συνεταγμένοις. Idem alibi, εὐτάκτως, huic oppositum, significare ait Ordinibus ratis et constitutis. Interdum vero ἀτάκτως exp., More ejus qui moribus est incompotitis, Gerendo se incompote. Item, Absque ulla moderatione, modestia, Immodeste. Quin etiam Petulanter. Isocr. ad Nic. (9.) εἰ opp. κοσμίως, scribens, Μὴ τοὺς ἄλλους ἄξιον κοσμίως. Ἐγὼ, τοὺς δὲ βασιλέας, ἄ. Vide aliquid præterea de hoc adv. in verbo Ἀτακτῶ, quod proxime sequitur. [* "Ἀτακτοτέρως, ad Charit. 561." Schæf. Mss. Demetr. Phal. c. 53. Xen. Ἐλλ. 4, 8, 18. Ἀπ. 3, 1, 7.]

Ἀτακτῶ, Inordinatus sum, Ordinem non servo, nec tenorem, Plut. (7, 618.) Εἰ δ' αὖ φήσουσι, τῶν ἄλλων ὁμοίως ἐχόντων, ἀτακτεῖν ταῖς κινήσεσι τὸν ἥλιον, Turn. Quod si dicant, in pari reliquorum constantia, solis unius cursum errare. Sæpe autem ἀτακτεῖν de militibus dicitur, qui ordinem deserunt. Est ἀτακτεῖν, inquit Bud., Ordines non servare, In manipulo aut decuria, aut turma se non continere. Vel, Militiam detrectare, quo modo Dem. utitur, h. e. In ordinem se non redigere, E classe sua se subducere. Hæc ille. Quod si quis Dem. locum adire cupit, eum inveniet Olynth. 3. (p. 31.), ubi a Schol. ἀτακτων et ἀτακτος pro eod. habentur, atque intelligitur hoc nomine ὁ ἐγγραφείς μὲν, μὴ ἐξῶν δὲ εἰς ταῖς ἐπιβαλλούσας αὐτῷ στρατείας. At vero λειποτάκτης, ut Idem scribit, est ὁ παρὰ τὴν μάχην καὶ τὸ στρατόπεδον τὴν τάξιν καὶ τοὺς συνασπιστὰς ἀπολιπών. Ceterum sciendum est, in eadem illa Orat. circa finem legi ἀτάκτως, oppositum habens ἐν ἰσῇ τάξει: quod certe adv. de eo, qui ita ἀτακτεῖ, dictum esse videtur. Affertur porro hoc verbum ἀτακτεῖν et cum accus. e Philostr. Her. Ἀτακτεῖς τὰς μάχας. E Plut. autem Apophth. cum gen., et quidem in signif. metaphoricā, Ἀτακτῆσας τῆς πατρίον ἀγωγῆς, q. d. Qui patriæ educationis ordinem deseruit, pro Qui a patria educatione descivit et defecit. Ἀτακτεῖν est etiam Inhoneste et petulanter se habere, Flagitiose vivere, Bud. afferens exemplum e Plut. Apophth. [Gl. Tumultuor. "Ad Plut. Mor. 1, 938. Musgr. Rhes. 686. ad Diod. S. 2, 222. Boiss. Philostr. 457. 529." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 7, 2, 2. K. Ἀ. 5, 8, 9. Æc. 5, 15. Ἱππαρχ. 1, 24.] Ἀτάκτημα, Quod ab aliquo petulanter est factum, s. flagitiose, Id in quo aliquis petulanter se gessit, petulantem se præbuit. [Suid. 1, 365. Phav. 131. "Valck. Diatr. 283." Schæf. Mss.]

Ἀύστακτος, Ordinatu difficilis, e Plat.: Hesy- "chio δύστακτον est * κακότακτον, Male collocatum " s. ordinatum."

Εὐτάκτος, ὁ, ἡ, (oppos. præcedenti ἀτακτος,) Ordinatus, Ordinem servans, aut etiam Tenorem, Certo quodam ordine procedens. Vel, Rato ordine constitutus, Bud. Ab Eod. redditur et Æquabilis, ap. Xen. In qua interpr. meminisse oportet loci Isocratis in Ἀτάκτως allati, in quo ille ἀτάκτως et ἀνωμάλως copulat: quod ἀνωμάλως sonat ad verbum Inæquabiliter. Apud Thuc. de militibus, 2, (89.) Εὐτάκτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, Compositis ordinibus. Demostheni (1226.), ut scribit Bud., εὐτάκτος Is est qui stationem suam ordinemque et provinciam non relinquit. Cui opp. ἀκοσμών. Sic Xen. (Ἀπ. 3, 5, 5.) Εὐτακτοτέρους καὶ εὐπειθεστέρους ποιεῖ. De re militari itidem usus est Herodian. 4, (14, 16.)

Τὸ δ' ὑμέτερον πλῆθος, εὐτακτὸν τε ὃν καὶ συγκεκρότη-
 μένον, μετὰ τε ἐμπειρίας μαχόμενον. Apud Eund. (6, 1,
 8.) legimus εὐτακτοὶ πράξεις. At vero τὸ εὐτακτον sub-
 stantive Eidem est Modestia, Disciplina, Polit. ["Ind.
 ad Xen. Mem. Casaub. Athen. 1, 71." Jacobs. Anth.
 9, 249." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 8, 3, 3. K. 'A. 2, 6,
 8. 3, 2, 20. 'Ελλ. 3, 1, 25. 'Ιππαρχ. 1, 24. 'Απ. 3, 5,
 18. 20. 'Αγ. 6, 4. "Εὐτακτα pro εὐτάκτως, Chrys.
 in Gen. 185. * Πολυεὐτακτος, Ignat. Ep. 3. p. 40." Kall. Mss. * Φιλεὐτακτος, Brunck. ad Anal. 3, 132.]
 Εὐτάκτως, Ordinate, Ordinibus ratis et constitutis,
 Bud. Ab Eod. redditur et Æquabiliter: ut εὐτακτος
 Æquabilis. Solet etiam reddi Composite, item Mo-
 deste. Aristoph. N. (964.) βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς
 εὐτάκτως. ["Casaub. l. c. Hemst. ad Plutum p. 222." Schæf. Mss. LXX. Prov. 30, 27. 3 Macc. 2, 1.
 Symm. Ps. 49, 23. * Εὐτακτοτέρως, Xen. 'Ιππ. 3, 7.]
 Εὐτακτέω, Ordinate me gero, Ordinem servo, aut
 etiam Tenorem. Et de milite qui ordinem non de-
 serit; aut generalius etiam, qui disciplinam milita-
 rem servat, Xen. ('Απ. 4, 4, 1.) "Ὡστε διάδηλος εἶναι
 ἐν ταῖς στρατείαις εὐτακτῶν: [3, 5, 21. K. Π. 8, 5, 7.
 Thuc. 8, 1. "Phalar. 326. Epigr. adesp. 73." Schæf. Mss. 2 Macc. 4, 27. * Εὐτάκτημα, Stob.
 Ecl. Eth. 192. "Signif. act., Schol. Thuc. 1, 449.
 et alibi." Dindorf. Mss. Jambl. V. P. 136. 410.
 * Ἀπειτακτέω, Strabo 4. p. 316., 7. p. 479. τοὺς
 φόρους. * Παρεντακτέω, Polyb. 3, 50, 7. 5, 56, 7.
 Vide Schweigh. Lex. Polyb.]

Αειποτάκτης, ὁ, Deseritor ordinis, stationis, loci in
 acie, Qui locum deseruit, ut Horat. loquitur in versu
 quem protuli in Ἀτακτος. Quomodo autem differat
 λειποτάκτης ἀπὸ τοῦ ἀτακτοῦντος s. ἀτάκτου, supra do-
 cui e Schol. Dem. in illo ipso v. Ἀτακτῶ. [Dionys.
 H. 1. p. 524, 27. "Thom. M. 572." Schæf. Mss.]
 Est autem ab hoc Λειποτάκτης et VERB. Λειποτα-
 κτέω, Desero ordinem, stationem, Philo de Mundo,
 "Ὡς ἀποδιδράσκουσα καὶ λειποτακτοῦσα, Ut fugax, et
 stationis suæ ordinisve desertrix, Bud. ["Jacobs.
 Anth. 7, 412." Schæf. Mss. Nicomach. Arithm.
 106. Ast. 'Η πρόβασις εὐδοῦσαι μὴ λειποτακτου-
 μένη.] "Λειποτάκτης, Qui ordinem suum deserit,
 "Suidæ ὁ τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν, φυγὰς, afferenti
 "et particip. VERB. Λειποτακτέω, sc. Λειποτακτῆσας,
 "itidem pro τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν, φυγῶν."
 * Λειποτάκτος, Gl. Depopulator, sed leg. λειπο-
 τάκτης.]

Τακτικός, Ordinandi peritus. Præsertim vero,
 Ordinandi milites peritus, Instruendæ aciei peritus.
 Xen. K. Π. 8, (5, 8.) p. 134. μετ' Ed. Καὶ τὸ τακτι-
 κὸν δὲ εἶναι, οὐ τοῦτο μόνον ἡγεῖτο εἶτις ἐκτείνει φά-
 λαγγα εὐπόρως δύναται, ἢ βαθύναι, ἢ ἐκ κέρατος εἰς
 φάλαγγα καταστήσαι. Et aliis additis, quæ ab eo
 præstari debent, subjungit, Πάντα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα
 τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι. Sed τὸ τακτικὸν
 ibid. vocatur etiam Quod pertinet ad hominem τα-
 κτικὸν, s. ad hominis τακτικοῦ munus atque officium.
 Scribit enim, Ἀλλὰ καὶ διασπῆν, ὅποτε δέοι, τακτικὸν
 ἡγεῖτο: pro quo postea dicit, Τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμι-
 ζεν εἶναι. Quoniam autem tam late extendit ἀνδρὸς
 τακτικοῦ officium, ideo Bud. τακτικά interpr. Quæ ad
 disciplinam militarem pertinent: afferens ex ejus-
 dem Operis 2, (1, 7.) Διδάσκειν δὲ τὰ τακτικά, θήγειν
 δὲ τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. At illud τακτικὸν ἡγεῖτο,
 quod habes in loco quem modo protuli, reddit, Artis
 esse militaris et ducum industriæ et solertiae. E
 Luciano tamen (1, 846.) affertur in VV. LL. Τακτικῶν
 ἐμπειρος, tanquam significans peculiariter Instruen-
 dæ aciei gnarus. Sic etiam e Philostr. Her. Τακτι-
 κὴν γινώσκω, subaud. τέχνην, pro Peritus sum aciei
 instruendæ. Sed in Iisd. latiore signif. e Xen.
 (K. Π. 3, 3, 8.) Τακτικοὶ ἀριθμοί, Militares numeri.
 In Iisd. τακτικά κινήματα, Ordinati motus, e Greg.
 Naz. [M. Anton. 1, 9. "Boiss. Philostr. 454. Τα-
 κτικὴ διάταξις, Heyn. Hom. 6, 222." Schæf. Mss.]
 Τακτικῶς, Militariter, cum Suidas exponat στρατιωτι-
 κῶς. Alioqui, dando ei minus generalem signif.,
 sonabit, Ut convenit ei qui instruendæ aciei est pe-
 ritus, E peritia instruendæ aciei. [Gl. Ordinate.]

Ταγός, ὁ, Dux, Imperator, Præfectus, Præses.

Π. Ψ. 159. παρὰ δ' οἱ ταγοὶ [οἱ τ' ἀγοὶ] ἄμμι μενόντων,
 ubi ab Eust. ταγοὶ esse dicuntur οἱ ἡγεμόνες, utpote
 οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαοῦ: qui alio nomine κοσμήτορες,
 a verbo κοσμεῖν. ["Brunck. Aristoph. 1, 12. (A.
 105.) 3, 10. ('Ιππ. 159.) Heyn. Hom. 8, 390. Cri-
 nagor. 25. ad Charit. 551. Toup. Opuse. 1, 462.
 Ilgen. Hymn. 216. Dawes. M. Cr. 245. Zeun. ad
 Xen. K. Π. 254. Heringa Obs. 263." Schæf. Mss.
 Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 96. et nott. ad Agam.
 109.] In Thessalia autem ταγός dictus fuit Magistrat-
 us summus. ["Ad Dionys. H. 2, 1025." Schæf.
 Mss. J. Poll. 1, 128.] UNDE Ταγεῖν dicebatur,
 qui erat summus magistratus, Xen. 'Ελλ. (6, 1, 7)
 Ταχὺ δὲ ὁ Ἰάσων ὁμολογούμενος ταγὸς τῶν Θεττακῶν
 καθεισθήκει ἐπεὶ γε μὴν ἐτάγευσσε, διέταξεν ἱππικὸν
 ὕσον ἐκάστη πόλιν δυνατὴ ἣν παρέχειν: [cf. 6, 1, 4. et
 Lex. Xen. Æsch. S. c. Th. 58. ἀρίστους ἄνδρας ἐκρί-
 νους πόλεως Πυλῶν ἐπ' ἐξέδοισι ταγεῦσαι τάχος: "Τα-
 γεύω, Ordino. Sensu rariōri. Analogia postulat ut
 significet Dux sum. Est enim a ταγός, ut δουλεῖν a
 δούλος." Blomf. Gloss. "Brunck. Aristoph. 3, 11.
 ('Ιππ. 159.) Valck. Phœn. p. 279. Zeun. ad Xen.
 K. Π. 754. * Ταγέω, ibid. Dawes. M. Cr. 245." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 765. "Ἐν' ἀνδρ' ἀπάσῃ
 Ἀσίδος μηλοτρόφου Ταγεῖν.] Ab hoc autem verbo
 Ταγεύω est NOM. Ταγεία, quod Principatum illum
 et ducatum signif., Bud. Affertur et pro Præfectura,
 s. σατραπεία, ex Aristot. Œcon. [Xen. 'Ελλ. 6, 4,
 34. dux Thessaliæ κατεσκευάσατο τὴν ταγείαν τυραν-
 νίδι ὁμοίαν. "Valck. Oratt. 259." Schæf. Mss.
 * Διαταγεύω, Xen. K. Π. 8, 3, 33.] Dicitur ETIAM
 Ταγῇ, ἢ, Principatus, Præfectura; nam ταγαῖς Hes.
 exp. ἀρχαῖς, ἡγεμονίαις. [Acies, Aristoph. A. 103.
 "Brunck. 1, 12. 210. 3, 11." Schæf. Mss. Blomf.
 ad Æsch. Ag. 109. LXX. Jerem. 52, 34. Dionys. H.
 de C. VV. 362. * Ταγούχος, Æsch. Eurip. 296.]
 Apud Hes. LEGITUR Ταγαῖος, quod exp. ὁ ἐξ ἐπι-
 ταγῆς τι ποιῶν, i. e. Qui facit quidpiam jussu alius,
 s. quod jussus est. "Αὐτόταγος μύλη, Hes. ἄδεσπο-
 τος, παρόσον οὐδεὶς ἤλαυνεν αὐτήν: nam * ἐνταγόν
 "vocabant τοὺς ἡγουμένους. Sic αὐτόταγος μέλη ap.
 "Etym. ἀδέσποτα, οὐκ ἔχοντά ἐπιτάσσοντα per-
 "peram tamen ap. eum scriptum est αὐτότατα." ["Valck. ad Ammon. p. 2." Schæf. Mss. * "Με-
 σοταγῆς, Jambl. Arithm. 119." Kall. Mss.] "Ὁμο-
 "ταγεῖς, Qui ejusd. sunt ordinis, οἱ ἐν τῷ αὐτῷ
 "τάγματι, Chrys. de Sacerd. (3. T. 6. p. 20, 23.) et
 "Dionys. Areop." [Julian. 4. p. 144. Ἔργα ὁμοταγῇ
 ταῦταις.] "Ὁμοταγῶς, Eod. ordine, Ead. serie,"
 ["Nicet. Paphl. p. 13. in Martyrum Triadi edita a
 Combef. Paris. 1666." Boiss. Mss. * "Ἀνομοταγῆς,
 Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 236. (* Πρωτο-
 ταγῆς, unde) * Πρωτοταγῶς, Primo loco, ordine,
 Dionys. Areop. 37." Kall. Mss.]

Ἀνατάσσω, SIVE Ἀνατάττω: et pass. voce, sed
 activa signif., Ἀνατάττομαι, Instruo, Præparo; nam
 Suidas et Hes. ἀνατάσσειν exp. εὐτρεπίσσειν. || In-
 terdum usurpatnr pro Componere, et literis man-
 dare, ut et συντάττεσθαι: sed rarius, et vix unquam
 ap. vett. Scriptt. In Vita Lucæ Evangelistæ reperitur
 aliquoties, ut, Τὸ γὰρ νυμφοστόλον Γαβριὴλ πρὸς τὴν
 παρθένον μυστήριον οὕτως ἀνετάξατο ὁ εὐαγγελιστὴς.
 Sed et ipse Lucas præfationem sui Evangelii sic
 orditur, Ἐπειδὴ περ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάσσειν
 διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμά-
 των, i. e., Erasmo interpr., Contexere narrationem.
 Bud. autem vertit, Narrationem astruere. Ego in-
 struere potius dixerim, cum Ovidio. [Cunis repetitis
 in ordinem digerere, Valck. Schol. in N. T.] || Ἀνα-
 τάττεσθαι ap. Plut. in signif. longe alia reperiō, (10,
 35.) ubi loquens de quodam elephante, scribit, Εἰς ὃ
 δυσμαθέστατος, ἀκούων κακῶς ἐκάστοτε, καὶ κολαζόμενος
 πολλάκις, ὥφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' εαυτοῦ πρὸς τὴν σελή-
 νην ἀναταττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν. Quæ
 Plin. iisd. pene verbis narrans, (undecunque eandem
 hanc historiam sumserit,) l. 8, c. 3. ita orditur, Cer-
 tum est, unum tardioris ingenii in accipiendis quæ
 tradebantur, sæpius castigatum verberibus, eadem
 illa meditantem noctu repertum. Sed pro duobus
 Græcis verbis quibus usus est Plut., sc. ἀναταττό-

μενος et μελετῶν, unico est usus, cum dixit Meditantem: quod respondere scimus illi μελετῶν. Ad ἀναταττόμενος igitur quod attinet, nullum mihi occurrit in præsentia Lat. vocab. quo aptius reddi posse existimem, quam Recolens, ut Recolere studia dixit Cic. Sed et qui aliqua recolit memoria, ea recenset et velut rursum digerit ordine: quæ certe cum prima signif. verbi τάττεσθαι, sub passiva voce usum activæ præstantis, optime conveniunt, et præpositioni ἀνὰ eam, quam in aliis multis comp. signif. habet, relinquunt. Quæ cum ita sint, Grynæus tamen, haud scio quid cogitans, pro ἀναταττόμενος Molientem dixit, verba illa Plut. sic interpretans, Unum tardioris ingenii, quia ægrius hæc assequebatur, ubilibet pessime audientem, et verberibus sæpe castigatum, deprehensum noctu, eadem illa e sese ad lunam meditantem molientemque. [“Ad Charit. 643.” Schæf. Mss. * “Προανατάσσω, Chrys. in Ps. 136. T. 1. p. 561, 41. Ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ· τὸ δὲ προανατάξομαι, προανακρούσομαι σου ἔστιν.” Seager. Mss. “Germanus in Dormit. B. Mar. 94.” Boiss. Mss. Suid. 3, 175. e Ps. 136. * Προανατάσσω, Artemid. 1, 1. Ποῖα τῶν παθῶν * προανατρέχειν πέφυκε καὶ προανατάσσειν ἑαυτὰ τῇ ψυχῇ.]

Ἀντιτάσσω, VEL Ἀντιτάττω, Contra instruo in acie, Ex adverso instruo ad prælium, Oppono in prælium. Æschines autem metaphorice dixit, (56.) Ἀντιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναίδειαν. || Pass. Ἀντιτάσσομαι, et Attice Ἀντιτάττομαι, Ex adverso sto instructa acie, Prælio obisto. Unde οἱ ἀντιταττόμενοι dicuntur Hostes. Ἀντιτάττεσθαι, inquit Bud., sicut et ἀντιπαράταττεσθαι, Ex adverso instrui in acie, ut sinistrum cornu adversariorum dextro nostro. Plut. Cæsare, Ἀντιπαχθεὶς δ' Ἀντωνίῳ καὶ Φιλίππῳ, de Bruto loquens. || Ἀντιτάττεσθαι, Adversari, Repugnare, Obistere. Andocid. Νομίσαντες τὴν σφετέραν αὐτῶν ἀρετὴν τῷ πλήθει τῶν Περσῶν ἀντιτάττεσθαι, Xen. (Ap. 2, 6, 27.) Καλοῖς κάγαθοῖς ἀντιτάττεται, Isocr. Panath. (38.) Νῦν μὲν ἐν τοῖς λεγόμενοις, ἡμῖν ἀντιταττόμενοι, τὸν δ' ἄλλον χρόνον ἐν τοῖς πραττομένοις ἅπασι. Dicit et ἀντιτάσσεσθαι τινι περί τινος, pro De re aliqua adversus eum contendere, quasi opponentem se ei in acie. Dem. (36.) Τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντων ἀξιώχρεω περί τῶν πρωτεῶν ἡμῖν ἀντιτάσσεσθαι. Dicitur etiam ἀντιτάττεσθαι πρὸς τινα, Xen. K. II. 3, (1, 10.) Πόλις ἀντιταττομένη πρὸς πόλιν ἐτέραν, Isocr. (Panath. 13.) Ἀντιτάττεσθαι πρὸς αὐτοὺς, Theophr. Ἀντιταττόμενος πρὸς τὰς φύσεις. Affertur vero etiam cum accus. sine præp. ex Eur. (Suppl. 1143.) ἀντιτάσσομαι σὸν φόνον, pro Tuam cædem ulciscor, adversus ejus auctorem stans velut acie instructa. [“Ad Lucian. 1, 383. ad Diod. S. 1, 242. ad Charit. 549. ad Dionys. H. 3, 1354. T. H. ad Lucian. Dial. p. 64. Act. et med., Kuster. V. M. 15. 38. Ἀντιτεράχθαι, 89.” Schæf. Mss. “Substituto, Loco alicujus colloco, Philes p. 78.” Schleusn. Mss. * Ἀντιτακτέον, Opponendum est, Plut. 6, 485. “Aristot. Top. 5, 3.” Kall. Mss. * Ἀντίταγμα, Idem in Nicia 2. Cleomene 23. Eumene 4. Dione 11. “Ad Diod. S. 2, 158. 431.” Schæf. Mss.] Ἀντίταξις, ἢ, Aciei instructio adversus hostem, Prælii instructio, Repugnantia, Plut. de Pr. Frigido, Μυρίαὶ δὴπουθέν εἰσιν ἀντιτάξεις καὶ ἀντιπάθειαι πρὸς τὸν ἀέρα τῆς γῆς, Sexcentæ profecto sunt aeris et terræ repugnantiae ac dissensiones, Turn. [“Ad Timæi Lex. 145. * Ἀντίτακτος, Jacobs. Anim. 282.” Schæf. Mss. Hierocl. p. 298. “Inimicus, Andr. Cr. 192. * Ἀντιτάκτης, Hæreticus, Clem. Alex. 439.” Kall. Mss. * Ἀντιτακτικός, Plut. 9, 44.] Ἀποτάσσω, SIVE Ἀποτάττω, Colloco, Colloco certo in loco, Sepono, Repono certo in loco, ad certum usum. Apud Philostr. pro Secerno: ἀποτάττω, inquit Bud., ἀφαιρῶ, Secerno, Seorsum destino. Et ἀποτάκτος, Ad certum usum sepositus et selectus, Polyb. (6, 35, 3.) Ὁμοίως δὲ καὶ παρ' ἑκάστον τάγμα πάντες ἐξ ἑαυτῶν τιθέασιν φυλακὴν, τὰς δὲ λοιπὰς ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει, Attribuit et destinat. Plut. Ἀλλὰ τὰς τελωνικάς προσόδους ἀπέταξαν οὕτω χρόνον ἔχουσας. Item Centurio, In stationibus pono,

PARS XXVII.

A Polyb. Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει. || Passiva vox est Ἀποτάττομαι, itidem pro Colloco, Dem. (238.) Ἐν τοῖς φρουρίοις ἀποτεταγμένοι: exp. In præsidiis collocati. Est etiam Destinor, unde idem partic. ἀποτεταγμένος, Destinatus, Desponsus, Devotus: et ἀποτεταγμένη ὥρα, ap. Basil. Stata et constituta hora. Chrys. Εἰς τὸν ἀποτεταγμένον οἶκον αὐτῆς, In cubiculum ipsi destinatum s. attributum, et velut assignatum. Sic Ἀποτεταγμένα χρήματα, Attributa pecunia exp. Invenitur et partic. aor. 1. ap. Polyb. (6, 35, 6.) Τοὺς δὲ εἰς τὰς φυλακὰς ἀποταχθέντας, h. e. ἀφωρισμένους, Bud. || Ἀποτάττομαι autem voce quidem activa, sed signif. neutra, Renuntio, Greg. Naz. Τῇ ἀφῇ κατεμαλακίσθης, ἀπόταξαι ταῖς λειότησι: Renuntia, Nuntium remitte, Jube valere, Abs te summove. Exponi etiam potest, Jubeo valere, ut Cic. locutus est, Luc. 9, (61.) Πρῶτον δὲ ἐπιτρέψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου, Primum autem indulge hoc mihi, ut jubeam valere domesticos meos. Bas. ad Neocæsarienses clericos, B Ἀποταξάμενους τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις. In Pand. Ἀποτάσσεσθαι τῇ ὑποθήκῃ, καὶ παραχωρεῖν ἐτέρῳ, Renuntiare institutioni et alteri cedere hæreditate, Bud. Ἀποτάττομαι cum gen. rei et dat. personæ in Fabulis Æsopi, Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαι σοι πῆς φιλίας, Renuntio tibi amicitiam. Sed legitur etiam σου pro illo σοι: regetur autem σου a gen. φιλίας: essetque idem sensus ac si dictum foret τῆς σῆς φιλίας. Aliquando ἀποτάττεσθαι dicuntur simpliciter, qui valedicunt alicui cum eum a se dimittunt, vel qui dimittunt a se quempiam dicentes illi vale, vel addentes etiam mandata: ut cum amicum quempiam a nobis dimittimus, ejus quidem amicitiae non renuntiantes. Sic Act. 18, (18.) Ὁ δὲ Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν. Et paulo post, Ἀλλ' ἀπετάξατο αὐτοῖς, Valedixit eis. || Ἀποταξάμενοι sunt Emeriti: et ἀποταξάμενοι παῖς, Puer exoletus. Bud. [“Ἀποτάσσομαι, Wakef. Alc. 750. Diophantus Epigr., T. H. ad Plutum p. 380. Jambl. de V. P. 36. Kiessl., Phryn. Ecl. p. 10. Hoeschel. Dedic. Phryn., Wessel. Diss. Herod. 152. Valedico, ad Charit. 291.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 107.” Wakef. Mss. Plut. Aristid. 27. Ἄλλας δραχμὰς τέσσαρας εἰς ἡμέραν ἐκάστην ἀπέταξεν. Phryn. Ecl. p. 23. Ἀποτάσσομαι ἐκὼν ἐκφυλον πάντων χρητῶν λέγειν ἀσπάζομαι σε· οὕτω γὰρ καὶ οἱ ἀρχαῖοι εὐρίσκονται λέγοντες, ἐπειδὴν ἀπαλλάττονται ἀλλήλων: Lobeck.: —“Nihil certius hoc Phrynichi judicio. Verbum ἀποτάσσεσθαι (sensu Valedicendi), Atticis ignotum ea ætate vixit, quæ Alexandria dicitur. Apud Philon., Joseph., Scriptt. sacros et ecclesiasticos exemplorum abunde est: v. Krebs. Obs. 121. Kypke Obs. 1, 259. E nativis Græcis unum aut alterum seculo tertio et quarto hac labe contactum reperimus, v. Jambl. V. P. 28. p. 145. Liban. Decl. 4, 511. 824. Alii recentiorum συντάσσεσθαι (v. Dorv. ad Charit. 291.) et * ἀποχωρεῖν usurpant; hoc e Schol. Eur. Phæn. 996. Valek. inserendum Lexicis.” * “Ἀποτεταγμένως, Definite, Terminate, Orig. c. Cels. 4. p. 221.” Seager. Mss. Basil. 3, 498. * Ἀπόταγμα, Jambl. V. P. 290.] Ἀπόταξις, ἢ, SIVE Ἀποταγή, ἢ, Renuntiatio. Item Salutatio quæ fit extremum, Valedictio, si dici posset. Renuntiatio, inquit Bud., et Cum extremum salutamus ac salutem alicui vitæ instituto dicimus. Cyrill. ἀπόταξιν et σύνταξιν inter se opp., Εἰς νοῦν μὴ λαβόντες τὴν σύνταξιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀπόταξιν τοῦ διαβόλου. Dionys. de baptismo infantium loquens, et iis qui ἀνάδοχοι, quasi susceptores, vocantur, Οὐδὲ γὰρ τοῦτό φησιν ὡς ὑπὲρ τοῦ παιδὸς, ἐγὼ τὰς ἀποταγὰς ἢ τὰς ἱερὰς ὁμολογίας ποιούμεαι, ἀλλ' ὅτι ὁ παῖς ἀποτάσσεται καὶ συντάσσεται. Vide ap. Suid. quomodo utatur Antiph. hoc nomine ἀπόταξις. [“Ad Phryn. Ecl. p. 10 (=23.)” Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. * Ἀποταξία, Epiph. 1, 141. Lobeck. Phryn. 532.] Ἀπότακτος, ὁ, ἢ, Sepositus et selectus ad certum usum, Bud. Ex Herod. affertur, (2, 69.) Ἀπότακτα σιτία. [Critias Athenæi p. 433. * Ἀποτακτέω, unde * Ἀποτακτισταί, οἱ, Julian. Or. 7. p. 224. * Προαποτάσσομαι, Ante finem impono, Ante valedico,

25 Q

Philo J. 2, 326. Τῷ βίῳ προαπεράξαντο ζήφειν, ἢ φαρμάκοις, ἢ ἀγγόνοις.]

Διατάσσω, SIVE Διατάττω, Ordino, Compono in ordines, Digero, Dispono : διατάττειν τὸν στρατὸν, ex Herod. Et, εὐ δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξε, ex Hesiodo (Θ. 74.) Bud. postquam dixit διατάττω esse Describo, Decurio, et significare etiam Digero, et Compono in ordines : subjungit, Et διαταξάμενος, ὁ παραταξάμενος : ut Xen. Ἑλλ. 7, (1, 9.) Οἱ Θηβαῖοι διαταξάμενοι, Agmine composito incedentes. Polyb. διατεταγμένους στρατιώτας vocat In stationibus et vigiliis dispositos. Utitur Xen. et de arboribus in quincuncem digestis, (Ec. 4, 22.) Ταῦτα, ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα, Cic. Mei sunt ordines, mea descriptio. At Διατάττομαι, voce pass. Constituo, Statuo : quarum signifi. exempla affert Bud. ex Aristot. Probl. et ex Appiano. Additque significare etiam Edico, Plutarcho (10, 639.) qua in signif. Lucam voce activa usum esse, Act. 18, (2.) Διὰ τὸ διατεταχέναι τὸν Κλαύδιον κ. τ. λ. Vocis autem passivæ exemplum in hac signif. habes et ap. Synes. Ep. ad Theoph. Διὸ δέομαι γράφε καὶ διατάττον μηδὲν μὴδὲν ἐξείναι τοιοῦτο ποιεῖν. Hæc ille ; sed ap. Eund. διαταττόμεθα invenio, quod non satis commode reddi posse videtur Edicimus : sc. in Ep. 5. circa finem, Τοῦτους ἡμεῖς Ἀμαληκίτας εἶναι διαταττόμεθα, παρ' ὧν οὐκ ἔξεστι κομίσασθαι λάφυρον. Aptius certe hic διαταττόμεθα reddetur Sancimus, quam Edicimus. At Epigr. διατάττεσθαι dicitur a Lucillio (77.) de eo qui aliquid mandat testamento : Καὶ κηθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι Δώδεκα, καὶ κίστας εἴκοσι πέντε νόμων. Sciendum est porro, διατάσσεσθαι s. διατάττεσθαι passiva etiam signif. interdum dici, quod edicatur et sancitur, idque in præt. præsertim, Philo V. M. I. 1. * Ἡ τὴν ἐν οὐκ ὀλίγοις τῶν διατεταγμένων ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς πόλεις νομοθετῶν ἐναντιώσιν. At vero ex Herod. (1, 110.) affertur Διατάτταμαι ἐπορεύειν pro Mandatum est mihi, Injunctum est mihi. Qua constr. habuimus supra ex Eodem ταχθεὶς φρουρεῖν. [“ Ad Herod. 55. 538. Toup. Opusc. 2, 24. Markl. Suppl. p. 281. ad Charit. 643.” Schæf. Mss. Lex. Xen. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 363. Valck. Schol. in N. T. 1, 432. * “ Διατεταγμένως, Julian. 301.” Wakef. Mss.] Διάταγμα, τὸ, ET Διάταξις, ἡ, Edictum, Sanctio. Διατάγματα τῶν ἀρχόντων καὶ διαγράμματα, inquit Bud., Edicta sunt magistratum, ut Plut. Marcello (24.) auctor est. Et διατάξεις Constitutiones et edicta principum quæ proscribuntur, a Synesio dicuntur. Greg. Naz. Τίνος οἱ παρθενῶνες καὶ τὰ ἐγγραφα διατάγματα, Constitutiones monasticæ. Ex Eodem affertur διατάξεις νομικαί. Hoc nomen habent et quæ vulgo appellatur Constitutiones novellæ Justiniani. Græce enim inscribuntur, Ἰουστινιανὸν Νεαπαὶ Διατάξεις. Sed διάταξις, sequendo priorem illam verbi διατάττω signif., redditur etiam Ordinatio, Digestio, Descriptio, Decuratio. [“ Διάταγμα, Diod. S. 2, 306. Διάταξις, ad Dionys. H. 1, 393.” Schæf. Mss. Conf. c. διάλεξις, ad Greg. Cor. 768. Schleusn. Lex. V. T. * Διαταγματικός, Gl. Edictalis.] Invenitur ETIAM Διαταγή pro διάταξις, ad Rom. 13, 2. Ὡστε ὁ ἀντιπασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν, (cum proxima ejus verba sint, Αἱ δὲ οὐσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν) : ubi διαταγή potest reddi Mandato. At in VV. LL. Διαταγή τῆς ἐπιστολῆς, affertur ex Esdr. (4, 11.) pro Exemplari epistolæ. [Valck. Schol. in Act. Apost. 7, 53.] Διατάκτης, ου, ET Διατάκτωρ, ορος, ὁ, Ordinator, Dux, in VV. LL. ubi διατάκτωρ exp. etiam Herus, Dominus, δεσπότης : sed non addito hujus expositionis Auctore. [“ Διατάκτης, Schol. II. Δ. 285. Διατάκτωρ, Schol. II. A. 16. Δ. 84.” Wakef. Mss.] AT VERO Διατακτικόν, quod illa interpr. Ad ordinem spectans, hanc signif. non admittit. Scr. enim esset διατακτικόν. Et quod afferunt e Polyb. (T. 5. p. 83. Schw.) post Suidam, Ταῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατακτικώτερον, si significaret quod vulgo dicimus De meilleure conduite, itidem scr. esset διατακτικώτερον. [Διατακτικός, Sext. Emp. Math. 1, 2, 45. p. 225. “ Toup. Opusc. 1, 83. Emendd. 1, 126.” Schæf. Mss. * Διατακτικῶς, Gl. Ordinate. * Διατακτός, unde] Ἀδιάτακτος, ὁ, ἡ,

Non ordinatus, digestus. In VV. LL. annotatur ἀδιάτακτους dictos fuisse ap. Athenienses, Qui in iniquilinos ascripti non erant, aut alioqui μετοίκιον non pendebant. Quæ valde suspecta sunt, undecunque sumta sint. Hes. ἀδιατάκτῳ exp. duntaxat, ἐν μηδὲν τεταγμένῳ μέρει. [Joseph. 1, 151. “ Schol. Od. T. 560.” Wakef. Mss.] Item verb. VICOMP. Ἀντιδιατάττομαι, sequens illam verbi διατάττομαι signif., qua ponitur pro Statuo, Constituo. Ponitur enim ἀντιδιατάττομαι pro Contra statuo, s. decerno. Synes. in quadam ad Fratrem Ep. (p. 249.) Οἷσθ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τοῖς θροῦλλονμένοις τούτοις ἀντιδιατάττεται δόγματα, Philosophi multa statuerunt et decreverunt contra receptas vulgo in Ecclesia opiniones et sententias Theologorum, Bud. [“ Orig. c. Cels. 2. p. 102.” Seager. Mss.] “ Ἐνδιατάττω, Or. “ dino et digero in s. intus.” [Herod. 7, 59. * “ Ἐνδιατάκτος, Proscriptus, Andr. Cr. 265.” Kall. Mss.] Est et aliud VICOMP. Ἐπιδιατάττομαι, Insuper edico, mando, [Ep. ad Galat. 3, 15. * Παραδιατάττομαι, Hierocles ap. Stob. Serm. 37. τὴν κατὰστασιν τῆς πολιτείας. * Προδιατάσσω, Æneæ Comm. Poliore. p. 1669. * Προσδιατάσσω, Joseph. A. J. 4, 8, 41. Philo J. p. 711. “ Προσδιατάττομαι, Proscribo, Andr. Cr. 224. Ordino, Mando, Athan. 1, 825.” Kall. Mss.]

Ἐκτάσσω, SIVE Ἐκτάττω, Instruo aciem, Compono ordines et agmen, Diod. S. Καταστρατοπεδεύσας δὲ περὶ τὰ Ἀρβηλα, τὰς δυνάμεις ἐνταῦθα καθ' ἡμέραν ἐξέταττε. Sic pass. Ἐκτεταγμένην πολεμικὴν μεγάλην δύναμιν ex eod. Diod. affert Bud. 642. Addit vero et e Polyb. exemplum bujus verbi, ap. quem ἐκτάζει τὸ στρατόπεδον exp. In aciem explicare. Rursum passivi verbi exemplum ex Arriano, ὃς ἥδη καθεῶρα τοὺς Ἰνδοὺς ἐκτασσομένους. Affertur et ex 2 Macc. (15, 26.) Ἐκταγείσης στρατιᾶς, Exaltu ordinato. At Hes. ἐκτάσσοντα exp. χαράσσοντα, γράφοντα. [“ Zeun. ad Xen. K. II. 575. ad Diod. S. 1, 187. 2, 310. 382. 383. Heringa Obs. 130. ad Charit. 643.” Schæf. Mss. “ Dio Chrys. J. 648. c. Joseph. 178, 10. LXX. (2 Reg. 24, 39. Dan. 4, 10. Neh. 4, 16. Num. 32, 27. 2 Macc. 15, 26.)” Wakef. Mss. * Ἐκτεταγμένως, Schol. Apoll. Rh. 1, 567] Ἐκταξις, ἡ, Instructio aciei : ἐκταξιν ποιεῖσθαι, Instruere s. In aciem explicare copias. Polyb. (2, 33, 7.) Παρ' αὐτὴν τὴν ὕχθην τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν ἐκταξιν. Ab Æliano tamen VOCANTUR Ἐκτακτοί, Extraordinarii, Bud. AT Ἐκταγή, Mulcta, δίκη, VV. LL. sine ullo testimonio, [“ Procuratio, Suid. v. Δηληγαρίων.” Schleusn. Mss. : Gl. Delegatio. * Ἀντεκτάσσω, E contra aciem iustruo, Appian. 1, 164. 2, 670.” Wakef. Mss. * Συνεκτάσσω, Una cum aliis ducebis aciem iustruo, Xen. K. II. 6, 3, 8.]

Ἐντάσσω, unde vox Gallica Entasser. Nisi potius dicamus esse hoc verbum a nomine Tas, quod ipsum sit a Τάσσω, SIVE Ἐντάττω, Inter ordinandum interjicio s. Inter digerendum. Et generalius pro Interjicio, Interpono. Nam Bud. synonyma facit, παρεμβάλλειν, et ἐντάττειν, et ἐντιθέναι, Comm. 108. Ex Ejusd. Comm. in Epist. affertur ἐντάττειν τοῖς τυχεύουσιν pro τοῖς πολλοῖς ἐγκαταλέγειν, Inter plebeios annumerare, Cogere in ordinem. ITEM Ἐντεταγμένοι, sicut ἐγκριτοί, part. præt. ab ἐντάσσομαι, In ordinem numerumque redacti. Qui et ἐγκύκλιοι dicuntur : ut scribit Idem in Annot. in Pand. Redditur autem et Gregarii. [“ Athen. 1. p. 9. Musgr. Rhæ. 492.” Schæf. Mss. “ Injicio, Indo, Philo J. 2. p. 470, 23.” Wakef. Mss. “ Ordine injungo, Joseph. Hypomn. 73.” Schleusn. Mss.] Ἐνταξις, ἡ, Interpositio, Insertio. Peculiariter vero ἐνταξις, quæ et παρένταξις, cum levis armaturæ milites in phalangis interstitiis interjiciuntur, nudi singuli juxta singulos armatos : ut quidam Suidæ verba interpr., quæ ap. eum vide. [* Ἐντάξιμος, Gl. Insertus, Insertitiis.] “ Ἐντακτός “ κίνησις, ex Alex. Aphr. Probl. 2. affertur pro “ Certus motus ; sed annotatur, quosdam ibi legere “ εὐτακτός.” [“ Ἐντ. πορεία, Profectio secundum ordinem instituenda, Joseph. Hypomn. 69.” Schleusn. Mss. * Δισέντακτος, Gl. Bisextum.] Παρεντάττω, i. q. ἐντάττω, sicut παρένταξις i. esse q. ἐνταξις, testatur Suid. Alioqui παρεντάττω videri posset

significare Obiter interjicio, Clam interjicio, insero : ut παρεμβάλλω. [Plut. 10, 230. 239.] At verbale ILLUD Παρένταξι vide in Ένταξι. [I. q. παρένθεσις, ibid. 240.] “Παρεντάττειν, e Polyb. 5. affertur pro “Recte atque ordine apparare, ut qui apparituras “faciunt. Sed mendosa procul dubio scriptura, et “forsan leg. παρεντάττειν.” [* “Προσεντάττω, Insero, Ptolem. de Appar. Fix. 8. Fabr. B. Gr. 4. p. 431.” Kall. Mss. * Συνεντάσσω, Phot. Bibl. Cod. 155. “Ruhnck. Præf. ad Tim. p. xi.” Schæf.]

Έπιτάσσω, SIVE Έπιτάττω, Colloco s. Dispono post. Unde partic. PASS. Έπιτεταγμένοι, Qui in secunda acie dispositi sunt, i. e. Post primam aciem introrsus stationem et ordinem habentes, Xen. Έλλ. 1, (6, 21.) Έπετέρακτο δέ Άριστοκράτει μὲν Περικλῆς κ. τ. λ. Qua ratione οἱ έπιστάται sunt iidem qui έπιτεταγμένοι. Sæpe tamen έπίτακτοι et έπιτεταγμένοι pro Triariis et Subsidiariis militibus accipiuntur. Huic autem έπιτεταγμένοι opp. προτεταγμένοι. Bud. || Έπιτάττω, Pro potestate jubeo, imperio statuo, Mando, Impero, Jubeo. Xen. CEC. (9, 9.) Ταῦτα μὲν αὐτοῖς τοῖς χρωμένοις δέξαντες ὅπου δεῖ τιθέναι, παρεδῶκαμεν, καὶ έπετάξαμεν σῶα παρέχειν. Quæ Cic. ap. Colum. ita veritit, Hæc ipsa iis, qui uti solent, tradidimus, et ubi ea ponerent demonstravimus, et ut salva essent præcepimus. Ex eod. Xen. Έπιτάττω μὴ κλέπτειν. Item ex Isocr. Τὸν γὰρ αὐτῷ τὰ βέλτεστα πράττειν έπιτάττοντα, Qui sibi ipsi optima quæque agere imperat. Platoni autem νόμος dicitur έπιτάττειν, Sancire. Exemplum præterea ex Aristot. vide ap. Bud. 642. Ubi habes et PASS. Έπιταττόμενοι, quod exp. Subditi, quibus imperia accipere necesse est. Afferturque ex eod. Aristot., Οὐ γὰρ δεῖ έπιτάττεσθαι τὸν σοφόν, ἀλλ’ έπιτάττειν. Quidam vero ex Horat. έπιτάττομαι interpr. Imperor. Item Subditus sum alicujus ditioni et potestati. In VV. LL. Έπιταττόμενοι καὶ ὑπηρετούντες, e Plut. Popl. At, Έπιτετάχατο εἰς Πέρσας, quæ verba Herodoti esse puto, exp. Inter Persas recensentur, “Inter Persas collocati erant, “Ionice pro έπιτεταγμένοι ἦσαν.” In Iisd. e Greg. Naz. “Άλλω τινὶ τοῦ παντός έπιτεταγμένοι, Alii orbis parti præfecti. [Έπιτάττομαι, active, Philostr. 2, 10. “Έπιτάσσω, Valck. Adoniaz. p. 384. Wyttenb. Select. 396. ad Herod. 597. Thom. M. 356. ad Charit. 630. 643. Synes. Epigr. 1. ad Diod. S. 2, 152. 233. Έπιτάξομαι, pass., Pierson. ad Mær. p. 13.” Schæf. Mss. Conf. c. έπιπλήσσω, Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sm. 234. * “Έπιτεταγμένως leg. ap. Adamant. Phys. 2, 27. init. p. 421.” Wakef. Mss.] Έπιταγμα, τὸ, Subsidiaria cohors, Plut. Pompeio (69.) ‘Ο δὲ μετεπέμψατο σπείρας ἕξ ἀπὸ τῶν έπιταγμάτων, [Polyb. 5, 53.] UNDE Έπιταγματικός, Subsidiarius, [Phav. 138.] Quid autem præterea significet έπίταγμα in re militari, vide in Appendice de Vocab. Milit. Ab altera porro verbi έπιτάττω signif. dicitur έπίταγμα, Mandatum, Jussum. Plato de Rep. 2. Καὶ ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου έπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον. [“Έπίταγμα, ad Diod. S. 2, 408. 526. Mandatum, ἕξ έπιτάγματος, Bibl. Crit. 3, 2. p. 20. Έπιταγματικός, Reiz. ap. Wolf. ad Hesiod. 106. Fischer. ad Weller. Gr. 2, 199. 225. 233. Heyn. Hom. 7, 690.” Schæf. Mss. Conf. c. έπιτακτικός, ad Greg. Cor. 88.] Habentur in VV. LL. ETIAM Έπίταξις ET Έπιταγή pro hac signif. [Έπίταξις, Herod. 3, 89. 97. Plato Theæt. 209. Tim. 20. de LL. 8. p. 834. Έπιταγή, ad Rom. 16, 26. Diod. S. 1. p. 44, 30. Dionys. H. 1. p. 127, 48. “Έξ έπιταγῆς, Bibl. Crit. 3, 2. p. 20.” Schæf. Mss.] “Έπιταγή, Breviter, Compendiarie, Etym., qui ex έπιτάξω “factum esse ait,” [“Cattier. Gazoph. 60. Callim. 1. p. 550.” Schæf. Mss. Helladii Chrestom. p. 13. I. q. έφεξῆς, Arat. Phæn. 380. Cf. Έπιτάξ.] “Έπιτακτοί,” [vide paulo ante cum έπιτεταγμένοι.] “vide inter Vocabula ad Rem militarem pertinentia. “Reddatur Triarii et subsidiarii milites.” [Thuc. 6, 67. * Έπιτακτός, Præscriptus, Jussum, Pind. II. 4, 420. Eur. Fr. Belleroph. 18. “Nicarchus 4.” Schæf. Mss. “Ad Hesych. 1, 1393. n. 11.” Dahler. Mss.] At vero VICOMP. Άνεπίτακτος, Cui non imperatur, Qui nullius imperio subditus est. In VV. LL. red-

ditur, Injussus aliquid agens: afferturque e Thuc. (7, 69.) Άνεπίτακτος πᾶσιν ἐς τὴν διαίταν ἐξουσία. Perperam autem in iisd. redditur etiam Invictus, Fortis. [Dio Cass. p. 905. * “Άνεπιτάκτως, Injussu, Diog. L. Aristotele 171. HSt. Έρωτηθεῖς τί ποτ’ αὐτῷ περιέγρονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, Τὸ ἄ. ποιεῖν, ἃ τινες διὰ τὸν ἀπὸ τῶν νόμων φόβον ποιοῦσιν.” Seager. Mss. * Άνεπιτάκτως, Joseph. A. J. 19, 2, 2. * Άνεπιτάκτος, Plato Polit. 2. p. 267. * Ένεπίτακτος, Nicandri Epigr. 4.] Έπιτακτῆρ, ἦρος, ὁ, Qui imperat, Cujus est imperare, statuere pro imperio, [Xen. K. Π. 2, 3, 4. “Ad Mær. 116. * Έπιτάκτωρ, ad Charit. 351.” Schæf. Mss. “Suid. et Phot. v. Σημάντρος.” Schleusn. Mss. * Έπιτάκτης, Callim. ap. Schol. Pind. 349. “Geop. 17, 2.” Kall. Mss.] “Άνεπιτάκτης, Qui ipse per se aliquid injungit, “jure suo jussa imponit, ut rex: non qui ab alio “jussus imperat, ut præco. Plato Polit. 159” [= 260. * Άνεπιτακτικός, ibid. et 267. 275.] “Unde “ADV. Άνεπιτακτικῶς, More eorum qui per sese “jubendi potestatem habent.” Έπιτακτικός, Imperiosus, [Plato Polit. 260. 263.] Έπιτακτικῶς, Imperiose, in quodam loco quem Suid. affert. Nisi potius debet reddi Pro imperio: ut dicitur Statuere pro imperio. [Diod. S. 477.] “Άνεπιτάττω, “Contra injungo s. impono, Vicissim impero, Thuc. “(1, 135.) Άνεπέταξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλαύνειν αὐτόν.” [* “Προσαντεπιτάττω, Dio Cass. 183.” Wakef. Mss. * Προεπιτάττω, Gl. Præmando.] Προεπιτάττω, Insuper impero, mando, jubeo, Præterea impero, Aliquid impero præter id quod imperavi, Isocr. Archid. “Οτι πάντες εἰώθασιν τοῖς μὲν λίαν ἐτοίμως ποιοῦσι τὸ προσταττόμενον, αἰὲ πλεόν προσεπιτάττειν. [“Liban. Decl. pro Socr. 210. Mor.” Boiss. Mss.]

Κατατάσσω, SIVE Κατατάττω, In numeros militares refero, (sicut καταγράφω et κατανέμω,) Centurio, Decurio. Interdum Certo ordine digero et pono, ut chorographus loca in tabula collocat. Qua in signif. sæpe usus est Ptolem., inquit Bud., qui et simpliciter exp. Colloco ap. Dionys. Areop. In VV. LL. exp. etiam In ordinem refero, Deligo. ITEM Κατατάξασθαι ap. Dem., quod JCTi vocant Constituire pecuniam. Vide Bud. 228. 229. Sed adde iis exemplis, quæ affert e Lysia, hæc duo: e Plut. (6, 680.) Τῶν Άντιπάρων φίλων τινὰ κατατάξας εἰς τοὺς δικαστάς: et ex Herodiano, (6, 8, 2.) Εἰς τοὺς ἱππεδοντας στρατιώτας καταταγείς, ubi redditur etiam Allectus. [“Toup. Opusc. 2, 24. Emendd. 2, 438. Ruhnck. ad Xen. Mem. 222. ad Herod. 142. ad Phalar. 274. Thom. M. 248. Jacobs. Anth. 9, 257. ad Diod. S. 2, 320. Conf. c. κατάγω, ad Eund. 1, 314.: ibid. 318, 25. legerim καταταχθεῖς.” Schæf. Mss. “Digero cibum, Clem. Alex. 217.” Wakef. Mss.] Κατάταξις, Centuriatio, Decuriatio, [“Hierocles 292. Cibi digestio, Clem. Alex. 217.” Wakef. Mss. * “Κατακτέος, Orig. c. Cels. 233. Artemid. 2, 34. (* Κατακτός, unde) * Άκατάτακτος, Qui non subjici potest, Dionys. Areop. 83.” Kall. Mss. * Κατατακτικός, unde * Κατατακτικῶς, Gl. Ordinate. * “Άντικατατάσσω, In locum alicujus sufficio, Clem. Alex. 667.” Kall. Mss.] Έγκατατάττω, q. d. Colloco inter alios, et veluti Interjicio iis quos collocaui, Interjicio iis quos in ordinem retuli. At VV. LL. exp. Ascribo, Adjudico; sed perperam in iis scriptum est έγκατατάττω, assentiente huic errori et ordine alphabetico, pro έγκατατάττω. [“Clem. Alex. 227. 423. Longin. (10, 7. 43, 3.)” Wakef. Mss. Conf. c. έγκαταμίγνυμι, Dionys. H. de C. VV. 383. * Προσκατατάττω, Adjicio, Subjicio, Polyb. 3, 20, 1.] Συγκατατάττω, Una cum aliis colloco: quod ibi e Phalar. affertur pro Annumero. [“Συγκ. τῷ λαῷ, Populo ascribo, Jure civitatis dono, Joseph. Hypomn. 70.” Schleusn. Mss. “M. Anton. 7, 9. Συγκατατέτακται καὶ συγκοσμεῖ.” Gataker. Mss.]

Μετατάσσω, VEL Μετατάττω, Ordinem muto, VV. LL. At Bud. reddit. Ordines muto in acie instruenda, et a Xen. sic accipi tradit. Alibi tamen Xen. locum affert, in quo habetur non activa vox, sed passiva μετατάττεσθαι: e K. Π. 6, (1, 22.) Άναγκαῖον οὕτω τετάχθαι αὐτοῖς μετατάσσεσθαι γὰρ ὀκνήσουσι, καὶ ἦν πῃ ἄλλη μετατάττωνται, ἕξ ὑπογυίου ταραχόνται.

A Dionysio Areop. autem μετατάττομαι usurpari ait pro Transcribor in aliam decuriam vel ordinem. Accipi item pro Transeo ab uno exercitu ad alium; sed nullum hujus signif. exemplum affert. Habetur certe ap. Thuc. (1, 95.) Καὶ τοὺς ξυμμάχους τῷ ἐκείνου ἔχθει παρ' Ἀθηναίους μετατάσσασθαι: sub. ξυνέβη, i. e. Contigit ut socii odio illius ad Athenienses transirent, s. deficerent. Schol. exp. μετελθεῖν et μετατεθῆναι. || Μετατάττειν Bud. annot. in Pand. esse dicit, quod Lat. vocant Transcribere: afferens e Virg. Et tua Dardaniis transcribis sceptrum colonis. ["Clem. Alex. 940." Wakef. Mss. "Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 208. * Μετάταξις, Transductio, Dionys. Areop. 136. 139." Kall. Mss. "Planudes in Diomed. Laud. Mss." Boiss. Mss. * Ἀντιμετατάττω, Dionys. H. 1, 159. * Ἀντιμετάταξις, 2, 217.]

Παρατάσσω, sive Παρατάττω, In acie colloco, Acie instruo, Paus. Messen. (7, 2.) Ἐνταῦθα δὴ τοὺς Μεσσηνίωνος παρέτασεν ὁ Εὐφάης. Sic Plut. Cam. Παρατάξει τὴν δύναμιν: [cf. Eund. in Sulla 16.] Sed et Xen. ante hos ita usus est, cum alibi, tum Ἑλλ. 1, (1, 24.) Ἀπαντας παρέταξε παρὰ τὸ Λύκειον γυμνάσιον, ὡς μαχομένου ἂν προσίσωιν. Alicubi autem accus. non addit. Atque is certe omitti solet, tum praesertim cum usurpatur vox media. Thuc. 1, (29.) Ἀνταγαγόμενοι καὶ παρατάξασθαι ἐνανμάχσαν, Instructa acie. Dicitur παρατάσσασθαι πρὸς τινα, inquit Bud., Contra aliquem in acie stare, et ei ex adverso stare, Ad pugnam prodire acie instructa. Dem. Καὶ τὴν εἰρήνην δόξετε σπουδάσειν εἶναι βεβαίαν, ὑπὲρ ἧς ἐκινδυνεύσασθε καὶ παρετάξασθε. Apud Eund. Παρατάξομεθα πρὸς ἐκείνον. Sic autem et δύναμις dicitur παραταξαμένη, Instructæ copiae. Item παρατάττεσθαι sine adjectione, In acie stare, Instructa acie stare, In procinctu stare. Dem. Πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρεταττόμεθα. Et partic. praet. παρεταγμένοι ap. Thuc. (7, 78.) Sed et παρατάσσομαι σοι affertur e Plut. Interdum vero metaph. παρατάττομαι πρὸς σε, Oppono me tibi ut repugnaturum, Oppugno te. Greg. Naz. c. Jul. Καὶ πρὸς τὴν τοῦ καιροῦ παρατάσσεται δυσκολίαν, Sese opponit tempestati et turbini tyrannidis: Macc. Enc. Πρὸς νόμον Θεοῦ παρατάσσει, Legem Dei oppugnas. ["Timæi Lex. 206. et n., Alciph. 174. Plut. Mor. 1, 885. ad Diod. S. 1, 526. 725. 2, 348. 433. Παρατάττομαι, Jacobs. Anth. 6, 72. Stanl. Eum. 295." Schæf. Mss. "Polyæn. 55. 56. Ælian. H. A. 713. Aristid. 2, 332." Wakef. Mss. Plut. Cat. Min. 19. 28.] Παρατεταγμένως, Acie instructa. Pl. εἶχον πρὸς τοὺς βαρβάρους, VV. LL. ex Arist. Videndum autem an παρατεταγμένως εἶχον accipi possit pro παρατεταγμένοι ἦσαν. [Plato de Rep. 2. p. 399. Jambl. V. P. 438.] Παράταξις, ἡ, Instructio aciei; aut etiam Acies instructa. Vel sine adjectione, Acies, Prælium, Conflictus. Plut. Camillo, Χωρίους παράταξιν μὴ δεχομένους, Locis non satis ad instruendam aciem spatiosis. Quidam vero interpret. Locis ordinati agminis non capacibus. Apud Thuc. Ἡ ἐκ παρατάξεως μάχη, Prælium quod acie instructa committitur. Ubi Interpr. reddidit Justum prælium. Tale est ap. Herodian. (5, 4, 9.) Ἐκ παρατάξεως ἀγωνίζεσθαι. Eodemque modo dixit Plut. Apophth. Ἐκ παρατάξεως κρατηθέντες: quod redditur Acie superati. Bud. παράταξις interpretans Acies instructa et prælium, h. Polyb. l. profert, Ἐάν ἐν τῇ παρατάξει τρώσῃ τινὰ, ἢ πόλεως καταλήψῃ. Metaphorice autem ab Æschine accipi ait in proœmio Orationis c. Ctes. sicut et παρατάττεσθαι. [Sodalitium, Dem. 1081. "Valck. ad Ammon. 132. Lennep. ad Phal. 155. ad Diod. S. 1, 138. 240. 465. 526. Phryn. Ecl. 166. ad Charit. 450. ad Dionys. H. 3, 1354. Conf. c. πράξις, ad Diod. S. 2, 148. (Dionys. H. 4, 2157 ?) Ἐκ παρατάξεως, Diod. S. 2, 375. Dionys. H. 1, 506." Schæf. Mss. "Anna C. 10. 21." Elberling. Mss.] Ἀντιπαρατάττω, Contra colloco in acie, Acie contra instruo, Acie oppono. Sed frequentior est vox media, itemque pass. Thuc. 1, (63.) Καὶ οἱ Μακεδόνες ἰππεῖς ἀντιπαρατάξαντο ὡς κωλύσοντες, Contra aciem instruxerunt: (48.) Ὡς δὲ κατείδον ἀλλήλους, ἀντιπαρατάσσοντο. At vero ap. Diosc. 8, 5. in fine, legitur, Τούτοις δὲ πᾶσιν ἀντιπαρατάσσεται, Ruell.

Horum omnium vicem pensat. Sed suspecta est illa lectio. [Diosc. Ther. 23. "Suid. v. Εἰμαρμύνον." Schleusn. Mss. Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 60. et 563. ubi:—"Plut. 1, 584. Reisk. Ἀντιπαραττομένης τῆς βουλῆς. Sine causa Reisk.: aut in act. malim ἀντιπαραττούσης, aut ἀντιπαραταττομένης."] Ἀντιπαρατάξις, Instructio aciei adversus aliam, Acies contra instructa, [Joseph. A. J. 18, 8, 4. Dionys. H. 1. p. 344, 32. "Schol. Pind. O. 9, 50." Mendham. Mss. "Eust. 69, 32." Seager. Mss. * "Προπαρατάσσω, Dio Cass. 575." Wakef. Mss. * "Συμπαρατάττω, Liban. 1, 415. Theoph. Simoc. Ep. 59." Boiss. Mss. Schol. Æsch. S. c. Th. 642. Diod. S. 16. p. 549, 30. Demosth. 300. 304. Xen. Ἑλλ. 3, 5, 22. Arrian. Exp. Alex. p. 176. Strabo 7. p. 471. * Συμπαρατάττω, Schol. Æsch. S. c. Th. 639. Hippocr. p. 17, 22.]

Προστάσσω, sive Προστάττω, Præficio aliquem imperium aliquod ei mandans, s. officium et munus. Hanc enim primam esse hujus verbi signif. ex aliquot Thuc. praesertim II. colligo. (Hinc autem manasse eam existimo, quod quem præficio alicui rei, ei locum suum velut assignamus, sicut militibus cum aciem ordinamus.) Legitur enim 3, (16.) Καὶ κατὰ πόλεις ἐπήγγελλον τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος, καὶ ναύαρχον προσέταξαν, ὃς ἔμελλεν ἐπιπλεῖσαι, 6, (93.) Καὶ Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου προστάξαντες ἄρχοντα τοῖς Συρακουσίοις. Ubi observa προστάξαντες ἄρχοντα, sicut in illo libri tertii loco, ναύαρχον προσέταξαν. At in eod. l. (26.) habemus partic. προστάξαντες, sine ulla hujusmodi adjectione; ita enim ibi scriptum est, Οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπεὶ δὴ τὰς ἐς Μιτυλήνην δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν, εἶχοντα Ἀλκίδαν, ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, προστάξαντες, ubi προστάξαντες videtur posse reddi Cum imperio: ut dicimus Mittere aliquem cum imperio. Valla certe ita vertit, (non incommode, meo quidem iudicio,) Postquam Alcidas, qui eorum erat navarchus, cum quadraginta navibus, cumque mandatis miserunt. Sed cum considero illud προστάξαντες esse quodammodo a præcedentibus avulsum, suspicari malo pro ἔχοντα reponendum esse ἄρχοντα: cum qua lectione, et similis erit b. l. ei qui in eod. l. legitur, et omnia optime cohærentia habebit, interponendo sc. post ἀπέστειλαν: ut sit, Ἀπέστειλαν ναῦς, προστάξαντες ἄρχοντα Ἀλκίδαν. Passiva itidem voce dicitur aliquis προστάττεσθαι, qui præficitur alicui negotio. Sed προσταχθῇ in Thuc. (2, 87.) Χώραν μὴ λείποντες, ἢ ἂν τις προσταχθῇ, redditur, Attributus fuerit et assignatus: ut et paulo post docebo. Verum ut dicimus aliquem προστάττειν, sic etiam rem aliquam, sequente accus., sed frequentius infin. Προστάττω Bud. interpr. Mando curam, onus. Item Impero et mando munus, Impero tributum, collationem. Quin etiam reddit, Attribuo, Destino, Assigno: passivi tamen verbi duntaxat exempla proferens: e quibus est ille Thuc. locus, qui habet, Χώραν μὴ λείποντες, ἢ ἂν τις προσταχθῇ. Idem passive hoc verbum accipi tradit, sicut et ἐπιτάττομαι, pro Imperium accipio: Xen. (Ἀπ. 1, 7, 4.) Προστάττεσθαι γὰρ ἔφη αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν. Cetera autem exempla ap. eum videnda tibi relinquo. Sed iis quæ ab illo dicuntur, nec non quæ ipse antea dixi, hæc addo, verbum Lat. Delego, sicut et προστάττω, utrumque usum habere; dicimus enim Delegare aliquod negotium cuiquam, et Delegare quempiam alicui negotio: sic tamen ut hæc posterior constr. minus recepta sit. Gallico itidem verbo Ordonner, quod est a Latino Ordinare, habente primam verbi τάρτειν signif., utroque modo utimur. Alioqui potest προστάττω cum nonnullis accusativis non personæ, sed rei, reddi etiam verbo Injungo. Cum infin. certe vel Impero, vel Jubeo. Et pass. προστάττομαι, sequente quidem infin. Imperor, ex Horat. vel Jubeor. At quod dicit Plato de Rep. I. Ὡς περ καὶ ἔργον τι προστέτακται, reddi potest Cui mandatum est aliquod negotium, vel Delegatum. Aut, Cui munus aliquod est assignatum. Sic in illo Xen. loco, Προστάττεσθαι αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, Mandari eis majora quam pro viribus. Vide et Cic. Lex. Sciendum est porro afferri et προσεγάχθην δούλη ex Eur. (Hec. 102.) pro Redacta sum sub imperium,

Facta sum serva. Sed videndum an non loco futura sit aptior interpr., si reddatur Assignata sum. [“Valck. Adoniaz. p. 384. ad Herod. 49. 738. ad Phalar. 287. Thom. M. 357. 754. ad Charit. 630. Eur. Hel. 896. Abresch. Æsch. 2. 24. Cattier. Gazoph. 90. Fac. ad Paus. 2. 14. ad Diod. S. 2. 241. Conf. c. πράσσω, ad 1. 178. 220. 256. 286. 2. 389. Dionys. H. 1. 436. coll. 480. ad 2. 704. 1198. 3. 1482. Ast. ad Plat. de LL. 525. Wessel. Obs. 228. ad Orig. c. Cels. 186. De constr. ad Diod. S. 2. 477. ad Xen. Mem. 3. 4. 8. Cum inf. pass., Diod. S. 2. 304. Προσεταιγμένοι, Quibus quid mandatum est, Brunck. Aristoph. 3. 160.” Schæf. Mss. Thuc. 8. 23. “Ἀρχοντα Ἐτερόνικον προστάτας. * Προστακτέον, Plato de Rep. 2. p. 527. de LL. 7. p. 796. Xen. [Lep. 9. 3.] HINC Πρόσταξίς, ἢ, ITEM Πρόσταγμα, Jussus, Mandatum, Imperium, Aristot. de Mundo, Μετὰ πρόσταξιν τοῦ τὸ κράτος ἔχοντος ἡγεμόνος. [Πρόσταγμα, Gl. Præceptum, Præceptio, Imperium, Auctoritas, Jussum, “Thom. M. 356. Jacobs. Anth. 9. 159. Conf. c. πᾶγμα, ad Diod. S. 1. 178. 220. 722. 2. 113. 554. ad Plut. 5. 179. Hutt. Κατὰ πρ., Diod. S. 1. 675. ad 2. 526. 537. Πρόσταξίς, Mær. 318. et n. Cum dat., Heind. ad Plat. Gorg. 229.” Schæf. Mss. Andocides p. 36. Schleusn. Lex. V. T. * Προσταγή, Jussus, Mandatum, Imperium, Chrys. in Matth. Hom. 80. T. 2. p. 497, 11.” Seager. Mss. Lycophr. 138. Schol. Thuc. 4. 118. * “Προστακτός, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1. 106.” Schæf. Mss.] Προστακτικός, Talis ut imperare possit, Ita comparatus ut lubenter imperet s. jubeat, Propensus ad jubendum. Affertur e Chrysippo, oportere τὸν νόμον esse προστακτικὸν μετὰ τῶν ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν δὲ τῶν οὐ ποιητέων. Ubi observandum obiter est et NOM. Ἀπαγορευτικός, quod sonat q. d. Prohibitorius. Id enim tolerabilius fingi videtur quam Jussorius pro προστακτικός. Pro qua voce uti potes periphrasi simili illi, qua reddidi προστακτικός. Apud Gramm. προστακτικὴ ἐγκλίσις, qui Lat. Imperativus modus. [Gl. Imperiosus, Imperativus. * “Προστακτικῶς, Imperative, Modo imperativo, Chrys. in Gen. Or. 8. T. 1. p. 47, 18. Οὐδὲ γὰρ προστακτικῶς εἶπε, ποιήσον, ὡς ὑποδεστέρω, —ἀλλὰ ποιήσωμεν.” Seager. Mss. Schol. Aristoph. Ὀρν. 1163. ad Soph. El. 798. Dionys. H. 1. p. 214, 2. “Schol. Epict. Enchir. 3.” Boiss. Mss. “Imperiose, Suid. v. Ἀνατιθείς.” Kall. Mss.]

Προτάσσω, SIVE Προτάττω, Ante colloco, Præpono. Diosc. 7. 2. Τὸν περὶ τῶν λυσοδῆκτων λόγον προετάξαμεν τῶν ἄλλων: quod nihil est aliud quam ἐτάξαμεν πρὸ τῶν ἄλλων, Posuimus ante alios, Anteposuimus aliis; si hoc liceat uti pro Præposuimus, Præfiximus. Et pass. Προτάττομαι, Anteponor: unde προτεταγμένοι in bello, Qui in fronte collocati sunt: quibus opp. ἐπιτεταγμένοι, de quibus supra. Hanc autem signif. sequitur et VERBALE Πρόταξίς, quod vide in Append. de Vocab. Milit. [Προτάσσομαι, Æsch. Suppl. 842. “Thom. M. 755. ad Diod. S. 1. 283. 612. 2. 348. Fac. ad Paus. 2. 14. ad Herod. 49. Antepono, Strato 40.” Schæf. Mss. Plato Soph. 21. Themist. Or. 23. * Προτακτέον, Xen. Ἀπ. 3. 1. 10. “Lucian. 1. 733.” Schæf. Mss. “Cum gen., Clem. Alex. 778.” Kall. Mss. * Πρόταγμα, Prima acies, Diod. S. 685=2. 338. “Πρόταξις, Propositio, Clem. Alex. 548.” Wakef. Mss.] SED ET Πρότακτος dicitur qui est προτεταγμένος, Plut. Camillo, Τῶν προτάκτων φόνος ἦν πολὺς, Eorum qui in fronte collocati erant, Antesignanorum, Bud. [cf. Eund. in Crasso 23. 24.]

Συντάσσω, VEL Συντάττω, q. d. Una cum aliis colloco et ordino. Dicitur autem et ipsum de ordinatione aciei: unde συνταξάμενος, Acie instructa et agmine iter faciens, ap. Xen. (K. Π. 2. 4. 19.) itidemque συντεταγμένος ap. Thuc. Sed et συντεταγμένη φάλαγξ, e Plut. Lyc. Huc pertinet, quod ex Æschine affertur, (67.) Συντεταγμένους ἐπὶ Φίλιππον εἶναι, pro Paratos ad bellum ei inferendum, tanquam acie jam instructa. Sic ADV. Συντεταγμένως, quasi Composito agmine, Bud., qui et præsens συνταττόμενος interpr. Compositus, [“Ad Charit. 698. Brunck.

Aristoph. 1. 250. Kuster. p. 7. Heind. ad Plat. Apol. p. xii.” Schæf. Mss.] Sed milites συνταττόμενοι dicuntur et Qui ad stipendium conferendum ordine descripti sunt, et in classes distributi, ut Idem testatur. Habet vero συντάττομαι et aliam Componendi signif.; ponitur enim pro Compono librum et scribo, ut idem Bud. probat e Plat. et Dionys. H. At signif., quæ ab eo subjungitur, verbi συντάττομαι, pro Ejusd. ordinis sum et notæ, s. classis, Eadem dignitate sum præditus, e Greg. Naz., sequitur eam de qua primo loco dixi; nam qui est ejusd. ordinis, est velut collocatus una cum aliis. Vide et Ἀσύνηκτος. || Συντάττω, Institutio: oppositum habens καταλύω. Bud. e Plut. Antonio. Item Constituo, Comparo, Constitutum habeo et compositum: ex Æschine (31.) Συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὅταν προσίωμεν Φιλίππῳ, τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν, Ita inter nos comparavimus et constituimus. Idem e Dem. Πάντα συνταξάμενοι ἐπραττον, Omnia e composito fecerunt atque de industria. || Συντάττω interdum pro Jubeo, Impero; affert enim Suidas e Polyb. συντάξας sequente infin. pro ἐντεταλμένος, affert et pro ὁρίσας. Alicubi et de Medico legi, jubente aliquid ægroto dari: quod nos vulgo dicimus Ordonner, quod est a Lat. Ordinare, uti dixi supra, habente primam verbi τάττειν signif., sicut etiam Ordonnance du médecin. Et quemadmodum dicimus Le médecin a ordonné qu'on lui bâille cette viande, vel Le médecin lui a ordonné cette viande, sic etiam utrumque verbi συντάττειν usum in eadem re observasse mihi videor. Posterioris certe exemplum ap. Plut. (6. 768.) Ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε κίχλην ὁ ἰατρός. Apud Gramm. autem συντάττω, quod vulgò Construo. Vide Σύνταξις. [“Thom. M. 817. (853.) ad Diod. S. 1. 82. 287. 385. 407. 452. 626. 662. 730. 2. 530. 644. ad Charit. 643. 678. 698. Aristoph. Lys. Argum. Huschk. Anal. 29. Boiss. Philostr. 420. Lucian. 2. 352. ad 3. 566. Xen. Eph. 38. Præcipio, Diod. S. 1. 684. 2. 228. 325. 329. 337. 345. 383. 547. Συντάσσομαι, med., ad Xen. Eph. 283. ad Phryn. Ecl. 10(=23. Lob.) ad Herod. 543. Diod. S. 2. 432. 474. 483. Dionys. H. 1. 172. 5. 31. Valedico, ad Charit. 135. Jacobs. Anth. 10. 223. ad Phryn. l. c. Colloquor, Toup. in Schol. Theocr. 219. Me præparo, Plut. Mor. 1. 21. Conf. c. συγγράφομαι, ad Dionys. H. 2. 650.: cum συνάγω, Heyn. Hom. 6. 282. Συντάτταμαι, act., ad Diod. S. 1. 236.” Schæf. Mss. Cf. Ἀποτάσσομαι, et Συντακτικός. Συντάσσειν cum dat., item σ. μετὰ, ἀπὸ, εἰς, ad Greg. Cor. 45. subaud., ibid. Συντασσόμενος, quo compendio scribatur, 818. Συντάττεσθαι, Dionys. H. de C. VV. 70. Act. et med., 71. Vide Lex. Xen. * “Συντακτέον, ad Lucian. 2. 59. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2. 90.” Schæf. Mss. “Tzetz. ad Lyc. 914.” Kall. Mss. “Schol. Eur. Hec. 949.” Boiss. Mss. Eust. Od. A. p. 20. 48.] Σύνταγμα, τὸ, Certus militum numerus, sed proprie cum instructa est acies, et stant in procinctu: licet Plut. et alii generalius uti videantur. Conveniet autem hæc signif. cum illa, quæ participiis συνταξάμενος et συντεταγμένος data fuit. Unde est factum COMP. Συνταγματάρχης, Qui præest illi militum numero qui σύνταγμα dicitur. Vide Suid. [“Ammon. 131.” Schæf. Mss. “Sozom. Hist. Eccl. 6. 6. 8. 4.” Mendham. Mss.” * “Συνταγματάρχης, Philo J. 2. 66.” Wakef. Mss.] Est etiam Descriptio quæ fit ad stipendium conferendum, et in classes distributio, Pensitatio annua ad bellum gerendum. Σύνταγμα est præterea Constitutio, Ordinatio: Τὸ σύνταγμα τῆς πολιτείας, Isocr. (Areop. 10.) Interdum vero σύνταγμα est Volumen compositum. [Æschin. 67. “Thom. M. 814. ad Diod. S. 2. 247. Ammon. 131. Liber, Volumen, Wernsd. ad Plut. Quæst. Comm. 1. p. 4.” Schæf. Mss. Polyb. 6. 50. Dionys. H. de C. VV. 250. “Cælus, Phot. c. Man. 1. 4.” Schleusn. Mss. * “Συνταγματίον, Athan. Ep. ad Serap. 702. Phot. Bibl. p. 226.” Boiss. Mss. “Opusculum, Athan. 1. 160. 684.” Kall. Mss.] UNDE Συνταγματικός, ut συνταγματικὸν opus, de quo lege Bud. 641. Alterum autem VERBALE Σύνταξις, est non solum Descriptio ad stipendium con-

ferendum, et illa pensitatio annua, sicut et σύνταγμα: sed, et ipsum Stipendium, et φόρος, Tributum. Sic διδόναι σύνταξιν, item συντάξεις τελεῖν ex Æschine (66.) affertur: ex Isocr. (Areop. 1.) συντάξεις ὑποτελεῖν. Aristides autem ad vocem συντάξεις addidit genitivos χρημάτων et νεῶν. Dicuntur συντάξεις et annua quæ dantur a principibus, Bud. At Polit. ap. Herodian. (1, 6, 24.) συντάξεις reddidit Præmia, quidam Stipendia. Idem e Synesio affert, Eis οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένους, pro In nullum ordinem descriptus, In nullam classem contributus. Quin etiam pro Volumine composito poni σύνταξιν, sicut et σύνταγμα, docet Idem. Vide et Suid. tum de hac signif., tum de alia. Est denique σύνταξις et Grammaticorum vox pro ea, quam Priscianus vocavit et Constructionem et Ordinationem partium orationis. Denique σύνταξις appellatur et Ossium inter se compositio, a Gal. ["Ad Phalar. 306. Thom. M. 814. 873. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 310. Ammon. 131. Diod. S. 1, 205. Valedictio, ad Phryn. Ecl. 10(=23.) Liber, Diod. S. 1, 77. 86. 367. 709. 731. Stipendium, 2, 246. 264. Lucian. 2, 261. Jacobs. Anth. 10, 223. ad Herod. 153." Schæf. Mss. Plut. Aristide 21. Lucullo 2. Alex. 21. I. q. φόρος, Callistratus ap. Harpocr. et Phot. Vide Schn. ad Xen. de Rep. Athen. 3, 5. Conf. c. σύναξις, Dionys. H. de C. VV. 362.] Huic porro voci σύνταξις opp. vox Ἀσυντάξια: quæ in VV. LL. redditur Ordinis perturbatio. ["Appian. 2, 199." Wakef. Mss. "Valck. Adonias. p. 317. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 306. Etym. M. 334, 11." Schæf. Mss.] "Συνταγή, Ordinatio; Signum, Præceptum, VV. LL." [Schleusn. Lex. V. T. "Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 978, 19." Seager. Mss. "Pactum, Athan. 2, 297." Kall. Mss. "Σ. medicorum, Artemid. 332." Schæf. Mss. Συνταγαί, i. q. συνθηκαί, Jambl. V. P. §. 185. * "Συντάκτης, Huet. in Origenian. Ern. Th. Bibl. 7, 5. p. 383." Kall. Mss. "Epiph. Hær. 62." Routh. Mss. * "Συντακτήρ, Etym. M. 421, 24." Wakef. Mss.] Συντακτικός ET Συντακτήριος dictus est Origenes quasi Compositor, s. potius quasi Quadam componendi libros facultate valens: quod plurimos libros composuerit. In VV. LL. συντακτικοῦ αυτοκράτωρ, Cui pensionum solvendarum cura est commissa: e Bud. Annot. in Epist. poster. Idem in Comm. scribit librum illum stipendiarium et brevium, quem Statum regis vocamus, ἀναγραφὴν συντακτικὴν dici posse. ["Συντακτικός λόγος, Oratio valedictoria, Menander Διαφ. Ἐπίδ. 636.: συντάξασθαι enim media ætate dixerunt pro Valedicere, quando iter faciamus, vel e patria alium in locum abeamus, Dorv. ad Charit. 151. Interpp. ad Hes. et Kust. ad Suid.: Hes. Συντάξασθαι ἀσπασσασθαι. Συντακτήριον appellat Phot. Bibl. C. 165. ubi similia genera orationum vel declamationum recensentur Himerii Sophistæ: aliis ἐκτεήριος λόγος." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. "Ad Phryn. Ecl. 10(=23.)" Schæf. Mss. "Euseb. V. C. 1, 21." Boiss. Mss. * Συντακός, unde] Ἀσύντακτος, ὁ, ἡ, Inordinatus, Incompositus, Inconditus. Xen. K. Π. 4, (5, 14.) "Ἄδ' ἂν ἀσύντακτα ἦ, ἀνάγκη ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχειν ἕως ἂν χώραν λάβῃ: [7, 5, 27. K. 3, 3, 7.] Suidas ἀσύντακτος exp. μὴ συντεταγμένον et μὴ συμφραζόμενον. || Immunis a muneribus, Bud. e Synesio. E quo affert etiam, Ἀπαλλαγῆναι τοῦ συντεταχθαι τῇ πολιτείᾳ Ῥωμαίων, pro Immunitatem publicorum munerum adipisci. [Lucian. 3, 108. "Plut. Mor. 1, 20. Wernsd. ad Plut. Quæst. Comm. 1. p. 4. Thom. M. 269. 329. 891. Coray Theophr. p. xxi. ad Diod. S. 2, 143. Regulis syntacticis repugnans, Grammat. Valck. ad Ammon. 178. * Ἀσυντάκτως, Heyn. Hom. 4, 448." Schæf. Mss. "Plut. Lucullo 9. Nicia 3. Theodoret. Opp. 4, 1137." Kall. Mss. "Anna C. 71. 131. 255. 286. 295." Elberling. Mss. * Εὐσύντακτος, J. Poll. 9, 161. Eust. Il. A. p. 50, 18. 89, 22. * Εὐσυντάκτως, B. p. 254, 22. "Philem. Lex. 32. p. 11." Boiss. Mss. * "Εὐσυντάξια, Eust. Il." Wakef. Mss. * Κακοςύντακτος, unde * "Κακοςυντάξια, Eust. 159, 30." Seager. Mss. * Καλосύντακτος, unde * "Καλосυντάκτως, Schol. Nicet. Eugen. 1, 123." Boiss. Mss.] "Ὁμοιосύντακτος, Similis et ejusd. con-

structionis." "Ἀνασυντάξας, Harpocr. ex Hypocritæ ride affert pro ἀνωθεν συντάξας: itidemque Suidas, ap. quem et verbale Ἀνασύνταξις legitur, dicitur. que ab eo ἀνασύνταξις vocari, δταν τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις, δόξῃ τῷ δήμῳ χρῆσθαι προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἔλονται τοὺς τοῦτο πράξοντας, Cum decuriarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Est igitur ἀνασύνταξις, Census recognitio, iterum habitus, Recensio: et Ἀνασυντάσσειν, Recognoscere census, Denuo censere, Iterum constituere census." [* Ἀντισυντάσσω, Epiph. 1. p. 837. * Ἀποσυντάσσω, unde * "Ἀποσύνταξις, Bekk. Anecd. 184." Kall. Mss.] "Ἐπισυντάττω, q. d. Superconstruo, Supercompono, Impono aliis jam constructis s. compositis. In VV. LL. ἐπισυντάξας, Connectens." ["Larcher. Herod. 2, 361." Schæf. Mss. "Joseph. 1026." Wakef. Mss.]

Υποτάσσω, sive Υποτάττω, (q. d. Subcolloco.) Colloco sub. Sæpe redditur Subjicio: estque hic ejus usus et ap. Paul., ut ad Philipp. 3, (21.) Τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι ἑαυτῷ τὰ πάντα. Sic ad Ephes. 1, (22.) Καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. At Auctor Epistolæ ad Hebr. pro ὑπὸ τοὺς πόδας dicit ὑποκάτω τῶν ποδῶν, 2, (8.) e Ps. 8, (7.) Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Quibus subjungit, Ἐν γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον· νῦν δὲ οὐκ ὄρωμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα. Interdum vero ὑποτάττω redditur, Subjugo, Subjugo, In potestatem redigo: ut certe et in illo Epistolæ ad Hebr. loco, Ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, reddi potest In potestatem ejus redegissee. Herodian. 3, (6, 14.) Καὶ πᾶσαν ἀναρῶλην ὑπετάξατε: quæ Polit. vertit, Totumque orientem subegeritis. Sic ap. Eund. 7, (2, 20.) Ἐκκῶψεν τε καὶ ὑποτάζειν τὰ περὶ Ὀκεανὸν Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρὰ, vertit, Excisurum subacturumque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes. Ubi observa ἐκκόψειν, deinde ὑποτάζειν: cum alioqui videri possit ὑποτάττειν prius esse quam ἐκκόπτειν. Apud Eund. legitur et ὑποτάζονται fut. pass. ab Ὑποτάσσομαι: 2, (2, 20.) Πείρα δὲ ὧν πρὸς αὐτοῦ περὶ ὁρᾶσθαι στρατηγούντος, φόβῳ ὑποτάζονται, Sed eorum memores, quæ hoc duce perpassi sunt, metu potius subiguntur, Polit. Frequens est autem, vel potius frequentissima, hæc passiva vox ap. Paulum Apostolum, in cujus locis nonnullis non tam est Subjici, quam Parere ut subjectum, s. Obtemperare: veluti cum dicit in Epist. ad Titum, 3, (1.) Ὑπομύνησκε αὐτοῖς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι. Nisi quis malit, Eorum imperio se submittere. Sic 2, (9.) Δουλοῦν ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Itidem ap. Petrum, 1 Ep. (3, 1.) Ὑναῖκες ὑποτασσόμενοι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν. Præter autem partic. ὑποτεταγμένοι ponitur interdum sine adjectione ἀντὶ τῶν ὑπάρχοντων; sed ap. vett. Scriptt. rarum esse hunc usum existimo. ["Heyn. Hom. 6, 512. Valck. Callim. 93. Brunck. Aj. 557. Ὑποτάσσεσθαι ὑπὸ τινι, Ammon. 45, vide Eran. Phil. 165. et n. Ὑποτεταγμένους, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 295." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Ὑπόταξις, Dionys. H. 1. p. 5, 3.] Ὑποταγή, ἡ, Subjectio, ut vulgo redditur ap. Paulum, licet non satis Latine, pro Ipsa actione se subjiciendi alicui et summittendi, s. parendi alicui ut subjectum. Ad Gal. 2, (5.) Οἷς οὐδὲ πρὸς ὧραν εἴχαμεν τῇ ὑποταγῇ, Tanquam nos illis subjiciendo et summittendo, 2 ad Cor. 9, (13.) Δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, Quod vos uno consensu evangelio Christi subjeceritis et summisseritis, eique obtemperare paratos esse vos ostenderitis. Videri tamen possit dicendum potius fuisse ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ τῆς ὑποταγῆς, si quidem ita accipiamus illam vocem ὁμολογίας. [Spitzner. de Versu Gr. Heroico 195.] Ὑποτακτικός, Subjunctivus, Qui subjungi potest, solet: ἄρθρον, ap. Gramm. Subjunctivus articulus, sc. ὅς: ut vicissim δ dicitur Προτακτικὸν ἄρθρον, Præpositivus articulus. Apud Eosd. ὑποτακτικὴ ἔγκλις, quam Lat. Subjunctivum modum appellant. ["Fischer. ad

Weller. Gr. Gr. 1, 399. 2, 309. "Υ. σύνδεσμος, Subjunctivum regens, Thom. M. 269." Schæf. Mss. "Obsequens, Assecla, Joseph. Hypomn. 140. p. 317." Schleusn. Mss. Dionys. H. de C. VV. 363. *Υποτακτικῶς, ibid. "ad Hesych. 1, 1072. n. 29." Dahler. Mss. "Schol. Eur. Hec. 88." Boiss. Mss. "Phryn. Ecl. 152. Thom. M. 858. Schol. Aristoph. Πλ. (40.) p. 25. Hemst." Schæf. Mss.] QUIN ETIAM Αἰθυπότακτα ῥήματα ap. eos legimus, et quidem nominatim ap. Eust., qui ἐνέγκω esse ait αἰθυπότακτον ῥήμα. Idem scribit αἰθυπότακτα ῥήματα esse aoristi temporis, vel prioris, vel posterioris. Vide p. 983. Vide et Bud. 950. de usu τῶν αἰθυποτάκτων. [Αἰθυποτάκτον, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 800. "Thom. M. 267. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 390. de Vit. Lex. 646. Bast Lettre 90. 93. Fabric. B. Gr. 1. p. 362." Schæf. Mss.] ADV. Αἰθυποτάκτως, i. e. Tanquam αἰθυπότακτον, Bud. l. c. [*'Ανθυπότακτος, perperam pro αἰθ., Thom. M. 267. Suid. v. Ἀγάγης, Bast. Ep. Cr. 127. "Ad Xen. Eph. 186. Fischer. ll. cc. Hoogev. Partic. Præf. 4. Thom. M. 267. Heyn. B. 5, 201. Bast Lettre 90. Tittmann. ad Lex. Gr. 174." Schæf. Mss.] Ἀνυπότακτος, Non subjectus, Nulli subjectus, Qui sui juris est. Item aliquid esse dicitur ἀνυπότακτον, ut vides in l. quem attuli in Ὑποτάσσω. Sed a Paulo (1 Tim. 1, 9.) ἀνυπότακτος vocatur et Is qui subijci, s. parere, tanquam subjectus, recusat, Qui non fert imperium. Unde redditur et Immoriger, Inobsequens, Refractarius. [Epist. ad Tit. 1, 6. 10. Arrian. Epict. 1, 10. Achm. Onir. c. 196. Philo 1, 473. Confusus, Polyb. 3, 36, 4. 38, 4. 5, 21, 4. "Ruhnk. Ep. Cr. 119. Fabric. B. Gr. 1. p. 362. P. Abresch. Paraphr. 96." Schæf. Mss. *"'Ανυποτάκτως, Schol. Soph. El. 717. *'Ανυποτακτέω, Georgius Lapitha Poem. Mor. 604." Boiss. Mss. *"'Ανυποταξία, Imperii detrectatio, Inobedientia, Anglice Insubordination, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 245, 29." Seager. Mss. "Athan. Synops. S. Script. §. 46. Idem 2, 107. Schol. Eur. Hec. 607." Kall. Mss. "Schol. Epict. Enchir. 23. 48." Boiss. Mss. *"'Ανυποτάξιον, Liban. 4, 178. Ὑβρεως, βίας, ἀστρατείας, ἀνυποταξίον. Leg. cum Cod. Par. 3017. λειποταξίον. Cf. Plat. de LL. 12. p. 686. Schol. p. 242. Ruhnk." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. Καθυποτάσσω, unde] "Καθυποτάξαι, Subigere, Subjicere, Bud. e Dionysio "Areop." ["287. Clem. Alex. 575. Andr. Cr. 173. Euseb. V. C. 431. Schol. Eur. Hipp. 525." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 19." Boiss. Mss. *Προϋποτάσσομαι, 3 Macc. 1, 2. Παραλαβὼν τῶν προϋποτεταγμένων αὐτῷ ὅπλων κράτιστα, Sumens e commissis suæ custodiæ armis optima. *Προσυποτάττω, Sext. Emp. adv. Math. 10, 1. *"'Συνυποτάττω, ad Hesych. 1, 601. n. 8." Dahler. Mss.]

"TATAI, vel TATTAI, est vox σχετλιασμόν in-dicans: sicut ιατταται, quod vide."

TAYPOΣ, ὁ, Taurus, Il. Φ. (237.) μεμνικὸς ἦν τε ταῦρος, Od. Φ. (48.) ἀνέβραχεν ἦν τε ταῦρος, Il. Υ. (403.) ἦρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἦρυγεν, H. (223.) "Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰδὼν, ἐπταβόειον, Ταύρων Ζατρεφῶν, P. 389. ταύριο βοδὸς μέγαλοιο βοείην, Ingentis tauri pellem. Ubi nota etiam addi βοδὸς, quod alibi præmisit, ἦν τε βοὺς ἀγέληφι ταῦρος. Eur. 3p. Athen. (38.) Ταυροὶ δ' ὕβρισταὶ κεῖς κέρας θυμούμενοι: nam animal id est θυμικώτατον, ac in primis puniceo colore διαγριαίνεται: quamobrem οἱ αὐτῷ προσιόντες οὐ λαμβάνουσι φοινικίδας, Plut. (6, 546.) Attamen etiam ὁ χαλεπώτατος ταῦρος σικὴ προσδεθεῖς ἡσυχίαν ἄγει, ut Idem refert Symp. (8, 782.) Itidem (540.) Ἄγριος δὲ ταῦρος ἀτρεμεῖ καὶ πρᾶννεται σικὴ προσδεθείς. Et ap. Athen. (202.) in pompa quadam δῆλλον ταῦροι διασχίλιοι * ὁμοιοχρώματοι, χρυσόκερω, προμετωπίδας χρυσᾶς καὶ ἀνὰ μέσον στεφάνους, ὄρους τε καὶ αἰγίδας πρὸ τῶν στηθῶν ἔχοντες. At ap. Xen. K. II. 7, (5, 22.) Οἱ ταῦροι ἐκτεμνόμενοι τοῦ μέγα φρονεῖν καὶ ἀπειθεῖν ὑφίστανται. De natura autem taurorum vide Aristot. et Ælian. et Oppian. de Venat. item Plin. || Ταῦρος κερασφόρος vocatur etiam Bacchus, atque

A adeo ei etiam ταῦρον μορφή affingitur, quoniam veteres cornibus potabant loco poculorum, Eust. || Ταῦροι dicebantur etiam οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι, Hes. Itidem et Athen. (425.) ex Ameria refert, Παρ' Ἐφεσίοις τοὺς οἰνοχοοῦντας ἡθέους τῇ τοῦ Ποσειδῶνος εορτῇ vocatos fuisse Ταύρους. Alioquin Ταῦροι sunt etiam Gens Scythica, oriunda ab Ægyptiis Apin bovem colentibus. || Est et Signum cœleste, ut Lat. Taurus. || Ταῦρος dicitur etiam τὸ ὑπὸ τὸν ὄσχεον, s. ὄρρος, Pars ea quæ interjecta est inter scrotum et podicem, Eust. Sic Idem p. 906. "Ὅρος δὲ οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν συνήθως ἐπανάστημα, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν τινες ταῦρόν φασι. J. Poll. vero inter ταῦρον et ὄρρον distinguit, ut qui sic scribat, 2. Τὸ δὲ ῥαφῇ μὲν προσεικὸς, ὑπὸ δὲ τὸν καυλὸν διὰ τοῦ ὄσχεον μέσον ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον εἰς δακτύλιον καταλήγον, περίναλον ὀνομάζεται καὶ τράμις καὶ ὄρρος: latius sc. extendens ὄρρον et τράμιν, quam ταῦρον, cui proximum sub scroto locum tribuere videtur. Suidas vero et latiore ei signifi. dat, exponens τὸ αἰδῶν τοῦ ἀνδρός. Unde ἀταύρωτος et λάσταυρος, de quibus infra. || Sunt qui ταῦρον dici scribant etiam τὸν παιδεραστήν, Pædiconem, Hes., qui e Phanodemo tradit τὰς κριθὰς quoque nominari ταῦρον, quoniam sc. κέρας ἔχουσι. || Ταῦρος, Nomen fluvii, unde Ταύριον ὕδωρ ap. Soph. Item Nomen Montis Ciliciæ: nec non loci cujusdam ap. Achivos. Est et Viri nomen proprium, ap. Plut. Thes. (16.) et ap. Suid. ["Diod. S. 1, 197. 233. Huschk. Anal. 304. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 21. Ammon. 25. Valck. Anim. 40. ad Herod. 354. Penis, Jacobs. Anth. 6, 66. 9, 286. 10, 108. Huschk. Anal. 304. Brunck. Aristoph. 2, 51. Bergler. ad Alciph. 170. ad Anton. Lib. 267. Verh., Mær. 249. Toup. Opusc. 1, 38. Signum cœleste, 274. Gluten taurinum, 2, 97. Effigies fluminum, Græv. Lectt. Hes. 598. Musgr. Iph. A. 275. Wakef. Trach. 518. Nom. propr., ad Diod. S. 1, 688. Ταύρον αἶμα, ad 1, 448. ad Corn. Nep. 109. Stav. Boῦς T., Il. B. 480. Musgr. Bacch. 1025. T. Αἰθιοπικός, Fac. ad Paus. 2, 50. Kuhn. ad h. l. Tauro certabant Poetæ dithyrambici, Brunck. Aristoph. 3, 85." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 28. * Ταύρα, Lat. Taura, sterilis vacca, Varro R. R. 2, 5. Colum. 6, 22.]

* "Ταυροβόρος, Wakef. Phil. 400. Jacobs. Anth. 8, 266." Schæf. Mss. * Ταυροειδής, Strabo 17. p. 1183. "Orig. c. Cels. 6. p. 295." Seager. Mss. * Ταυρόθυτος, Orph. Arg. 612. * Ταυροθύτης, unde * "Ταυροθυτέω, Theod. Prodr. 329." Elberling. Mss. * Ταυροκαθάπται, Gl. Pilæ. Cf. Scal. ad Festum v. Pilæ, Salmas. Hist. Aug. p. 154. * "Ταυροκαθάψια, τὰ, Chishull. p. 95. Marmor. Oxon. 130. Millin. Magaz. Encycl. 1808. T. 4. p. 316." Schn. Lex. Vide Boeckh. ad Schol. Pind. p. 319. * "Ταυροκαθάψια, Jacobs. Anth. 9, 192." Schæf. Mss. * Ταυροκάρηνος, Nonn. D. 26. p. 694. * Ταυροκέφαλος, Schol. Lycophr. 1237.] Ταυροκόλλα, ἡ, Glutinum taurinum, i. e. ἡ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη κόλλα, Glutinum quod fit ex auribus taurorum et genitalibus: ut constat e verbis Diosc. et Plinii quæ in Κόλλα supra attuli. Ταυροκολλῶδης, Glutini taurino similis, Glutinis taurini speciem gerens, simpliciter Glutinosus. Diosc. 1, 81. de bdellio, Δόκιμον δὲ ἐστὶν αὐτοῦ τὸ τῇ γεύσει πικρὸν, διανγὲς, ταυροκολλῶδες. Pro quibus Plin. 12, 9. Esse debet translucidum simile ceræ. Ταυρόκρανος, Tauri caput habens, Qui taurino capite est, Cornutus. Eur. Or. (1378.) ταυρόκρανος ὤκεανός: ["Musgr. ibid. ad Diod. S. 1, 61. Græv. Lectt. Hes. 598. Wakef. Trach. 518. Jacobs. Anth. 12, 47." Schæf. Mss.] Ταυρόκτονος, A tauro occisus. At paroxytonως SCRIPTUM Ταυροκτόνος, Tauri interfectorem signif., Ammon. Cyrill. Talia sunt cum alia, tum ξιφοκτόνος et ξιφοκτόνος. ["Wakef. Phil. 400. Ammon. 134. Pierson. Veris. 32." Schæf. Mss. "Stob. 417, 26." Wakef. Mss. * Ταυροκτονέω, Æsch. S. c. Th. 282. Soph. Trach. 773. * Ταυρομάχος, unde * Ταυρομάχιον, τὸ, s. * Ταυρομαχία, ἡ, Inscr. Muratorii p. 643. * "Ταυρομίνιον, Benti. Opusc. 136. ad Xen. Eph. 272. Lennep. ad Phal. 136. * Ταυρομινῖται, ad 289. ad Diod. S. 1,

638. 2, 496." Schæf. Mss.] Ταυρόμορφος, Qui taurina specie est. Lycophr. (1299.) ταυρόμορφον τύπωμα vocat τὸ ἀρπάσαν τὴν Εὐρώπην: quod videtur fuisse πλοῖον ἔχον ταῦρον ἐγγεγλυμμένον εἰς ἐπίσημον, Eust. ["Wakef. Ion. 1280. Musgr. 1261. ad Diod. S. 1, 232. * Ταυρόνους, Tzetz. in Il. p. 155." Schæf. Mss.] Ταυροπάτωρ, opus, Tauro patre satus, Cui taurus pater s. genitor est, A tauro ortum trahens, Taurigena, Epith. apis ap. Theocr. [Fistula.] Nam "Ἴπποι μὲν σφῆκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν, ut Nicand. Θ. (741.) docet. Docet et Virg. 2 Georg. quomodo cæsis juvenis Insincerus apes tulerit cruor: prolixè eam rem describens. ["Poeta ap. Schol. Theocr. 7, 83." Wakef. Mss.] Ταυροπόλος sive Ταυροπόλη, Dianæ epith., vel ex eo, quod ap. Tauros, Scythiæ gentem, colatur, vel quod taurorum, et generalius pecorum etiam ceterorum, gregibus præsit; vel quod eadem sit cum luna, quam tauris vehi fingunt, et ταυροπὸν quoque appellant. Soph. Aj. (172.) p. 11. Ἡ ρά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἀρτεμὶς Ὀρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, Taurorum s. Bovini pecoris præses Diana. Et Eur. (Iph. T. 1457.) Ταυροπόλος θεῖα, de Diana Taurica, s. quæ in Taurica Scythiæ regione colitur. Itidem Dionys. P. "Ἰκαρον εἰναλίην, ὅτι Ταυροπόλοιο θεοῖο Βωμοὶ κνισσῆντες ἀδενκέα καπνὸν ἔχουσι. Ubi Eust. annotat, vel Dianam intelligi vel Apollinem. At Hesychio Ταυροπόλαι, ἡ Ἀρτεμὶς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. Et Ταυροπόλια, Eid. ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι. At Ταυροχολία, erat ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ, teste Eodem. ["At Ταυροπόλους Clearchus ap. Athen. 256. Spurcæ vitæ mulieres appellat." Schw. Mss. Ἡλιος Ταυροπόλος, Inscr. ap. Pocock. p. 19. Vide Bast. Ep. Cr. 168. "Lettre 130. Lobeck. Aj. p. 241. Heyn. ad Apollod. 1070. Valck. Hipp. p. 167. ad Diod. S. 1, 157. 2, 260. Ταυροπόλος, Ταυροπόλη, * Ταυρόπολις, * Ταυροπόλιον, ad Anton. Lib. 182. Verh. Ταυροπόλια, Lobeck. Aj. p. 245. * Ταυροπόλεντος, Const. Manass. Chron. p. 16. Meurs. * Ταυροσκύτης, 145. bis. * Ταυροσφάγος, Wakef. Trach. 609. Phil. 400." Schæf. Mss. Lycophr. 47. * Ταυροσφαγέω, Æsch. S. c. Th. 43. Schol. Aristoph. A. 188. 189.] Ταυροφάγος, Taurorum vorator, Epith. Bacchi ap. Soph., quoniam τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βούς ἐδίδοτο, ut tradit Lex. meum vetus, et Etym., qui ταυροφάγον exponi posse ajunt etiam ὠμωστήν, Crudivorum. Inde translatum dicunt nomen id ad Cratinum, Plut. (7, 373.) Μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώσσης βακχεῖ ἐτελέσθη. Qui versus est desumptus ex Aristoph. B. [357. Schol. Lycophr. 47. "Jacobs. Anth. 8, 148. Brunck. Soph. 3, 530." Schæf. Mss.] Ταυροφανής, Qui taurus esse videtur, Tauro similis, Dionys. P. [642.] Ταυρόφθογγος, Tauro similia sonans, Vocem edens taurinæ similem: Hes. ταυρόφθογγοι, παραπλήσια βουσι φθεγγόμενοι. [Æschylus Strabonis 10, 3, 16.] Ταυροφόνος, Tauros occidens, Taurorum interfector, Epigr. Ταυροφόνων δ' ἀμέγαρτα καὶ αἰμαλέων κρέα δόρπων, Cænarum in quibus s. propter quas tauri occiduntur et mactantur, [Anal. 2, 13. "Wakef. Phil. 400. Jacobs. Anth. 9, 264. Ταυροφόνος, * Ταυροφόρος, Ruhnck. Ep. Cr. 277. Pier-son. Veris. 32." Schæf. Mss. Ταυροφόρος, Orph. H. 13, 2. al. Ταυροφόνος, al. * Ταυροχόρος. * Ταυροφυής, Nonn. D. 48. p. 1304.]

[* "Ταυρελάτης, Philippus Ep. 62." Schæf. Mss. Cf. Heliod. Æth. 10. p. 501. * Ταυρέλαφος, Cosmas Indopol. 11, 2. Schneid. ad Ælian. H. A. 17, 45. * Ταυρελέφας, Philostorg. Hist. Eccl. 3, 11. Nicephorus 9, 19. Bochart. Hieroz. T. 1. p. 251. Zimmermann. Zoolog. Geograph. P. 1. p. 156." Schn. Lex. Suppl.] Ταυρωπός, ὁ, ἡ, Qui taurino aspectu s. facie taurina est. Ion ap. Athen. 2. init., de vino, Ἀδαμον παῖδα ταυροπὸν [—ωπὸν,] νέον, οὐ νέον — πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων. Est et Dianæ epith. Sed posset ETIAM Ταυρωπὸς scribi, [ut recte habet Ed. Casaub. et Schweigh.]: hoc, ut εὐωπὸς, et alia, illud ut χαροπός. ["Ταυρωπός, Toup. Opusc. 2, 85. Casaub. ad Athen. 78." Schæf. Mss. * Ταυρωψ, i. q. ταυρωπός, Pburnut. de N. D. 22. p. 193. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ταυρωπὺς, Nonn. D. 32. p. 804. 47. p. 1244. "Synes. 5, 22." Kall. Mss.]

A [* "'Ανάταυρα, Suid. v. Παλιμβαλῆς: 'Ο ἀνὰ πεσών. Hæret hic Kust. Num leg. ἀνὰ κάρα?"] Schleusn. Mss. Vide Ἀναταυρίδω.]

Ἀπόταυρος, ὁ, ἡ, Tauro carens: ἀπόταυροι βούς Gaza ap. Aristot. interpr. Setauras, quasi Sine tauris. Sunt autem hæc Aristot. verba, (H. A. 8, 7.) Διὸ ἐν τῇ ἡπείρῳ τὰς καλουμένας πυρρῆκας βούς ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους, καὶ καλοῦσιν ἀποταύρους. Igitur ἀπὸ privationem hic denotat, sicut et in aliis quibusdam. Ἀταυροι, Boves quædam in Epiro a mare intactæ, ut incrementum et amplitudinem corporis ingentem acciperent, VV. LL. Fortassis igitur ap. Aristot. legerunt ἀταυροι pro ἀπόταυροι: quæ duo vocabula συνωνυμοῦσι. Nisi ἀπόταυρος malis interpretari Sejunctus a tauro, Segregatus a tauro: ἀταυρος autem, Qui sine tauro est. "Ἐπίταυρον, Hes. "ἰσχυρὸν, Robustum." Λάσταυρος, Cujus ὁ ταῦρος λάσιος est, Hirsutus s. Hispidus ea parte quæ ταῦρος dicitur, i. e. ea veluti διασφᾶγι quæ est inter anum et scrotum interjecta. A Comiῶ πῆπαικται pro * λασιόταυρος, ut Eust. tradit. Exp. et Salax, Insigniter mutouatus: ut λα sit epitaticon, et ταῦρος pro Ipso pene accipiat. Hesychio λάσταυροι sunt οἱ περὶ τὸν ὄρρον δασεῖς, καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες. Quæ prior exp. convenit cum ea quam Eust. affert. Suidas quoque exp. ὁ δασὺς τὸν ταῦρον, ὡς * λασιόταυρος τις ὢν, sed et πόρνος: afferens e quodam, quem non nominat, Εἴ τις ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἢ τοῖς βαρβάροις λάσταυρος τὸν τρόπον, οὗτοι πάντες ἐταῖροι τοῦ βασιλέως ἦσαν. At Λασταυροκάκκαβον ap. Chrysipp. περὶ Καλὸν καὶ Ἡδονῆς [ap. Athen. p. 9.] est βροῦμα quoddam sic nominatum ὡς ἂν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ οὐσης περιεργότερας, inquit idem Suid. Itidem Enst. 1724. Τὸ παρὰ πολλοῖς λασταυροκάκκαβον καλουμένον ἔδεσμα. [Λάσταυρος, Impudicus, Polyb. 8, 11, 6. "Phryn. Ecl. 84. Jacobs. Anth. 6, 66. 10, 139. Anim. 312. Ruhnck. Ep. Cr. 86. ad Charit. 222. ad Meer. 250. Valck. Anim. ad Ammon. 41. 53. Toup. Opusc. 1, 382. 2, 277. Bergler. ad Alciph. 170. Casaub. ad Atheu. 28." Schæf. Mss.] "Ἡμιλάστην, Jos. Dimidia e parte λάσταυρος. Meminit ejus "J. Poll. 6, c. 31. sed παμόνηρον esse dicens." ["Casaub. l. c. Bergler. ad Alciph. 171." Schæf. Mss. * Λάστρις, ὁ, Etym. M.] "Λάταυρος, Etym. "τὸ ἱμάτιον: quoniam, inquit, ἀναλογεῖ λωπία τῷ "δέρματι. Ita et Lex. meum vet." [* "Περίταυριος, Const. Manass. Chron. p. 145. Meurs." Schæf. Mss. * Ὑποταύριος, e quo Ὑποταύριον, τὸ, pro Vulva jumentorum affertur ex Apsyrto Hippiatro. ["Ad Lucian. 2, 321. 322. Valck. Anim. ad Ammon. p. 40." Schæf. Mss. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 367.]

Ταυρώδης, Taurinus, Qui taurina specie est. Nicand. vero Ἀ. (222.) λοξαῖς δὲ κόραις ταυρώδεα λείσσω, adv. pro ταυρηδὸν, s. ὡς ταῦρος, Tauri in modum, Torvum.

Ταυρεῖος, Taurinus, Qui e tauro est: αἷμα νεοσφαγῆς, Sanguis tauri recens jugulati, Diosc. 6, 26. ubi de ejus vi lethali et remediis quibus ei occurratur. Sic ap. Athen. ["122. ex Aristoph. Ἰπρ. 83." Schw. Mss.] et Schol. Thuc. Ταυρεῖον αἷμα πίων: pro quo Plut. Αἷμα ταῦρον πίων. Item ἀσπίς ταυρεῖη, Il. N. (160.) et Il. (360.) pro Clypeus intectus taurino corio, taurino tergore: κυνέη, Il. K. (258.) itidem ἡ ἐκ ταυρείου δέρματος, Galea e taurino corio. ["Wakef. Trach. 518. Brunck. Soph. 3, 386. Jacobs. Exerc. 1, 145. Αἷμα τ., Kuster. Aristoph. 105." Schæf. Mss. * "Ταυρεῖον, Mensis Cyzicenus, Caylus Recueil T. 3. p. 59. 201." Schn. Lex.] Ταυρεῖος, idem, sed Poeticum, Neptuni epith. ap. Hesiod. Ἀ. (104.) ταυρεῖος ἐννοσίγαιος, "Ὁς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύσαι τε πόλιν. Fortassis autem inde ταυρεῖος dicitur, quoniam, ut est in fabulis, Ἐρισάντων ποτὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου εὐτεχνίας πέρι, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναπλάττοντος, Ἀθηνᾶς δὲ, οἰκιστὴν δὲ Ἡφαίστου ἀνθρώπων συνέστησεν, Lucian. (1, 759.) ITEM Ταυρέη, pro ταυρέη δορά, (ut κυνέη, ἀρκτέη,) Taurina pellis, Exuvium tauri. ["Ταυρεῖ, ad Timæi Lex. 256." Schæf. Mss.] Sic Ταυρεῖη, pro ταυρεῖη δορά. ["Ταυρεῖα, Barnes. Rhes. 817. ad Herod.

384." Schæf. Mss. Flagellum, Lat. Taurea, Geop. 14, 25. 'Ο ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος. Cf. Artemid. 1, 70. * "Ταυράτα, Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss.] Ταύριος, idem. ["Ταυρίαι, sc. πλήγαι, Taurina flagra, Athan. 1, 658." Kall. Mss.] Item Ταύριον ὕδωρ Soph. vocavit Aquam Tauri fluvii in agro Træzenis, cui vicinam esse dicit κρήνην ὑέσσαν. Idem et Hes. tradit, qui tamen ex eo affert non ταύριον ὕδωρ, sed ταύρειον πόμα, per diphthongum scribens: fluvium autem vocans Αἰγείταυρον, non Ταύρον cum Eust. ["Vide Athen. 122. et Brunck. Fr. 2. e Sophoclis Ægeo." Schw. Mss.] AT Ταυρία, ἑορτὴ τις ἀγομένη Ποσειδῶνος, ut Idem annotat, i. e. Festum in honorem Neptuni celebrari solitum. ["Cattier. Gazoph. 44." Schæf. Mss. * "Ταύριον, Lychnis coronaria, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss. * "Ταυριανός, Cattier. Gazoph. 47." Schæf. Mss. Cf. Ζυγινός. * Ταυριάριος, Gl. Pilæ.]

Ταυρικός, Tauricus, Pertinens ad Taurum, Taurus. Possessivum nomen, derivatum tam a Tauro fluvio aut monte, quam Tauris populis. Lat. etiam utuntur eo, cum Tauricam gentem vocant ipsos Taurus. Scythiæ enim populi quidam sunt DICTI Ταυροί, ["ad Diod. S. 1, 210." Schæf. Mss.] AT Ταυρίσκοι ap. Strab. Populi Norici. ["Ταυρικός, Eur. Iph. T. 1454." Schæf. Mss.]

Ταυρίδιον, τὸ, Parvus taurus, Taurus pusillus, Suid. Ταυρὸν, οὐς, ἡ, dicitur ἢ ἐν Ταύροις Ἀρτεμῖς, Diana Taurica s. quæ a Tauris colebatur: quæ et Ταυροπόλος.

Ταυρηδὸν, In modum tauri, Lucian. (3, 586.) T. ἐπιβλέπω, Torve intueor in modum tauri: quo modo et ap. J. Poll. T. ὑποβλέπειν. Similiter Aristoph. B. (804.) de Æschylo, "Ἐβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύφας κάτω. Et alibi ταυρηδὸν ὄρεῖς, Torvum aspicias, In modum tauri: ut et Nicand. A. (222.) dixit λοχαῖς κόραις ταυρώδεα λεύσσω: solent enim tauri torvum tueri. ["Boiss. Philostr. 499. Wyttēb. Ep. Cr. 46. Alciph. 278." Schæf. Mss. * Eunap. 97. Ælian. H. A. 383. Nicander A. 495." Wakef. Mss. * "Ταυρίνδα, Valck. Phœn. p. 439." Schæf. Mss.]

Ταυριάω, Taurio, Taurum appeto. Dicitur vacca ταυριάω, cum taurum s. marem appetit, ut sus καπριάω, cum κάπρον appetit, et equa ἵππομανεῖν, cum insano desiderio cum mare coeundi rapitur. Ajunt et ipsos tauros dici ταυριάω, cum desiderio coitus concitantur, ac insano impetu in venerem rapiuntur. ITEM Ταυρώω pro ταυριάω legitur, ut καπρώω pro καπριάω. Affertur enim ex Aristot. H. A. 6, (18.) Ταυρώσιν αἱ βόες, Vaccæ tauriunt.

Ταυρώω, Taurum facio, In taurum converto, Taurina natura induo. Unde ap. Hes. Ταύρωσον, ταύρον ποίησον. Pass. Ταυρούμαι, Taurus fio, In taurum vertor, Taurinam naturam induo, Eur. Med. (92.) Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένη. "Ἦδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην Τόισδ', ὥς τι δρασεῖουσιν. Ubi Schol. exp. ἀγριουμένην, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ὄργιλον ἐπιδεικνύουσιν, s. ὥς ταῦρος θυμικὸν καὶ φοβερὸν ὤρωσαν καὶ ἄσπορον, οὐχὶ μητρικόν. Et sic ταυρουσθαί esset Taurinas iras concipere, Tauri in modum imitæ efferi. Nam id animal est θυμικώτατον, maximeque ἐρεθίζεται καὶ διαθηριόται ὑπὸ τοῦ φοινικοῦ χρώματος: quamobrem et φυλάττονται ταύροις ὀφθῆναι οἱ φοινικίδας ἔχοντες, ut scribit Plut. [7, 305. "Dawes. M. Cr. 260." Schæf. Mss. * Ταυρωτός, unde] Ἀταύρωτος, Quæ taurum nondum admisit. Quod dupliciter intelligi potest, vel de vacca juvenca, adhuc a tauro intacta, vel de puella virilem ταύρον nondum experta. In qua signif. posteriore usurpavit Aristoph. sem. ἀταυρώτῃ pro ἀταύρωτος, A. (217.) Οἴκοι δ' ἀταυρώτῃ διάξω τὸν βίον. Q. 1. Suidas eitat, et exp. ἀγνή, ἀμικτος, ἀζευκτος γάμον, s. ἀζυγῆς: subjungens, ταῦρος γὰρ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός: vel, ἐπεὶ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς. Sed prior ratio magis consentanea est. [Æsch. Ag. 252. "Ad Anton. Lib. 267. Verh., Valck. Anim. ad Ammon. 41. Ἀταυρώτῃ, Porson. Med. p. 64. Lobeck. Aj. p. 242. Brunck. Aristoph. 2, 51. * Ἀταυρωτεῖ, Lobeck, l. c. * Ταυρωτικός, Meurs. ad Lycophr. p. 1204." Schæf. Mss.] Ἀποταυρώω, i. q. simplex

PARS XXVII.

Et Pass. Ἀποταυρούμαι, Taurinas iras concipio, Tauri in modum effero et exaspero, Eur. Med. (188.) τοκάδος δέργμα λεαίνης Ἀποταυρούται δμωσὶν, ὅταν τις Μῦθον προφέρων πέλας ὀρμαθῇ, Schol. Οὕτως εἰς ἡμᾶς ἀποβλέπει ὄργιλως ὥς λέαινα ὀργισθεῖσα τῶν τέκνων αὐτῆς: vel ταυρηδὸν προσβλέπει, ταυρώδεα ἐπιβλέπει, Taurinis oculis torvum intuetur. ["Brunck. ad Eur. Med. 92. Dawes. M. Cr. 261." Schæf. Mss.]

* "Ἀναταυρίζεσθαι, corrupte pro ἀντερίζεσθαι. Schol. Lucian. 6, 249. e rec. Cod. Ven. exhibet ἀναταυρίζεσθαι, pro quo S. Germ. ἀντερίζεσθαι. Alius Cod. habet ἀναταυρίζεσθαι. Legitur tamen in Suid. 3, 9. Παλιμβάλῃς, δ' ἀνάταυρα πεσὼν, Qui retro cecidit." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

TAXYS, Pernix, Celer, Velox, Il. Σ. (69.) ταχύν ἀμψ' Ἀχιλλῆα, Celerem Achillem: quem alibi πόδας ὄκυν Ἀχιλλέα vocat. Aristot. Rhet. 1. Καὶ ὁ ταχύς, ἰσχυρός ἐστίν· ὁ γὰρ δυνάμενος ριπτεῖν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω, δρομικός. Rursum Il. Γ. (26.) αἶπερ ἂν αὐτὸν Σεῦονται ταχέες κύνες, Pernices canes. Et ταχεῖς τριήρεις, Thuc. 6, (43.) p. 212. et Dem. Philipp. 1. Celeres triremes: quales sunt et celoces. Item et pedes ταχεῖς dicuntur Qui agiles et citi sunt, Il. Θ. (339.) Ἀπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθὼς, Od. N. (261.) Ἀνέρας ἀλφειστὴς νῆκα ταχέεσσι πόδεσσι, Il. Π. 186. περὶ μὲν θέλειν ταχὺν ἡδὲ μαχητὴν, Celerem et velocem in cursu. Ubi nota jungi cum verbo περιθέειν, ut sit, Celerem et agilem in cursu. Sic et Thuc. cum infin. 1. "Οὔτε καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχεῖς ἵεναι ἐς τοὺς πολέμους, Non celeres ad adeunda bella. Nisi malis, Præcipientes in suscipiendis bellis. Nam accipitur ταχύς interdum pro Præceps, Præproperus, Nimium festinans, ut ap. Aristot. Eth. 6, 7. Καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσι· εἰτα ἀμαρτάνουσι τῆς πράξεως. Et rursum ap. Thuc. 1, (132.) Μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου ἀνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων βουλευσαί τι ἀνέκστον, Præcipientanter statuere quidquam de viro Spartiata, sine indubitatis signis atque argumentis. Horat. quoque dixit Irasci celer, et Celer excipere aprum: Græcos imitatus. Eadem signif. accipitur et ap. Sophocl. in Plut. Artax. (28.) Ταχέα πειθῶ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ, Præceps et nimis subita persuasio, Nimia credulitas. || Item ταχύς dicitur Qui est ingenio celer, s. Qui acri est ingenio, Aristot. de Memoria, Καθάπερ οἱ λίαν ταχεῖς ἢ λίαν βραδεῖς. Bud. "Διαταχέων, et Διατάχους, Celeriter, "Cito. Ambo ap. Suidam, prius vero ap. Plat. "Apol. Socr. Apud Hes. autem scriptum διατάχους, expositumque itidem συντόμως: sed id "suspectius est. At superiora sunt qui divisim "etiam scribant, sc. διὰ ταχέων et διὰ τάχους, ut vi- "debis T. 3, c. 1275." ["Διατάχους, Διαταχέων, ad Anton. Lib. 41. Verh. Διατάχους, ad Dionys. H. 1, 345. Διαταχέων, ad 1, 206. 209. 320. * Διαταχέως, ad Phalar. 256. 258. Apollod. 271." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Elp. 1.]

COMPAR. Ταχύτερος, Pernicior, Celerior, Velocior, Aristot. de Mundo. Unde ADV. Ταχύτερον, Celerius, Citius, Properantius, ["Herod. 9, 101. Ταχύτερον τὴν πρόσσodon ἐποιεῦντο, Citatiore gradu in hostem iverunt." Schw. Mss.] SUPERL. Ταχύτατος, Celerrimus, Citissimus, Velocissimus: unde ADV. Ταχύτατα, Celerrime, Citissime. Verum hi regulares comparativi et superl. non tam usitati sunt quam irregulares. Nani pro ταχύτερος quidem DICTUR Ταχίων, Celerior, Velocior, Citior, ut βραδίων pro βραδύτερος, et βραχίων pro βραχύτερος. NECNON Θάσσων, SIVE Θάττων pro eod., Il. O. (569.) Ἀντίλοχ', οὐ τις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὐτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι, Qui pedum pernicitate te superet. Ubi etiam nota additum dat., ut ap. Latinos quoque additur, veluti cum dicunt Pedibus celer, Jaculo celer, Metu celer. Sine dat., Il. N. (819.) Θάσσοντας ἰρήκων ἔμεναι καλλιτρίχας ἵππους, Accipitres pernicitate superare. Θάττων autem Atticum est, eoque usi sunt Plato et Xen.

(Σ. 2, 22.) At pro Ταχύτατος DICITUR Τάχιστος, A Celerrimus, Velocissimus, Maxima præditus velocitate s. celeritate. UNDE Τὴν ταχίστην ellipticῶς usurpatur pro adv. τάχιστα, i. e. Quamcitissime, Quamcelerrime, Quanta fieri potest maxima celeritate, Primo quoque tempore, Quamprimum, Dem. Ἀπέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, Ut primo quoque tempore legati proficiscerentur. Sic Herodian. 3, (12, 14.) Ἀγγεῖλαι τῷ Πλαυτιανῷ ἡκεῖν τὴν ταχίστην, Acceleret et adsit quamprimum: 2, (7, 5.) Βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν ταχίστην ἡξίου.

[“ Ταχὺς, Wakef. Herc. F. 161. Eum. 181. ad Lucian. 2, 65. Lobeck. Aj. p. 257. Heyn. Hom. 7, 667. 8, 621. Conf. c. τραχὺς, Tzsch. ad Strab. 5. p. 700. De navi, ad Charit. 317. Pro ταχέως, Heyn. Hom. 5, 485. 6, 156. 7, 33. T. ἐπὶ, περί τι, ad Dionys. H. 1, 262. Ἐκ ταχέως, Brunck. Trach. 395. Wakef. ibid. Διὰ ταχέως, ad Phalar. 256. Dionys. H. 2, 904. Heyn. ad Apollod. 51. Herod. 755. Compar. ad Herod. 336. Superl., ad 102. Τάχιον, Prius, Ante, Orell. ad Nic. Suppl. 63. Τὴν ταχίστην, Jacobs. Anim. 230. Plut. Mor. 1, 46. Τὴν ταχίστην, ad Diod. S. 2, 498. Θάσσων, Valck. Diatr. 107. Monthly Review Aug. 1799. p. 442. Θάσσων, Θάττων, Thom. M. 436. 779. Θάσσων, Θάττων, ibid. Phryn. Ecl. 26. Θάττων, ad Mær. 364. ad Herodian. Philet. 436. Jacobs. Anth. 8, 129. Mox, Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 44. Pro μάλλον, Orell. Suppl. ad Nic. p. 8. 50. Xen. K. Π. 5, 1, 8. Schneid. ad Xen. Pol. 176. Pro πρότερον, Kuhn. ad Diog. L. 511. Orell. I. c. p. 8. Θάττων ἢ βάδην, Abresch. Lectt. Aristæ. 257. Οὐ θάττων —; Toup. Opusc. 1, 22. Θάσσων λόγον, Valck. Hipp. p. 289. Ὡς θάττων, Polyb. 1, 163. 222. 274. 408. 2, 440. Ἦν θάττων, Schneid. ad Xen. K. Π. 182. Ὄταν θάττων, Aristot. H. A. 258. 259. 308. 414. 429. Schn. Θάττων ἢ, Boiss. Philostr. 390. Θάττων νοήματος, Villos. ad Long. 229. Ταχίων, Monthly Review I. c. Lucill. 11. ad Lucian. 3, 573. Ταχίων, ad Mær. 364. ad Herodian. Philet. 436. ad Phalar. 208. Τὸ τάχιστον, Duker. Præf. Thuc. p. 10.” Schæf. Mss. Διαταχέων, ad Greg. Cor. 795. Plut. Timol. 18. Διὰ ταχέως, Lobeck. Phryn. 48. Ταχὺς et τραχὺς conf., ad Greg. Cor. 561. “ Ταχεῖα δὴγησις, eadem quæ σύντομος, Brevis et paucis absoluta narratio, Aristot. Rhet. 3, 16. ut Lucian. de Hist. Conscr. 59. ἐπαινοὶ καὶ ψόγοι ταχεῖς, Breves, Paucorum verborum vituperationes vel laudes. Ibi τὸ διατριβὴν ποιεῖν opponit.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[“ Ταχύγαμος, unde * “ Ταχυγαμία, Syucell. p. 84. D.” Schæf. Mss.]

Ταχύγηρος, Cito senescens: unde ap. Hippocr. ταχύγηρα. Alioqui et ταχύγηρος scribi posse videtur. [* Ταχυγόνος, Theophr. C. Pl. 4, 3, 6. Ταχυγονώτερα τὰ παλαιότερα σπέρματα. * Ταχυγονία, Aristot. H. A. 6, 37. al. ταχυγής.] Ταχύγονος, Velocia geuua habens, i. e. Celer, Velox, Pedibus celer, ταχύπους, πόδας ὠκὺς, ποσὶν ταχὺς, [“ Nonn. Jo. 1, 188.” Wakef. Mss. “ Voss Myth. Br. 1, 155.” Schæf. Mss. * “ Ταχυδιάνοιος, Hes. v. Λειόμερος.” Wakef. Mss.] Ταχυδρόμος, Qui volociter currit, D [“ Æsop. Fab. 140. Ed. Genev. 1628.” Seager. Mss. “ Diod. S. 2, 640. Ruhnk. Ep. Cr. 277.” Schæf. Mss. * “ Ταχυδρόμος, Hes.” Wakef. Mss.] Ταχυδρομέω, Velociter curro: ταχυδρομοῦντα ζῶα, Greg. Naz. de Homine, ut λαγῶς, δορκὰς, ἐλαφος, ὕαινα, et similia alia. [* Ταχυδρομία, Aristot. Probl.] Ταχυεργής, Celer in opere aliquo, Acer, οξύς, aut etiam Promptus manu. Bud. ex App. de Cæsaris percussoribus, (B. C. 3, 19.) Πρὸς ἄνδρας ταχυεργεῖς τε καὶ φόνου πλήρεις καὶ ἐπ’ ἐμὲ συννομισμένους: verba Antonii ad Octavium. [* “ Ταχυεργῶς, Brevi tempore, Inc. ap. Suid. v. Καινοπρεπές.” Schleusn. Mss. * Ταχυεργός, Appian. B. C. 2, 120. de Rebus Pun. 47. Polemon Phys. 1, 6. “ Crus. ad Suet. 91.” Schæf. Mss.] Ταχυεργία, ἡ, Celeritas quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, Celeritas rei conficiendæ, ap. Eund. (de Reb. Pun. 33. B. C. 1, 112.) teste Bud. Utitur et Xen. K. Π. 7, (1, 10.) dicens, Νῦν ὁρᾷς ἔργον τῆς σῆς ταχυεργίας. [* “ Τα-

χυλόγος, Polemo 225. Hes. * Ταχυμάχης, Hes.” Wakef. Mss.] Ταχύμητις, Irasci celer, ut Horat. loquitur, i. e. Pronus et præceps in iram, Iracundus, Qui cito irascitur, Epigr. [* “ Ταχυμήτης, Hes. v. Ἀργιμήτης.” Wakef. Mss.] Ταχύμητις, Celer in capiendi consilio, Qui cito deliberat, Nonn. [“ Jo. 1, 184.” Wakef. Mss. * “ Ταχύμοιρος, Schol. Il. O. 441.” Schæf. Mss. * Ταχυναύτης, unde] Ταχυναυτέω, Celeriter navigo, Utor navibus ταχέαις. Suid. exp. ταχέως πλέω. Æschin. (67.) Νεῶν ταχυναυτουσῶν πληρώματα. Itidem ταχυναυτοῦν σκάφος, ap. Plut. Pericle. Ajunt vero ταχυναυτοῦσαν ναῦν s. ταχυναυτοῦν πλοῖον esse quam Lat. Actuariam navem vocant: ap. quos et Celoces a velocitate denominari putantur. [Polyb. 1, 23, 8. 26, 10. 46, 10. 16, 4, 4. Lucian. 5. p. 262. σκάφος ταχυναυτοῦν. “ Boiss. Philostr. 534. Musgr. Iph. T. 426. Diod. S. 2, 440. Bergler. ad Alciph. 43. ad Charit. 269.” Schæf. Mss. * Ταχύπλοος, unde] Ταχυπλοέω, i. q. ταχυναυτέω, Polyb. 3, (95, 6.) p. 58. Προαπέστειλε κατασκευομένης δύο ναὺς ταχυπλοούσας Μασσαλιωτικὰς: loquens de speculatoriis navibus, quæ inde κατασκοπικαὶ nominabantur: et πρωτόπλοι, ex eo quod prænavigabant. [“ Const. Manass. Chron. p. 83.” Boiss. Mss. * Ταχυπλοῖα, J. Poll. 1. p. 74. * “ Ταχυποῖς, Heyn. Hom. 7, 355.” Schæf. Mss.] Ταχύποστος, Qui subito moritur, celeriter moriturus est: ὥρη, Nonn. (Jo. 95.) Hora cito allatura mortem. [* “ Ταχύροος, Hes. * Ταχυτροφάλιγξ, Nonn. D. 45, 273. Jo. 6, 43.” Wakef. Mss. * Ταχύφνος, Hippocr. 864. Schneid. susp.: leg. * Ταχυφνής. * Ταχύφνως, Adamant. Phys. 221. Sylb., Polemon 2, 13. * Ταχυχελεῖς, Anal. 1, 220. αὐλοὶ ταχυχελεῖς, Labia celeriter percurrentes tibis: sed Reisk. legere vult * ταχυχελεῖς, Crassis ligulis, labiis. “ Jacobs. Anth. 7, 58. ad Charit. 217.” Schæf. Mss.]

Ταχὺ ET Ταχέως, Velociter, Celeriter, Propere, Cito. Aristoph. N. (647.) Ταχὺ γ’ ἂν δύναϊο μάθαιεν περὶ ῥυθμῶν, Cito rhythmica discere possis, Plut. Pericle (13.) Ἀγαθάρχου τοῦ ζωγράφου μέγα φρονούντος ἐπὶ τῷ ταχὺ καὶ ῥαδίως τὰ ζῶα ποιεῖν, Xen. Ἑλλ. 7, (2, 22.) Τὰ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον. Sic et in hoc alicujus Anonymi loco, Πέμφω δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ταχέως, Mittam vero et reliqua primo quoque tempore; vel etiam Propediem, Brevi. Item μάλα ταχέως s. μάλα ταχὺ, Quamcelerrime, Summa cum celeritate, festinatione. [* Ταχὺ, Jacobs. Anim. 187. Plato Phædro 280. Longus p. 7. Vill., Valck. Diatr. 171. Conf. c. ταχέως, Schneid. Anab. 97. Ταχὺ καὶ ταχέως, Aristoph. Ἑκκλ. 1175. Ταχέως, ad Charit. 243. Thom. M. 835. Ἐπεὶ γ., ad Charit. p. 4. Ἐπειδὴ γ., Diod. S. 2, 457.” Schæf. Mss.] Compar. Ταχύτερον, Citius, Celerius, Velocius. Superl. Ταχύτατα, Celerrime, Citissime, Velocissime. Qui tamen, licet regulares sint, irregularibus minus sunt usitati. Siquidem pro ταχύτερον DICITUR Τάχιον ET Θάσσων sive Θάττων, [de quo vide in Ταχὺς:] pro ταχύτατα autem USURPATUR Τάχιστα. Ac priore quidem compar. τάχιον usi sunt cum alii, tum Plut. Fabio (12.) Τάχιον μὲν ἡ ἐγὼ προσεδόκων, βράδιον δ’ ἡ αὐτὸς ἔσπευδε Μινουκίος εἶναι τὸν ἀπολώλεκε. Item Alex. Aphr. Probl. Τάχιον πολιοῦνται, Citius canescunt, Celerius cani eis per tempora sparguntur. Probatur et Luciano in Solæcista: at Phrynichus θάττων potius pro eo usurpandum ait: quo usus est Xen. K. Π. 5, (1, 8.) Θάττων ἀπῆλθες ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ ὁ ἔρως πέφυκε συσκευαζέσθαι ἄνθρωπον. Synes. Ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοὶ θάττων ἢ λόγος, Citius quam dici potest. Item, Ὄταν θάττων φθέγγηται, Cumprimum vocem emisit, Plato. Altero autem θάσσων, quod communis linguæ est, utitur Hom. Il. B. (440.) dicens, ὅφρα κε θάσσων ἐγείρμεν δὲν ἄρρα. Utitur et Od. II. (130.) nec non Hesiod. Ἄ. (95.) simpliciter pro Cito, Propere, Ilico, Protinus, Statim. Rursum ex Od. O. (201.) affertur θάσσων ἰκέσθαι, pro Propere. Superl. autem τάχιστα usitatus tam ap. Poetas quam prosæ Scriptores. Il. Δ. (193.) Ταλθύβι, ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κέλεσσαν, Quamcelerrime, Quamcitissime. Xen. quoque dicit ὅτι τάχιστα itidem pro Quamvelocissime,

Festinantissime, Quanta fieri potest maxima celeritate: quo sensu Έλλ. 6, (3, 4.) dicit Έν δυνάτον τάχιστα. Sic et ως τάχιστα dicitur itidem pro Quammatissime, Primo quoque tempore. Apud Xen. autem legi ajunt ως τάχιστα, sequente εὐθύ. Aristoph. vero B. (118.) φράζε τῶν ὁδῶν "Ὅπως τάχιστ' ἀφ' ἐξέμεθ' εἰς ξδον κάτω, Qua via quamcitissime ad inferos descendere queamus. Item ἐπειδὴ τάχιστα, s. ἐπειδὴν τάχιστα, dicitur pro Ubi primum, Simulatque, Simulac. ["Τάχιον, Phryn. Ecl. 26. 36. (77. Lob.) Thom. M. 436. Diod. S. 1, 628. Τάχιστα, ως τ., ὅσον τ., ὅτι τ., Valck. Hipp. p. 221. Soph. Œd. T. 1341. 1410. 1429. C. 1416. Ὡς τ., Eur. Rhes. 70. Jacobs. Anim. 186. Cattier. Gazoph. 92. Wakef. S. Cr. 4, 239. Ὡς — τάχιστα, Reiz. Præf. ad Herod. p. x. "Ὅσον τ., Eur. Rhes. 672. "Ὅτι τ., Thom. M. 161. 835. "Ὅτι τάχιστα, ad Charit. 354. "Ὅτι τ., Heyn. Hom. 4, 595. "Ὅπως τ., Stanl. Eum. 19. ad Diod. S. 1, 388. Ἐπὶ τ., 521. Wakef. S. Cr. 4, 240. Brunck. Aristoph. 1, 142. Schneid. Anab. 348. Ἐπεὶ τ., Xen. Mem. 1, 2, 47. Γενόμενης τάχιστα τῆς νυκτός, Plut. T. 5. p. 292. Hutt. *Τάχιστ', Heyn. Hom. 7, 431. 798." Schæf. Mss.]

ITEM Τάχα dicitur pro ταχὺ s. ταχέως, Cito, Statim, Celeriter, Velociter; vel potius pro ταχέα, e quo συνεκρόχθαι putatur. Od. O. (50.) τάχα δ' ἔσσεται ἡώς, Confestim aurora diffulgebit, Mox aurora diffundet radios suos. Item ως τάχα ex Eur. affertur pro Quamprimum, Quamcitissime. Qua signif. paulo ante docui ως τάχιστα s. ὅτι τάχιστα dici. || Signif. etiam Fortassis, Forsitan, Forsan, Forte, ἴσως. Quem usum habet ap. prosæ quoque Scriptores, non itidem in signif. præcedente. Aristot. Rhet. 1. Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν αἰεὶ τὸ ἴσως καὶ τὸ Τάχα, καὶ πάντα λέγουσιν οὕτω, παγίως δὲ οὐδέν, Plato Minos, Καὶ ἴσως καλῶς λέγεις, τάχα δὲ ὧδε ἀμείνων εἰσόμμεθα. Ubi nota in una periodo duo hæc synonyma adverbia, sc. τάχα et ἴσως. Item τάχ' ἂν ποτε, Fortassis aliquando. Et τάχα πον, ut ἴσως πον, vacante alterutro horum, πον aut τάχα, ut annotat Bud. e quodam Gramm.: Lucian. certe dixit καὶ τάχα πον pro Et fortasse. Idem Bud. ex eod. Gramm. annotat, dici etiam τάχ' ἴσως, idque ἐκ παραλλήλου, sicut et cum dicitur τάχα πον. Præcedentis autem τάχα ἂν itidem pro Fortasse, hoc affert exemplum e Plat. Philebo, ubi Socrates dicenti, Μὴν οὖν σοὶ καὶ πέμπτου προσδεήσει; respondet, τάχ' ἂν, οὐ μὴν γὰρ ἐν τῷ νῦν, Fortasse: non tamen in præsentī. Bud. || Rursum τάχα πον dicitur poni etiam pro Celeriter, ταχέως: nullo tamen allato exemplo, nec nominato ullo Auctore. ["Abresch. Œsch. 2, 79. Aristoph. A. 375. 444. (1115.) O. 66. 853. A. 481. Jacobs. Anth. 11, 134. Dupont. Gnom. Hom. 250. Heyn. Hom. 6, 519. Eur. Bacch. 538. Hipp. 182. Hec. 1245. Iph. A. 311. Hel. 459. Musgr. 1468. Herc. F. 500. Eum. 457. ad Phalar. 266. Thom. M. 835. Markl. Suppl. 551. ad Charit. 112. ad Timæi Lex. 151. et Add., Koen. ad Greg. Cor. 220 (= 467.) ad Od. A. 251. T. H. ad Lucian. 1, 242. ubi de ejus confusione cum τάλλα. Mox, Aristoph. Eip. 1315. Fr. 231. Schol. ad Il. p. 197. Hemst. Schneid. Anab. 363. Heind. ad Plat. Phædr. 192. 236. Eur. Phæn. 906. Steinbr. Mus. Tur. 1, 290. Phalar. 34. Zeun. ad Xen. K. II. 323. et Ind., Wyttenb. Select. 151. Plut. Mor. 1, 584. In fine positum, Philostr. 174. Boiss. T. πον, Epigr. adesp. 709. Τάχ' ἂν πον, Plato Phædro 282. sic τάχα δ' ἂν p. 311. ἴσως τ., Xen. Hell. 446. (7, 1, 24.) T. ἴσως, ad Demosth. 3, 67. Taylor., Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Τάχα — ἴσως, Matthiæ Gramm. 690. Τάχ' ἂν — ἴσως ἂν —, Plato de LL. p. 30. Ast. Ἡ τάχα, Strato 98.: sic leg. Christod. Ecphr. 103.: Paul. Sil. 72. Epigr. adesp. 61. Jacobs. Anim. 310. T. τὴν τ., Paul. Sil. 3. T. ἐπειδὴν, Heind. ad Plat. Phædr. 235. Τί τάχα —, Idem ad Gorg. 65. Τάχ' ἂν, Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Jacobs. Exerc. 1, 45. Τάχ' οὖν, 209. Τάχα ποτὲ, ad Charit. 65." Schæf. Mss.] Ταχύτης, ἦτος, sive Ταχύτης, ἦτος, ἦ, Celeritas, Pernicitas, Velocitas: cui opp. βραδύτης, s. βραδύτης, Tarditas. Il. Ψ. (740.) Πηλείδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἕβηλα, Et ταχύτητι ποδῶν ap. Athen.

10. Pedum pernicitati. Plut. Pericle, Ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης: quæ una voce comp. dicitur ταχυεργία. Rursum properispomenos e Greg. Naz. affertur ταχυτήτι et ταχυτήτα: quam scripturam alteri præfero. ["Thom. M. 475." Schæf. Mss.]

Ταχύνω, Accelero, Propero, Festino. Xen. K. II. 8, (5, 8.) Ταχύνειν ὅπου φθάσαι θέοι. Item cum accus. junctum reperitur, sicut Lat. Accelero, Festino, Propero. Soph. (Aj. 1403.) κολήν κάπετον Χερσὶ ταχύνετε, Cavam scrobem manibus accelerate, s. ταχέως ποιεῖτε. [Œd. T. 861. Œd. C. 219. Celeriter curro, Xen. Ἰππ. 9, 17. "Musgr. Rhes. 637. Alc. 256. Huschk. Anal. 148. Jacobs. Anth. 8, 60. Specim. p. 21. Aristoph. Fr. 239. Crinagor. 4. Toup. Opusc. 1, 497. 2, 55. De quant., Emendd. 4, 477. Intransitive, Musgr. ad Soph. 1. p. 194. Ταχύνas σπεύσον, Lobeck. Aj. p. 398." Schæf. Mss. "Neutr., Œsch. Pers. 694. (Choeph. 658.)" Wakef. Mss. Conf. c. τραχύνω, Dionys. H. de C. VV. 308.] Ἐπιταχύνω, Accelero, Urgeo. Herodian. 2, (11, 2.) Συντόνῳ δὲ σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, Iter accelerabat et urgebat. Eadem constr. forma Plut. Pericle, Ποτίδαια ἀποστάσα καὶ πολιορκουμένην μάλλον ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον, Magis accelerabat bellum. E Thuc. vero (4, 47.) ἐπιταχύνω τῆς ὁδοῦ, pro eis τὸ ἐμπροσθεν τῆς ὁδοῦ ταχύνω. Item, Ἐπιταχυνόμενος πνεύματι, pro ἐπειγόμενος, Qui vento propellitur, s. celeriter progredi cogitur. [Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 86. *Ἐπιτάχυνσις, Ecphantas Stobæi p. 331.] "Συνεπιταχύνω, Una accelero, ut "συνεπισπεύδω," [Plut. 10, 179. Agide 7. *Καταταχύνω, Schol. Aristoph. O. 903. * "Προκαταταχύνω, Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss.] Συνταχύνω, Una accelero, simpliciter Accelero, Properare cogo, Urgeo, ["Herod. 3, 71. Τὴν ἐπιχειρήσιν μὴ οὕτω συντάχυνε. Et absque accus. Festino, Ad finem propero, 1, 133. Συνταχύνει αὐτῷ ὁ βίος." Schw. Mss. * "Ὑποταχύνω, Properare cogo, Athan. 2, 541." Kall. Mss.]

Τάχος, τὸ, i. q. ταχύτης, Xen. Έλλ. (6, 4, 21.) Πολλαχοῦ τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας διαπράττεται τὰ δέοντα, Ἰππ. (11, 12.) Ἦν δὲ ἐξεγέρας τὸν ἵππον ἡγήται μήτε τῷ ἄγαν τάχει μήτε τῷ ἄγαν βράδει, Nec celeritate nimia, nec nimia tarditate, Nec celeri nimis cursu, nec nimium lento gressu. Item Il. Ψ. 518. Κέρδεσιν οὐ τάχει γὰρ παραφθάμενος Μενέλαον, Dolo, non pedum pernicitate, prævertens Menelaum. Idem Plut. Camillo, Ἐχώρουν παντὶ τάχει, Quamcitissime properabant, Quanta poterant maxima celeritate festinabant. Itidem ἢ τάχος, ap. Joseph. de Capt. Jud. pro Quamcelerrime, eod. sensu quo supra habuimus ὅτι τάχιστα, ως τάχιστα, ἢ δυνάτον τάχιστα. Pro iisd. dicitur et ὅτι τάχος, item ως τάχος, nec non ὅσον τάχος. Plato Epist. 7. Οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν ἐμὲ ἀγγέλλον αὐτὸν τῶν τοιούτων ἔλθειν ὅτι τάχος, Soph. (Aj. 985.) οὐχ ὅσον τάχος Διτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο; Non quamprimum eum huc adduces? s. Quamcitissime, Quamocyssime. Eadem signif. [Thuc. 6, 97.] Ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, Ut quisque celerrime poterat. Sic Thuc. Ὡς εἶχον τάχους, Quam potuerunt citissime, Quantum celeritate potuerunt contendere. Item ἐν τάχει (Thuc. 3, 29.) dicitur, et κατὰ τάχος, et διὰ τάχους, pro Cito, Propere, Celeriter: interdum et pro Primo quoque tempore. Soph. (Aj. 804.) ἐν τάχει μολεῖν, Properanter venire, Accelerare. Et Gal. 10 Simpl. cap. de Sudore, Ἐν τάχει πανόμενον ἐθεασάμην τὸν οἶκον, Cito, Brevi, Primo quoque tempore: pro quo perperam ibi scribitur ἐν πάχει, ut contra alibi τάχος et ταχὺς pro πάχος et παχύς. Rursum Soph. (Aj. 822.) διὰ τάχους θανεῖν, pro Repente mori. AT Διὰ ταχέων, quod idem cum hoc διὰ τάχους significat, pertinet ad ταχύς, non ad hoc τάχος: UT ET Διὰ ταχείας, pertinet ad fem. ταχεῖα: quamquam illud in VV. LL. perperam in τάχος ponitur, huic autem novum substantivum fingitur, NIMIRUM Ταχεῖα, ἦ, Celeritas. ITIDEM Κατατάχως in iisd. VV. LL. perperam pro κατὰ τάχος, s. κατὰ τάχος, ut κατακράτως in iisd. perperam pro κατὰ κράτος, s. κατακράτος: sic enim quidam scribere malunt. SED ET Τάχει, quod eadem VV. LL. afferunt ex Apoc. 2, itidem pro

Statim, Cito, mendosum est; nec enim ibi τάχει legitur, sed ταχύ: nimirum v. 5. "Ἐρχομαί σοι ταχύ: quæ verba leguntur et v. 16. At ἐν τάχει in eod. l. extat, c. 1, (1.) et 22, [6. "Ad Lucian. 2, 65. Valck. Phœn. p. 279. I. q. ταχέως, ad Charit. 253. Jacobs. Anth. 1. p. 19. 35. Musgr. Rhes. 986. Herc. F. 860. Meleager 56. 63. Even. 13. Διὰ τάχους, Diod. S. 1, 500. ad Phalar. 256. (360.) Eis τ. γράφειν, Phryn. Ecl. 48. Thom. M. 274. Herodian. Philet. 477. et n. Ἡ τάχος, Thom. M. 641. Ἐν τάχει, 835. Valck. Hipp. p. 240. Ἐντάχει, Duker. Præf. Thuc. p. 1. Ὡς τάχος, p. 10. Markl. Suppl. 460. Wakef. Eum. 248. Jacobs. Anim. 186. Portus Lex. Dor. v. Ὡς τ., Brunck. Soph. 3, 414. Musgr. Hipp. 491. Soph. Œd. T. 945. 1154. C. 1398. Ὡς τ., ὅσον τ., ὀπιτάχος, Valck. Hipp. p. 221. Ὡς τ. εἶχεν, Paus. 176. Ὡς τάχους —, ad Herod. 492. 699. 722. Wessel. Diss. Herod. 129. Ὡς εἶχε τάχους, ad Charit. 627. Dionys. H. 2, 800. Ὅσον τ., Eur. Iph. A. 1539. T. 384. 1301. El. 421. Hec. 1270. Hipp. 973. Ὅτι τ., Duker. Præf. Thuc. p. 9. Τάχει, Valck. Hipp. p. 239. Ἐν τ., τάχει, Brunck. ad Bacch. 538. Musgr. 546. Timæi Lex. 151. et n. Κατατάχος, Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Diod. S. 2, 97. 498. 500." Schæf. Mss. Eis τάχος, Lobeck. Phryn. 122. Vide Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Ἰσοταχῆς, Pari celeritate præditus, Æque velox, [Diog. L. Epicuro 61. "Heyn. Hom. 7, 116." Schæf. Mss.] "Ἰσοταχῶς, Æque celeriter, Pari celeritate, ap. Strab. [1. p. 45. Vide et seq. "Schol. Arat. Ph. 19." Boiss. Mss. *Ἰσοταχέω, Heliod. 8. p. 406. * "Ἀνισοταχῆς, Philo ap. Euseb. Pr. E. 8, 13." Kall. Mss. "Philo J. 2, 637." Wakef. Mss.] Ὁμοιοταχῆς, idem. UNDE Ὁμοιοταχῶς, Eadem celeritate, Æque celeriter; vel potius Simili celeritate. Nam discriminis aliquid est inter ἰσοταχῆς et ὁμοιοταχῆς, itidemque inter adverbia ex illis derivata: ut patet ex his verbis Theonis, ad quem Scholia in Aratum conscripta referuntur, de stellis inerrantibus, (ad Ph. 19.) Ὁμοίως συμπεριάγονται παντὶ μέρει τοῦ οὐρανοῦ, ὁμοιοταχῶς, οὐ μὴν ἰσοταχῶς ὁμοιοταχεῖς μὲν γὰρ εἰσιν ἀστέρες, οἱ τὰς ὁμοίας περιφερείας ἐν ἴσῳ ἔχοντες χρόνῳ, καὶ διανύοντες ἰσοταχεῖς δὲ, οἱ τὰς ἴσας περιφερείας ἐν ἴσῳ χρόνῳ ἔχοντες καὶ κινούμενοι ὁμοιοταχῶς γὰρ κινούνται οἱ ἐπὶ τοῦ ἡμερινοῦ, τοῖς ἐπὶ τοῦ πόλου κινουμένοις, [al. κειμένοις,] οὐ μὴν καὶ ἰσοταχῶς: Simili quidem, at non pari s. æquali velocitate. Amplior enim est meridiana cœli plaga quam septentrionalis, atque eam ob rein stellæ, quæ sunt in meridiana parte, vertuntur quidem simili celeritate, at non æquali iis quæ septentrionem versus sunt. ITEM ET Ὁμοιαχῶς pro ὁμοιοταχῶς affertur, i. e. Simili velocitate: [et * Ὁμοιαχῆς, Strabo 2. p. 155. 170. Affertur et * Ὁμοιαχός, ex Heliod. 10. p. 499.]

Ταχινός, Celer, Velox, i. q. ταχύς, sed magis Poeticum: unde ap. Hes. Ταχινοί, γοργοί: ap. Suid. autem cum diphthongo LEGITUR Ταχεινός, ὁ δὲ ξὺς, ὁ ταχύς: in vulgatis quidem Edd., non itidem vero in Cod. Ms.: et merito; nec enim producitur media syllaba, sed corripitur. Utitur autem eo vocab. Aristoph. ταχινὰ γὰρ ἄρματα, Celeres enim currus. Sed legitur et ap. Petrum Apost. 2 Epist. 1, (14.) Εἰδὼς ὅτι ταχινὴ ἐστὶν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου, Cum sciam brevi futurum ut deponam hoc tabernaculum meum: pro quo ταχινός perperam in VV. LL. SCRIBITUR Ταχυνός. AT Ταχίνης Hesychio λαγῶς, ἢ ἑλαφός: sunt enim ea duo animalia e genere τῶν ταχυδρόμων: ["Jacobs. Anth. 9, 6. (ταχίνου πτωκός.)" Schæf. Mss. Cf. Ælian. H. A. 7, 47. Ταχινός, Callim. H. in Del. 95. Schleusn. Lex. V. T. "Ταχινώτερον, Tzetz. Ep. 1. p. 267." Elberling. Mss.]

Καταταχέω, Celeritate vinco et anteverto, Polyb. 3, (16, 4.) Ἐσπευδον ἀσφαλισσασθαι τὰ πρὸς ἑω τῆς Ἰταλίας, πεπεισμένοι καταταχῆσθαι: paulo inferius, Κατετάχῃσε γὰρ αὐτοὺς Ἀντίβας, ἐξελὼν τὴν Ζακανθαίων πόλιν, i. e. ἔφθη ἐξελὼν. Hæc Bud. 1080., ubi vide et alia duo exempla, unum ejusd. Polybii, alterum Diodori, passive usurpantis. ["Toup. Opusc. 1, 215. ad Diod. S. 1, 698. 2, 68. 135. 312. 436. 442. 454." Schæf. Mss.]

A [* Ταχίῳ, Festino, Inc. Hab. 3, 18. ταχίσας τεπαύσατο.]

[* ΤΑΩΣ, ὡ, ταῶς, ὦ, * ταῶν, ὦνος, ὁ, Pavo, PAVUS, Athen. 397. 655. Attice ταῶς, Athen. l. c. Ταῶν, Aristot. H. A. 1, 1. ubi Codd. ταῶς: τοῖς ταῶς, τῷ ταῶ, Idem de Incessu Anim. c. 10.: οἱ ταῶ, H. A. 6, 9. ubi Cod. οἱ ταῶνες. Ταῶνες, Opp. K. 2, 589. "Ταῶς, Brunck. Aristoph. 2, 256. 3, 60. ("Ὀρν. 102. 270. 'A. 63. Kuster. 191. Boiss. Philostr. 578. Schneid. ad Aristot. H. A. 439. Steph. Dial. 17. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 243. 271. Toup. Opusc. 1, 389. ad Lucian. 1, 247. Ταῶνες Μηδικοί, Wakef. S. Cr. 4, 9." Schæf. Mss. Ταῶς, Schleusn. Lex. V. T. Eust. II. B. p. 261, 53. 262, 6. 397, 7. Ταῶν, ibid. Aristoph. "Ὀρν. 885. Dio Cass. 1244, 10. Pavo piscis, Philostr. 3, 1. Ταῶν, Attice, Arcadius p. 94. * Ταῶνιος, Pavonius, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

"TE particula copulativa enclitica, eum usum in fine vocabulorum præstans, quem vocula Que ap. Latinos: estque usitata ap. utrosque Scriptores. II. A. (37.) Κλυθὶ μὲν, ἀργυρότῳ, ὃς Χρυσῇ ἀμφιβέβηκας, Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιο τε Ἰφι ἀνάσσει, Σμινθεύ. Alicubi duo verba ponuntur, quorum utrumque adjunctam habet hanc voculam: ut, Ἀνυόμενός τε θυγάτρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Invenitur et densior hujus particulæ adjunctio cum nominibus: ut initio Bæotiar, Ἀρκεσίλαος τε Πρωθήνωρ τε, Κλόνιος τε: et uno versu interjecto, Σχοῖνόν τε Σκῳλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἑσωνόν. Sæpe etiam τε sequente καί, (ubi vacare dici potest τε,) ut, Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἐνκνήμηδες Ἀχαιοί: sic, Ἀτρεΐδης τε ἀναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Et in copulatione verborum, ut II. A. (558.) Αὐτὸν τε Ζῶειν καὶ ὄρεν φάος ἡελίοιο. Sic autem et in soluta oratione dicitur ἐν τε καὶ εὖ ἔχει: item, καλός τε καὶ ἀγαθός. Xen. Ὑπηρέτην ἐκόντα τε καὶ εὖνον. Sed usum hujus vocabuli ipsemet e quolibet Scriptore discere poteris. In VV. LL. annotatur, τε ap. Thuc. inveniri positum post tertiam vocem: item τε bis in eod. membro ap. Eundem. Legitur τε et sequente δὴ: ut ἄλλα τε δὴ ap. Dem.

"Particula hæc τε frequenter etiam otiosa est, non solum cum præcedit τε et sequitur καί, interjectis quibusdam, (ut in versu illo, Ἀτρεΐδης τε ἀναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς, et in sequentibus locis,) sed etiam cum dicitur δὲ τε, vel καὶ τε, pro δὲ vel καί. Eodem in loco utrumque pleonasmum hujus particulæ habemus, II. X. (30.) Λαμπρότατος μὲν ὄγ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται, Καί τε φέρε πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Sic II. Σ. (309.) Ξυνὸς ἐννάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα. Possumus autem dicere, esse has duas particulas positas ἐκ παραλλήλου. Vacat alioqui particula hæc τε et cum aliis particulis: veluti cum dicitur ῥά τε pro ῥά: et ὅστε pro ὅς: et τίς τε pro τίς: ut II. A. initio, Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; ubi non solum τε, sed ἄρ quoque vacare dici potest. Apud eund. Poetam legitimus II. P. (132.) Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, σάκος εὐρὺ καλύψας, Εἰσῆκε ὅς τις τε. λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, Ὡς ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ Ἄνδρες ἐπακτῆρες ὁ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει, Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἐλκεται ὅσσε καλύπτων: qui locus habet multa pleonasmia particulæ hujus exempla; nam in unoquoque primorum versuum redundat, sicut δὲ in ultimo. In soluta etiam oratione abundat hæc particula in ἐφ' ὧτε, et aliis. Dicitur quidem et in οἷον τε abundare et in ὥστε: sed considerandum est, οἷον τε adjuncta hac particula aliud quidpiam significare quam οἷον: at ὥς invenitur alicubi idem valens quod ὥστε."

"Te, ad Charit. 419. 605. 724. Markl. Suppl. 205. Iph. p. 154. Wakef. Herc. F. 1305. 1319. Abresch. Æsch. 2, 100. 106. Jacobs. Anth. 7, 27. Heyn. Hom. 4, 74. 7, 656. 8, 596. Beck. ad Eur. Hec. 1279. Pro ἦ, Markl. Suppl. 689. Heyn. Hom. 4, 251. 458. Abund., Dawes. M. Cr. 480. Diod. S. 1. p. 441, 98. ad p. 677. Apoll. Rh. 2, 58. Bast

- Lettre 74. Scheller. Præf. ad Ælian. p. xxii. Reiz. Acc. 27. De sede, ad Charit. 725. 750. 753. 781. Markl. Iph. p. 254. 313. 370." Wakef. Ion. 987. 1107. Phil. 1314. (errat.) Luzac. Exerc. 74. 98. Simmias Alis, Gronov. ad Herod. p. 99. Wessel., Hermann. ad Hec. 77. Præf. lxiv. Jacobs. Anth. 8, 165. 9, 200. Monthly Review Jan. 1799. p. 92. 99. Apr. p. 433. Philipp. 16. Porson. Med. p. 60. Brunck. Aristoph. 2, 147. 3, 83. ad Poet. Gnom. 312. Plato Phædr. 286. 324. 352. Heind. Dawes. M. Cr. 233. Pierson. Veris. 28. ad Diod. S. 1, 118. 372. 385. Bernard. Reliq. 42. Heyn. Hom. 8, 730. De ejus sede post præp., Brunck. Aristoph. 3, 46. (ad Diod. S. 2, 363.) Porson. Or. 887. :—" Copula enclitica (τε) nunquam ap. veti. Græcos, opinor, præp. sequitur, nisi ea sententiæ membrum inchoat. Potuit igitur Atheniensis dicere, ἐν τε πόλεος ἀρχαῖς vel ἐν πόλεος ῥ' ἀρχαῖς, non πόλεος ἐν ῥ' ἀρχαῖς." Herod. 4, 71. De sede τὸν τε in versu. jamb. et troch., Porson. Hec. p. xvi. Ed. 2. Te et δὲ conf., Heyn. Hom. 5, 336. 6, 245. 250. 328. Wakef. Herc. F. 14. 183. Alc. 606. 959. 1062. 1184. Trach. 285. 333. 517. Phil. 441. 633. 1267. 1428. Eum. 385. 471. 478. Abresch. Æsch. 2, 17. 46. 74. Jacobs. Anim. 83. T. H. ad Plutum p. 3. Boeckh. in Plat. Min. 193. Wyttenb. ad Plut. 1, 171. ad Diod. S. 1, 60. Brunck. Aj. 831. 836. 1050. Phil. 608. Med. 39. 89. Andr. 654. Te et τι conf., Brunck. Aristoph. 1, 39. Boiss. Philostr. 417. 420. 423. 533. 613. ad Dionys. H. 2, 1199. Valck. ad Ammon. p. 12. Te et γε conf., Wakef. Herc. F. 1412. Alc. 972. Trach. 279. 333. 337. Eum. 169. 575. 697. Abresch. Æsch. 2, 19. (sic leg. Aristoph. A. 1079. 1159.) Porson. Phœn. 1638. 1641. Boeckh. in Plat. Min. 147. T. H. ad Lucian. 1, 209. Ilgen. Hymn. 235. Brunck. ad Cæd. C. 1417. Te, γε, δὲ, conf., Brunck. Andr. 24. Te et —ται conf., Jacobs. Anth. 11, 173. Te cum Dorico τῶ sæpissime conf., Koen. ad Greg. Cor. 146. 1. q. αὐτίκα, τότε δὴ, Musgr. Iph. A. 151. 1. q. εἰ καί, Abresch. Æsch. 2, 27. Pro οὐδὲ, Il. A. 604. Hoc est, Nimirum, Zeun. ad Xen. K. Π. 709. Errat, puto: certe in loco Aristoph. Brunck. bene legit γε. T ad finem versus, non initio, Markl. Iph. p. 149. Monthly Review Febr. 1799. p. 204. Te bonum, etsi oratione mutata, non sequitur, quod ob τε prægressum expectes, Diod. S. 1. p. 610, 78. 630, 59. 2, 264. 285. (Dionys. H. 1, 110.) Porson. Phœn. 557. Il. B. 80. Hermann. ad Hymn. p. 125. 151. Herod. 4, 90. 113. Paus. 3, 170. Plut. Alex. p. 49. Schm., Heind. ad Plat. Phædr. 355. Xen. K. A. 2, 5, 4. Hier. 7, 9. 8, 5. K. Π. 8, 3, 49. 8, 4, 36. Cæc. 20, 28. Eur. Alc. 590. Musgr. 1078. Simon. Dial. p. 62. Idem valet in οὔτε—οὔτε—, p. 66. Te cum accentu, Porson. Med. p. 99. Subaud., p. 60. Male loco motum ab Editoribus, Idem Or. 196. A Librariis omissum, Hec. p. 69. Ed. 2.; ante καί, Heyn. Hom. 6, 508. In enumeratione plurium omissum, 7, 674. Loco non suo positum, Plato Lys. p. 28. an βουλόμενός τε? Longus p. 40. Passow., Heind. ad Plat. Hipp. p. 182. Dionys. H. 4, 2135. A Librariis inepte positum, Valck. Phœn. p. 541. 544. Mitsch. H. in Cer. 185. Alieno positum loco ob metri necessitatem, Brunck. ad Hec. 455. Te καὶ contra regulam positum, Xen. Cæc. 3, 9.: sæpius repetitum, Soph. Fr. 390. De positu vocolæ τε respectu adjectivi, Boeckh. ad Sim. p. xxvi.; articuli, Buttm. ad Plat. Gorg. 508. ad Dionys. H. 3, 1801. 4, 2041. Plato de LL. 161. 162. Ast. "Οτε τε, Quando utique, Clark. vertit, Heyn. Hom. 7, 199.: τὴν τε, Quam scilicet, Idem vertit, ibid. 225. 266. Te an versum ordiatur, Brunck. Aristoph. 1, 26. Bacch. 391. Andr. 766. Markl. Iph. p. 25. 346. Koppiers. Obs. 51. Valck. Phœn. p. 33. Absolute positum, ad Xen. Mem. 2, 6, 19. 4, 2, 28. Zeun. ad K. Π. 50. Præcedenti vocab. adjungendum, ut Lat. Que; hinc per cæsura produci potest, Toup. Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton., item ad Theocr. p. 409. Νῦν τε, Nunc quoque (ut prius,) Herod. 666. ubi nullum καί, quo τε referri potest. Te particip. cum verbo copulans, A Hermann. ad Nub. p. 32. Expletivum post ἴνα, ἐνθα, adverbia loci, poni solitum, Musgr. ad Hipp. p. 276. Sæpissime invasit locum particulæ κε, Dawes. M. Cr. 186. Quomodo τοῦ τ' pronuntiandum, ut a τοῦτ' distinguatur, Reiz. ad Aristot. Pol. p. 8. Te — δὲ —, Markl. Suppl. 97. Musgr. ib. Markl. 553. Iph. p. 351. Boeckh. in Min. p. 86. Musgr. Tro. 438. Wakef. Alc. 591. Apoll. Rh. 1, 517. Diod. S. 1. p. 610, 5. 634, 66. 647, 72. Il. E. 359. 1. 519. Heind. ad Plat. Charm. 89. ad Xen. Eph. 184. Brunck. Or. 295. Καὶ — τε —, Wakef. Ion. 1219. Verh. ad Anton. Lib. 20. Καὶ — τε —, καὶ —, Xen. K. Π. 5, 5, 33. in priore membro abundat aut καὶ aut τε. Te — καί, ad Xen. Mem. 3, 14, 1. 4, 1, 2. cf. 4, 2, 40. Te — τε —, Diod. S. 2, 266. Heyn. Hom. 4, 359. ad Xen. Mem. 1, 14. 1, 2, 4. 1, 3, 1. 4, 2, 28. Ὑπό τε — ὑπό τε —, Tzetz. ad Lyc. p. lxvii. Mull. Te — ἤ —, Boeckh. ad Pind. 352. Xen. Mem. 1, 7, 3. Te — μηδὲ, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 835., ubi contra eos disputatur, qui τε abundare censent. Οὔτε — τε, ad Xen. Mem. 1, 2, 47. Zeun. ad K. Π. p. 50. Γάρ τε, ad Charit. 783. Clark. ad Il. A. 63. ad I. 410. Te γάρ, i. q. καὶ γάρ, ad Charit. 292. Te καί, ad Lucian. 1, 682. Brunck. Aristoph. 3, 118. Boiss. Philostr. 298. Heind. ad Plat. Phædr. 197. 229. ad Gorg. 46. Plato Phædro 280. Hom. H. in Merc. 289. Ilgen. p. 431. Δέ τε, Wakef. ad Mosch. 3, 23. ad Il. Σ. 485. Ἀλλά τε, Il. B. 754.: Xen. K. A. 5, 6, 28. leg. ὑμῖν τε — καὶ ἐμοί. Ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος, Lucian. 2, 187. ad Dionys. H. 1, 274. Il. Θ. 57. Thuc. p. 20, 4. ad Herod. 8, 105. (copula videtur simul transponenda.) Diod. S. 2, 483. Τὰς τε κατὰ τὴν Αἰολίδα καὶ τὴν Ἰωνίαν. Philostr. 184. Boiss. Θείω τε καὶ γενναίω. Sequitur quod minoris est ponderis: vide 190. 228. Theocr. 10, 5.: Xen. Cæc. 7, 16. "Α τε οἱ θεοὶ ἐφυσάν σε δύνασθαι, καὶ ὁ νόμος συνεπαίνει. E regula: καὶ ἂ ὁ ν. σ. Cf. Xen. Mem. 4, 2. fin.: Eur. Phœn. 94. "Α τ' εἶδον εἰσέκουσά τ' —. Simon. Dial. 63. Οἰτινὲς τε θυμοειδὲς καὶ ἄθνημοι. C Post καὶ repete οἷτινες. Sic Homerus ὅτε τ' ἐκρέμω ὑπόθεν, ἐκ δὲ π. Cf. Thuc. 4, 120. ad Xen. Mem. 224. Ed. Schn. 3. Plato 1, 1. p. 286, 16. Bekk. Eis τε τὴν ἀνδρῶντιν καὶ γυναικῶντιν, Brunck. ad Apoll. Rh. 303. Lips., Heyn. Hom. 7, 4. Dionys. H. 4, 2114. 2135. 2277. Plene Dem. 1349, 14.: Xen. Cæc. 3, 9. Τὸς τραγῶδους τε καὶ κωμῶδους: f. l. καὶ τοὺς κωμ.—Xen. Hier. 1, 35.: v. Boeckh. de Metr. Pind. 255. Cf. Reisk. ad Dem. de Cor. p. 418. Harl. alt. "Ο τε Προσείας οἱ τε Βυζάντιοι, Polyb. 2, 124. 3, 244. 246.: Dem. 1357, 5. Τὸν τ' ἐπ' Ἀστέλον ἀρχόντος καὶ Ἀλκισθένης ἐνιαυτόν. Plato de LL. 363. Ast. Τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως." Schæf. Mss. Te raro adhibetur in Libris sacris, Valck. Schol. in N. T. 1, 543. Numeralibus interpositum, Lobeck. Phryn. 410. Vide Schæf. Indd. ad Dionys. H. de C. VV. et ad Greg. Cor.]
- ΤΕΓΓΩ, ζω, Tingo, Madefacio, Humecto, Mollio, Emollio: quomodo interpr. ap. Plat. de Rep. 2. Μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γινομένων, Infamia non emolliri et a proposito dimoveri. Hes. τέγγεις, βρέχεις, σταλάζεις, πληροῖς, κλαίεις: ut peculiariter τέγγειν sit Lacrymarum guttis rigare genas: unde ἀτεγκτος. || Τέγγει τοὺς ἰδρωτάς, Sudores arcet obtruditque, Gaza ap. Aristot. Probl. 2, 32. ita ut videatur legisse στέγει. ["Wakef. S. Cr. 1, 82. 2, 153. Brunck. Phil. 1456. Wakef. ibid. Trach. 848. Timæi Lex. 248. et n., Toup. Opusc. 1, 466. Valck. Hipp. p. 195. 254. Markl. Suppl. 978. Musgr. Iph. T. 225. Jacobs. Anth. 7, 311. Huschk. Anal. 272. T. ποδα, phrasis nautica, Markl. Iph. p. 404. Musgr. Iph. T. 1380. T. δάκρυα, Lobeck. Aj. p. 279." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 1044. Pind. O. 4. 28. *Τέγεις, Hippocr. 424, 42. Aret. 74. Τέγεις, *διάβρεγεις, Erot.] Τεγκτός, Tinctus, Madefactus, Humectatus, Qui tingi, madefieri, et humectari potest. Aristot. Meteor. 4. Τὰ μὲν, τεγκτά, τὰ δὲ ἀτεγκτά ὕδον, χαλκὸς ἀτεγκτον, τηκτόν ὄν' ἔριον δὲ καὶ γῆ, τεγκτόν βρέχεται γάρ. Ibid., Τῶν ὑπὸ ὕδατος

τηκτῶν ἔνια ἀτεγκτα, οἷον νίτρον καὶ ἄλες· οὐδὲν γὰρ ἄλλο τεγκτὸν οὐδὲν, ὃ μὴ μαλακώτερον γίνεται βρεχόμενον· ἔνια δὲ τεγκτὰ ὄντα, οὐ τηκτὰ ἐστίν· οἷον ἔριον καὶ οἱ καρποί. Quibus subjungit τῶν τεγκτῶν hanc definitionem, "Ἔστι δὲ τεγκτὰ μὲν ὅσα γῆς ὄντα ἔχει τοὺς πόρους μείζους τῶν τοῦ ὕδατος ὀγκῶν, ὄντων σκληροτέρων τοῦ ὕδατος. || Τεγκτοὺς Hes. exp. χρηστοὺς. Pro quo fortassis reponendum χριστοὺς, ut sit Inunctos, Illitos. Nisi forte χρηστῶν nomine intelligat Homines emolliri faciles, quique facile cedunt precibus alicujus. NAM Τέγγεσθαι eid. Hes. est εἶκειν, ἐνδιδόναι. "Ατεγκτος, Qui tinctus et madefactus s. humectatus non est, Qui tingi, madefieri, ac humectari nequit: opp. præcedenti τεγκτὸς, quod vide. Metaphorice vero homo dicitur ἀτεγκτος, Cujus cor emolliri nequit, sed durum et rigidum permanet, flecti nescium vel verbis vel lacrymis. Soph. Œd. T. (336.) p. 166. 'Αλλ' ὃδ' ἀτεγκτος κάτελεύτητος φανεῖ; Schol. ἀσυμπαθὴς, ἀδάκρυτος, Usque adeo immitis ac illacrymabilis. Quam exp. sequendo, ἀτεγκτος referendum esset ad illud τέγγω, quod pro κλαίω accipi ait Hes. Et addendum ei hoc Synesii, Εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναικα καὶ τὸ παιδίον ἀτεγκτος ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, Non magnopere futurum spondeo ut mihi a lacrymis temperem, cum ab uxore et filio avellar. Ælian. ap. Suid. Οἰκτόν γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα, πάντας ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγγει, Emolliri nescios et rigidos. Ubi nota copulari cum ἀτεράμων, sicut et in h. l. ap. Eund. Ἰκανὰ πείθειν καὶ δυσωπεῖν τὰς ψυχὰς τῶν μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. Copulatur et cum ἀμειλκτος, item cum ἀγροικος: ut Ælian., quem Idem citat, "Ἦν δὲ ἀτεγκτος ὅδε ὁ παῖς καὶ ἀμειλκτος. Et in hoc, "Ἦν τῆς ἀγροικότερας τε καὶ ἀτέγκτου μοῖρας. Item cum στερρός: ut ap. Eund., de Marco, "Ατεγκτος ὦν καὶ στερρός, οἷος ἅπασι τοῖς ἀνιάρσι ἀντέχειν, ὥχετο φερόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον. Affert et hoc cum dat. instrumentali, "Ατεγκτος ἀνθρωπος παρηγορήμασι: quod sic exp. ὃ μὴ βρεχόμενος, μήτε προσέτιμος παραμυθία, ἀλλὰ σκληρὸς ὦν ὡς ἡ πέτρα, ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι, (nam proprie ἀτεγκτα dicuntur Quæ dura sunt et ejusmodi natura ut ab aqua nequeant humectari et molliri,) i. e. Qui verbis consolatoriis molliri et flecti nequit, Inconsolabilis, ut Ovid. loquitur. "Ατεκτος, Durus, Inflexibilis, Im-mobilis, ἀσυμπαθὴς, ἀδάκρυτος, a verbo τέγγω significante ὑγραίνω. Ita VV. LL.; sed perperam pro "ἀτεγκτος." "Αγεκτον, pro Non rigatum, Durum, "ἄβροχον, σκληρὸν, afferunt VV. LL. ex Epigr., dicentia esse pro ἀτεγκτον. Similiterque ap. Hes. legitur ἀγεκτοι, σκληροί, ἄβροχοι. ["Ατεγκτος, Jacobs. Anth. 6, 75. 108. Huschk. Anal. 45. 47. 84. ad Timæi Lex. 55. 157. 248." Schæf. Mss.] "Ανό-τεγκτος, Indeflectus, Non deploratus, * ἀθρήνητος, Hes.: sed scr. potius ἀνάτεγκτος, q. e. ἄγαν "ἀτεγκτος." Ἀτέγκτως, Ita ut molliri nequeat; proprie de iis, quæ aqua nequeunt emolliri; metaphorice vero, de homine cujus cor lacrymis aut verbis nequit flecti et molliri: quamobrem exp. et Duriter, Rigide. Apud Suid. Βιάως δὲ καὶ ἄ. διακειμένον, nec cedente ταῖς ἱερείαις, quæ ἐπειρῶντο αὐτὸν πρᾶν-ναι καὶ ἀντέχειν τῆς ὀρμῆς. Item ap. Eund., Λίθους τῶν ποδῶν ἐξαρτήσαντες ἐρρίψαν εἰς τὸ πέλαγος, ἄ. καὶ ἀφειδῶς, Nulli parcentes, nec ullius lacrymis aut verbis supplicibus emolliti. ["Jacobs. Anth. 6, 108." Schæf. Mss. "Theod. Prodr. 341." Elberling. Mss.] ["Αποτέγγω, Brunck. Œd. T. 1279." Schæf. Mss.] Διατέγγω, i. q. τέγγω, nisi quod præp. signif. aliquantum auge. Pro Irrigo affertur ex Eur. [Iph. T. 404. "Ἐπιτέγγω, Irrigo, Anna C. 53. 878." Elberling. Mss. Theoph. Protosp. 848. Anacr. 52, 41. Philostr. V. S. 2. p. 574. Soph. 1, 268. Schæf. * Ἐπιτέγγει, ibid. Hippocr. 268, 41. * Ἐπι-τεγκτος, 830. * Κατατέγγω, 639, 28. * Περιτέγγω, Anna C. Præf. p. vi." Elberling. Mss. * Προτέγγω, Prius madefacio, Athen. 692. * Συντέγγω, Etym. M." Wakef. Mss.] ["TENAGOS, τὸ, (a v. τέγγω, τὸ βρέχω, Etym. 731.) Locus palustris, Palus, Lacuna. Polyb. 4,

42. Λίμνη καὶ τέναγος. Sic Idem alibi, et 1, 42. Τέναγῶσιν ἡσφαλισμένη πόλις. Herod. 8, 129. de loco loquens, qui alias alto mari erat mersus, nunc, post singularem maris recessum, ait, Ἰδόντες οἱ βάρβαροι τέναγος γενόμενον, Videntes barbari vadosum factum esse locum." Schw. Mss.: Gl. Vadum, Lacuna. "Locus, aqua stagnante effusi maris paluster, Xen. K. 'A. 5, 7, 8. "Ἐνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νηῶν πολλὰὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπύπτουσι τέναγος, γ. ἢ ἐστὶν ἐπιπολὺ τῆς θαλάττης. Suid. Τένανγ' διάβροχοι καὶ κάθυγροι τόποι· πηλώδη πελάγη· ἢ ἰλὺς, ἐπιπολά-ζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφανομένη τῇ ὕδατι." Seager. Mss. "Bibl. Crit. 3, 2. p. 58. Toup. Opusc. 2, 213. Valck. Anim. ad Ammon. 141. Huschk. Anal. 120. Jacobs. Anth. 8, 364. 9, 54. 71." Schæf. Mss. Pind. N. 3, 43. Apoll. Rh. 4, 1237. Herod. 1, 202. Dio Cass. 217, 86. * Τεναγώ-δης, Gl. Vadosus, "Palustris, de loco in mari s. flu-mine, qui vado transiri potest, Polyb. 1, 75. 4, 42.: 10, 8. Τεναγώδης καὶ βατὴ λίμνη. Τεναγώδεις ἰχθύες, Pisces marini, qui in cænosis, aut certe in vadosis locis degunt; a quibus distinguuntur πελάγια, Qui in profundo mari, Athen. 320." Schw. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 122. Bibl. Crit. 3, 2. p. 58. Toup. Opusc. 2, 213. Valck. Anim. ad Ammon. 141. Diod. S. 1, 172. Huschk. Anal. 120. Jacobs. Anth. 9, 71." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1264. Strabo 1, p. 85., 5. p. 373. Arrian. Exp. Alex. 91. Ind. 356. Dio Cass. 576, 23. * Τεναγίζω, de fluvio, cum de-crescens limum relinquit, Plut. Lucullo 24. Strabo 1, p. 86. 87. 96. * Τεναγίτης, fem. * "Τεναγίτη, Jacobs. Anth. 9, 71. Ruhnk. Ep. Cr. 121." Schæf. Mss. * "Τεναγώω, Xenocr. de Alim. ex Aquat. 13. p. 459. 'Ο δ' εἰς λίμνην μεθιστάμενος ἰλυώδης καὶ στεναγο-μενος, corr. τεναγούμενος. Vide Cor." Schu. Lex. Suppl.]

ΤΕΓΟΣ, τὸ, Eust. a τέγγω derivari posse scribit, (quoniam sc. ὑετοῖς πρὸ τῶν ἄλλων τέγγεται, i. e., quoniam pluviis præ ceteris domus partibus madefit,) afferens tamen et aliud etymon, factum sc. τέγος esse e στέγος, deinta litera initiali: quod probabilis esse videtur. Est autem τέγος Tectum s. Tegmen domus proprie: synecdochice vero pro Tota etiam domo accipitur, ut Lat. Tectum, et στέγη rursum ap. Græcos: sicut Eur. de tota etiam domo στέγειν dixit, ὅτι ὄχλον στέγει δόμος. In priore signif. pro Tecto domus accepit Thuc., e quo Eust. 1421. h. affert l. Ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος, καὶ διελόντες τὴν ὀρο-φὴν, ἐβαλλον τῷ κεράμῳ. Ibidem Xen. K. II, 7, (3, 9.) Μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλῃωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Aristoph. N. (1126.) τοῦ τέγους Τὸν κέραμον χαλάζαις ξυντρίβομεν, Plut. de Deo Socr. Φεύγοντα ὑπὲρ τέγους τινὸς εἰς τοὺς γείτονας: Cons. ad Apoll. Καταπσῶν ἀπὸ τοῦ τέγους ἐτελεύτησεν. Sic Lucian. (1, 339.) Ἀφνω ἀπέθανον τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος, Obrutus tecto domus. J. Polluci τέγος est τὸ ὑπεράνω τοῦ ὀρό-φου, quod supra contignationem domus est; Hes. στέγη et ὑπερῶν, Superior domus pars. Pro Ipsa autem domo Hom. accepit in Od. A. 333. Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο, i. e. παρὰ τὴν πα-ραστάδα τοῦ οἴκου, Ad postes domus. Hes. quoque et Ammon. pro δῶμα accipi testantur. ["Ruhnk. ad H. in Cer. 186. Ammon. 104. Valck. Anim. 178. Thom. M. 808. ad Charit. 585. 786. Markl. Iph. p. 345. Huschk. Anal. 238. Hemst. ad Plutum p. 276. Brunck. Aristoph. 3, 69. Fr. 217. Heyn. Hom. 5, 243. 373. ad Dionys. H. 3, 1550. 1808. Lupanar, Cella meretricia, Valck. ad Herod. 161. Casaub. ad Suet. 443. Toup. Opusc. 1, 63. ad Xen. Eph. 273. Vales. ad Euseb. 62. ad Justin. Mart. 44. Conclave, ad Od. A. 333. Conf. c. στέγος, Callim. 1. p. 436. ad Diod. S. 2, 68. Ὑπὲρ τέγος, ad Mær. 271." Schæf. Mss. "Cella meretricia, Clem. Alex. 297. 524." Wakef. Mss. "Pro στέγῳ olim quoque pronuntia-tum fuisse * Τέγῳ, non tantum Lat. probat v. Tego, Tegeré, sed et derivatum Gr. τέγος, propr. Tectum, Domus; in usu Lupanar. De puero quodam Dio-genes Cynicus interrogatus cujus esset? respondit * Τεγεάτης, (Diog. L. 6, 61.) quo significari poterat Arcas e Tegea; sed designare voluit Puerum merito-

rium e lupanari, quales ap. Maneth. 6, 533. στεγέ- A
εσσι ἐφήμενοι αἴσχια δρῶσι: qualesque ap. Martial.
(9, 60, 4.) quos primæ prostitute casæ." Valck.
Schol. in N. T. 2, 239. "Τεγεάτης, ad Justin. M.
44. Valck. ad Herod. 161. *Τεγεάτης, Jacobs. Anth.
6, 435." Schæf. Mss.]

ITEM Τέγη ead. signif. dicitur, qua τέγος, sicut
στέγη quoque et στέγος pariter dicuntur. Legitur
autem hoc τέγη ap. Hes., et ab eo exp. στέγη, οἰκη-
μα. ["Huschk. Anal. 238." Schæf. Mss.]

Αὐτότεγος, ὁ, ἡ, Quiipse sibi tecti loco est, Natura
sua instructus tecto: Hes. αὐτότεγον, ἀπηρτισμένον,
πλήρες ὅσον δεῖ, Absolutum et plenum. Ὑπέρτεγος,
Qui supra tectum est, ὁ ὑπεράνω τῆς στέγης, Hes.
[* Τεγίζω, unde * Προτεγίζω, e quo] Προτέγι-
σμα, τὸ, Id quod in tecto prominet ad arcendos im-
bres, J. Poll. 1, (81.) c. 8. Τὸ δὲ ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου,
τέγος: τὰ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ προὔχοντα, ὡς καὶ τὸν ὄμβρον
ἀπερύκειν, προτεγίσματα: [cf. 7, 120.]

Τέγεος, ὁ, pro τέγειος, ut τέλειος, hoc e
τέλος, illud e τέγος, Eust. II. Z. 248. Δώδεκ' ἔσαν τέ- B
γεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθου, Πηλείων ἀλλήλων δεδμη-
μένοι, exponens ἀνώγει, ἐπὶ τέγει τοῦ οἴκου ἀναστάν-
τες, ὑπερῶι, πολύστεγοι, * πολυώροφοι: ἵνα μὴ διδοε-
μένων κατοπτέωνται αἱ γυναῖκες. Indicat igitur τε-
γέους θαλάμους dici vel Eos qui in superiore domus
parte sunt super tecto, vel Eos qui multa tecta et
multas contignationes habent. Sed prior exp. verisi-
milior est, eamque Hes. quoque secutus est, τέγεοι
θάλαμοι exponens ὑπερῶι οἴκοι, Domunculæ in supe-
riore ædium parte, s. sub tecto. ["Heyn. Hom. 5,
240. 243." Schæf. Mss. * "Ἐπιτέγειος, Eust. II.
829, 5." Wakef. Mss.]

TEINΩ, τεῖνω, Tendo; interdum et Extendo, Disten-
do, Intendo, Contendo: quemadmodum et Lat. ver-
bum. Plato Tim. Ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεῖς, διὰ
παντὸς ἔτεινε, Animum autem ut in ejus medio collo-
cavit, ita per totum tetendit, p. 20. mei Lex. Cic. Idem
pass. voce et signif. in eod. I. Τὸν διὰ παντὸς τεταμέ-
νον πόλον dicit, quod Cic. Latine, Trajectum axem.
Quibus adde hoc Philonis de Mundo, "Ομματα πρὸς
τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, Oculorum acies ad sum-
mum usque æthera extenditur, Oculi ad summum
usque æthera contendunt. Plato de LL. Τεταμένων
εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων, Quæ in urbem
usque extenduntur, vel etiam Tendunt, Pertinent:
qua signif. activum quoque τείνειν accipi, paulo post
docebo. Ex Aristoph. autem τείνω βιαίως pro Con-
tendo s. Intendo vehementer. Item pugna τείνεσθαι
dicitur pro Intendi, cum sc. omnes nervi in prælium
intenduntur, II. P. 543. * Ἀψ' ὅτι ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο
κρατερὴ ὑσμίνη, 736. ἐπὶ δὲ Πύρρῳ τέτατό σφι Ἀ-
γρῶς. || Τείνω interdum neutraliter accipitur, sicut
Lat. Tendo quoque et Contendo, pro κατατείνω τὴν
ὁδόν, inquit Bud., i. e. Iter intendo. Lucian. (1, 464.)
Ἀναπηδήσας οὖν ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐθὺ βαβυ-
λώνος, Recta Babylonem contendebar. Sic (2, 763.)
Ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως
ἐπισιτισάμενος, τοιοπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ,
Recta tendebam in cælum. Affertur et μακρὰν ἔτει-
νον, pro Viam longam peregerunt. Quo referendum
μακρὰν τείνειν, de sermone dictum, cum sermo, ve-
luti via aliqua, aut funis, in longum extenditur et
producitur, Soph. Aj. (1040.) p. 59. Μὴ τεῖνε μα-
κρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψει τάφῳ Φράζον τὸν ἄνδρα, Schol.
μὴ ἀπὸτεινε λόγον μακρὰν, Ne sermonem extendas et
producas in longum. Sed et locus aliquis versus
alium aliquem locum τείνειν dicitur, ut et ap. Lati-
nos, (veluti cum Plin. dicit, Tendit gula ad stoma-
chum, is in ventrem,) pro Extendi, Porrigi s. Porrigere
se, Pertinere aut Spectare ad. Aristid. Τείνουσα πᾶσις
ἐπὶ τὸ Ἴόνιον. Itidem et ex Herod. affertur, Παρ' ἣν
τὸ ὄρος τείνει, Ad quam mons pertingit. Nec non et
aliæ res dicuntur τείνειν πρὸς vel εἰς τι, itidem pro
Pertinere s. Spectare, Eur. (Hipp. 797.) τείνει εἰς
γέροντας, Ad senes pertinet. Sic, Τείνει εἰς τροφήν,
Ad victum pertinet. Et Aristot. Eth. 10. Ἀσκεῖν
δεῖ τὰ χρήσιμα πρὸς τὸν βίον καὶ τὰ τείνοντα πρὸς ἀρε-
τήν, Quæque ad virtutem pertinent: Rhet. 1. Πρὸς

ἀλήθειαν γὰρ τείνει ταῦτα, Ad veritatem tendunt. Et
Theophr. C. Pl. 1. Πρὸς τὴν ιδιότητα τείνει, Ad pro-
prietatem pertinent. Quibus adde hoc Xen. (Æc. 7,
39.) Εἰ μὴ πρὸς σε μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα
ἢ πρὸς ἐμέ, Ad te magis pertinent et spectant quam
ad me. Sed notandum, hoc τείνει εἰς vel πρὸς, inter-
dum posse exponi Fert s. Ducit, ut cum res aliqua
dicitur τείνειν πρὸς ἀρετὴν vel εὐδαιμονίαν, Ferre et
ducere ad virtutem aut beatitudinem, metaph. sumta
a viis: hæ enim in locum aliquem φέρουσι. || Τείνειν
VV. LL. ex Eur. affertur pro ἔδειν μετὰ πόνου.
Quod interpretari queas etiam Intenta voce canere.
In Iisd. affertur et hæc: ex II. (E. 262.) ἐξ ἀντυ-
γος ἡνία τείνας, pro ἐξάρas τὰς ἡνίας τοῦ ἄρματος. Item
pro Stringo, ex II. Γ. (372.) ὀχεὺς τέτατο τρυφάλειας,
i. e. ἐσφίγγετο. Alioquin et pro Extendo Hom.
usurpavit hoc verbum, II. Π. 365. ὅτε τε Ζεὺς λαίλα-
πα τείνει, i. e. ὅταν πανταχοῦ λαίλαπα ὁ ἀῆρ ἐξαπλοῖ,
Veluti cum pannus aliquis extenditur, s. expanditur
et explicatur.

Pass. Τείνομαι signif. activi sequitur, Tendor,
Extendor, Distendor, Intendor, Contendor, ut videre
est in II. quibusdam paulo ante cc.: quibus adde
hoc Gal. ad Gl. Τεταμέναι φλέβες, Venæ distentæ.
|| Exp. etiam Conor, Nitor, Omnes nervos ac vires
intendo s. contendo. Bud. vero interpr. Vexo, ap.
Gal. ad Gl. 2., cujus verba in Παροξύνω citavi.

Notandum vero, præter perf. τέτακα et τέταμαι,
quæque ex his formantur, originem ducere ab inus.
THEM. Τάω, e quo derivatur ETIAM Τανύω ET
Τεταίνω, de quibus infra dicetur: nec non inde for-
matum sequens verbale.

["Τείνω, Valck. Callim. 236. ad Eur. Or. 1494.
Bergler. ad Alciph. p. 3. ad Charit. 217. ad Timæi
Lex. 207. Musgr. ad Eur. Hec. 263. Hipp. 371. Iph.
T. 198. Hel. 1631. Steinbr. Mus. Tur. 1, 175. A-
bresch. Lectt. Aristæn. 154. Toup. Opusc. 1, 470.
Wolf. ad Hesiod. p. 119. ad Herod. 105. 181.
Wakef. S. Cr. 2, 33. 4, 167. Lennep. Phal. 175.
Brunck. Apoll. Rh. p. 20. Thom. M. 614. ad Charit.
448. 642. 700. Markl. Suppl. 672. Musgr. ibid.
Wakef. Phil. 198. 830. Eum. 710. Jacobs. Anim.
63. Anth. 9, 412. 11, 219. Huschk. Anal. 226. Heyn.
Hom. 7, 394. 8, 31. 421. 435. 509. De cursu,
Markl. Suppl. 720. Musgr. ibid. Brunck. Aristoph.
1, 143. 146. Kuster. 224. De pene, Casaub. Athen.
1. p. 58. De pugna, Heyn. Hom. 6, 177. 349. Conf.
c. τίνω, Jacobs. Anth. 11, 87. Τείνειν πρὸς, Heind.
ad Plat. Theæt. 373. Τείνεις εἰς —, ad Herod. 490.
Τείνω λόγον, Porson. Or. 1679. Boiss. Philostr. 646.
Heind. ad Plat. Gorg. 65. 251.: βίον, Jacobs. Anth.
7, 404.: φόνον, Porson. Hec. p. 19. Ed. 2. Τέταμαι,
Jaceo, Jacobs. Anth. 8, 133. Conf. c. τέταγμα, ad
Charit. 642. Musgr. Hel. 1689. Wakef. S. Cr. 5, 8.
Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 177. Hoeschel. ad
Philon. Opusc. 215. ad Dionys. H. 5, 387. Bast
Lettre 199.; cum τέταγμα, Abresch. Æsch. 2, 6.
Τέτατο, pro ἦν, ad II. Ψ. 758. Τετάρσθην, Heyn.
Hom. 6, 603. (II. Δ. 536.)" Schæf. Mss. "Τείνω
εἰς εὐθὺ, Geop. 1077.: ὕμμα, Ælian. V. H. 706.
D Τείνομαι, Diffundor, de mane, Opp. K. 1, 115.:
ἀμφὶ τι, Vacor in aliquid, Diog. L. 381. Appropin-
quo, Max. Tyr. 298." Wakef. Mss. Dionys. Hal.
Epit. 18, 3. Σὲ παρατηρεῖ καὶ τέτακεν ἐπὶ σοὶ τὸν
νοῦν. Eur. Ion. 625. αἰῶνα, Tendere vitam. "Τείνω
τοὺς πόδας, Grandibus passibus incedo, Suid. v. Τα-
νύποδας." Schleusn. Mss. * Τεταμένως, Eust. ad
Dionys. P. p. 6.]

Τάσις, ἡ, Tentio, Intentio, Contentio, Extentio,
Distentio, ut cum dicitur τάσιν ἔχων pro Tentus, s.
Intentus, Distentus. Est et in oratione τάσις. Her-
mog. de Invent. 4. Τάσις δὲ ἐστὶ τοῦ λόγου, ὅταν
ὑπεράρῃ τῷ μέτρῳ τοῦ λόγου τὸ πνεῦμα, μακρότερον
γινόμενον τοῦ δύνασθαι ἐν ἰδίῳ ληφθῆναι τοῦ λέγοντος
πνεύματος: τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ τάσις, τὸ ἀποτεράσθαι ἐπὶ
μακρότερον ἢ χρὴ τὸ πνεῦμα: Cum spiritus longius
extenditur quam oporteat. Gal. de San. Tuenda 5.
Ἡ κατ' οὐτύχη τάσις τῆς φωνῆς, Cum acumen vocis
intenditur. ["Eur. Bacch. 738. Musgr. Suppl. 677:
Dawes. M. Cr. 370. Jacobs. Anth. 7, 367. 10, 76.

ad Charit. 448. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 296. 2, 491. 3, 13. Tenor, Accentus, Reiz. Acc. 51. 60. ad Mær. 193." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 601. Subaud., Apoll. Rh. T. 2. p. 229. Schæf. "Τάσις φωνῆς, Vocis intentio, accentuatio, quæ et προσωδία dicitur Dionysio de Comp. 19. p. 133. Hermogeni περὶ Εὐρ. 4. p. 194. τάσις vocatur ea Dilatio et productio orationis, quæ spiritum oratoris fatigat et superat, τὸ ἀποτέσθαι ἐπὶ μακρότερον, ἢ χρὴ τὸ πνεῦμα. Sed hæc τάσις locum modo habet in defensionibus, ubi oratio est sedata, cunctans, nulloque affectu concitata. Contraria est ἡ καταφορά in accusationibus: vide Καταφορά." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Τατικός, Tendendi vim habens, Schn. Lex. ἀμαρτύρος.]

Derivata e præt. medio.

Τόνος, ὁ, i. q. præcedens τάσις, i. e. Tentio, Intentio, Contentio, Tenor: ὁ τόνος τῆς φωνῆς, Dem. (319.) Intentio vocis, Intendere vocem. Sic Æschin. (84.) Τίς ἡ κραυγή; τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς; Aristot. Rhet. 3. Ἀνάγκη γὰρ ὑποκρίνεσθαι, καὶ μὴ ὡς ἐν λέγοντά. τῷ αὐτῷ ἦθει καὶ τόνῳ εἰπεῖν, Eodem semper vocis tenore et eodem tono; aliquando enim intendenda est, aliquando remittenda. Sed et Grammatici habent quosdam vocis τόνους, quos et προσωδίας vocant, Lat. Tenores et Accentus: ut tradit Quintil. 1, 5. Adhuc difficilior observatio est per tenores, quos quidem ab antiquis dictos-tonores comperi, sc. declinato a Græcis verbo, qui τόνους dicunt; vel accentus, quas Græci προσωδίας vocant, cum acuta et gravis alia pro alia ponitur. Ibid. dicit Acutus sonus, Acuta vox, Acutus tenor: quorum tamen illa duo priora latius patent, ut et φθόγγος ac φωνή: posterius autem, Tenor, s. τόνος, illorum est accidens. Itidem ibid. dicit Acuto sono finire, Acuto tenore concludere, quod Græci ὀξύειν s. ὀξύτῳς efferre et pronuntiare. Tres autem sunt τόνοι illi, ὀξύς, βαρὺς, περισπώμενος, Acutus, gravis, flexus, ut Quintil. ibid. appellat. Et acuto quidem tono attollitur syllaba aliqua, gravi autem deprimitur, at flexo tono flectitur, duabus syllabis interdum in unam coactis. De his vero fusius Grammatici: vide et Martian. Capellam 3. in cap. de Fastigio; sic enim accentum appellat. Habent et Musici suos tonos. Est autem ejusmodi tonus spatii magnitudo: qui ideo tonus dictus est, quia per hoc spatium ante omnes prima vox quæ fuerit, extenditur, h. e., de nota qualibet in notam, ut a media in paramesen: ut idem Martian. l. 9 definit in capite de Tonis. Ex Aristot. vero de Gener. Animal. 5. Τόνος, ὁ κοινῶς ἡχος, καθὸ λέγεται Λύδιος τόνος καὶ Φρύγιος τόνος. Quemadmodum et Martiaius l. 9. caput de Tropis sic orditur, Tonus igitur idem plerumque appellatur et Sonus. Quamquam non idem prorsus sint Tonus et Sonus, ut Idem docet eod. in l. capite de Sonis, Phthongos, i. e. sonus, dicitur vocis modulatæ particula una intensione producta. Est autem Intensio, quam dicimus τάσις, in qua vox persistit ac perseverat. Porro in illo Aristot. loco Λύδιος τόνος quidam interpr. Numerus s. Modus Lydius. Alioqui τόνος dicitur etiam στίχος, Versus; forsitan quia in longum extenditur: Herod. 1, (174.) Ἐν τριμέτρῳ τόνῳ χρῶ, Trimetris versibus. Sic ap. Suid. Πυθικὸν ἦν * προμάντευμα ἐν τόνοις ἑξαμέτροις, Oraculum s. Vaticinium a Pythia versibus hexametris editum. Rursum e Martiano annotatur, Tonum dici spatium id quanto abest a terra circulus cœli citimus, h. e. lunaris: sc. centum viginti sex millia stadiorum: quoniam ut in sonis intervallum cum legitima quantitate minimum e duobus sonis inter se diversis, ita in cœlo minimum a terra spatium ad lunam, Tonum appellare placuit. Item τόνος dicitur Intentio studii, mentis, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz. de Basilio, "Ἡκιστα μὲν τάχους φύσεως διὰ τόνον δεόμενος, ἥκιστα δὲ τόνου, διὰ τάχος. Plut. (inquit idem Bud.,) sic vocat Vim et constantiam animi inflexibilis: Οἱ δὲ περὶ τὸν Πομπήϊον φοβηθέντες τὸν τόνον τοῦ Κάρωνος. Et alibi (in Pomp. 44.) de eodem, Θαυμάσας ὁ Πομπήϊος τὴν παρρησίαν αὐτοῦ καὶ τόνον, ᾧ μόνος ἐχρήτο ὑπὲρ τῶν δικαίων: quem τόνον

αὖν alibi vocat ῥώμην, teste Eod. E Gal. certe affirmatur τὸν τόνον ἀπολύειν pro ἀπολύειν τὴν ἰσχύον καὶ δύναμιν, Vires ac robur dissolvere. Quomodo et τόνον στομάχου Idem dicit, opponens ei τὴν ἀτονίαν. Εἰρητassis autem τόνος in hac signif. dicitur metaphorice ab iis, qui interrupto tenore τείνουσιν εἰς τὸ πρόσω: id quod roboris signum est. Item in pictura τόνος dicitur Vigor et splendor, Plin. 35, 5. Deinde adjectus est splendor: alius hic quam lumen: quem, quia inter hoc et umbram esset, appellarunt τόνον: commissuras vero colorum et transitus, ἀρμογὴν. || Τόνοι dicuntur etiam Funes aut Nervi extenti, vel qui extendi solent. Turn. Advers. 2, 4. cum citasset hæc Vitruvii, de catapultis, Foraminum in capitulis magnitudo, per quæ tenduntur nervi torti qui brachia continere catapultarum debent, subiunxit:— Hic foramina sunt, quæ Græci τρήματα appellant, quibus inseruntur nervi torti, quos Græci τόνους appellant. Et mox, Brachia, quæ ἀγκῶνας Græci vocant, crassioribus robustioribusque nervis intenduntur: quos non solum τόνους, sed etiam ἡμίτονια appellabant. Id quod constare dicit e Vitruv. 1. In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum. Et ex Herone, Ἐκάλουν δὲ τὰ μὲν συνέχοντα τοὺς ἀγκῶνας νεῦρα, τόνον, ἔτιοι δὲ ἡμίτονια. Itidem et J. Poll. scribit τὰ νεῦρα τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ στομάχου, s. οἰσοφάγου, nominari τόνους. Et Hippocr. τόνον vocat Nervum, sive is a cerebro, sive a spinali medulla oriatur, ut annotat Gal. Rursus idem J. Poll. 10, c. 7. Σπάρτον, τόνον, κειρίαν, ἴτεμ et σχοῖνον nominari ait τὸ τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, ut sunt nervi qui per spondas aut sellas trajecti intenduntur, ut tomenta et culcitra quæ superimponuntur, sustineant: eujus signif. hoc exemplum affert e Philippide, Κράτιστόν ἐστι τοῦτον ἐκτεμεῖν, γύναι, τὸν δίφρον ἄχρηστὰ δὲ παντελῶς οὕτως ἔχει τὰ σπάρτα, ἕτερον δὲ καὶνὸν ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον. ["Huc spectant οἱ τόνοι τῶν κλινέων, Lora s. Nervi lectulorum, quos elixos comedis homines fame pressos narrat Herod. 9, 118." Schw. Mss.] Addit et Aristoph. A. (923.) sic usurpare. Sic idem Aristoph. accepit Ἰππ. (533.) Ἐκπιπτοῦσιν τῶν ἡλεκτρῶν, καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνότος, Τῶν θ' ἀρμονιῶν διαχασκουσῶν. Ubi et Schol. annotat, τόνον vocari τὰ τῶν κραββάτων σχοινία: [cf. Suid. v. Ἥλεκτρα:] tropice autem eum innuere etiam τὴν τῆς φωνῆς τάσιν vocabulo isto τόνου: nam de vocis tenore dici, e supra annotatis patet. Rursum J. Poll. 1. τόνον appellari ait τὴν ἰμάντων τῶν δίφρων, Loreos funes qui intenduntur currui. Et 5, (27.) retibus quoque s. plagis τόνους tribui ap. Xen. (K. 10, 2.) ait. ["Plut. de S. N. V. 86. Toup. Opusc. 1, 377. 398. ad Herod. 744. Casaub. Athen. 1, 81. Jacobs. Anth. 8, 25. 42. Parmenio 1. Medicorum, Wakef. Ion. 779. Jacobs. Anth. 9, 16. Grammat., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 248. 252. 254. Ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ, Herod. p. 22, 23." Schæf. Mss. Τόνος, ad Greg. Cor. 601. Quo compendio scribatur, 789. "Τόνος, Vis, Robur, Nervi orationis: unde junguntur ῥώμη, ἰσχύς, τόνος, ap. Dionys. Cens. Scriptt. 3, 1. p. 425. et in Jud. Isocr. 13. τόνος, πάθος, ὑπόκρισις componuntur. Apud Lucian. Demosth. Encom. 32. κρύτος καὶ τόνος. Etiani πνεῦμα et τόνον junxit Phot. Bibl. Cod. 61., cf. Plut. Demosthene 11.: Longin. 9. 13. Iliadi τὸν τόνον, Robur quoddam, tribuit, et mox τὰ ὑψηλὰ. Eundem c. 34. ὑψηλορίας τόνον, Sublimem quandam vim, appellat. Aristoteli Rhet. 3, 1. τόνοι in voce sunt, quoad sono gravi, vel acuto, vel medio et temperato utaris. Unde φωνὴ vel οἶα, vel βαρεῖα vel μέση, atque ex his ἀρμονία conficitur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Τονοειδής, Erotian. v. Γονοειδής. Contracte * Τονώδης, Hippocr. 222.]

"Ἀρίτονον, Hesychio εὐτόνον, εὐάρμοστον. Positum igitur pro ἀρίτως καὶ εὐ τεταμένον."

* Ἀτονος, ὁ, ἢ, Incontentus, i. e. Non contentus, ut Cic. dicit Incontentæ fides pro Fides non contentæ: metaphorice pro Laxus, Remissus: s. Invalidus, Infirminus, Languidus. Plut. (7, 620.) Ἐν χειμῶνι καλεῖται βέλτιον τὸ πῦρ, ὑπὸ ῥώμης εἰς ἑαυτὸ συστέλλομενον

τῇ ψυχρότητι καὶ πυκνούμενον· ἐν δὲ τοῖς ἀρχμοῖς ἐξασθενεῖ, καὶ γίνεται μανὸν καὶ ἀτονόν· κὰν ἐν ἡλῆφ καίηται, χεῖρον ἐργάζεται, καὶ τῆς ὕλης ἄπτεται μαλακῶς, καὶ καταναλίσκει βράδιον : Ipso contra æstu remissus, imbecillitate quadam languet. Idem (9, 93.) *Ἰνα ἔχοι Κόρινθον ἀτονώτεραν, Ut Corinthum imbecilliorē efficeret. Nec non ἀτονὸς στόμαχος ap. Medicos dicitur Stomachus languidus et imbecillus, Cujus veluti nervi remissi ac laxi sunt : metaphoricè ab iis, quorum funes, quibus intendebantur, aut incisi sunt aut remissi et incontenti. [Athen. 79. Hippocr. 292, 17. Diod. S. 1. p. 27, 37. Lucian. p. 804. "Wakef. Alc. 406. Valck. Hipp. p. 179." Schæf. Mss. "Ατονός, Qui remissiori oratione utitur, Dionys. Censur. 5. p. 434. Apud Liban. Or. ad Montium, Demosthenes dicitur ἀτονώτερος τὸ πνεῦμα, quatenus infirma latera, et angustum spiritum habebat, quo vis et robur dicendi minuebatur. Dionys. Jud. Dem. 20. 1011. Isocrateam orationem dicit ἀτονὸν καὶ λαβὰς οὐ κραταῖας ἔχουσαν, Elumbem, et nervis idoneis carentem : vide Λαβή. Contraria huic forma στρογγυλωτέρα dicitur. Sic et de Isocrate Photius Bibl. Cod. 61. Eunap. de Epiphanio, Τὸν λόγον ἀτονώτερος, In dicendo remissus et languidus." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] *Ατόνως, Sine contentione virium, Ita ut nervos non intendas, Remisse, Languide, [Plut. Lycurgo 18.] *Ατονέω, Languidus ac invalidus sum, Infirmus et imbecillus sum, Torpeo : proprie de iis quorum τόνοι remissi sunt ac laxi. Plut. Coriol. (25.) "Ἰππον ἐνὸς τῶν ἀγόντων τὰς καλονμένας θήσας ἀτονούντος, Languido et defesso labore. Idem (7, 358.) "Ἡτόνει δὲ ἡ χεῖρ, καὶ βάρος εἶχε νερκῶδες. Cum infin. junctum significat Non potis sum, ἀδυνατῶ : ut ap. Chrýs. de Sacerd. *Ατονῶν γὰρ ἐξισωθῆναι τοῖς εὐδοκίμοις κατὰ τὴν τοῦ λέγειν ἀρετὴν, Non potens adæquari. ["Jacobs. Anth. 12, 337. Boiss. Philostr. 403. 582. Wakef. Alc. 406. ad Lucian. 1, 640." Schæf. Mss.] *Ατονία, ἡ, Nervi remissi, Languor, Infirmitas, Remissio virium : ut ἀτονία στόμαχου ap. Medicos, Vitium stomachi quo ejus τόνος ἐκλύεται : forsan idem cum eo de quo Scrib. Largus, Comp. 105, 23. Est stomachi vitium, quod cum siccitate et ardore ejus et irrequiebili, ut ita dicam, et inextinguibili siti consistit : ἀτονὸν Græci vocant, ab eo, quod exiccant omnem stomachi humorem. Item ἡ τῆς ψυχῆς ἀτονία ap. Plut. (8, 119.) : quam scribit εὐκέναι σώματος κράσει καὶ πρὸς ἀλέαν κακὸς πεφυκνύει καὶ πρὸς κρίνος. [Lucian. 1, 78. "Wakef. Alc. 406." Schæf. Mss. "Ατονία, Hermogeni dicitur Vitium periodi e defectu numeri oratorii, ut cum in periodo trimeinbri non omnia membra paria sunt, sed apodosis longior protasi, unde oritur illa ἀτονία aures non implens, sed destituens, περὶ Εὐρεσ. 4. p. 170. Deinde ἀτονία φωνῆς etiam Imbecillitas vocis. Vide Suid. iu Ἰσοκράτης, et quæ dicta sunt ad voc. Τόνος." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Ατονιάω, Languo, Debilis sum, Pseudo-Chrys. Serm. 20. T. 7. p. 297, 34." Seager. Mss. *Ενατονέω, Basil. 3, 598. *Εξατονέω, var. lect. Aristot. H. A. 9, 32, 3. "Εξατονήσασα ψυχὴ, Jo. Climac. Scala 432." Boiss. Mss. "Method. 428. Andr. Cr. 187." Kall. Mss. *Συνεξατονέω, Plut. 528. * "Προατονέω, Ante invalidus et languidus sum, Actuar." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.]

Βαρύτονος, Qui gravi tono effertur s. pronuntiatur : λέξις, ap. Gramm., Vox gravitona, ut quidam interpr. At pro βαρύτονον στήθος, quod in VV. LL. exp. Pectus augustum, videndum est ne scr. sit βαρύστονον, Graves gemitus edens : nisi quis dicat eo significari τὸ βαρέως τεινόμενον, Quod graviter vexatur. ["Βαρύτονον στήθος, Pectus angustum, Xeu. K. (5, 30.) p. 774. H. Steph. e VV. LL. offert sine antiqui Scriptoris auctoritate, putatque scribi posse βαρύστονον, Graves gemitus edens, nisi quis dicat eo significari τὸ βαρέως τεινόμενον, Quod graviter vexatur. Sed in Xen. loco, quem non observarat Steph., nihil mutandum ; non magis quam in Aristot. Physiogn. 6. "Ὅσοι βαρύτονον φωνοῦσι μέγα καὶ πεπλεγμένον, ἀναφέρονται ἐπὶ τοὺς εὐρώστους κύνας, καὶ ἐπὶ τὴν ἐπιτρέπειαν : locus ad Xen. illum ut referatur

PARS XXVII.

A dignissimus. Idemque hoc Philosophus in Probl. s. 11. c. 15. vocat βαρυφωνεῖν." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 119. J. Poll. 4, 114. Eust. Il. A. p. 84, 13. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 2, 421." Schæf. Mss. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 312. 602. 801. Conf. c. βαρύτερος, 801.] Βαρυτόνως, Gravi tono, [Schol. Aristoph. Ἰππ. 529. Eust. Il. A. p. 31, 3. 34, 5. in Od. p. 46, 16. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 801.] Βαρυτονέω, Gravi tono claudio s. finio, Gravi tenore effero, [Schol. Eur. Hec. 12. 808. in Aristoph. Ὀρν. 267. Dionys. H. 1. p. 116, 7. Eust. Il. A. p. 20, 32. 23, 30. "Ad Dionys. H. 1, 359. Heyn. Hom. 7, 689." Schæf. Mss. Βαρυτονεῖν et βαρυτονεῖσθαι, quibus compendiis scribantur, ad Greg. Cor. 312. 801. * Βαρυτονητέον, Schol. Aristoph. B. 864. * Βαρυτονησις, Eust. Il. A. p. 35, 50. 53, 29. * Βραχύτονος, Plut. Marcello 15. * Βραχυτονέω, Mathem. Vett. 53.]

* "Δίτονος, Manetho 5, 251. 291." Kall. Mss. * Διτονέω, Duos habeo tenores, Apoll. Dysc. de Synt. 4. p. 302. "Duplicem accentum uni syllabæ impono, Planud. Dial. Ms. de Grammatica." Boiss. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 192. Διτονέω et * Διατονέω conf., ad Greg. Cor. 741. App. ad Bast. Ep. Cr. 19. * Διτονίζω, Schol. Soph. Aj. 748. Schol. Aristoph. Πλ. 286. "Kuster. Aristoph. p. 6." Schæf. Mss.]

* Ἐπάτονος, Septem τόνους habens, nervis intentus, Intentus septem fidibus, chordis : a τόνος, Chorda. [Eur. Iph. T. 1128. Herc. F. 683. "Wakef. Alc. 453. T. H. ad Plutum p. 425. ad Lucian. 1, 418. 426. Ilgen. ad Hymn. 370. Mitsch. H. in Cer. 116. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 92." Schæf. Mss.]

Εὐθύτονος, Qui in rectum tendit, aut tenditur. Ut, Euthytone instrumenta, quæ sagittas mittunt. ["Heyn. Hom. 5, 464." Schæf. Mss.]

Εὐτονος, opp. superiori ἀτονος, i. e. Validus, Robustus, Firmus : metaph. sumta ab iis quæ bonis ac firmis nervis intenta sunt, nec intentionem remittunt. Lucian. (1, 334.) * Ἡ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὥμοι καρτεροί. Itidem εὐτονος ὕλη interpr. Materies firma et quæ egregiam in operibus firmitatem conservat : ut eadem sit cum ea quæ ἀστραβῆς nominatur. Theophr. H. Pl. 5, 7. Εὐτονώτατον δὲ φιλική. Ubi tamen Gaza vertit Obedientissima. Et εὐτονος χρηματιστής, Qui omnes nervos intendit in conquirendis pecuniis. Alii, Qui vehemens studium parandis divitiis adhibet, Plut. Themist. (5.) Additur interdum dat. veluti instrumentalis : ut ap. Diosc. 5, 81. Εὐτονος τῇ δυνάμει, Viribus valens. Sic εὐτονος τῇ ὁσμῇ, Odore præstans, Vehementem edens fragrantiam. Exp. etiam Vocalis : quod referendum est ad τόνος, quo significatur φθόγγος, Sonus. ["Jacobs. Anth. 8, 83. 10, 233. Exerc. 2, 95. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 301. Valck. Phæn. p. 194. Hipp. p. 179. ad Il. Γ. 375. ad Xen. Eph. 277. ad Diod. S. 1, 126. Athen. 1, 43." Schæf. Mss. Εὐτονον, τὸ, Acre, Nervosum dicendi genus, Dionys. Cens. Script. 3, 2. p. 427. et paulo post Demosthenes dicitur εὐτονος, Nervosus, ut ap. Quintil. 10, 1. 76. Nervis intenta sunt omnia : vide Τόνος." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Πανεύτονος, Anal. 2, 30.] Εὐτόνως, Intentis viribus, Intentis omnibus virium nervis, Valide, Firmiter, Fortiter, Vehementer, ισχυρῶς, Hes., addens etiam ελαφρῶς. Cum vero aliquis φθέγγεσθαι εὐφώνως dicitur, reddere quædam etiam Intento clamore, et, ut Cic. loquitur, Bonis lateribus. [Plut. Cat. Min. 17. Acta Apost. 18, 28. "Toup. Opusc. 2, 176. Valck. Il. cc. Jacobs. Exerc. 2, 95." Schæf. Mss.] Εὐτονέω, Validus sum, Valeo viribus : εὐτονοῦν εἰς τὰ ὀφθαλμικά, Ad ocularia medicamenta efficax s. aptum. Sicut vero ἀτονέω cum infin. junctum signif. ἀδυνατέω, Nequeo, Non possum ; ita contra εὐτονέω junctum cum eod. signif. Possumi, Potis sum. Plut. (8, 113.) Μὴ βουλόμενοι μηδὲ εὐτονοῦντες εἰπεῖν, Οὐκ εἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεὺς : (104.) Παρέχεις ἐμπεριπατεῖν φυλάρῳ σαυτὸν, οὐκ εὐτονῶν εἰπεῖν, Ὅψομαι σε αὐθις, νῦν δὲ οὐ σχολάζω. Ubi οὐκ εὐτονῶν possis interpretari etiam Non sustinens, audens. Εὐτονία, ἡ,

Firmus tenor, et Contentio valida; Vehementia : *ἔντονα ἢ κατὰ τὴν ὁσμήν*, affertur pro Odoris vehementia. Hesychio *ἐντονα* est *καρτερία, ἀνεξικακία, ὑπομονή*, Tolerantia. [Plut. 6, 323. 498. Phocione 3. "Jacobs. Exerc. 2, 95." Schæf. Mss.] *Διευτο- νέω* i. q. *εὐτονέω*, nisi quod præp. vim ei aliquam addit. [Vim habeo, Polyb. 4, 43, 8. * *Ἐξευτονέω*, Valde firmus sum, Arrian. Epict. 4, 1. * *Κατευτονέω*, Hippocr. Epist. 1282. Mathem. Vett. p. 71. * *Εὐτο- νίζω*, Alex. Trall. 8. p. 433.]

[* *Ἰθύτονος*, i. q. *ἰθυτενής*, Anal. 2, 128. *σταλίκων* : sed Brunck. reposuit *ἰθυτενών*.] *Ἰσότονος*, Qui æqualis toni est. Affertur et *ἰσότονα* pro Eodem accentu prædita. [Paul. Æg. 6, 102.] UNDE *Ἰσοτόνως*, Æquali tono : vel Æquali tenore, Æquali motu. [* " *Ἀ- νισότονος*, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 84." Boiss. Mss. * *Λειπότονος*, unde * " *Λειποτονέω*, Tonum amitto, Nicom. Harm. 9." Wakef. Mss. * " *Μακρό- τονος*, Jacobs. Anth. 9, 168." Schæf. Mss. Anal. 2, 219. Mathem. Vett. 53. * " *Μακροτόνως*, Sext. Emp. c. Math. 1, 6. p. 242." Boiss. Mss. * *Μακροτονέω*, Longius protendo, Amplius intendo, Persevero, Per- go, 2 Macc. 8, 26. *Οὐκ ἐμακροτόνησαν κατατρέχοντες αὐτοὺς*. * *Μακροτονία*, Antyllus Oribasii p. 126. Matth.]

Μονότονος, Qui uno tantum tenore progreditur : ut oratio *μονότονος* dicitur Quæ uno semper tenore profertur absque ulla vocis intentione : quod vitium reprehendit Aristot. supra in *Τόνος*. || At *μ. λέξις* diceretur Quæ unico tono s. accentu profertur : sicut *δίτρονοι* vocari possunt Quæ duobus tonis effe- runtur, ut quæ annexam habent vocalum encliticam. || Exp. etiam Pervicax : ut sumtum sit ab iis quæ unum semper eundemque tenorem servant, nec quid- quam ex eo remittunt. [Gl. Pervicax, Pertinax, De- stinus.] *Μονοτόνως*, Eod. tenore, Longin. (34, 2.) *Καὶ οὐ πάντα ἐξῆς καὶ μ. Μονοτονία, ἢ*, Unus idem- que tenor, Tenor uniusmodi, Una eademque spiritus ac soni intentio, Quintil. 11, 3. Vitemus igitur illam quæ Græce *μονοτονία* vocatur, una quædam spiritus ac soni intentio : non solum ne dicamus omnia cla- mose, quod insanum est, aut intra loquendi modum, quod motu caret, aut summisso murmure, quo etiam debilitatur omnis intentio, sed ut in iisd. partibus iisdemque affectibus sint tamen quædam non ita magnæ vocis declinationes, prout aut verborum di- gnitas, aut sententiarum natura, aut depositio, aut inceptio, aut transitus postulat. [Pervicacitas, Per- tinacia. * *Μονοτονόω*, verbum contra Gr. linguæ ana- logiam forniatum, Eust. Od. 1393, 4.]

[* *Ὀμοιότονος*, Dionys. H. de C. VV. 140. Schæf. * *Ὀμοιοτόνως*, Eust. Od. A. p. 32.]

Ὀμότονος, Eundem semper tenorem servans, Teno- rem semper sui similem servans. Et ap. Medicos *ὁμό- τονος πυρετός*, Febris sibi æqualis ac similis, a principio ad finem usque perseverans. Nam quasi semper in eodem vigore consistit, neque crescens neque decre- scens : unde ET *Ἀκμαστικός πυρετός* alio nomine a Me- dicis appellatur. Gal. Meth. Med. 9. hunc *μονότονον πυρετόν*, ut et *ἐπακμαστικόν* et *παρακμαστικόν*, spe- ciem statuit *τοῦ συνόχου* non putris, quem inter diarias febres recenset : ut eod. Auctore *ὁμότονος* dici possit Quæcunque febris eund. tenorem perpetuo servarit. Hæc Gorr. Et vox *ὁμότονος* dicitur Quæ tenore sui semper simili sonatur, nec in gravem sonum decli- nans, nec se in acutum tollens : [* *Δύο δὲ θῶμεν, βαρὺ καὶ ὀξύ, καὶ τρίτον ὁμότονον*, Plato Philebo p. 156. Basil. 1." Seager. Mss. :] quæ et *μονότονος*, ut docet Cælius Aurel. Acut. 3, 1. Exclamatio vehemens atque eodem modo perseverans, quam Græci *μονότο- νον* vocant. Item *ὁμότονος* dicitur Æqualiter tentus, contentus, Vitr. 1, 1. In capitulis enim dextra ac si- nistra sunt foramina hemitoniorum, per quæ tendun- tur suculis et vectibus et nervo torti funes, qui non præcluduntur nec præligantur, nisi sonitus ad artifi- cis aures certos et æquales fecerint. Brachia enim quæ in eas tentiones includuntur, cum extenduntur æqualiter et pariter, utraque plagam emittere debent. Quod si non homotona fuerint, impediunt directam telorum missionem. Ubi nota eum subjungere,

Quod si non homotona fuerint, cum dixisset, *Ἐτε- νδονται* æqualiter. Hemitoniorum vero nomine intelli- git Funes s. Nervos : ac foramina hemitoniorum appellat Ea foramina per quæ hemitonionia trajiciuntur, s. per quæ tenduntur suculis et vectibus et nervo torti funes : qui funes appellantur et *τόνοι*. Perperam igitur quidam pro illo Foramina hemitoniorum, reposuerunt Foramina homotona : nonnulli, Foramina homotono- rum. Hemitonionia autem dici ejusmodi funes, patet e quodam Heronis loco, quem e Turn. attuli in *Τό- νος*, qui et ipse illud Hemitoniorum retinet, et itidem interpr. Funium. [Athen. 480. *Τὰ εἰς οἱ λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονα ἐστί, καὶ μεταληφθῆ. εἰς τὸ πᾶρ Ἀττικοῖς.*] *Ὀμοτόνως*, Æquali tenore, Eodem tenore, More eorum quæ æqualiter tensa sunt, [Steph. B. 626. * *Ὀμοτονέω*, Ammon. 126. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 140. "Nicom. Geras. Harm. p. 26." Kall. Mss. Mithridatis Præf. ad Bruti Epist. Philo Mathem. 61. * *Ὀμοτονούντως*, ibid.]

Ὀξύτονος, Qui acuto tono finitur, acuto sono con- cluditur, ut Quintil. loquitur : velut *ὀξύτονος λέξις* ap. Gramm. dicitur Vocabulum quod acuto tono profertur, s. cujus ultima syllaba acuto accentu pro- fertur. Soph. vero (El. 243.) *ὀξύτόνων γῶν* dixit Acutisonorum, Qui acuto vocis tenore eduntur : [Aj. 629. Phil. 1093. Dionys. H. 2. p. 18, 21. "Voss Myth. Br. 1. p. 214." Schæf. Mss.] UNDE *Παροξύτονος* ET *Προπαροξύτονος*, Qui in penultima acutum tonum habet, et qui in antepenultima. [* *Παροξύτόνως*, Athen. 409. Schol. Lycophr. 387. "Mæris p. 260. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257." Schæf. Mss. "Schol. Aristoph. Πλ. 1062. Suid. v. *Ἀβακαῖνον*." Boiss. Mss. * *Παροξύτονέω*, Schol. Aristoph. Θ. 897. "Thom. M. 860. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 264. 294." Schæf. Mss. " *Προπαροξύτονος*, Villos. Anecd. Gr. 2, 109." Wakef. Mss. * " *Προπαροξύτόνως*, Mæris p. 260. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257." Schæf. Mss. "Schol. Lucian. Contempl. 12. Bekk. Anecd. 387. Phot. Bibl. 379. Suid. v. *Ῥωῦλος*, Herodian. Epi- mer. 213. Basil. Schol. Greg. Naz. Stelit. 2. in No- tit. Mss. T. 11. P. 2. p. 111. n. 2. Schol. Aristoph. Πλ. 435." Boiss. Mss. "Eust. 42, 32. 61, 30." Seager. Mss. * " *Προπαροξύτονέω*, Hes. v. *Κραταίη*." Boiss. Mss. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 295. 300. 407. * *Προπαροξύτονῆτον*, 2, 419. Porson. ad Odys. p. 83. Lips." Schæf. Mss. * *Προπαροξύτονη- σις*, Phav. Lex. p. 10. Eust. Od. A. p. 42, 45. * *Φι- λοξύτονος*, Idem in Il. A. p. 54, 47. * *Ὀξύτόνως*, Schol. Il. A. 420. Eust. Il. A. p. 31, 3. "Schol. Aristoph. Πλ. 435. 1062." Kall. Mss.] *Ὀξύτονέω*, In acutum tendo, Angustus sum, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz. de Homine, *Καθ' ἣν, sc. φάρυγγα, ὁ ἀνθρώπων ὑποχαλᾶται κοιλαίνόμενος, καὶ ὀξύτόνων ἐπιτείνεται*. [Schol. Aristoph. Σφ. 1386. A. 124. Eust. Il. A. p. 51, 4. Athen. 400. " *Ὀξύτονηθη*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 279. * *Ὀξύτονητέον*, 2, 198." Schæf. Mss. "Bekk. Anecd. 457. Schol. Apoll. Rh. 1, 131. p. 18. n." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Ὀρν. 267. * *Ὀξύτόνησις*, Eust. Il. A. p. 45, 22 = 60, 13. * *Προξύτονος*, unde * " *Προξύτονέω*, Bekk. Anecd. 464." Boiss. Mss. "Photius c. 440." Schæf. Mss.]

Ὀπισθότονος, In aversum tendens, tentus : cui OPP. *Ἐμπροσθότονος*, In anteriora tendens. Morbi cujusdam ea nomina sunt, et species *τοῦ σπασμοῦ* : de quib. Cæl. Aurel. Acut. Morb. 3, 6. Consequens est, inquit, de conductione atque distentione et earum speciebus dicere. Utraque igitur passio ab accidente nomen sumpsit. Conductio, a conducendo atque contrahendo : Extentio, ab extentione patien- tium partium. Sed ejus species SUNT *Ἐμπροσθονή- νια*, ET *Ὀπισθοτονία*, quas nos Pronum raptum at- que supinum appellare poterimus. Alterum, ab eo quod in anteriora conductionem facit, alterum, quod ad posteriora. Aliquanto post, Raptus vero posterganeus, quem *ὀπισθότονον* Græci vocant, est involuntaria refractio ob nimiam stricturam s. tymo- rem. Pronus item raptus, quem Græci *ἐμπροσθότο- νον* vocarunt, inclinatio colli in anteriores partes

involuntaria, ob vehementem tumorem s. stricturam. A Qui vero iis vitiis laborant, DICUNTUR Ὀπισθοτονικοί ET Ἐμπροσθότονικοί, de quibus Idem ibid., Opisthotonicis vero contractus ad posteriores partes fiet, cum nimia tensione atque dolore dorsi et clunium. His etiam crura conducuntur, et neque manus distenduntur: digitos conductos atque implicitos habent. Emprosthotonicis autem colla conducuntur in anteriorem partem atque mentum pectori configitur, tenduntur ilia et præcordia, cum frequenti delectatione urinæ egerendæ, et difficili flexu digitorum. Gorræo ἔμπροσθότονος est Perpetua totius corporis convulsio in partem anteriorem: species τοῦ τετάνου, sic a symptomate appellata, quod qui ea laborant, inclinantur in anteriora, nec se erigere valent. Est autem, inquit, Totius corporis convulsio, non solum cervicis, e quo constat non modo cervicis musculos, sed omnes etiam qui tota in spina habentur, affici, et proinde hunc affectum ad nervorum qui corpus in partem anteriorem inductunt, principium pertinere. Quamquam fieri interdum possit, ut iis non affectis, sed oppositis potius resolutis, id mali genus excitetur. Ac si totius quidem corporis est, ἔμπροσθότονος simpliciter appellatur: si vero certarum quarundam partium, non simpliciter, sed addito ejus partis nomine quæ ita distenditur, ut cervicis, vel maxillæ, vel lumborum. Vide alia T. 2. col. 1365. post Ὀπισθε. Aret. de Morb. Acutis 1, 6. Ἰδέαι δὲ τῆς ξυνολκῆς ἔασι τρεῖς· ἓς εὐθύ, ἓς τὸ κατόπιν, ἓς τοῦμπροσθεν· ἓς εὐθὺ μὲν, ὁ τέτανος, εὔτε ἀστραβῆς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπῆς ἐντέταται· αἱ δὲ ἐς τοῦπίσω ἢ ἐς τοῦμπροσθεν ξυνολκαὶ, ξὺν τῇ τάσει καὶ τῷ χωρίῳ ἴσχυονσι τὴν ἐπικλῆσιν· τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλινιν, ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῆδε πεπονθότων νεύρων· ἔμπροσθότονον δὲ, ἣν ἐς τοῦμπροσθεν καμπύληται ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροις· τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἐντάσιος οὐνομα. Unde patet, cum sine adjectione quasi substantive dicitur ὀπισθότονος et ἔμπροσθότονος, subaudiendum esse συνολκῆ, aut etiam σπασμός, cum ibid. dicat σπασμοὶ οἱ τέτανοι: i. e. id σπασμῶν genus, quod τέτανον appellant. Alioqui personæ etiam tribuuntur, et ἔμπροσθότονος dicitur Qui in anteriorem partem corporis convellitur, s. Qui in pectus riget; et ὀπισθότονος, Qui in posteriora s. in scapulas: quo sensu ἔμπροσθότονικός quoque dicitur et ὀπισθοτονικός.

Ὀρθότονος, Qui rectum tonum s. accentum habet. UNDE Ὀρθοτονέω, Rectum tonum s. accentum do: Bud. e Gaza, Ἐὰν ὀρθοτονῶνται, ubi de encliticis loquitur. Et ὀρθοτονεῖσθαι dicit, cum scribimus, ἔμοῦ ἡκουσας: inclinari autem et tonum suum amittere, si dicas ἡκουσάς μου. [“Reiz. Præf. ad Herod. p. vii. * Ὀρθοτονέον, Porson. ad Odyss. p. 83. Lips.” Schæf. Mss. “Schol. Il. Y. 2.” Wakef. Mss. Schol. Cod. Harl. Od. Δ. 610. N. 228. Ὀρθοτόνησις, Spitzner. de Versu Gr. Her. 150.]

Παλίντονος, i. q. ἀντίτονος, i. e. In aversum tendens, Renitens: ut arcus παλίντονος dicitur Qui, cum tenditur, renititur, et in aversum redire conatur: eis τοῦπίσω τεινόμενος s. ἐλκόμενος, ut Schol. Hom. exp. Il. Θ. (266.) ubi Poeta dicit παλίντονα τόξα τιταίνων: et Hes. quoque παλίντονα sunt ὀπισθότονα ἢ τὰ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα. Vel etiam, Qui retrorsum tenduntur, in aversum tenduntur: sic enim arcus tendi solent. Item Instrumenta quædam palintona sunt, quæ lapides jaculantur, ut ballistæ: quæ et ipsa eod. modo tenduntur. [Soph. Trach. 511. Aristoph. Ὀρν. 1739. Plut. 7, 455. 852. Æsch. Ch. 159. Herod. 7, 69. “Heyn. Hom. 5, 463. 472. 727.” Schæf. Mss.]

[* “Φιλότονος, Qui voces cum accentu vividior efferre amat, Planud. Dial. Ms. de Grammatica.” Boiss. Mss.]

[* “Ἡμίτονον, τὸ, Jacobs. Anth. 9, 326.” Schæf. Mss.] Ἡμιτόνιον, τὸ, Dimidia pars toni. Vocab. ap. Musicos frequens. Item ἡμιτόνιον pro Fune s. Nervo accipitur, ut docui in Τόνος et Ὀμότονος. [* “Τριημιτόνιον, Plut. 2, 430.” Wakef. Mss. * Ἡμιτοναῖος, Lobeck. Phryn. 547.]

Τοναῖος, Qui tenore fit, Contentus, Intentus, Contentionem non remittens: δρόμος, Cursus in quo perpetuus servatur tenor, Cursus intentus, contentus: Suidæ ὁ ἰσχυρός. AT Τοναία dicitur ἡ φωνῆς τάσις, ut Hes. exp. i. e. Vocis intentio, s. Vox intenta. Alexis vero τοναίαν vocavit παλλακὴν, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym. annotatum est: Ἡ γὰρ, inquit Idem, ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις καλεῖται τοναία. [Phot. Τοναίαν· Ἀλεξίς Παλλακῇ· οὐκ ἔχω γὰρ ἀλλ’, ὅ, τι εἶπω τοναίας τηλικαύτης ἀξίον· ἢ γὰρ κ. τ. λ. Hinc patet Steph. male intellexisse Etymologi verba.]

Τονιαῖος, Toni magnitudinem æquans: διάστημα, Aristot. Probl. Toni intervallum, Intervallum quo tonus distat a tono. [Plut. 10, 227. 235. “Euclid. 587.” Wakef. Mss. T. διάστημα, Theol. Arithm. 328.]

Τονικός, Qui tenore s. extensione fit: ut in vermibus τονική κίνησις, Motus qui fit per tensionem s. extensionem; nam κινεῖνται s. πορεύονται τεινόμενοι. Exp. etiam Firmus, ut τονιαῖος. [* “T. δύναμις, Philo J. de Num. Immut.” Gataker. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 194.]

[* “Τόνιον, Cocchii Chirurg. 12.” Kall. Mss.]

Τονάριον, τὸ, Fistula qua Musici s. Harmonici τοὺς τόνους ἐνδίδουσι, Quintil. 1, 10, (20.) de C. Graccho, Cui concionanti, consistens post eum musicus, fistula, quam τονάριον vocant, modos, quibus deberet intendi, ministrabat. Hæc ei cura inter turbidissimas actiones, vel terrenti optimates vel jam timenti fuit. Refert idem Plut. (7, 788.) his verbis, Γαίῳ Γράκχῳ τῷ ρήτορι, καὶ τὸν τρόπον ὄντι χαλεπῶ, καὶ περιπαθέστερον λέγοντι, διηρμοσμένον ἦν συνίγγιον, ᾧ τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ σχολὴν ἐπ’ ἀμφοτέρα διὰ τῶν τόνων ἄγουσι· καὶ τοῦτο ἔχων οἰκέτης αὐτοῦ λέγοντος, ὅπισθεν ἐστὼς, ἐνεδίδου τόνον ἐπικτῆ καὶ πρῶτον, ᾧ τὴν κραυγὴν ἀνεκαλεῖτο, καὶ τὸ τραχὺ καὶ τὸ θυμικὸν ἀφηγεῖται τῆς φωνῆς: [Eidem Vita Gracchorum 2. est * φωνασκικὸν ὄργανον, ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν. Cf. Cic. de Orat. 3, 61. Gell. 1, 11. Valer. Max. 8, 10. Etym. G. v. Ἀπότομος.]

Τονίζω, Tonum do, [Gl. Accento:] τονίζω φωνὴν affertur pro Vocem tono noto s. pronuntio: et τονίζομαι, pro Tono exprimo. [* “Τονιστέος, Schol. Pind. * Ἐντονίζω, Intendo, Jambl. V. P. 71.” Wakef. Mss.]

Τονώω, Intendo, Roboro, Firmo, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz. de Homine, p. 17. “Ὅταν ἡ ὁρμὴ τοῦ φθεγγόμενου πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος. Idem Greg. τονοῦν et ὑποχαλᾶν sibi opp., ut Lat. Intendere et Laxare: in eod. l., p. 25. “Ὑπνος τὸ σύντονον τῆς ἐγρηγόρσεως ὑπεχάλασεν, εἴτα ἐγρηγόρσις τὸ ἀνείμενον ἐτόνωσε. Et Basil. Ep. quadam de corpore formicæ dicit, Εἰ νεύροις συνδέσμοις τὰς ἁρμονίας τετόνωται, Nervis ac ligamentis corporis ipsius compages intenta ac firmata est. Sed forsitan ibi leg. νεύροις καὶ συνδ. [“Wakef. S. Cr. 5, 14. Heyn. Hom. 5, 718. Accentum pono aleubi, Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv.” Schæf. Mss. Jambl. V. P. 148. “Greg. Nyss. 3, 620. Clem. Alex. 633, 13. Joseph. 1022. * Τόνωσις, Intensio, Philo J. 1, 158.” Wakef. Mss. “Ad Mær. 193. Accentus, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 297.” Schæf. Mss.] Τονωτικός, Vim habens intendendi, s. roborandi et firmandi, ap. Alex. Aphr. in Præf. l. 1 Probl. Idem ap. Gal. init. l. 8. τῶν κατὰ τόπους, Τονωτικὴ δύναμις, Facultas partem tendendi roborandique vi prædita, cui opp. χαλαστική. [Τονωτικώτερος, Alex. Trall. 7. p. 128. * Διατονώω, Pallad. de Febr. p. 40. Χασμῶνται οἱ νοσοῦντες καὶ διατονοῦνται. * Συντονώω, vox Grammat., Apollon. Synt. p. 342. Bekk.]

[* Τονέω, i. q. τονώω, Eust. Il. A. p. 45, 24=60, 14. * Ἐκτονέω, Debilito, Enervo, Suid. v. Ὑπελύθη.” Schleusn. Mss. * Συντονέω, Corroboro, Alex. Trall. 8. p. 493. 498. 501. * Ὑπερτονέω, Galen.” Wakef. Mss.]

Compp. ex aor. 2. vel præsentii.

Ἀτενής, Intentus, vel etiam Admodum intentus; nam a in hoc vocab. ἐπιτατικόν est. Hesiod. (Θ. 661.) ἀτενεῖ τε νόψ καὶ ἐπιφρονι βουλῇ, Lucian. (1, 42.)

* Ἀπερ ἐγὼ ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, Intentissimo animo, Bud. Item ἀτενῆς dicitur homo aliquis, Qui intentis et inconniventibus oculis intuetur, s. fixis et firmis, Athen. 8. Εἶναι δὲ τινὰ καὶ σκαρδαμυκτικούς· καὶ τοὺς μὲν ἀναιδεῖς εἶναι, ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς. Ubi nota sibi opponi τοὺς σκαρδαμυκτικούς et τοὺς ἀτενεῖς, i. e. Eos qui nictitant, et Eos qui intentis fixisque oculis aliquid contemplantur. Ἀτενῆς dicitur etiam Qui eund. semper tenorem servat, ut ὁμότονος: seu Rigidus et Inflexilis, Constans, ut Bud. interpr. In qua signif. accipitur interdum in bonam partem, interdum in malam: ideoque exp. etiam Pertinax. In bonam, ut cum Plut. Aristide (2.) dicit Φύσιν ἰδρυμένην ἐν ἡθει βεβαίῳ καὶ πρὸς τὸ δίκαιον ἀτενῇ, Rigidam et inflexibilem, ac constantem in tuendis iustitiæ partibus. Quo modo Idem iu Dione dicit, eum studuisse τοῦ πρὸς τὸν δῆμον ἀτενοῦς μηδὲν ὑφέλειν μηδὲ χαλάσαι, E rigiditate illa qua erga populum utebatur. In malam, ut cum in 1. περὶ Δυσωπίας Idem scribit, Οὐτ' αὖ πάλιν ἐκείνην ἐπαινετέον τὴν ἀτρεπτον καὶ ἀτενῇ διάθεσιν, ubi τὸ ἄγαν ἀτενὲς opp. τῇ ἐπιεικεῖ σφόδρα. Sic Aristoph. Σφ. (730.) μηδ' ἄφρων γένῃ Μηδ' ἀτενῆς ἄγαν, ἀτεράμων τ' ἀνὴρ, Nec nimium rigidus, s. pertinax. Rursum Plut. de Aud. (6, 159.) Βαρὺς μὲν γὰρ ὁ ἀκροατὴς καὶ φορτικός, ὁ πρὸς πᾶν ἀτεγκτός καὶ ἀτενῆς τὸ λεγόμενον. || Exp. etiam Demissus, ut in hoc incerti Auctoris loco, (Plut. Themist. 14.) Πνεῦμα λαμπρὸν καὶ κύμα τὰς μὲν Ἑλληνικὰς οὐκ ἐβλάπτε ναῦς, ἀτενεῖς οὐσας καὶ ταπεινότερας, Quod demissores humilioresque essent. ["Valck. ad Il. 22. p. 162. Diatr. 188. ad Timæi Lex. 52. 157. Thom. M. 120. Jacobs. Exerc. 1, 49. Anth. 6, 259. Lucian. 1, 234. ad Herod. 645. Brunck. Phil. 780. Heyn. Hom. 5, 699. Longus p. 118. Vill." Schæf. Mss. Soph. Antig. 826. κισσός. Vide Ἀτενίζω. Quod ad vim intensivam τοῦ α, cf. Ἀξυλός, Ἀδραστεία, Ἀπυρος, Ἀστονος, Ἀχανῆς, Ἀσταγῆς.] UNDE Ἀτενὲς ET Ἀτενῶς, adverbia: plerumque cum βλέπειν aut ὁρᾶν, et signif. Intentis s. Defixis oculis. Plut. Cic. (48.) Ἀτενὲς εἴρα τοῖς σφαγεῦσιν, Lucian. (1, 217.) Ἀτενὲς ἐφεώρα ἐς με, Intentis oculis me intuebatur. Item pro ἀτενὲς ὁρᾶν dicitur τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπερείσασθαι: ut, (2, 765.) Ἐπεὶ δὲ ἀπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεϊσάμην, Mox ubi fixus intenderem oculos. Suidas quoque ἀτενὲς exp. πάντῃ * προσόχως, ἀσκαρδαμυκτεῖ, συντόνως, ἀτρέπτως, ἰσχυρῶς, συνεχές: item διόλου, παντελῶς: item εὐθὺ, παραχρῆμα. Posterioris autem ἀτενῶς hoc affertur exemplum e Plut. Popl. Ἐρρωμένως καὶ ἀτενῶς ἀπαντήσας, cum hac interpr. Acri præsentique animo se offerens. ["Ἀτενὲς, ad Timæi Lex. 53. Thom. M. 120. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 31. Ἀτενῶς, Thom. M. l. c. ad Diod. S. 1, 187. 2, 188." Schæf. Mss. Plut. Galba 25. Δυσπειθῶς καὶ ἀτενῶς ἔχοντας. Ἀτενῶς et ἐκτενῶς conf., ad Greg. Cor. 567. Diphilus Athenæi p. 236. Τῇρῳ ἀτενὲς τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν. Epicharmus ap. Euud. 277. 286. Ἀτενὲς ἀπ' αὐτοῦ.] Inde et VERB. Ἀτενίζω, significans ἀτενὲς ὁρᾶν, Intentis oculis aspicio, Immotis oculis intueor, Oculos defigo, Oculis defixis inspicio, Act. 7, (55.) Ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανόν, Defixis in cælum oculis. Affertur et, Ἀτενίζω πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον, pro Pendeo misere de illius vultu; et ex Aristot. Probl. Ἀτενίζω πρὸς τὰλλα, tanquam positum hic sit verbum istud simpliciter pro Intueor. Ipsi etiam oculi dicuntur ἀτενίζειν pro ἀτενὲς καὶ ἀσκαρδαμυκτεῖ βλέπειν: ut Luc. 4, (20.) Πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτῷ. Ubi etiam nota cum dat. construi. ["Ad Timæi Lex. 53. Heyn. Hom. 8, 84. Valck. Phœn. p. 481. Abresch. Add. ad Aristæn. 136. Toup. in Schol. Theocr. p. 218. Jacobs. Anth. 6, 259. Thom. M. 816. P. Abresch. Paraphr. 154. laudat Schultens. Orig. Hebr. 1, 12." Schæf. Mss. "Act. Apost. 1, 10. Ἀτενίζοντες ἦσαν, Oculis in cælum attentis spectabant. Quandoquidem h. v. decies in hoc libello recurrit, semel paulo diligenter de eo dicendum est. Vide Act. 3, 4. 12. 6, 15. 7, 55. 10, 4. 11, 6. 13, 9. 14, 9. 23, 1. In istis locis

A inveniatur duplici structura vel cum dat., vel cum præp. eis et quarto casu. Signif. autem ἀτενίζειν τινί, vel εἰς τι, vel εἰς τινα, Aliquid vel Aliquem oculis valde intentis contueri. Apud Scriptt. Gr. vet. v. h. non inveniatur nisi semel aut bis ap. Hippocr. Semel ap. Lucian. 1, 667. qui bis adhibuit phrasin idem significantem ἀτενὲς ἀφορᾶν ἐς τινα, et ἀτενὲς ἐς τι ἀποβλέπειν, 217. 599. Recentior Luca Scriptor, quippe Seculi quarti, verbum h. nostr. valde frequentat Heliod. Æth. In phrasi ἀτενίζειν τινί retinetur vox ὀφθαλμούς. Eadem sæpe supprimitur in phrasi προσέχειν τινί, Adhibere alicui, Intendere in aliquem aut oculos, aut mentem, aut hanc et illos simul. Heliod. 7. p. 357. Arsacen Amoris ictu percussam memorat ἀκλινῶς ἀτενίζουσαν, Intentis oculis contuitam Theagenem. Videri posset ἀτενίζειν comp. ex α et τενίζειν. Sed hoc non fuit in usu ap. Græcos: derivantur istiusmodi verba quadrisyllaba longe plurima a dativis adjectivorum in ης: ut ab ἀληθῆς, ἀληθέος, ἀληθεῖ, ἀληθεῖζειν, contr. ἀληθείζειν, Vera dicere; sic ab ἀτενῆς—ἀτενίζειν. Adj. autem ἀτενῆς significat Valde tendentem, intentum, s. quis nervos tendat, s. oculorum aciem. Figurata inservebat multis usibus, de homine quoque positum austro et rigido, in Aristoph. Σφ. 729.: Eur. in Alcæone posuisse de homine qui cum summa virium contentione festinabat, liquet ex Hes., qui hoc Fragm. inde servavit, Ἦκω δ' ἀτενῆς ἀπ' οἴκων: addit Hes. Καὶ Ἀτενίζειν λέγουσι τοὺς συντείνοντας καὶ ἐπερείδοντας τὴν ὄψιν, Verbum etiam adhibent de iis qui rectis atque intentis oculis contuentur. Rectis oculis intueri quid sit, docuit eruditorum hoc ævo longe princeps Bentl. ad Horat. Carm. 1, 3, 18. ubi ante Bentleium Siccis legebatur. Quod Græcis est ἀτενίζειν, Latinis etiam dicitur Tendere oculos. Tendo Lat. utique est a Gr. τένω: τένων est Lat. Tendo. Tendere de visu intento et directo posuit Lucr. 1, 67. Primum Graius homo mortales tendere contra Est oculos ausus: ita certe h. l. legit Nonius Marc. 411. Tendere lumina Virgilianum est de Cassandra, quam raptabant, manibus post terga revinctis, Æn. 2, 405. Ad cælum tendens ardentia lumina frustra: phrasi diceret Lucanea ἀτενίζουσα εἰς τὸν οὐρανόν." Valck. Schol. in N. T. 1, 309. Ἀτενίζομαι, Simonid. Fr. 86, 4. et ap. Athen. 591.] Ἀτενισμός, ὁ, Intuitus continuus et inconnivens, Cum quis intensissimis et defixis oculis contemplatur aliquid, [Gl. Obtutus, Obtuitio, Intuitus. Theophr. Fr. 8, 9. * Ἀτενιστός, Schol. Ven. II. A. 98.] Ἐνατενίζω, Oculos defigo in, Intentis oculis inspicio: Ἐνατενίσαι τῇ ἀληθείᾳ, Oculos in veritatem defigere, Basil. Epist. Pro quo alii, Veritatem exquisite cernere. ["Ad Charit. 362. Toup. in Schol. Theocr. 218. Rubnk. ad Timæi Lex. p. 6. ad Diod. S. 1, 205. Jacobs. Anth. 6, 259." Schæf. Mss. * Ἐνατένιστος, Oculorum defixio, Intense aut Intensis oculis facta contemplatio, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Balvin. 1611. * Ἐπατενίζω, Theophr. Fr. 8, 9. Ed. Schn. Photii autem Excerpta ἐνατενίζω habent. * Κατατενίζω, Schleusn. Lex. V. T. * Προατενίζω, Fabricii Cod. Pseudepigr. V. T. 2, 79." Schleusn. Mss. * Προσατενίζω, Intentis oculis aspicio, Anonym. Vit. Chrys. 325. Τῇ τοῦ Παύλου εἰκόνι προσατενίσας, ἔφη, δέχοιο, Παῦλε, τῶν παρ' ἐμοῦ πόνων καὶ ὧν ἔχω τὸ τιμωτάτον δώρημα." Seager. Mss. "Andr. Cr. 119." Kall. Mss. * Συνατενίζω, Gl. Contueor.] Εὐθυτενῆς, In rectum tendens, al. Directus, [J. Poll. 2, 73. 3, 96. Schol. Pind. II. 5, 120. Ælian. H. A. 4, 34. Philo J. p. 319. 534. 723. "Abresch. Lectt. Aristæn. 169. Bast. Specim. p. 42. Musgr. Hel. 1468. * Εὐθυτενῶς, Abresch. Lectt. Aristæn. 166." Schæf. Mss. Philo J. 173. * Εὐθυτενίζω, Phot. Εὐθυτενίζουσα· ὁρθῶς βαδίζουσα· * ἐπιτακτικῶς τρέχουσα· ὁρθῶς φρονούσα· ἀπαλίστως ψηφισμένη· τὸ εὐθὺ σκοπούσα· καὶ εὐθυτενίζων, ὁ μάρτυς· ὁ τὰ εὐθὴ ἀπαρέγκλητα διατηρῶν· καὶ εὐρυθμον τὴν οἰκίαν γνώμην διὰ τῆς * εὐθυλογίας παριστῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς. * "Ἰσοτενῆς, Paul. Silentiari. Ambo 158. 230." Schæf. Mss.] Ὀξυτενῆς, In acutum tendens, Acuminatus, Epigr. [Suid. * Ὀρθοτενῆς,